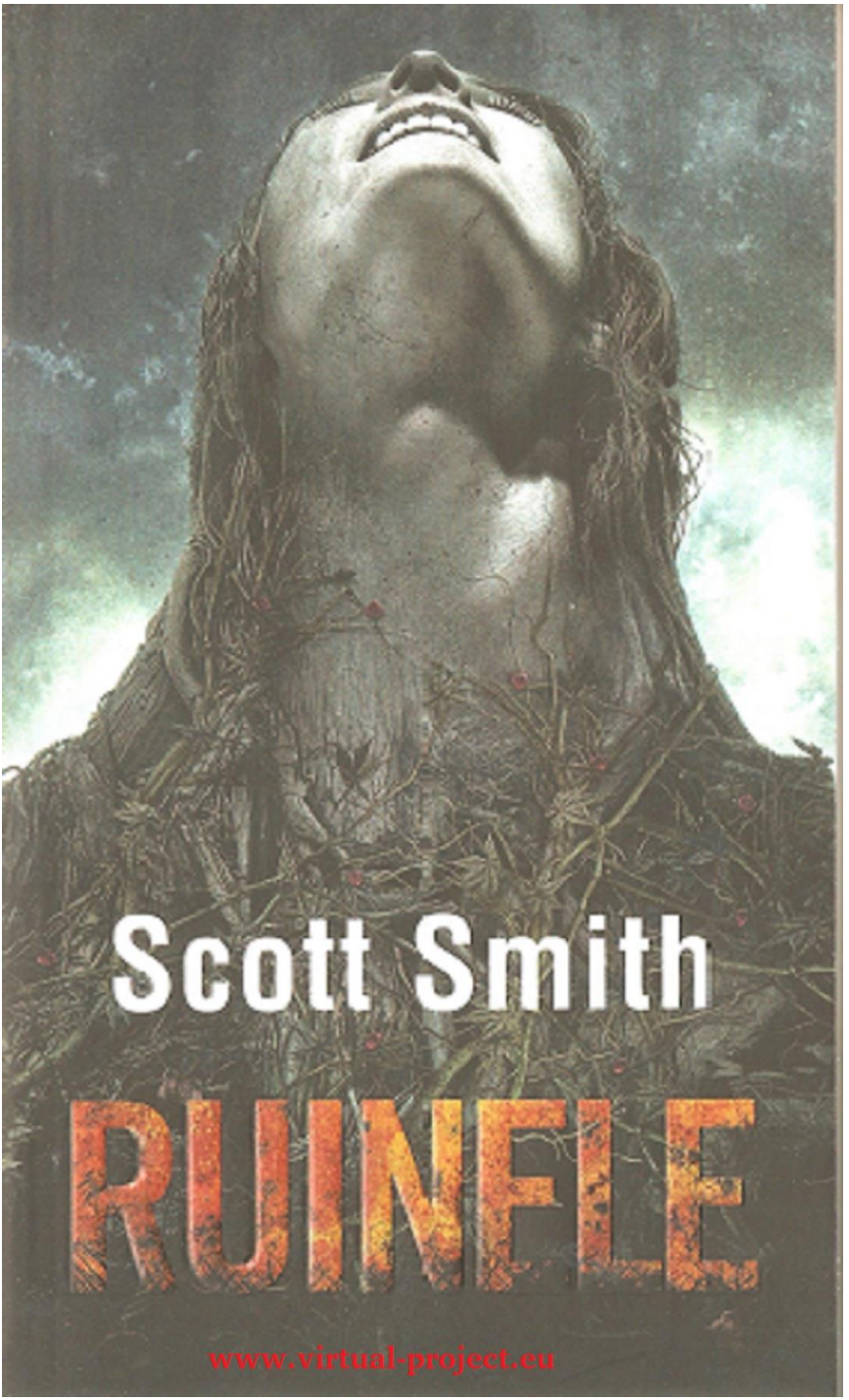

www.virtual-project.eu

SCOTT SMITH

RUINELE

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
Laura Maria Berteanu

SCOTT SMITH The Ruins

RAO International Publishing Company

mai 2008

Pentru Elizabeth, care a cunoscut groaza

Vreau să-i mulţumesc soţiei mele, Elizabeth Hill, editoarei mele, Victoria Wilson, şi impresarilor mei, Gail Hochman şi Lynn Pleshette, pentru generoasa lor asistenţă în realizarea acestei cărţi. Următoarele persoane au citit la rândul lor manuscrisul, într-o formă încă neterminată, şi mi-au oferit critici şi comentarii care s-au dovedit întotdeauna utile: Michael Cendejas, Stuart Cornfeld, Carlyn Coviello, Carol Edwards, Marianne Merola, John Pleshette, Doug şi Linda Smith şi Ben Stiller. Le mulţumesc tuturor.

Îl cunoscuseră pe Mathias într-o excursie de-o zi la Cozumel. Angajaseră un ghid care să-i ducă la scufundări, la o epavă din apropiere, însă geamandura care marca locul se rupsese în timpul unei furtuni şi ghidul nu mai reuşea să o găsească. Aşa că înotau la întâmplare, fără să se uite la ceva anume. Apoi Mathias se ridicase spre ei din adâncuri, ca un om al mărilor, cu un tub de oxigen în spate. Zâmbise când îi povestiseră situaţia lor şi se oferise să-i conducă la epavă. Era neamţ, foarte bronzat şi foarte înalt, cu părul blond, tuns scurt şi cu ochii de un albastru-deschis. Avea un vultur tatuat pe antebraţul drept, negru cu aripi roşii. Îi lăsase să împrumute pe rând rezervorul lui ca să se poată scufunda la zece metri şi să vadă epava de aproape. Era un tip prietenos, dar liniştit, şi vorbea engleza aproape fără accent, iar când, la sfârşit, urcaseră înapoi în barca ghidului, venise şi el cu ei.

Pe greci îi cunoscuseră două nopţi mai târziu, în Cancún, pe plaja de lângă hotel. Stacy se îmbătase şi se sărutase cu unul dintre ei. Nu se întâmplase nimic mai mult, însă după aceea grecii păreau să le apară mereu în cale, indiferent unde s-ar fi dus sau ce-ar fi făcut. Niciunul dintre ei nu vorbea greaca, desigur, şi nici grecii nu vorbeau engleza, aşa că nu făceau decât să zâmbească şi să dea din cap şi să împartă din când în când între ei mâncarea şi băutura. Erau trei greci - puţin trecuţi de douăzeci de ani, la fel ca Mathias şi restul găştii - şi păreau destul de prietenoşi, deşi aveau senzaţia că se cam ţineau după ei.

Grecii nu numai că nu ştiau engleză, dar nici spaniolă nu vorbeau. Îşi luaseră totuşi nume spaniole, chestie care în mod evident li se părea extrem de amuzantă. Pablo, Juan şi Don Quijote, aşa se prezentaseră, pronunţând numele cu accentul lor ciudat şi arătând cu mâinile spre piept. Don Quijote era cel cu care flirtase Stacy. Toţi trei arătau cam la fel - aveau umeri laţi, muşchi dezvoltaţi, părul lung şi negru, prins în coadă - şi până şi lui Stacy îi venea greu să ţină minte cum îl chema pe fiecare. Era de asemenea posibil să-şi fi schimbat numele între ei, ca asta să fi fost o glumă, astfel încât cel care răspunsese marţi la numele de Pablo să insiste miercuri că el era Juan.

Se aflau în Mexic de trei săptămâni. Era august, o perioadă foarte nepotrivită pentru a călători prin Yucatan. Era mult prea cald şi mult prea multă umezeală în aer. Furtunile se porneau dintr-odată aproape în fiecare după-amiază, cu ruperi de nori ce puteau inunda o stradă în doar câteva secunde. Şi odată cu lăsarea întunericului apăreau ţânţarii, roiuri strânse în nori bâzâitori. La început, Amy se plânsese întruna de toate aceste lucruri,

regretând că nu aleseseră excursia la San Francisco, aşa cum le sugerase ea. Apoi însă Jeff îşi ieşise din fire şi-i reproşase că le strica vacanţa tuturor, aşa că fata încetase să mai vorbească despre California - despre zilele însorite şi calde, despre tramvaie, despre norii coloraţi de ceaţă de la amurg. Oricum, nu era chiar atât de rău. Era ieftin şi nu era aglomeraţie, iar Amy se hotărâse să se distreze cât putea de mult.

Ei erau patru: Amy şi Stacy, Jeff şi Eric. Amy şi Stacy erau cele mai bune prietene. Se tunseseră scurt, băieţeşte pentru vacanţă, şi purtau amândouă pălării Panama asemănătoare, apărând în toate fotografiile îmbrăţişate. Arătau ca două surori - Amy, sora blondă, şi Stacy, bruneta -, amândouă micuţe, cam de un metru cincizeci, şi subţirele ca nişte vrăbiuţe. Şi comportamentul era la fel - mereu îşi şuşoteau câte ceva la ureche, aveau o sumedenie de gesturi apropiate şi schimbau întruna priviri atotştiutoare.

Jeff era iubitul lui Amy; Eric - al lui Stacy. Băieţii se purtau amabil unul cu celălalt, dar nu se putea spune că erau chiar prieteni. Fusese ideea lui Jeff să călătorească în Mexic, o ultimă escapadă înainte ca el şi Amy să înceapă, în toamnă, studiile postuniversitare de perfecţionare în medicină. Găsise o ofertă bună pe internet: ieftină, imposibil de ratat! Trei săptămâni de leneveală pe plajă, întinşi la soare, fără să facă absolut nimic. O convinsese pe Amy să vină cu el, apoi Amy o convinsese pe Stacy, iar Stacy îl convinsese pe Eric.

Mathias le spusese că venise în Mexic cu fratele lui mai mic, Henrich, dar Henrich dispăruse. Era o poveste destul de neclară şi niciunul dintre ei nu înţelesese toate detaliile. Ori de câte ori îl întrebau ceva în legătură cu asta, Mathias se întrista şi devenea foarte vag. Începea să vorbească în germană şi să dea din mâini, ochii i se înceţoşau, părând că o să izbucnească în plâns. După o vreme, nu-l mai întrebaseră nimic. Li se părea nepoliticos să insiste. Eric credea că era vorba despre o afacere cu droguri, că fratele lui Mathias era urmărit de autorităţi, deşi nu putea spune dacă aceste autorităţi erau germane, americane sau mexicane, însă cu siguranţă avusese loc o ceartă - cu asta, erau toţi de acord. Mathias se certase cu frate-său, poate că-l şi lovise, apoi Henrich dispăruse. Mathias era îngrijorat, desigur. Îl aştepta să se întoarcă şi să ia împreună avionul înapoi spre Germania. Uneori, părea convins că Henrich va apărea în cele din urmă şi că totul se va termina cu bine, alteori însă îşi pierdea încrederea. Mathias era o fire rezervată, prefera să asculte, nu să vorbească, şi era predispus, dată fiind situaţia în care se găsea, la crize bruşte de tristeţe. Cei patru prieteni încercau din greu să-l

înveselească. Eric istorisea întâmplări amuzante. Stacy imita tot felul de personaje. Jeff îi arăta locuri interesante. Iar Amy făcea nenumărate fotografii, poruncindu-le tuturor să zâmbească.

În timpul zilei, stăteau la soare pe plajă, asudând unul lângă altul pe prosoapele lor colorate. Înotau şi făceau scufundări. Se arseseră şi începuseră să se cojească. Călăreau, vâsleau în caiace, jucau minigolf. Într-o după-amiază, Eric îi convinsese pe toţi să închirieze o barcă cu vele, însă, în cele din urmă, se dovedise că nu era chiar atât de priceput într-ale navigaţiei pe cât pretinsese şi fuseseră nevoiţi să cheme un remorcher pentru a se putea întoarce în port. Fusese o situaţie jenantă şi-i costase mult. Seara, mâncau fructe de mare şi beau prea multă bere.

Eric nu ştia ce se petrecuse între Stacy şi grec. Plecase să se culce după cină, lăsându-i pe ceilalţi trei să se plimbe pe plajă cu Mathias. Se duseseră la un foc de tabără din spatele unui hotel vecin, unde o formaţie cânta într-un *gazebu*[1]. Acolo îi cunoscuseră pe greci. Îi găsiseră bând tequila şi bătând din palme în ritmul muzicii. Le oferiseră şi lor de băut. Stacy se aşezase lângă Don Quijote. Vorbiseră mult, fiecare pe limba lui, şi râseseră, trecând sticla de la unul la altul, strâmbându-se pe rând când tăria le ardea gâtlejul. Apoi Amy întorsese capul şi-o văzuse pe Stacy în braţele grecului. Nu durase mult. Cinci minute în care se sărutaseră şi el îi atinsese timid sânul stâng, apoi formaţia îşi terminase numărul pentru acea seară. Don Quijote o rugase să vină cu el în cameră, însă Stacy zâmbise şi clătinase din cap şi totul se terminase la fel de repede cum începuse.

A doua zi dimineaţa, grecii îşi întinseseră prosoapele lângă Mathias şi cei patru prieteni şi după-amiaza merseseră împreună la schi nautic. N-ai fi putut bănui că între cei doi fusese ceva dacă n-ai fi văzut cu ochii tăi. Grecii erau nişte gentlemeni, foarte respectuoşi. Şi Eric părea să-i simpatizeze. Încerca să-i convingă să-l înveţe să spună cuvinte porcoase în greacă. Era totuşi frustrat fiindcă nu-şi putea da seama dacă ceea ce-i spuneau băieţii era, într-adevăr, ce voia el să înveţe.

*

* *

Aflară în cele din urmă că Henrich lăsase un bilet. Mathias îl arătă lui Amy şi lui Jeff devreme, într-o dimineaţă, în timpul celei de-a doua săptămâni a vacanţei lor. Era scris de mână, în germană, şi dedesubt era schiţată o hartă. Nu puteau citi biletul, desigur. Mathias fu nevoit să-l traducă. Nu era nimic

[1] Casă mică fără pereţi (n. Red.)

legat de droguri sau de poliţie - Eric nu se dezminţise nici de data aceasta, se grăbise să tragă concluziile şi, cu cât era mai dramatică situaţia, cu atât mai bine. Henrich cunoscuse o fată pe plajă. Venise cu avionul în acea dimineaţă şi se îndrepta spre centrul continentului, unde fusese angajată pentru a lucra la un sit arheologic. Era locul unei vechi mine, poate de argint, poate de diamante… Mathias nu era sigur. Henrich şi fata îşi petrecuseră ziua împreună. Îi făcuse cinste cu prânzul, apoi plecaseră să înoate. Apoi o dusese la el în cameră, unde făcuseră duş şi sex. Apoi, fata plecase cu un autobuz. În restaurant, după prânz, fata îi desenase lui Henrich o hartă pe un şerveţel, ca să-i explice unde era situl. Îi spusese că putea veni şi el, că aveau nevoie de ajutoare. După ce plecase, Henrich vorbise întruna numai despre ea. Nu mâncase nimic la cină şi nu putuse dormi. În toiul nopţii, se ridicase în capul oaselor şi-l anunţase pe Mathias că se ducea la situl arheologic.

Mathias îi spusese că-i un prost. Abia o cunoscuse pe fată. Erau la mijlocul vacanţei şi Henrich nu ştia absolut nimic despre arheologie. Frate-său îl asigurase că nu era câtuşi de puţin treaba lui. Nu-i cerea aprobarea lui Mathias, nu făcea decât să-i comunice hotărârea lui. Se dăduse jos din pat şi începuse să-şi facă bagajele. Se jigniseră reciproc şi Henrich aruncase cu aparatul de bărbierit electric, lovindu-l pe Mathias în umăr. Mathias tăbărâse pe el şi-l trântise la pământ. Se rostogoliseră încleştaţi pe podeaua camerei de hotel, mârâind înjurături printre dinţi, până când, din greşeală, Mathias îl lovise pe Henrich cu capul în gură, spărgându-i buza. Henrich făcuse mare caz de asta, dând fuga la baie şi scuipând sânge în chiuvetă. Mathias îşi trăsese repede hainele pe el şi se dusese să-i aducă nişte gheaţă, însă, în loc să se întoarcă, se oprise la barul de lângă piscina hotelului. Simţea nevoia să se calmeze. Băuse două beri. Una repede şi pe-a doua încet. Când se întorsese în cameră, găsise biletul pe pernă. Henrich dispăruse.

Biletul ocupa cam trei sferturi de pagină, deşi păru mai scurt când Mathias îl citi în engleză. Amy se gândi că poate Mathias sărise peste anumite pasaje, preferând să le păstreze pentru el, însă nu conta - şi ea şi Jeff înţeleseseră cam despre ce era vorba. Henrich spunea că Mathias părea adesea să uite că era fratele, şi nu părintele lui. Îl ierta pentru asta, dar tot nu putea accepta situaţia. Poate că Mathias îl considera, într-adevăr, un prost, însă el, Henrich, credea că era posibil să-şi fi întâlnit marea dragoste în acea dimineaţă şi că nu şi-ar fi iertat-o niciodată - şi nu l-ar fi iertat nici pe Mathias - dacă ar fi lăsat această şansă să treacă pe lângă el fără să facă ceva. Îi spunea că va

încerca să se întoarcă până la data când aveau avionul înapoi spre Germania, dar nu-i putea promite nimic. Spera ca Mathias să se poată distra şi singur, cât timp el era plecat. Dacă se simţea singur, Mathias putea veni şi el oricând la situl arheologic. Era la jumătate de zi distanţă cu maşina, spre vest. Harta de la sfârşitul biletului - o copie desenată după cea schiţată de fată pe şerveţel - îi arăta cum să ajungă acolo.

În vreme ce-l asculta pe Mathias şi-l urmărea chinuindu-se să traducă biletul de la frate-său, Amy începu treptat să realizeze că bărbatul le cerea de fapt sfatul. Stăteau pe veranda hotelului. Un bufet suedez era oferit în fiecare dimineaţă la micul dejun: ouă, clătite, pâine prăjită, suc, cafea, ceai şi o grămadă imensă de fructe proaspete. Un şir scurt, de câteva trepte, urca spre plajă. Pescăruşii planau deasupra, cerşind resturi de mâncare, găinăţându-se pe umbrelele care protejau mesele. Amy auzea oftatul ritmic al valurilor şi vedea câte un turist care făcea jogging trecând din când în când prin dreptul lor, o pereche în vârstă căutând scoici, trei angajaţi ai hotelului gata să servească eventualii clienţi. Era foarte devreme, abia puţin peste şapte. Mathias îi trezise, sunându-i de la recepţie. Stacy şi Eric mai dormeau încă.

Jeff se aplecă pentru a studia harta. Lui Amy îi era clar, deşi Mathias nu spusese nimic explicit, că iubitul ei era de fapt cel căruia bărbatul îi cerea sfatul. Amy nu se simţea ofensată. Era obişnuită cu genul ăsta de situaţii. Jeff avea ceva ce inspira încredere oamenilor, un anumit aer de competenţă şi de încredere. Amy se lăsă pe spătarul scaunului şi-l privi întinzând cu podul palmei hârtia mototolită. Jeff avea părul negru şi creţ iar ochii lui îşi schimbau culoarea în funcţie de lumină. Puteau fi de culoarea alunei, verzi sau de un maro foarte, foarte deschis. Nu era la fel de înalt ca Mathias şi nici atât de lat în umeri, dar, cu toate astea, părea să fie mai mare decât el. Avea o anumită gravitate: era calm, întotdeauna calm. Într-o bună zi, dacă totul mergea conform planului, Amy îşi imagina că tocmai această calitate avea să facă din el un doctor excelent.

Mathias bătea nervos din picior, genunchiul bâţâindu-i-se în sus şi-n jos. Era miercuri dimineaţa. El şi frate-său aveau avion spre casă vineri după-amiaza.

— Eu duc, spuse Mathias. Eu luat pe el. Eu dus acasă. Da?

Jeff ridică ochii de pe hartă.

— Te întorci în seara asta? întrebă el.

Mathias ridică din umeri şi arătă spre bilet. Nu ştia decât ce-i scrisese

frate-său.

Amy recunoscu câteva dintre orașele de pe hartă: Tizimin, Valladolid, Cobá, nume pe care le văzuse în ghidul lor. Nu citise cartea, se uitase doar la poze. Își amintea de ruinele unei plantații pe pagina despre Tizimin, o stradă cu clădiri văruite în totalitate în alb din Valladolid, un chip gigantic, din piatră, îngropat în viță-de-vie în Cobá. Harta lui Mathias avea un X trasat oarecum la vest de Cobá. Acolo era situl. Mergeai cu autobuzul din Cancún până la Cobá, de unde luai un taxi care te ducea încă optsprezece kilometri spre vest. Din drumul principal se făcea apoi o cărare, lungă de doi kilometri, pe care trebuia să mergi pe jos. Dacă ajungeai la satul maya, însemna că ai mers prea departe.

Privindu-l pe Jeff aplecat peste hartă, Amy putea deja ghici la ce se gândea iubitul ei. Nu avea nicio legătură cu Mathias sau cu frate-său. Jeff se gândea la junglă, la minele de acolo și la cum ar fi fost să le exploreze. Discutaseră vag despre o astfel de excursie pe la începutul vacanței. Se gândiseră că puteau închiria o mașină, un ghid local, ca să vadă ce era de văzut. Dar era atât de cald… ideea de a hoinări prin junglă pentru a face fotografii cu flori uriașe, cu șopârle sau cu niște ziduri dărăpănate părea din ce în ce mai puțin atractivă pe măsură ce discutau despre asta. Așa că rămăseseră pe plajă. Dar acum? Dimineața era înșelător de răcoroasă, mângâiată de briza care bătea dinspre apă. Știa că lui Jeff îi va fi greu să-și aducă aminte cât de umedă avea să devină, în cele din urmă, ziua. Da, îi era foarte ușor să ghicească la ce se gândea el: „De ce nu? Ar putea fi distractiv". Începuseră să amorțească de la atâta soare, mâncare și băutură. O mică aventură de genul ăsta ar fi putut fi exact ce le trebuia ca să se trezească.

Jeff îi împinse harta lui Mathias.

— Venim și noi cu tine! spuse el.

Amy nu zise nimic. Stătea tolănită pe spătarul scaunului. În sinea ei, se gândea: „Nu, nu vreau să merg!" Dar știa că nu putea spune asta. Se plângea prea mult, toată lumea-i atrăsese atenția. Era o persoană posacă. Nu fusese înzestrată cu darul fericirii. Undeva, pe parcursul drumului, cineva uitase să i-l dea, și acum, din cauza asta, îi făcea pe toți cei din jur să sufere. Jungla avea să fie toridă și murdară, cu puținele locuri umbroase colcăind de țânțari, dar încercă să nu se gândească la asta. Mathias era prietenul lor, nu? Le împrumutase tubul lui de oxigen, le arătase unde să se scufunde. Și acum, avea nevoie de ei. Amy lăsă gândul să prindă forță în mintea ei, o mână trântind ușile, cu viteză, una după alta, până când una rămase deschisă.

Când Mathias se întoarse spre ea cu un zâmbet până la urechi, încântat de spusele lui Jeff, aşteptând un ecou de aprobare din partea ei, Amy nu se putu abţine: îi zâmbi la rândul ei şi dădu din cap.

— Desigur, spuse ea.

*

* *

Eric visa că nu putea să adoarmă. Era un vis pe care-l avea adesea, un vis încărcat de griji şi de frustrări. Visa că încerca să mediteze, să numere oi, să se gândească la ceva care să-l calmeze. Simţea gust de vomă în gură şi voia să se ridice şi să se spele pe dinţi. Simţea şi nevoia de a-şi goli vezica, dar avea senzaţia că, dacă s-ar fi mişcat chiar şi un centimetru, ar fi pierdut pentru totdeauna şi infima şansă de a mai adormi la loc pe care-o mai avea. Aşa că nu se mişca; stătea întins, dorindu-şi să doarmă, dorindu-şi să adoarmă, dar nu dormind. Senzaţia de vomă şi presiunea vezicii nu erau detalii obişnuite ale visului. Erau prezente doar acum, fiindcă erau reale. Băuse prea mult cu o seară înainte, se forţase să vomite în toaletă spre dimineaţă şi acum trebuia să urineze. Până şi în vis simţea că era ceva neobişnuit în legătură cu aceste două senzaţii, de parcă un clarvăzător ar fi încercat să îl avertizeze cu privire la ceva, ameninţarea cufundându-se într-un val de vomă sau înmuindu-se într-un pat udat de urină.

Grecii fuseseră cei care-l împinseseră şi-l îmboldiseră să bea, până când simţise că i se face rău. Încercaseră să-l înveţe un joc de beţie. Era ceva legat de nişte zaruri, învârtite într-o cană. Îi spuseseră regulile în greacă, lucru care, cu siguranţă, explica, în parte, de ce jocul părea atât de complicat. Eric aruncase cu bravadă zarurile şi dăduse cana mai departe, deşi nu reuşise să înţeleagă de ce câştiga uneori, iar alteori pierdea. La început, i se păruse că numerele mari erau cele mai bune, apoi însă, spre marea lui nedumerire, şi numerele mici începuseră să câştige. Arunca zarurile şi, uneori, grecii îi făceau semn să bea, alteori nu. După o vreme, începuse să nu mai aibă prea mare importanţă. Grecii îl învăţaseră câteva cuvinte noi şi râseseră de cât de repede le uita. Toată lumea se îmbătase foarte tare, apoi Eric reuşise, fără să ştie nici el prea bine cum, să nimerească în camera lui şi să se bage în pat.

Spre deosebire de ceilalţi, care se pregăteau să înceapă câte-o şcoală postuniversitară din toamnă, Eric urma să se angajeze. I se oferise un post de profesor de engleză, la o şcoală pregătitoare de lângă Boston. Avea să locuiască la cămin, cu băieţii, să-i ajute să editeze ziarul şcolii, să antreneze echipa de fotbal toamna şi pe cea de baschet primăvara. Era convins că o să

facă treabă bună. Avea un mod relaxat şi plin de încredere de a aborda oamenii. Era amuzant. Îi putea face pe copii să râdă şi toţi îşi doreau ca el să-i placă. Era înalt şi zvelt, cu părul şi cu ochii negri; se considera un tip chipeş. Şi deştept: un învingător. Stacy avea să locuiască în Boston, unde se înscrisese la cursuri de asistenţă socială. Puteau să se vadă în fiecare weekend. Peste un an sau doi avea s-o ceară de soţie. Aveau să locuiască undeva în New England, unde ea şi-ar fi găsit de lucru ca asistent social, iar el poate că avea să predea în continuare… sau poate că nu. Nu conta. Era fericit şi aşa intenţiona să rămână. Aveau să fie fericiţi împreună.

Eric era o fire foarte optimistă, fără să fi cunoscut încă niciuna din loviturile pe care le suferă în cele din urmă până şi cele mai binecuvântate vieţi. Psihicul lui era mult prea sangvin pentru a tolera un coşmar în toată regula şi îi oferea chiar şi acum o plasă de siguranţă, o voce în mintea lui care spunea: „E-n regulă, nu e decât un vis“. O clipă mai târziu, cineva începu să bată la uşă. Apoi Stacy se dădu jos din pat şi Eric deschise ochii, privind buimac prin cameră. Draperiile erau trase. Hainele lui şi ale lui Stacy erau aruncate pe jos.

Stacy târâse pătura după ea. Stătea în faţa uşii învelită în cearşafuri, goală pe dedesubt, şi vorbea cu cineva. Treptat, Eric îşi dădu seama că era Jeff. Voia să se ducă să urineze, să se spele pe dinţi şi să afle ce se întâmpla, dar nu reuşea încă să se mişte. Adormi din nou şi, când se trezi, Stacy era aplecată peste el, în pantalonii kaki şi în tricou, uscându-şi părul cu prosopul şi spunându-i să se grăbească.

— Să mă grăbesc? întrebă el.

Stacy se uită la ceas.

— Pleacă în patruzeci de minute, spuse ea.

— Cine pleacă?

— Autobuzul.

— Care autobuz?

— Spre Cobá!

— Cobá…

Cu greu, Eric se ridică în capul oaselor şi, preţ de-o clipă, crezu iar că o să vomite. Pătura era pe jos, lângă uşă, şi trebui să facă eforturi pentru a-şi aminti cum ajunsese acolo.

— Ce voia Jeff?

— Să ne spună să ne pregătim.

— De ce ţi-ai pus pantaloni?

— A spus că aşa trebuie. Din cauza insectelor.
— Insecte? făcu Eric.
Nu reuşea să înţeleagă ce-i spunea fata. Încă mai era puţin ameţit.
— Ce insecte?
— Mergem la Cobá, spuse Stacy. La o mină veche. Ca să vedem ruinele.
Se duse înapoi în baie. Eric o auzi dând drumul la apă şi asta-i aminti de vezica lui plină. Se dădu jos din pat şi traversă împleticindu-se camera, până la uşa deschisă. Stacy aprinsese becul de deasupra chiuvetei şi pe Eric îl dureau ochii de la lumină. Rămase în prag câteva clipe, clipind ca să se obişnuiască. Stacy trase uşa cabinei de duş şi îl împinse înăuntru. Nu avea haine pe el. Nu trebui decât să păşească peste muchia căzii. O clipă mai târziu, se săpunea, din reflex, şi urina în spaţiul dintre labele picioarelor, dar tot nu se trezise de tot. Stacy îl tot zorea şi, cu ajutorul ei, reuşi să-şi termine duşul, să se spele pe dinţi şi să se pieptene, să-şi tragă pe el o pereche de jeanşi şi-un tricou, dar abia după ce coborâră din cameră, în timp ce înfulecau grăbiţi micul dejun, începu, în sfârşit, să înţeleagă unde se duceau.

*

* *

Se întâlniră cu toţii în hol ca să aştepte dubiţa spre autogară. Mathias le arătă tuturor biletul lui Henrich şi priviră pe rând mesajul scris în germană, cu ortografia ciudată, cu literele mari scrise la mijlocul propoziţiei, şi harta strâmbă desenată dedesubt. Stacy şi Eric coborâseră cu mâna goală şi Jeff îi trimise înapoi în cameră, spunându-le să-şi ia un rucsac cu apă, spray contra insectelor, cremă de plajă şi mâncare. Uneori, i se părea că era singurul dintre ei cu capul pe umeri. Îşi dăduse seama că Eric era încă pe jumătate beat. Porecla lui Stacy în facultate fusese Spacy[2] şi era cum nu se putea mai potrivită. Stacy era o visătoare. Îi plăcea să fredoneze de una singură, să stea minute întregi cu privirea în gol. Apoi era Amy, care-avea tendinţa să se îmbufneze atunci când nu-i convenea ceva. Jeff îşi dădea seama că prietena lui n-avea chef să se ducă după fratele lui Mathias. Orice făcea, părea să-i ia mai mult timp decât ar fi fost necesar. Dispăruse în baie după micul dejun, lăsându-l pe el să facă singur rucsacul. Venise apoi să-şi pună pantalonii şi rămăsese în chiloţi, cu nasul în pernă, până când Jeff o mobilizase. Nu vorbea cu el. Îi răspundea doar la întrebări, monosilabic sau ridicând din umeri. Îi spusese că nu trebuia musai să vină, că putea să rămână singură la plajă dacă asta voia, vorbe la care fata îi răspunsese cu o privire fixă. Ştiau

[2] Aeriana

amândoi cum era Amy. Prefera să stea cu grupul şi să facă ceva ce nu-i plăcea decât să rămână singură şi să facă ceva care să o distreze.

În timp ce-i aşteptau pe Eric şi pe Stacy să revină cu rucsacul, unul dintre greci apăru în holul hotelului. Era cel care îşi spusese Pablo în ultima vreme. Îi îmbrăţişă pe rând. Grecii păreau să adore îmbrăţişările. Se luau în braţe cu fiecare ocazie. După asta, schimbă câteva cuvinte cu Jeff, fiecare pe limba lui, desigur, recurgând amândoi la pantomimă pentru a se face înţeleşi.

— Juan? întrebă Jeff. Don Quijote?

Ridică mâinile şi sprâncenele.

Pablo spuse ceva în greacă şi făcu un gest ca şi când ar fi aruncat un fir de undiţă. Apoi mimă că prinde un peşte mare, atât de greu încât abia dacă-l putea trage. Arătă pe ceas şase, apoi doisprezece.

Jeff dădu din cap şi zâmbi în semn că înţelesese: ceilalţi doi plecaseră la pescuit. Plecaseră la şase şi aveau să se întoarcă la amiază. Luă biletul lui Henrich şi i-l arătă grecului. Arătă spre Amy şi spre Mathias, făcu semn în sus pentru a-i indica pe Stacy şi pe Eric, apoi arătă oraşul Cancún pe hartă. Îşi mişcă încet degetul spre Cobá, apoi spre X-ul care marca situl arheologic. Nu găsi nicio modalitate de a-i explica scopul călătoriei, de a sugera *frate* sau *dispărut,* aşa că se mulţumi să arate cu degetul drumul pe hartă.

Pablo se entuziasmă foarte tare. Zâmbi şi dădu din cap şi se lovi cu degetul în piept, apoi în hartă, vorbind în tot acest timp foarte repede în greacă. Părea că vrea să vină cu ei. Jeff dădu din cap; ceilalţi făcură la fel. Grecii stăteau în hotelul de vizavi. Jeff arătă spre clădire, apoi spre picioarele goale ale lui Pablo, apoi spre blugii pe care-i purta el. Pablo îl privi fără să priceapă. Jeff arătă spre ceilalţi, spre pantalonii lor, şi grecul începu să dea din nou din cap. Păru că pleacă, însă se întoarse brusc şi întinse mâna după biletul lui Henrich. Se duse cu biletul la biroul de recepţie. Îl văzură împrumutând un pix, o coală de hârtie, apoi aplecându-se şi scriind ceva. Îi luă mult timp. În timp ce scria, Eric şi Stacy apărură şi ei, cu rucsacul, iar Pablo aruncă pixul şi se repezi să-i îmbrăţişeze. El şi Eric scuturară din mâini, ca şi când ar fi aruncat nişte zaruri imaginare. Se prefăcură că dau pe gât un pahar, apoi râseră şi clătinară din cap şi Pablo spuse o poveste lungă în greacă, din care niciunul nu pricepu nimic. Părea să fie ceva legat de un avion, sau de-o pasăre, oricum, de ceva cu aripi, şi lui Pablo îi trebuiră câteva minute ca s-o termine. În mod clar, era o istorisire amuzantă, sau cel puţin lui aşa i se părea, fiindcă se oprea mereu, înecându-se de râs. Avea un râs molipsitor şi ceilalţi i se alăturară, deşi n-ar fi putut spune de ce anume

râdeau. În cele din urmă, se întoarse la biroul de recepţie şi-şi reluă treaba cu biletul lui Henrich.

Când se întoarse, văzură că făcuse propria copie după harta desenată. Scrisese deasupra un paragraf în greacă. Jeff presupuse că era un bilet pentru Juan şi Don Quijote, în care le spunea să vină şi ei la sit. Încercă să-i explice lui Pablo că nu aveau de gând să stea decât o zi, că urmau să se întoarcă în aceeaşi seară, dar nu reuşi să-l facă pe grec să priceapă. Arăta mereu ceasul şi la fel făcea şi Pablo, care părea să creadă că Jeff îl întreba când se întorceau ceilalţi doi de la pescuit. Amândoi arătau ora douăsprezece, doar că Jeff se referea la miezul nopţii, iar Pablo - la amiază.

În cele din urmă, Jeff se lăsă păgubaş. Ar fi pierdut autobuzul dac-o mai ţineau mult aşa. Îi făcu semn lui Pablo spre hotelul lui, arătând din nou spre picioarele lui goale. Pablo zâmbi, dădu din cap şi-i îmbrăţişă încă o dată pe toţi, apoi ieşi în fugă din holul hotelului, strângând în mână copia după harta lui Henrich.

Jeff aştepta la uşa din faţă, uitându-se după dubiţă. Mathias se fâţâia de colo colo în spatele lui, împăturind şi despăturind biletul lui Henrich, băgându-l în buzunar doar ca să-l scoată numaidecât. Stacy, Eric şi Amy stăteau împreună pe o canapea în mijlocul holului şi, când se uită la ei, Jeff se simţi cuprins de îndoială. Nu trebuiau să plece, îşi dădu el seama. Fusese o idee foarte proastă. Eric moţăia. Era beat şi epuizat şi îi era foarte greu să stea treaz. Amy era îmbufnată, cu braţele încrucişate la piept, cu ochii pironiţi în podeaua din faţa ei. Stacy era încălţată cu sandale fără şosete - peste câteva ore, picioarele ei aveau să fie pline de muşcături de insecte. Jeff nu se vedea însoţindu-i pe ăştia trei într-o excursie de trei ore prin zăpuşeala din Yucatàn. Ştia că ar fi trebuit să-i explice situaţia lui Mathias şi să-şi ceară scuze. Nu trebuia decât să se gândească la un mod de a o spune în aşa fel încât Mathias să înţeleagă, şi ar fi putut petrece cu toţii încă o zi anostă pe plajă. Ar fi trebuit să-i fie destul de uşor şi tocmai începuse să se gândească ce să spună când Pablo se întoarse, îmbrăcat în blugi şi cu un rucsac în spate. Iar îmbrăţişări, de jur împrejur, în vreme ce toţi vorbeau deodată. Apoi sosi dubiţa şi urcară în ea, unul după altul, şi, dintr-odată, era prea târziu ca să-i mai spună ceva lui Mathias, prea târziu ca să mai renunţe. Ieşeau pe şosea, îndepărtându-se de hotel, de plajă, de tot ce ajunsese să le fie atât de familiar în ultimele două săptămâni. Da, erau pe drum, plecau, plecaseră.

*

* *

În timp ce Stacy alerga după ceilalţi în staţia de autobuz, un băiat o ciupi de sân. Întinse mâna prin spate şi strânse cu putere, dureros de tare. Stacy se răsuci pe călcâie, încercând să-i dezlipească mâna de pe trupul ei. Asta fusese şi ideea - răsucirea, agitaţia, atenţia distrasă de această zarvă îi dădură ocazia unui al doilea băiat să-i smulgă lui Stacy pălăria şi ochelarii de pe cap. După care puştanii o luară la picior, alergând de mama focului pe trotuar, doi băieţi tuciurii - doisprezece ani, le-ar fi dat Stacy - care dispărură numaidecât în mulţime.

Fără ochelari, ziua deveni dintr-odată mult mai strălucitoare. Stacy rămase locului năucită, clipind des, simţind încă mâna băiatului pe sânul ei. Ceilalţi împingeau deja în dreapta şi-n stânga croindu-şi drum prin autogară. Strigase - cel puţin, credea că strigase însă nimeni nu părea s-o fi auzit. Trebui să alerge ca să-i prindă din urmă, ridicând mâna, din reflex, ca să-şi ţină pălăria pe cap, o pălărie care nu mai era acolo, care ieşise deja din piaţă şi se îndepărta din ce în ce mai mult cu fiecare secundă, călătorind spre mâinile unui nou proprietar, un străin care, firește, habar n-ar fi avut de unde provenise, n-avea să ştie nimic despre această întâmplare, despre cum alerga ea prin autogara din Cancún, chinuindu-se dintr-odată să-şi înăbuşe impulsul de a plânge.

Înăuntru, clădirea semăna mai degrabă cu un aeroport decât cu o autogară. Era un loc curat, cu aer condiţionat, foarte strălucitor. Jeff găsise deja ghişeul de la care să cumpere biletele. Discuta cu funcţionara, punându-i întrebări în spaniola lui atent şi precis articulată. Ceilalţi se îngrămădiseră în spatele lui, cu portofelele scoase, scoţând banii pentru bilet. Când ajunse lângă ei, Stacy spuse:

— Un băiat mi-a furat pălăria!

Doar Pablo se întoarse. Ceilalţi erau cu toţii aplecaţi în faţă, încercând să audă ce spunea funcţionara. Pablo îi zâmbi. Arătă cu un gest larg autogara din jur ca şi când i-ar fi arătat o privelişte deosebit de plăcută de la un balcon.

Stacy începuse să se mai calmeze. Inima îi bătuse nebuneşte, alimentată de adrenalină, întreg corpul îi tremura, iar acum că începuse să se mai relaxeze, se simţea mai degrabă ruşinată decât orice altceva, de parcă întreg incidentul ar fi fost, în vreun fel, vina ei. Genul ăsta de neplăceri păreau să i se întâmple întotdeauna ei. Scăpa aparatele de fotografiat de pe feriboturi, îşi uita gentile prin aeroporturi. Ceilalţi nu-şi pierdeau lucrurile, nu stricau

obiecte şi nimeni nu le fura niciodată nimic. Ei de ce i se întâmpla asta? Ar fi trebuit să fie atentă. Ar fi trebuit să-i vadă pe băieţi. Se mai calmase, dar tot îi mai venea să plângă.

— Şi ochelarii de soare, spuse ea.

Pablo dădu din cap şi zâmbetul i se lărgi şi mai mult. Părea foarte bucuros că se afla acolo. Pe Stacy o irita să-l vadă răspunzând cu atâta mulţumire nonşalantă la suferinţa ei, pe care ea o considera foarte evidentă. O clipă, Stacy se întrebă dacă nu cumva grecul râdea de ea. Se uită dincolo de el, spre ceilalţi.

— Eric! strigă ea.

Eric îi făcu semn cu mâna, fără să se uite la ea.

— Plătesc eu! spuse el, întinzându-i lui Jeff banii pentru bilete.

Mathias fu singurul care se întoarse. O privi preţ de-o clipă, examinându-i chipul, apoi păşi spre ea. El era atât de înalt şi ea, atât de mică… Se lăsă pe vine în faţa ei ca şi când ar fi avut în faţă un copil, privind-o cu o expresie ce părea sincer îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

În noaptea cu focul de tabără, când Stacy se sărutase cu grecul, îi surprinsese pe Amy şi pe Mathias uitându-se la ea. Expresia lui Amy fusese una de totală surprindere; a lui Mathias fusese neutră. În zilele care urmaseră, îl surprinsese privind-o în acelaşi fel: nu neapărat ca şi când ar fi judecat-o, dar într-un anumit fel ascuns, reţinut, care o făcea totuşi să se simtă studiată, pusă în balanţă, cântărită şi evaluată şi, în cele din urmă, dorită. Stacy era laşă - ştia foarte bine că aşa era, ştia că de nenumărate ori sacrificase multe pentru a ieşi din situaţii dificile sau din conflicte - aşa că îl evitase pe Mathias cât putuse de mult. Îi evitase nu doar prezenţa, dar şi acea privire. Şi acum iată-l, ghemuit în faţa ei, privind-o cu atâta compasiune, în vreme ce restul, neştiutori, erau ocupaţi să cumpere bilete. Totul era prea confuz; îşi pierdu vocea.

Mathias întinse mâna şi îi atinse braţul, doar cu vârful degetelor, lăsându-le apoi acolo, de parcă ar fi avut în faţă un mic animăluţ pe care încerca să-l calmeze.

— Ce este? întrebă el.

— Un băiat mi-a furat pălăria, reuşi Stacy să spună, arătând cu ochii în sus, spre cap. Şi ochelarii de soare.

— Când? Acum?

Stacy dădu din cap şi arătă spre uşă.

— Afară.

Mathias se ridică; degetele i se desprinseră de pe braţul ei. Părea că vrea să plece după cei doi băieţi. Stacy ridică mâna ca să-l oprească.

— Au plecat, spuse ea. Au fugit.

— Cine a fugit? întrebă Amy.

Dintr-odată, apăruse lângă Mathias.

— Băieţii care mi-au furat pălăria.

Eric era şi el acolo acum, întinzându-i o bucată de hârtie. Stacy o luă şi o dădu la o parte, fără să ştie nici ce era, nici de ce i-o dăduse Eric.

— Uită-te la ea, spuse el. Uită-te cum ţi-au scris numele.

Stacy se uită pe bucata de hârtie. Era biletul ei.

— Spacy Hutchins, citi ea.

Eric zâmbea, mulţumit de sine.

— Ne-au cerut numele.

— I-au furat pălăria, spuse Mathias.

Stacy dădu din cap, simţindu-se din nou ruşinată. Toată lumea se uita la ea.

— Şi ochelarii de soare.

Acum apăruse şi Jeff. Nu se opri, trecu direct pe lângă ei.

— Repede! spuse el. O să-l pierdem.

Se îndrepta spre peronul lor, urmat de ceilalţi: Pablo, Mathias şi Amy, toţi unul după altul. Eric rămase lângă Stacy.

— Cum? întrebă el.

— N-a fost vina mea.

— N-am spus asta. Doar…

— Le-au înhăţat. Le-au înhăţat şi-au luat-o la fugă.

Simţea încă ciupitura dureroasă pe sân. Şi senzaţia stranie a degetelor lui Mathias pe braţul ei. Dacă Eric i-ar mai fi pus vreo întrebare, se temea că ar fi fost prea mult pentru ea. S-ar fi dat bătută, ar fi început să plângă.

Eric se uită după ceilalţi. Aproape că nu-i mai vedea.

— Hai să mergem! spuse el.

Aşteptă până când fata dădu din cap şi apoi porniră împreună, ţinând-o strâns de mână, trăgând-o după el prin mulţime.

*

* *

Autocarul nu era deloc cum se aşteptase Amy. Îşi imaginase o rablă murdară şi ruginită, cu ferestre care să zdrăngăne, cu scaune rupte şi cu mirosuri oribile venind dinspre toaletă. Dar era plăcut. Aveau aer

condiţionat şi nişte ecrane micuţe, de televizor, suspendate de tavan. Numărul locului lui Amy era trecut pe bilet. Stătea împreună cu Stacy, undeva pe la mijlocul autobuzului. Pablo şi Eric erau chiar în faţa lor, iar Jeff şi Mathias - de cealaltă parte a culoarului.

Imediat ce autobuzul ieşi din autogară, televizoarele porniră. Se difuza o telenovelă mexicană. Amy nu ştia niciun cuvânt în spaniolă, dar tot se uită, imaginându-şi o poveste care să se potrivească expresiilor mirate ale actorilor şi gesturilor lor de dezgust. Nu era prea greu - toate telenovelele sunt cam la fel - şi o făcea să se simtă mai bine. O relaxa să se piardă în acea poveste imaginară. Îşi dădu seama imediat că bărbatul brunet, care părea să fie avocat, îşi înşela nevasta cu o blondă oxigenată, dar bărbatul nu-şi dădea seama că blonda înregistra conversaţiile dintre ei. Mai era şi o femeie în vârstă, plină de bijuterii, care, în mod evident, îi manipula pe toţi cei din jur cu banii ei. Şi încă o femeie cu părul lung şi negru în care bătrâna avea încredere, dar care părea să pună ceva la cale împotriva ei. Era în cârdăşie cu doctorul bătrânei, care părea să fie şi soţul oxigenatei. După o vreme, când lăsaseră în urmă oraşul şi se îndreptau spre sud de-a lungul coastei, Amy se simţi suficient de calmă şi de relaxată ca să se aplece spre Stacy şi s-o ia de mână.

— Nu-i nimic, spuse ea. Îţi dau eu pălăria mea, dacă vrei.

Iar zâmbetul cu care-i răspunse Stacy - atât de deschis, de spontan, de iubitor - schimbă totul, făcu întreaga zi să se lumineze şi excursia lor păru dintr-odată chiar interesantă. Erau cele mai bune prietene şi se îndreptau împreună spre o aventură, o drumeţie prin junglă spre nişte ruine. Se ţineau de mână în continuare, uitându-se împreună la telenovelă. Nici Stacy nu ştia spaniolă, aşa că începură să discute despre posibilul subiect al serialului, fiecare străduindu-se să alcătuiască cel mai fantezist scenariu cu putinţă. Stacy imita expresiile bătrânei, ca şi când ar fi fost o actriţă din filmele mute, făcând gesturi largi şi exagerate, pline de lăcomie şi ameninţătoare. Se lăsară chicotind pe spătarele scaunelor, fiecare făcând-o pe cealaltă să se simtă mai bine - mai în siguranţă, mai fericită -, în vreme ce autocarul îşi continua drumul de-a lungul coastei prin zăpuşeala zilei de vară.

*

* *

Pablo avea o sticlă de tequila în rucsac. Nu. Eric auzea nişte clinchete, aşa că trebuie să fi fost două sticle. Sau mai multe. Totuşi, Eric nu văzu decât una. Pablo o scoase ca să i-o arate, zâmbind, ridicând sprâncenele. Se părea

că-l invita s-o bea împreună în drum spre Cobá. Şi mai era şi ceva cu o monedă - o monedă grecească, presupuse Eric. Pablo o scoase, mimă că o aruncă în aer, apoi că bea din sticlă. Alt joc. Din câte putea Eric înţelege, părea unul destul de simplu. Aruncau moneda. Dacă ieşea capul, bea Eric. Dacă ieşea pajura, bea grecul. Eric, dând dovadă de o înţelepciune care nu prea îl caracteriza, refuză dând din mână. Lăsă spătarul pe spate, închise ochii şi adormi cu viteza unui om aflat sub anestezie. „O sută, nouăzeci şi nouă, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi şapte“… şi gata.

Se trezi peste ceva vreme, doar pentru câteva clipe, buimac, şi văzu că parcaseră în faţa unui lung şir de tarabe cu suvenire. Nu era staţia unde coborau ei, însă o parte dintre pasageri îşi strângeau lucrurile şi se dădeau jos din maşină, în vreme ce alţii se aliniaseră deja la uşă şi se pregăteau să urce. Pablo dormea lângă el, cu gura deschisă, sforăind uşor. Amy şi Stacy erau cufundate adânc în scaune şi şuşoteau ceva. Jeff citea ghidul de călătorie, aplecat peste carte, concentrat, ca şi când ar fi vrut să-l memoreze. Mathias ţinea ochii închişi, dar nu dormea. Eric nu putea spune de unde ştia că nu doarme. Pur şi simplu ştia şi, în vreme ce se uita la el, întrebându-se cum îşi dăduse seama de asta, Mathias întoarse capul spre el şi deschise ochii. Fu un moment ciudat. Stăteau unul lângă altul, separaţi doar de culoarul îngust, privindu-se în ochi. În cele din urmă, unul dintre pasagerii cei noi se îndreptă agitându-se spre fundul autocarului, interpunându-se, preţ de câteva clipe, între cei doi bărbaţi. După ce trecu, Mathias întoarse capul şi închise din nou ochii.

Pe fereastră se vedeau pasagerii care tocmai coborâseră, strânşi oarecum nedumeriţi lângă autobuz, privind în jur, întrebându-se parcă dacă fusese o idee inspirată să aleagă acea destinaţie. Vânzătorii de la tarabe îi strigau, făcându-le semn să se apropie. Pasagerii zâmbeau, dădeau din cap, făceau cu mâna sau se străduiau să lase impresia că nu auzeau strigătele de întâmpinare ale localnicilor. Stăteau fără să se mişte. La tarabe se vindeau răcoritoare, mâncare, haine, pălării de paie, bijuterii, statuete maya, curele şi sandale din piele. Majoritatea standurilor erau inscripţionate atât în spaniolă, cât şi în engleză. Lângă o tarabă era o capră, legată de un stâlp, şi mai mulţi câini dădeau târcoale autocarului, aruncând priviri precaute foştilor pasageri, în spatele tarabelor începea oraşul. Eric zări tumul cenuşiu, de piatră, al unei biserici şi zidurile caselor, văruite în alb. Îşi imagină fântâni ascunse în curţi, hamacuri legănându-se leneş, păsări în colivii şi, preţ de-o clipă, simţi impulsul de a se ridica, de a-i da şi pe ceilalţi

jos din autocar şi de a-i mâna spre locul acela, care părea cu mult mai „real“ decât Cancún. Puteau fi şi ei măcar o dată călători, nu mereu turişti. Puteau să exploreze, să descopere şi… Dar Eric era mahmur şi foarte obosit şi afară era atât de cald… Simţea zăpuşeala chiar şi prin geamul din sticlă fumurie, o ghicea din felul în care mergeau câinii, cu capetele plecate, cu limbile ieşindu-le afară din gură. Şi mai era şi fratele lui Mathias - motivul pentru care se aventuraseră în această expediţie. Eric întoarse capul, aproape aşteptându-se să dea de neamţ cu privirea aţintită iar asupra lui, dar Mathias rămăsese în aceeaşi poziţie, cu ochii închişi.

Eric îi urmă exemplul. Lăsă capul pe spate şi închise ochii, îşi dădu seama când maşina se puse în mişcare. Se învârtiră într-un cerc larg, apoi ieşiră din nou pe şosea. Pablo se foi în somn şi căzu peste el, iar Eric trebui să-l împingă la o parte. Grecul mormăi ceva pe limba lui, însă nu se trezi. Cuvintele aveau totuşi o anumită tonalitate, ca şi când ar fi fost o acuzaţie, sau o înjurătură, şi Eric îşi aminti de zâmbetele pe care grecii le schimbau uneori între ei, lăsând impresia că aveau nişte secrete. „Oare cine sunt?“ se întrebă Eric. Aţipise deja şi nu mai gândea clar. Nici măcar nu-şi dădea seama la cine se referea. La mexicani, poate, la urmaşii mayaşilor, care-i strigau de la tarabe. Sau la Pablo şi la ceilalţi doi greci, care trăncăneau tot timpul, dădeau din cap, se îmbrăţişau şi-şi făceau cu ochiul. Sau poate la Mathias şi la misteriosul lui frate dispărut, la tatuajul lui prevestitor parcă de rău, la privirea goală a neamţului. Sau - ei, şi de ce nu? - la Jeff, la Amy şi la Stacy. „Oare cine sunt?“

Dormi fără să viseze şi, când deschise iar ochii, autocarul trăgea în staţia din Cobá. Toată lumea se ridicase şi se întindea, iar întrebarea îi dispăruse cu desăvârşise din minte. Nu mai rămăsese nici măcar amintirea ei. Era aproape de amiază şi, ceva mai dezmeticit, Eric îşi dădu seama că se simţea mai bine. Îi era sete şi foame şi trebuia să urineze, dar mintea îi era mai limpede, avea mai multă vigoare şi se simţea în sfârşit în stare să înfrunte peripeţiile pe care avea să i le aducă ziua.

*

* *

Jeff găsi un taxi. Era o camionetă de culoare galben aprins. Jeff îi arătă harta şoferului - un bărbat scund şi îndesat, cu ochelari cu lentile groase care o studie cu foarte mare atenţie. Vorbea într-un amestec de spaniolă şi de engleză. Purta un tricou mulat pe formele rotunde. La subraţ avea nişte pete mari de sare, iar faţa îi lucea de transpiraţie. Se tot ştergea cu un batic

în vreme ce studia harta. Nu păru deloc mulţumit de ceea ce găsi acolo. Se încruntă pe rând la cei şase prieteni, apoi la maşina lui, apoi la soarele care părea să atârne deasupra lor.

— Douăzeci de dolari, zise el.

Jeff clătină din cap şi dădu din mână. Habar nu avea care ar fi putut fi preţul corect, dar simţi că era important să se tocmească.

— Şase! zise el, alegând o sumă la întâmplare.

Şoferul păru stupefiat, de parcă Jeff tocmai s-ar fi aplecat şi ar fi scuipat pe picioarele lui încălţate în sandale. Îi dădu harta înapoi şi începu să se îndepărteze.

— Opt! strigă Jeff în urma lui.

Şoferul întoarse capul, dar nu veni înapoi.

— Cincisprezece!

— Doisprezece!

— Cincisprezece, insistă şoferul.

Autocarul se pregătea să plece, iar pasagerii începuseră să se risipească spre oraş. Camioneta galbenă era singurul taxi din zonă suficient de mare pentru a-i putea lua pe toţi.

— Cincisprezece, acceptă Jeff.

Avea senzaţia că plăteşte mai mult decât face şi chestia asta îl sâcâia. Se îndreptau deja spre maşină. Nu conta; nimic din toate astea nu conta. Era doar o etapă din excursia lor, una care avea să se termine curând. Iar Mathias apăru dintr-odată lângă el şi-i întinse omului banii. Jeff nu comentă şi nici nu se oferi să contribuie. La urma urmei, doar pentru Mathias veniseră cu toţii aici. Dacă n-ar fi fost el, ei ar fi stat acum întinşi la soare pe plajă, pe jumătate adormiţi.

În spatele camionetei era un căţel, legat cu lanţul de un bloc de BEA. Când se apropiară, animalul începu să tragă cu toată puterea de lanţ, lătrând, mârâind şi făcând spume la gură. Era de mărimea unei pisici ceva mai mari - negru cu lăbuţe albe şi cu blana lăţoasă şi încâlcită dar avea un lătrat gros, de dulău adevărat. Furia lui, dorinţa de a le face rău, păreau aproape umane. Cei şase prieteni se opriră şi rămaseră cu ochii la câine.

Şoferul le făcu semn cu mâna şi râse:

— Nu problemă! zise el într-o engleză stâlcită. Nu problemă!

Deschise remorca, făcu un semn spre câine şi le arătă că lanţul nu-i permitea să se întindă prea mult. Doi dintre ei puteau sta în faţă. Ceilalţi patru se puteau aşeza în aşa fel încât căţelul cel feroce să nu ajungă la ei. Cea

mai mare parte a mesajului fusese comunicată prin gesturi, punctate ocazional de refrenul celor două cuvinte:

— Nu problemă, nu problemă, nu problemă…

Stacy şi Amy se oferiră să stea în faţă. Ajunseră lângă maşină dintr-un salt, deschiseră repede portiera şi urcară înainte să apuce să protesteze cineva. Ceilalţi se suiră cu băgare de seamă în spate. Câinele începu să latre şi mai tare. Smucea de lanţ cu atâta forţă, încât părea că îşi va rupe gâtul. Şoferul încercă să-l domolească, murmurând ceva într-o limbă ciudată, însă cuvintele lui nu părură să aibă vreun efect. În cele din urmă, bărbatul zâmbi, ridică din umeri şi închise remorca.

Fu nevoie de trei încercări înainte ca maşina să pornească; apoi, o luară din loc. Ieşiră pe drumul asfaltat şi începură să se îndepărteze de oraş. După aproximativ un kilometru, făcură stânga pe un drum pietruit. Treceau pe lângă nişte câmpuri cultivate - Jeff nu-şi putea da seama cu ce anume, însă în mijlocul unuia era un tractor stricat, iar pe altul, o pereche de cai. Apoi, cât se poate de brusc, se treziră în junglă: vegetaţie deasă, umedă, crescută pe marginea drumului. Soarele era sus pe cer, chiar deasupra lor, aşa că era greu să-şi dea seama în ce direcţie se îndreptau, dar Jeff presupuse că mergeau spre vest. Şoferul păstrase harta la el. Nu le rămânea decât să spere că ştia cum să ajungă acolo unde trebuia.

Cei patru bărbaţi stăteau cu spatele lipit de tablă, cu picioarele strânse, uitându-se la câinele care continua să se smucească spre ei, mârâind, lătrând şi spumegând fară încetare. Era foarte cald - o căldură apăsătoare şi umedă, ca de seră. Mişcarea maşinii crea o briză falsă, dar nu era de ajuns. Curând, toţi aveau tricourile ude de transpiraţie. Din când în când, Pablo îi striga câinelui ceva în greacă şi toţi râdeau nervos, deşi habar nu aveau ce spusese grecul. Până şi Mathias, care râdea foarte rar, li se alătură.

După o vreme, drumul pietruit se transformă în drum forestier, plin de hârtoape. Camioneta încetini, săltând printre gropi, împingându-i unul în celălalt. La câte-o groapă mai mare, blocul de BCA de care era legat căţelul se ridica uşor în aer, apoi cădea cu greutate înapoi pe podeaua remorcii. De fiecare dată când se întâmpla asta, câinele reuşea să se mai apropie cu câţiva centimetri de ei. Lui Jeff i se părea că merseseră mai mult decât cei optsprezece kilometri indicaţi pe hartă. Înaintau din ce în ce mai încet, pe măsură ce drumul devenea tot mai prost. Copacii păreau să năvălească peste ei, să se prăvălească pe ei, zgâriind portierele maşinii. Un nor de insecte se strânse deasupra, urmărind maşina, muşcându-i de braţe şi de

gât, făcându-i să-şi tragă singuri palme. Eric scoase un spray contra insectelor din rucsac, dar îl scăpă din mână când trecură peste un hârtop şi tubul căzu pe jos, rostogolindu-se spre câine. Se opri în cele din urmă lângă blocul de BEA. Câinele îl mirosi repede, apoi reveni la lătratul lui. Pablo nu mai striga la el şi nici ceilalţi nu mai râdeau. Timpul părea să se dilate - merseseră prea departe -, iar Jeff începuse să se întrebe dacă nu cumva făcuseră o mare greşeală, dacă nu cumva bărbatul îi ducea în junglă cu intenţia de a-i jefui şi de a-i omorî. Ar fi violat fetele, iar pe ei i-ar fi împuşcat, i-ar fi înjunghiat sau le-ar fi zdrobit capetele cu o lopată. Ar fi dat carnea lor de mâncare căţelului, le-ar fi îngropat oasele în pământul umed şi nimeni n-ar mai fi ştiut vreodată ceva de ei.

Apoi se ivi o cărare pe partea dreaptă a drumului şi camioneta se opri în dreptul ei, cu motorul pornit. Poteca se pierdea printre copaci. Ajunseseră! Toţi patru coborâră repede din remorcă, râzând din nou, abandonând spray-ul contra insectelor şi întorcând spatele câinelui care smucea în continuare de lanţ, luându-şi la revedere cu lătrături neobosite.

*

* *

Stacy stătea la geam. Fereastra maşinii era închisă pentru a nu lăsa să intre zăpuşeala de afară. Aerul condiţionat era dat la maximum. La câteva minute după ce se puseseră în mişcare, Stacy începuse să tremure, transpiraţia i se uscase şi pielea de pe mână i se făcuse ca de găină. Ei, uneia, drumul nu i se păruse extraordinar de lung. Nu prea fusese atentă la el. Gândul ei era undeva departe, cu cincisprezece ani în urmă şi la trei mii cinci sute de kilometri distanţă. Culoarea camionetei: de aici plecase totul. Un galben aprins. Unchiul ei murise într-o maşină de aceeaşi culoare. Unchiul Roger, fratele mai mare al lui taică-său, prins într-o viitură de primăvară, în Massachusetts, în vreme ce încerca să se deplaseze pe şoseaua inundată. Un râu îşi ieşise din matcă. Luase maşina pe sus, o târâse în aval, o răsturnase, apoi o aruncase la mal la marginea unei livezi de meri. Acolo îl găsiseră pe unchiul Roger, cu centura de siguranţă încă prinsă, atârnat cu susul în jos, ca un liliac, în maşina lui galbenă. Înecat.

Stacy se afla în Florida împreună cu părinţii şi cu cei doi fraţi ai ei când primiseră vestea. Era vacanţa de primăvară şi taică-său îi dusese la Disney World. Stăteau într-o sigură cameră, toţi cinci. Părinţii dormeau într-un pat, cei doi băieţi în altul şi Stacy pe un fotoliu extensibil între ei. Avea doar şapte ani; fraţii ei aveau nouă, respectiv patru. Şi-l amintea pe taică-său

vorbind la telefon, făcându-le semn să tacă în timp ce spunea:

— Ce… Ce… Ce…

Legătura era proastă şi trebuia să strige, repetând, sub formă de întrebare, tot ceea ce i se spunea.

— Roger… O furtună… înecat…?

După care începuse să plângă, strângând ochii, încercând să pună telefonul înapoi în furcă, lovindu-l de noptieră, ratând iar şi iar, până când mama lui Stacy i-l luase din mână şi-l închisese ea. Stacy şi fraţii ei stăteau pe celălalt pat, privindu-i uimiţi. Nu-l mai văzuseră niciodată pe tatăl lor plângând şi n-aveau să-l vadă nici de-atunci încolo. Mama lor îi luase cu ea, îi dusese la o îngheţată în restaurantul hotelului şi când se întorseseră totul se sfârşise. Tatăl lor era din nou bărbatul pe care-l ştiau şi făcea grăbit bagajele. Rezervase deja bilete de avion înapoi spre casă pentru acea după-amiază.

Unchiul Roger fusese un bărbat impunător, încărunţit de tânăr, care întotdeauna păruse că se simte stânjenit în preajma copiilor fratelui său. Ca să le distragă atenţia, făcea umbre de animale pe pereţi sau le spunea glume stupide. Venise în vizită de Crăciun, cu câteva luni înainte să moară. Camera de oaspeţi era chiar vizavi de dormitorul lui Stacy şi fetiţa sărise din pat într-o noapte, trezită de o bufnitură asurzitoare. Curioasă şi puţin speriată, se furişase până la uşă şi trăsese cu ochiul pe hol. Unchiul Roger zăcea întins pe jos, beat mort, chinuindu-se să se ridice din nou în picioare. După câteva încercări, se lăsase păgubaş. Se răsucise, se foise cu un geamăt şi reuşise să se ridice în şezut, cu spatele lipit de uşa camerei de oaspeţi.

Atunci o observase pe Stacy. Îi făcuse cu ochiul, zâmbind, iar fetiţa deschisese un pic mai mult uşa. După care se ghemuise pe jos, cu ochii la el. Cuvintele pe care bărbatul i le spusese atunci aveau să-i rămână atât de vii în minte, atât de clare în ciuda limitelor minţii ei de copil de şapte ani, încât Stacy nu mai putea spune cu certitudine dacă se întâmplase aievea. Îşi amintea totul cu atâta luciditate, încât uneori înclina să creadă că era mai degrabă un vis decât o amintire.

— O să-ţi spun ceva foarte important, zisese unchiul. Mă asculţi?

Când Stacy dăduse din cap afirmativ, bărbatul o atenţionase fluturând din degetul arătător.

— Dacă nu eşti atentă, poţi ajunge într-un punct când vei face alegeri fără să te gândeşti. Fără să le planifici. Şi poţi ajunge să trăieşti altă viaţă decât cea pe care ţi-o doreşti. O viaţă pe care s-o meriţi, poate, dar nu cea pe care o doreşti.

Fluturase din nou din deget.

— Ai grijă să planifici totul!

După care tăcuse. Nu aşa se vorbea cu un copil de şapte ani şi bărbatul părea, cu amărăciune, să-şi dea seama de asta. Se forţase să zâmbească. Ridicase mâinile şi încercase să facă nişte umbre de animale în lumina palidă ce răzbătea dinspre scări. Făcuse un iepure, un câine care latră, un vultur în zbor. Nu erau cine ştie ce şi unchiul părea că-şi dă seama şi de asta. Căscase, închisese ochii şi adormise aproape imediat. Stacy închisese uşa şi se strecurase înapoi în pat.

Nu le povestise nimic din toate astea părinţilor ei şi totuşi se gândise la cuvintele unchiului iar şi iar, toată copilăria ei. Încă-i mai răsunau în minte şi acum, după ce crescuse, poate chiar mai mult decât înainte. O urmăreau obsesiv fiindcă simţea adevărul în ceea ce-i spusese unchiul, sau în ceea ce visase că-i spusese, şi ştia că nu era o persoană care să gândească prea mult, care să-şi planifice viaţa… Nu era şi nici nu avea să fie vreodată. Îi era destul de uşor să se vadă prinsă într-o situaţie pe care n-avea să o anticipeze, din neglijenţă sau din indolenţă. Bătrână şi singură, într-un halat de baie pătat, uitându-se până noaptea târziu la televizor, cu sonorul dat încet, înconjurată de şase pisici adormite. Sau poate în suburbie, izolată într-o casă mare, plină de camere cu ecou, cu sânii durând-o şi cu un bebeluş la etaj care urla, aşteptând să fie hrănit. Asta era imaginea pe care o avea în minte pe când stătea în camioneta galbenă, săltând pe drumul plin de gropi. O făcea să se simtă goală pe dinăuntru, umflată ca un balon, gata să se spargă. Cu un efort de voinţă, înlătura imaginea din minte. La urma urmei, viaţa ei nu era aşa. Nu acum, nu încă. Peste câteva săptămâni, se ducea la o şcoală postuniversitară. Se puteau întâmpla încă multe. Avea să cunoască oameni noi, să-şi facă prieteni pe care să-i păstreze, probabil, pentru tot restul vieţii. Preţ de câteva clipe se imagină în Boston - într-o cafenea poate, cu un teanc de cărţi pe masa din faţa ei, în vreme ce un băiat se apropia, un coleg, zâmbind timid şi întrebând-o dacă poate să stea lângă ea - când dintr-odată, în mod inexplicabil, se trezi gândindu-se din nou la unchiul Roger, singur pe drumul inundat, în clipa nefastă în care apele râului îi luaseră maşina pe sus şi o ridicaseră, creându-i acea senzaţie de imponderabilitate, fără să se sperie încă, doar surprins şi poate chiar uşor amuzat, ca la începutul unei mici aventuri, al unei poveşti hazlii pe care să o poată spune vecinilor când se întorcea acasă.

„Nu încercaţi niciodată să conduceţi pe un drum inundat de un râu

deversat." Atâtea reguli pe care să ţi le aminteşti! Nu era de mirare că oamenii ajungeau în situaţii în care nu-şi doreau să fie.

Cu acest gând în minte - semn prevestitor de rău - privi pe geam şi descoperi surprinsă că ajunseseră.

*

* *

Când maşina se opri, şoferul îi întinse harta lui Amy. Fata vru să o ia, însă bărbatul nu o lăsă. Amy trăgea, dar mexicanul nu-i dădea drumul: o mică hârjoneală. Stacy se chinuia să deschidă uşa; nu observă ce se petrecea. Camioneta se balansă uşor când Jeff şi ceilalţi săriră jos din remorcă. Geamurile erau închise, aerul condiţionat - dat la maximum, însă Amy tot îi auzea cum râdeau. Câinele încă mai lătra. Stacy reuşi în sfârşit să deschidă uşa şi ieşi în arşiţa de afară, lăsând portiera deschisă pentru Amy. Dar bărbatul nu voia să dea drumul hărţii.

— Locul ăsta, zise el, arătând spre cărare. De ce mergeţi?

Amy îşi dădea seama că bărbatul avea doar cunoştinţe foarte limitate de limbă engleză. Încercă să găsească un mod de a-i descrie scopul misiunii lor în cuvinte cât mai simple. Se aplecă în faţă. Ceilalţi se strânseseră lângă camionetă şi-şi ţineau rucsacurile pregătite, aşteptând-o. Amy arătă spre Mathias.

— Fratele lui? zise ea. Trebuie să-l găsim.

Şoferul se întoarse, îl privi fix pe Mathias preţ de câteva clipe, apoi se uită iar la Amy. Se încruntă, însă nu spuse nimic. Amândoi ţineau în continuare de hartă.

— *Hermano?* încercă Amy.

Nu ştia de unde-i venise cuvântul, nici dacă era corect. Cunoştinţele ei de limbă spaniolă se limitau la titluri de filme şi la nume de restaurante.

— *Perdido?* spuse, arătând din nou spre Mathias. *Hermano perdido.*

Nici ea nu ştia prea bine ce spunea. Câinele lătra întruna şi începuse să o doară capul. Îi era greu să se concentreze. Voia să coboare din maşină, dar când trase din nou de hartă, şoferul tot nu o lăsă din mână.

Clătină din cap.

— Locul ăsta, spuse el. Nu bun.

— Nu bun? întrebă fata.

Nu înţelegea ce voia bărbatul să spună cu asta.

Mexicanul dădu din cap.

— Nu bun voi mergeţi loc ăsta.

Afară, ceilalţi se întorseseră şi se uitau spre camionetă. O aşteptau. În spatele lor se vedea cărarea. Copacii creşteau deasupra ei, formând un fel de tunel din frunziş, aproape lipsit de lumină.

— Nu înţeleg, spuse Amy.

— Cincisprezece dolari, eu duc înapoi.

— Îl căutăm pe fratele lui.

Şoferul scutură vehement din cap.

— Eu duc altă parte. Cincisprezece dolari. Toată lumea fericită.

Zâmbi, ca să le demonstreze ce voia să spună - un zâmbet larg, dezgolindu-şi dinţii. Erau foarte mari şi groşi, înnegriţi pe lângă gingii.

— Ăsta e locul? întrebă Amy. E cel de pe hartă, da?

Trase harta şi bărbatul îi dădu drumul. Amy arătă spre X, apoi spre potecă.

— Aici e, da?

Zâmbetul şoferului pieri. Clătină din cap parcă dezgustat şi făcu semn spre portiera deschisă.

— Mergeţi atunci! spuse el. Eu spus nu bun, dar voi tot mers.

Amy luă harta, arătând din nou X-ul.

— Îl căutăm pe…

— Plecaţi! strigă bărbatul întrerupând-o, ridicând vocea de parcă şi-ar fi pierdut dintr-odată răbdarea, iar întreaga conversaţie l-ar fi enervat.

Făcea întruna semne spre portieră, evitând să privească spre Amy sau spre hartă.

— Pleacă, pleacă, pleacă!

Şi Amy plecă. Coborî din maşină, trânti portiera şi privi camioneta îndepărtându-se încet pe drum.

Căldura era ca o mână care se întindea de deasupra şi se înfăşură în jurul ei. La început, fu o senzaţie plăcută după frigul din maşină, apoi însă, foarte curând, începu să se sufoce. Transpirase deja şi erau o grămadă de ţânţari - roiau, bâzâiau, muşcau. Jeff scosese din rucsac un spray contra insectelor şi trecu pe la fiecare. Câinele continua să latre şi să se zbată în vreme ce camioneta se îndepărta, mârâituri şi chelălăieli auzindu-se în timp ce se pierdea în zare. Îi mai auziră o vreme lătrăturile chiar şi după ce maşina dispăru din vedere.

— Ce voia? întrebă Stacy.

Jeff o dăduse deja cu spray. Pielea îi lucea şi mirosea a proaspăt. Totuşi, ţânţarii o muşcau în continuare şi Stacy se plesnea întruna peste braţe.

— A spus că n-ar trebui să mergem.

— Unde să mergem?

Amy arătă spre potecă.

— De ce nu? întrebă Stacy.

— A spus că nu-i bine.

— Ce nu-i bine?

— Ceva nu-i bine acolo unde mergem.

— E ceva în neregulă la ruine?

Amy ridică din umeri; nu ştia.

— Voia cincisprezece dolari ca să ne ducă în altă parte.

Jeff se apropie cu spray-ul. Îi luă harta din mână şi începu să pulverizeze. Amy întinse braţele, apoi le ridică deasupra capului pentru ca Jeff să-i poată pulveriza lichidul pe corp. Se răsuci încet de jur împrejur. Când ajunse din nou cu faţa la el, Jeff se opri şi se aplecă să bage spray-ul înapoi în rucsac. Toţi se uitau la el.

Dintr-odată, un gând o nelinişti pe Amy.

— Cum o să ne întoarcem? întrebă ea.

Jeff o privi de jos.

— Să ne-ntoarcem?

Amy arătă drumul, în urma camionetei.

— La Cobá.

Jeff se întoarse cu faţa spre drum, gândindu-se.

— În ghid scria că poţi opri oricând un autobuz care trece pe lângă tine.

Ridică din umeri; părea să-şi dea seama ce prostie făcuseră.

— Am presupus…

— Pe drumul ăsta nu trece niciun autobuz, zise Amy.

Jeff dădu din cap. Asta era evident.

— Pe drumul ăsta nici măcar nu încape un autobuz.

— Scria şi că putem face autostopul…

— Vezi tu vreo maşină, Jeff?

Jeff oftă şi-şi închise rucsacul. Se ridică şi îl aruncă pe umăr.

— Amy… începu el.

— Tot drumul până aici, ai văzut vreo…?

— Trebuie să aibă un mod de a se aproviziona.

— Cine?

— Arheologii. Trebuie să aibă o maşină. Sau acces la o maşină. Când îl găsim pe fratele lui Mathias, îi putem ruga să, ştii tu, să ne ducă la Cobá.

— Zău aşa, Jeff! Suntem complet izolaţi! Va trebui să mergem pe jos

treizeci de kilometri. Prin nenorocita asta de junglă!

— Optsprezece.

— Poftim?

— Sunt optsprezece kilometri.

— Nu au cum să fie doar optsprezece kilometri.

Amy se întoarse spre ceilalţi, căutând un sprijin, dar Pablo fu singurul care-i susţinu privirea. Zâmbea. Habar nu avea despre ce discutau. Mathias scormonea prin rucsac. Stacy şi Eric stăteau cu ochii pironiţi în pământ. Amy îşi dădea seama că li se părea că face iar fiţe, în stilul ei caracteristic, şi chestia asta o enerva.

— Pe nimeni nu-l deranjează lucrul ăsta?

— De ce era responsabilitatea mea? întrebă Jeff. De ce trebuia să mă fi gândit eu la asta?

Amy ridică nervoasă din mâini, ca şi când răspunsul ar fi fost evident.

— Fiindcă… începu ea, apoi însă se opri.

De ce era responsabilitatea lui Jeff? Cu siguranţă era, dar nu-şi putea da seama de ce.

Jeff se întoarse spre ceilalţi şi arătă spre potecă.

— Gata? întrebă el.

Toţi în afară de Amy dădură din cap. O porni la drum, urmat de Mathias, de Pablo şi de Eric.

Stacy îi aruncă lui Amy o privire consolatoare.

— Lasă-te dusă de val, dragă! zise ea. Da? O să vezi că totul va fi bine.

O luă de braţ şi o trase după ea. Amy nu se opuse. Se îndreptară amândouă spre potecă, braţ la braţ. Jeff şi Mathias deja dispăreau în umbra din faţa lor, păsările cântau deasupra ca şi cum ar fi marcat intrarea lor în inima junglei.

*

* *

Harta indica o potecă de trei kilometri. După care trebuia să se vadă o a doua cărare, desprinzându-se pe partea stângă. Aceasta din urmă urca în pantă lină pe deal. În vârful dealului erau ruinele.

Mergeau de douăzeci de minute, când Pablo se opri să-şi facă nevoile. Eric se opri şi el. Îşi aruncă rucsacul jos şi se aşeză pe el ca să se odihnească. Copacii de pe marginile potecii blocau lumina soarelui, dar tot era prea cald pentru un drum atât de lung. Cămaşa îi era leoarcă de transpiraţie, părul îi atârna ud pe frunte. Era înconjurat de ţânţari şi de un fel de musculiţe care nu muşcau, dar păreau să fie atrase de transpiraţie. Se adunaseră într-un

nor deasupra lui, scoţând un bâzâit ascuţit. Ori transpirase până eliminase tot spray-ul contra insectelor, ori chestia aia era total ineficientă.

Stacy şi Amy îi ajunseră din urmă înainte ca Pablo să termine de urinat. Eric le auzi vorbind în depărtare, dar fetele tăcură când se apropiară. Stacy îi zâmbi lui Eric şi-l mângâie pe cap când trecu pe lângă el. Nu se opriră, nici măcar nu încetiniră, şi, după ce se depărtară la o oarecare distanţă, Eric le auzi începând din nou să vorbească. Simţi o oarecare strângere de inimă, avu senzaţia că vorbeau despre el. Sau poate că nu. Poate vorbeau despre Jeff. Fetele astea aveau mereu secrete, mereu îşi şopteau câte ceva. Nu reuşise să se deprindă cu intimitatea asta a lor. Uneori, se enerva pe Amy fără vreun motiv anume, simţea că nu o place, fără să poată spune de ce. Era gelos. Ar fi vrut ca Stacy să-i împărtăşească lui secretele, şi să nu fie el cel despre care şuşotea. Îl enerva că nu era aşa.

Grecul avea o vezică imensă. Încă mai urina şi la picioare i se formase deja o băltoacă. Musculiţele negre păreau să găsească urina chiar şi mai apetisantă decât transpiraţia. Se năpustiră asupra ei, plonjând în lichid şi luându-şi apoi iar zborul, acoperind întreaga suprafaţă. Grecul urina, urina, urina…

După ce termină, scoase una din sticlele de tequila din rucsac şi deschise dopul. Trase o duşcă mică, apoi îi întinse sticla lui Eric. Eric se ridică şi bău. Lichidul îl făcu să lăcrimeze. Tuşi şi-i înapoie sticla. Pablo mai trase o duşcă, apoi puse sticla la loc. Zise ceva în greacă clătinând din cap, ştergându-şi faţa cu cămaşa. Eric presupuse că era un comentariu pe seama căldurii. Sunase ca un fel de bombăneală.

Dădu din cap.

— Al dracului de cald, zise el. Voi aveţi expresia asta? Trebuie să existe în toate limbile, nu crezi? Hades? Infernul?

Grecul îi răspunse doar cu un zâmbet.

Eric îşi puse rucsacul în spate şi porniră din nou la drum. Pe hartă, poteca fusese desenată în linie dreaptă, dar în realitate era foarte şerpuită. Stacy şi Amy erau la vreo treizeci de metri în faţă. Eric le zărea uneori. Jeff şi Mathias atacaseră cărarea ca nişte adevăraţi cercetaşi, puşi pe treabă. Eric nu-i mai putea vedea, nici măcar când poteca era dreaptă. Era o cărare un pic mai lată de-un metru, de pământ, cu vegetaţie luxuriantă, de junglă, pe ambele părţi. Plante cu frunze mari, liane şi plante târâtoare, copaci scoşi parcă din benzile desenate cu Tarzan. Era întuneric sub copaci şi nu se vedea prea departe, însă din când în când Eric auzea trosnituri printre ramuri şi frunze.

Păsări, poate, speriate de apropierea lor. Totul în jur părea să fie în continuă mişcare, ca şi când nu ar fi fost decât un puzzle format din milioane şi milioane de lăcuste. Uneori, întreaga forfotă părea să amuţească dintr-odată, lucru care-i dădea lui Eric fiori.

Poteca era destul de umblată. Trecură pe lângă o sticlă goală de bere şi un pachet mototolit de ţigări. La un moment dat, văzură şi nişte urme, un fel de copite de animal, mai mici decât cele de cal. Un măgar poate, sau chiar o capră - Eric nu putea spune. Jeff ştia probabil ce era, el se pricepea la chestii de genul ăsta - recunoştea constelaţiile, ştia numele florilor… Citea mult, chiar exagerat de mult, şi uneori lui Eric i se părea că-i cam plăcea să-şi dea importanţă: comanda în spaniolă, deşi era evident că băiatul care-i servea vorbea engleza, corecta pronunţia celorlalţi. Eric nu putea spune în ce măsură îl simpatiza pe Jeff. Sau, lucru care îl preocupa şi mai mult, în ce măsură îi era el simpatic lui Jeff.

Cărarea coti destul de mult şi coborî uşor, în pantă lină. Un pârâu apăru pe lângă potecă, apoi, dintr-odată, soarele se ivi în faţă, orbitor după ce merseseră atâta vreme prin umbră. Jungla se risipi, învinsă de ceea ce părea a fi un fel de tentativă abandonată de agricultură. De ambele părţi ale potecii erau câmpuri care se întindeau pe câteva sute de metri, urme vaste de pământ răscolit, înnegrit de soare. Erau ultimele etape ale ciclului de tăiere şi ardere - copacii fuseseră tăiaţi, plantele fuseseră secerate şi incendiate, şi acum nu mai rămăsese decât pustiul care preceda întoarcerea junglei. Vegetaţia de pe margini începuse deja să trimită escadroane de cercetare, lujeri şi rădăcini care păreau pitice şi firave printre munţii de pământ răscolit.

Pablo şi Eric îşi căutară repede ochelarii de soare. Jungla apărea din nou în depărtare, întinzându-se ca un zid de-a curmezişul potecii. Jeff şi Mathias dispăruseră deja în umbra ei, dar Stacy şi Amy se mai vedeau încă. Amy îşi pusese pălăria. Stacy îşi legase un batic pe cap. Eric le strigă şi-şi agită mâinile în aer, însă fetele nu-l auziră. Sau chiar dacă-l auziră, nu întoarseră capul. Musculiţele negre rămăseseră în urmă, la umbra copacilor, însă ţânţarii îi însoţeau în continuare, netulburaţi.

Erau pe la jumătatea spaţiului deschis când un şarpe tăie poteca, chiar prin faţa lor. Era doar un şarpe mic - negru cu pete maronii, lung de cel mult o jumătate de metru -, însă Pablo scoase un strigăt de groază. Făcu un salt în spate, trântindu-l pe Eric la pământ, apoi se dezechilibra şi căzu peste el. Sări numaidecât în picioare, arătând spre locul unde dispăruse şarpele,

trăncănind agitat în greacă, ţopăind de pe un picior pe celălalt cu o expresie de groază pe chip. După câte se părea, îi era frică de şerpi. Eric se ridică încet în picioare, scuturându-se de praf. Îşi julise cotul când căzuse şi rana se murdărise de ţărână. Încercă să o cureţe. Pablo îi dădea de zor în greacă, exclamând şi gesticulând. Toţi trei grecii erau la fel; uneori încercau să mimeze sau să deseneze ceva pentru a-şi exemplifica ideea, însă de cele mai multe ori o ţineau pe-a lor, fără cea mai mică încercare de a lămuri ce încercau să spună. Parcă zarva şi agitaţia ar fi fost tot ce conta; nu prea avea importanţă dacă erau înţeleşi de ceilalţi sau nu.

Eric aşteptă ca Pablo să se potolească. La sfârşit, păru să-şi ceară scuze că-l trântise la pământ, iar Eric zâmbi şi dădu din cap, pentru a-l face să înţeleagă că îl ierta. Apoi îşi reluară drumul, deşi Pablo mergea acum mult mai încet, cercetând nervos cu privirea marginile potecii. Eric încercă o vreme să-şi imagineze sosirea lor la mine, cu arheologii lucrând atent cu lopăţelele şi cu măturicile lor, cu pungile de plastic pline cu tot felul de comori: cănile de tablă din care băuseră minerii, cuiele de fier cu care-şi proptiseră odinioară corturile. Mathias îşi găsea fratele. Urma o confruntare, o discuţie în germană, voci ridicate, ameninţări, ultimatumuri. Eric de-abia aştepta scena. Îi plăceau momentele dramatice, conflictele, tensiunea şi tumultul emoţiilor altora. Nu avea să fie totul aşa. Nu o să se târască toată ziua prin căldură, cu cotul zvâcnind dureros la fiecare bătaie a inimii. După ce găseau ruinele, totul avea să se schimbe, avea să vadă lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă.

Ajunseră în celălalt capăt al luminişului şi jungla reapăru. Musculiţele negre îi aşteptau la adăpostul umbrei. Se adunară în jurul lor într-un nor bâzâitor, de parcă s-ar fi bucurat de revedere. Pârâul dispăruse. Cărarea coti la dreapta, apoi la stânga, apoi se întinse iar în linie dreaptă, într-un lung coridor de umbră la capătul căruia părea să fie alt luminiş. Un cerc de lumină îi aştepta, atât de strălucitor, încât lui Eric i se părea că-l aude chemându-l, asemenea unui corn de vânătoare. Nu putea să-l privească - îl dureau ochii, îl durea capul. Îşi puse ochelarii de soare. Abia atunci observă că toţi ceilalţi se adunaseră laolaltă - Jeff, Mathias, Stacy şi Amy -, strânşi oarecum în cerc la intrarea în poiană, trecând o sticlă cu apă de la unul la altul, întorcându-se apoi ca să-i privească pe el şi pe Pablo, care se apropiau încet.

*

* *

Pe hartă scria că dacă ajungeau la satul maya, însemna că merseseră prea departe. Şi iată-l! La poalele povârnişului în vârful căruia se opriseră. Jeff şi Mathias se uitaseră după cărarea la stânga în timp ce mergeau, însă o rataseră. Trebuiau să o ia înapoi, mişcându-se de data asta mai încet, privind cu mai multă atenţie. Întrebarea pe care şi-o puneau acum era dacă să viziteze sau nu mai întâi satul, să vadă dacă nu găseau acolo pe cineva dispus să-i conducă până la ruine. Deşi satul nu părea prea promiţător. Era alcătuit din cel mult treizeci de cocioabe, aproape identice ca mărime şi aspect. Colibele aveau una, maximum două camere, cele mai multe acoperite cu paie, dar erau şi vreo câteva care aveau acoperiş din ţiglă. Fără duşumea, presupuse Jeff. Nu părea să fi fost tras vreun fir până acolo, aşa că Jeff deduse că satul nu era legat la electricitate. Şi probabil că nu avea nici canalizare şi apă curentă. În mijlocul satului se vedea o fântână, cu o găleată legată cu o sfoară. În vreme ce stăteau ghemuiţi, aşteptându-i pe Eric şi pe Pablo, Jeff văzu o bătrână umplând un urcior la fântână, învârtind o roată ca să coboare găleata. Manivela trebuia unsă; Jeff o auzea scârţâind chiar şi de la distanţa la care se aflau, în vreme ce găleata cădea din ce în ce mai adânc. Se opri şi se umplu, apoi îşi începu ascensiunea la fel de zgomotos. Jeff o privi pe bătrână punându-şi urciorul pe umăr, apoi îndreptându-se încet pe uliţa prăfuită către cocioaba ei.

Mayaşii defrişaseră o porţiune circulară de junglă în jurul satului lor, şi plantaseră în spaţiul curăţat ceva ce părea să fie porumb şi fasole. Bărbaţi şi femei, chiar şi copii, erau împrăştiaţi pe câmpuri, aplecaţi. Pliveau buruienile. Aveau capre, găini, câţiva măgari şi trei cai închişi într-un ţarc cu gard, dar nu se vedeau niciun fel de utilaje mecanice: nu aveau tractoare sau semănătoare, nici maşini sau camioane. Când Jeff şi Mathias apăruseră în capul potecii, o potaie înaltă şi slăbănoagă venise în fugă până în dreptul lor, cu coada ridicată în semn de ameninţare. Se oprise suficient de departe cât să nu poată fi lovită de o eventuală piatră aruncată şi se fâţâise în sus şi-n jos preţ de vreo câteva minute, lătrând şi mârâind. Dar soarele era prea puternic pentru o demonstraţie de bravadă şi câinele tăcu în cele din urmă, apoi îşi pierdu complet interesul şi se întoarse înapoi în sat, trântindu-se la umbră, lângă o colibă.

Jeff presupuse că potaia îi alertase pe săteni, semnalându-le prezenţa străinilor, însă aceştia nu reacţionară. Nimeni nu se opri din treabă ca să se uite la ei, nimeni nu-şi înghionti vecinul, arătând cu degetul. Bărbaţii, femeile şi copiii rămaseră aplecaţi peste buruieni, înaintând încet de-a

lungul şirurilor de plante. Cei mai mulţi dintre bărbaţi erau îmbrăcaţi în alb şi aveau pe cap pălării de paie. Femeile purtau rochii închise la culoare şi aveau părul acoperit cu baticuri. Copiii erau desculţi şi aveau un aer sălbatic. Mulţi dintre băieţi nu purtau cămaşă, erau înnegriţi de soare şi păreau să se confunde cu pământul pe care munceau, dispărând şi reapărând din timp în timp.

Stacy voia să meargă până în sat, ca să vadă dacă nu găseau un loc răcoros unde să se odihnească - poate că exista chiar vreun local de unde să poată cumpăra un suc rece însă Jeff ezita. Lipsa oricărei forme de întâmpinare, sentimentul că întreg satul îi ignora în mod ostentativ, îi spunea că trebuia să fie precaut. Le atrase atenţia celorlalţi că nu existau niciun fel de fire deasupra lor şi că asta însemna că în sat nu erau nici frigidere, nici aer condiţionat şi că, prin urmare, era puţin probabil să găsească acolo vreun loc răcoros de unde să poată cumpăra sucuri.

— Dar poate reuşim măcar să găsim un ghid, zise Amy.

Scosese aparatul foto din rucsac şi începuse să fotografieze. Le făcu o poză aşezaţi pe jos, apoi îi surprinse pe Pablo şi pe Eric apropiindu-se de ei, apoi pe mayaşii care lucrau câmpul. Era mai binedispusă acum, după câte îşi dădea seama Jeff. Stacy reuşise să o înveselească. Toanele lui Amy apăreau şi dispăreau. Jeff presupunea că trebuie să fi avut o anumită logică, dar el, unul, renunţase de mult timp să mai încerce să le înţeleagă. Îi spunea lui Amy „meduza lui“: când se ridica, când cobora în adâncuri. Uneori, pe fată o amuza să i se spună aşa. Alteori, nu. Îi făcu o fotografie, privind în prealabil mult timp prin vizor, făcându-l să se simtă analizat, să nu se mai mişte natural. Apoi, clic!

— S-ar putea să ne trezim că mergem în sus şi-n jos pe poteca asta toată ziua, zise ea. Şi-atunci? Vrei să ne petrecem noaptea aici?

— Poate că mai târziu o să ne ducă înapoi în Cobá, spuse şi Stacy.

— Vezi tu vreo maşină sau vreun camion? întrebă Jeff.

Preţ de câteva clipe, toţi priviră spre sat fără să scoată un cuvânt. Înainte ca vreunul să mai spună ceva, Pablo şi Eric ajunseră lângă ei. Pablo îi îmbrăţişă pe rând, apoi începu imediat să trăncănească în greacă, foarte entuziasmat, deschizând larg braţele ca şi când le-ar fi povestit cum prinsese un coşcogeamite peştele. Se agita ca un titirez, se prefăcea că dă cu pumnii în Eric. Apoi întinse din nou braţele.

— Am văzut un şarpe, zise Eric. Dar nu era atât de mare. Cam jumătate, poate.

Ceilalţi râseră şi Pablo păru să se simtă încurajat. O luă de la capăt cu trăncăneala, cu ţopăitul, cu împunsul în Eric.

— Îi e frică de şerpi, spuse Eric.

Trecură sticla cu apă de la unul la altul şi aşteptară ca Pablo să termine. Eric luă o înghiţitură lungă, apoi turnă puţină apă pe cot. Le arătă o tăietură. Toţi se strânseră în jurul lui ca s-o examineze. Cursese mult sânge, însă rana nu era prea adâncă. Era o tăietură de vreo cinci, şase centimetri, curbată, urmând linia cotului. Amy îi făcu o poză.

— Mergem să căutăm un ghid în sat, spuse ea.

— Şi un loc răcoros, să ne odihnim, adăugă Stacy. Cu sucuri reci.

— Poate au şi lămâie, zise Amy. Poţi s-o storci pe rană. O să omoare toţi microbii dinăuntru.

Şi ea, şi Stacy se întoarseră zâmbind spre Jeff, ca şi când l-ar fi tachinat. Tânărul nu le răspunse. La ce bun? Era deja stabilit: mergeau în sat. Pablo terminase în sfârşit de vorbit. Mathias puse dopul la sticla cu apă. Jeff îşi luă rucsacul în spate.

— Mergem? zise el.

Începură apoi să coboare cărarea care ducea spre sat.

*

* *

Pentru un moment, chiar când apăreau de printre copaci, tot satul păru că încremeni. Bărbaţii, femeile şi copiii din câmpuri, toţi se opriră o fracţiune de secundă şi priviră spre cei şase prieteni care se apropiau, coborând cărarea. Apoi sătenii îşi reluară activitatea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deşi Stacy era sigură că se întâmplase, sau poate nu chiar atât de sigură, de fapt, din ce în ce mai puţin sigură cu fiecare pas pe care îl făceau spre sat. Munca pe câmp continua, oamenii rămăseseră aplecaţi, smulgând buruienile fără să se uite la ei; nimeni nu se obosea să-i privească înaintând pe potecă, nici măcar copiii. Aşa că poate totuşi nu se întâmplase. Stacy plăsmuia tot felul de fantezii - era conştientă de asta -, era o visătoare, o fire care construia mereu castele de nisip. Nu aveau să găsească acolo nicio încăpere răcoroasă, niciun suc pus la gheaţă. Şi la fel de probabil era să nu fi existat niciun moment în care oamenii să-şi fi ridicat capetele, aproape sigur nimeni nu le aruncase vreo privire.

Câinele apăru din nou - acelaşi care-i lătrase ceva mai devreme. Se apropie din nou dinspre sat, însă de data aceasta cu altă atitudine. Dădea din coadă, gâfâia cu limba scoasă: le era prieten. Lui Stacy îi plăceau câinii. Se aplecă

să-l mângâie şi-l lăsă să o lingă pe faţă. Fluturatul cozii se intensifică, potaia mişcându-şi acum tot fundul. Ceilalţi nu se opriră; îşi continuară drumul pe cărare. Stacy băgă de seamă că bietul câine era plin de căpuşe. Zeci de căpuşe, ca nişte stafide prinse pe burta animalului: grase, plesnind de sânge. Stacy văzu şi altele mişcându-se prin blană şi se ridică repede împingând câinele la o parte, dar în zadar. Scurta ei demonstraţie de afecţiune îl cucerise pe căţel: o adoptase! Se împingea în ea, lipindu-i-se de trup în timp ce mergea, încurcându-i-se printre picioare, scâncind şi chelălăind, făcând-o să se împiedice. Grăbindu-se să-i ajungă din urmă pe ceilalţi, Stacy trebui să-şi stăpânească impulsul de a lovi animalul cu piciorul, de a-i trage una în bot şi de a-l trimite învârtindu-se. Parcă simţea căpuşele târându-se acum pe trupul ei şi trebui să-şi spună că nu era adevărat, formând cuvintele cu claritate în minte: „Nu e adevărat!" Dintr-odată, îşi dori să fie înapoi în Cancún, în camera ei, pregătindu-se să facă un duş. Apa caldă, mirosul de şampon, săpunul învelit în hârtia lucioasă, prosopul curat aşteptând-o îmbietor…

Cărarea se lărgi când se apropiară de sat, transformându-se în ceva asemănător cu un drum. Căsuţele se înşirau de ambele părţi. Unele uşi erau acoperite de pături viu colorate, altele erau deschise, fără vreun folos însă, fiindcă oricum nu se putea zări nimic prin întunericul dinăuntru. Găinile scurmau şi cotcodăceau. Apăru un al doilea câine, care se alătură primului în adoraţia lui faţă de Stacy. Se îmbrânceau, se băteau pentru ea. Cel de-al doilea câine era sur şi lăţos; semăna cu un lup. Avea un ochi albastru şi unul căprui, lucru care îi dădea un aer rău prevestitor. Stacy le dăduse deja nume în minte: Pigpen şi Creepy[3].

La început, păru că nu era nimeni în sat, că toţi se aflau pe câmp, la muncă. Paşii le răsunau tare pe drumul de pământ, ca şi când ar fi intrat într-un loc unde n-aveau ce căuta. Nimeni nu vorbea, nici măcar Pablo, care niciodată până atunci nu fusese în stare să păstreze prea multă vreme tăcerea. Apoi văzură o femeie, în pragul unei uşi, cu un bebeluş în braţe. Părea slăbită, istovită şi avea şuviţe cărunte în părul lung şi negru.

— *Hola!* îi strigă Jeff.

Nimic. Femeia întoarse capul.

Bebeluşul nu avea păr şi scalpul îi era acoperit de un fel de urticarie roşiatică, dezgustătoare. Nu te puteai abţine să nu te uiţi la ei. Parcă ar fi uns cineva capul bebeluşului cu un borcan întreg de marmeladă. Stacy nu

[3] Cocină şi Dubiosul

înţelegea de ce copilul nu plângea. Lucrul ăsta o deranja, i se părea nefiresc, deşi nu putea spune de ce. „Ca o păpuşă”, îşi zise ea - nu se mişcă, nu plânge - şi apoi realiză că tocmai acea nemişcare o deranja: avea senzaţia că pruncul era mort. Întoarse capul şi forţă iar cuvintele să i se formeze în minte: „Nu e adevărat!” Apoi trecură de femeie şi Stacy nu mai privi înapoi.

*

* *

Se opriră la fântâna din mijlocul satului, uitându-se în jur, aşteptând să vină cineva spre ei, fără să ştie exact ce aveau să facă dacă se întâmpla asta. Fântâna era adâncă. Când Stacy se aplecă peste margine, nu-i putu vedea fundul. Trebui să-şi înfrâneze impulsul de a scuipa înăuntru, de a arunca o piatră şi de a o asculta apoi plonjând în apă. O găleată de lemn era legată la capătul unui colac de funie slinoasă. Stacy nu şi-ar fi dorit să fie nevoită să o atingă. Ţânţarii se adunaseră într-un nor deasupra lor, ca şi când şi ei, la rândul lor, ar fi aşteptat să vadă ce avea să urmeze.

*

* *

Amy făcu nişte fotografii: colibele din jur, fântâna, cei doi câini. Îi dădu aparatul lui Eric şi-l puse să-i facă o fotografie împreună cu Stacy, braţ la braţ. Urma să aibă o întreagă serie de astfel de poze când se-ntorcea acasă - ele două îmbrăţişate, zâmbind în faţa obiectivului, mai palide la început, apoi arse de soare, apoi cu pielea cojindu-se. Asta era prima fotografie în care nu mai aveau pălării la fel şi gândul ăsta o întristă o clipă pe Stacy - îşi aminti de băieţii care-o luaseră la fugă prin piaţă, de şocul pe care-l simţise când mânuţa îi ciupise sânul.

Câinele pe care-l botezase Creepy, cel cu un ochi albastru şi unul căprui, se aşeză într-o poziţie ghemuită şi un rahat lung ieşi din el, întinzându-se pe pământul de lângă fântână. Rahatul se mişca - erau mai mulţi viermi decât excremente. Pigpen îl mirosi cu interes şi acest lucru îl trezi în sfârşit pe Pablo din amorţeală. Începu să exclame în greacă, gesticulând de mama focului. Se apropie de grămada de rahat şi o examină, strâmbându-se dezgustat. Ridică ochii spre cer vorbind mai departe, de parcă s-ar fi adresat zeilor, arătând în tot acest timp spre cei doi câini.

— Poate că n-a fost o idee chiar atât de bună, spuse Eric.

Jeff dădu din cap.

— Ar trebui să plecăm. Asta e, o să…

— Vine cineva! spuse Mathias.

Un bărbat se apropia pe uliţă. Venea de pe câmp, după cum se părea. Îşi şterse mâinile pe pantaloni, lăsând două dâre maronii pe pânza albă. Era scund, lat în umeri şi, când îşi dădu jos pălăria de paie ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, Stacy observă că era aproape chel. Se opri cam la cinci metri distanţă, măsurându-i din cap până-n picioare, fără să se grăbească. Îşi puse pălăria la loc şi-şi băgă batista în buzunar.

— *Hola!* strigă Jeff.

Bărbatul îi răspunse în mayaşă, cu o întrebare, judecând după intonaţie şi după sprâncenele ridicate.

Părea logic să-i fi întrebat ce voiau şi Jeff se chinui să-i răspundă, mai întâi în spaniolă, apoi în engleză, apoi cu ajutorul semnelor. Bărbatul nu dădea semne că ar fi înţeles ceva din toate astea. Stacy avea chiar strania senzaţie că nici nu voia să înţeleagă, că făcea eforturi să nu afle motivul pentru care erau acolo, îl ascultă pe Jeff, ba chiar zâmbi la încercarea lui de a-şi transmite mesajul, şi totuşi era ceva foarte neospitalier în postura lui. Era politicos, dar nu prietenos. Stacy îşi dădea seama că aştepta ca ei să plece, că ar fi preferat ca ei să nu fi venit acolo.

În cele din urmă, Jeff păru să-şi dea şi el seama de asta. Se lăsă păgubaş şi se întoarse spre ei ridicând din umeri.

— Nu merge, zise el.

Nimeni nu-l contrazise. Îşi puseră rucsacurile în spate şi o luară înapoi spre junglă. Mayaşul rămase lângă fântână, urmărindu-i în timp ce se îndepărtau.

Trecură iar pe lângă femeia care refuzase să-i privească mai devreme şi, din nou, aceasta întoarse capul, ţinând în braţe copilul nemişcat, cu capul acoperit de gem. „Mort“, îşi zise Stacy, apoi, forţându-se să se uite în altă direcţie: „Nu e adevărat!”

Câinii se luară după ei. La fel şi doi copii, ceea ce îi surprinse. Se auzi un fel de scârţâit şi, când Stacy întoarse capul, văzu doi băieţi urcând poteca în urma lor, pe o bicicletă.

Cel mai mare dintre ei pedala, celălalt stătea cocoţat pe ghidon. Erau doar termeni relativi - *mai mare, mai mic* -, fiindcă niciunul din ei nu era prea corpolent. Erau foarte slabi, aduşi de spate, cu genunchii şi cu coatele ascuţite, iar bicicleta era mult prea mare pentru ei. Părea şi grea. Roţile erau dezumflate şi nu avea şa. Băiatul din spate trebuia să pedaleze stând în picioare. Gâfâia din cauza efortului şi asudase. Lanţul ar fi trebuit uns - scârţâia înfiorător.

Cei şase prieteni se opriră şi se întoarseră spre băieţi, cu gândul să-i întrebe unde erau ruinele, însă copiii se opriră şi ei, cam la cincisprezece metri distanţă - erau slabi de li se numărau coastele şi aveau ochii negri, cu o privire fixă şi pătrunzătoare, ca nişte bufniţe. Jeff strigă şi le făcu semn să se apropie. Le întinse chiar şi o bancnotă de un dolar ca să-i ademenească, însă băieţii rămaseră nemişcaţi, aşteptând, fixându-i cu privirea, cel mic rămânând cocoţat pe ghidon. În cele din urmă, tinerii renunţară şi o porniră iar la drum. O clipă mai târziu, scârţâitul reîncepu şi el, însă nu-l mai luară în seamă. Pe câmp, oamenii îşi vedeau mai departe de plivit. Bărbatul de la fântână şi cei doi băieţi de pe bicicletă păreau să fie singurii care se arătaseră cât de cât interesaţi de plecarea lor. Creepy îi părăsi de îndată ce reintrară în junglă, dar Pigpen se ţinea în continuare după ei. Se tot freca de Stacy, deşi fata îl împingea mereu la o parte. Potaia părea să aibă impresia că era un fel de joc, aşa că se arunca spre ea şi mai entuziasmat.

Stacy nu se mai putu abţine; îşi pierdu răbdarea.

— Nu! zise ea, lovind destul de tare javra cu palma peste bot.

Câinele schelălăi şi făcu un salt înapoi, uluit. Stătea în mijlocul potecii şi o fixa cu o privire în care se citea o durere aproape umană. Trădare - asta păreau să spună ochii lui.

— Oh, dragule! zise Stacy.

Făcu un pas spre el, cu mâna întinsă, dar era prea târziu. Câinele se dădu acum înapoi, speriat, cu coada între picioare. Ceilalţi îşi continuau drumul pe cărarea umbrită, intrând deja în prima curbă. Peste o clipă, aveau să dispară. Stacy simţi un fior de teamă. O senzaţie de copil pierdut în pădure. Se întoarse şi o rupse la fugă, grăbindu-se să-i ajungă din urmă pe ceilalţi. Când privi în urmă, văzu câinele în mijlocul potecii, urmărind-o cum se îndepărtează. Băieţii trecură pe lângă el, pe bicicleta lor care scârţâia, aproape lovindu-l, dar animalul nu se mişcă. Privirea lui încărcată de jale nu o părăsi până în clipa când dispăru după curbă.

*

* *

În timp ce mergea pe potecă, Amy încerca să-şi spună că ziua se va termina cu bine, însă nu prea vedea cum ar mai fi putut fi posibil acel lucru. Ori găseau ruinele, ori nu. Dacă nu le găseau, se întorceau la drumul forestier pe care ar fi trebuit să meargă pe jos până la Cobá, probabil toată noaptea. Poate că drumul nu era chiar aşa de pustiu cum li se păruse. Poate că mai treceau din când în când maşini pe acolo. „Ăsta ar fi fost un final fericit“, se

gândi Amy. Ar fi putut face autostopul până la Cobá. Ar fi putut ajunge în oraş chiar înainte de apusul soarelui, apoi fie găseau un loc unde să stea, fie reuşeau să prindă un ultim autocar spre Cancún. Amy nu reuşea totuşi să-şi pună prea multe speranţe în această ipoteză. Se vedea alături de ceilalţi, pe drum, în beznă, sau petrecându-şi noaptea în mijlocul junglei, fără corturi, fără saci de dormit şi fără plase de ţânţari, şi hotărî că poate, până la urmă, ar fi fost mai bine dacă ar fi reuşit totuşi să găsească ruinele.

Acolo ar fi dat de Henrich, de prietena lui şi de ceilalţi arheologi. Probabil că ei vorbeau engleza. I-ar fi primit cu braţele deschise. Le-ar fi găsit un mijloc de transport înapoi spre Cobá sau, dacă ar fi fost prea târziu, s-ar fi oferit să-i primească la ei în corturi. Da - de ce nu? -, arheologii le-ar fi pregătit chiar şi cina. Ar fi stat în jurul focului, ar fi băut şi-ar fi râs, iar Amy ar fi făcut o grămadă de poze pe care să le arate prietenilor când se întorcea acasă. Ar fi fost o adevărată aventură, încununarea excursiei lor. Ăsta era finalul fericit pe care şi-l alese Amy în timp ce făceau drumul întors pe cărare. În faţa lor se deschidea iar poiana, un cerc de lumină intensă, în care aveau să intre curând.

Se opriră la umbra ultimilor copaci dinaintea luminişului. Mathias scoase sticla de apă, pe care o trecură din nou de la unul la altul. Toţi erau leoarcă de transpiraţie. Pablo începuse să miroasă. În spatele lor, scârţâitul se opri. Amy se întoarse şi-i văzu iar pe cei doi băieţi, la cincisprezece metri în spate, urmărindu-i. Câinele jegos era şi el cu ei, aceeaşi potaie care manifestase o simpatie atât de puternică faţă de Stacy. Animalul se afla mai departe decât băieţii, aproape pierdut în umbră. Se oprise la rândul său şi părea să ezite, privind spre ei.

Amy fu cea care se gândi la poiană. Simţi o strălucire de mândrie în clipa în care ideea îi încolţi în minte - ca în copilărie, când se apleca peste bancă, cu mâna ridicată, agitându-se pentru a atrage atenţia profesoarei.

— Poate că poteca porneşte din marginea poienii! zise ea, arătând spre cercul de lumină.

Ceilalţi întoarseră capul şi priviră spre luminiş, analizând acea posibilitate. Apoi Jeff dădu din cap.

— E posibil, zise el.

Zâmbea, părea încântat de idee, ceea ce o făcu pe Amy să se simtă şi mai mândră de ea.

Îşi scoase aparatul de la gât şi le ordonă celorlalţi să se aşeze în grup. Apoi, cu spatele la soare, îi încadră şi le ceru să zâmbească - până şi încruntatului

Mathias. În ultima clipă, chiar înainte ca Amy să apese declanşatorul, Stacy aruncă o privire în spate, spre potecă, spre băieţi, spre câine, spre oraşul amuţit… Ieşi cu spatele. Dar nu conta. Era totuşi o fotografie reuşită şi Amy ştia acum: găsise soluţia, cărarea spre un final fericit. Până la urmă, aveau să găsească ruinele.

*

* *

După poteca lină din junglă, traversarea poienii se dovedi o treabă destul de dificilă. Pământul părea să fi fost de curând arat cu plugul. Era denivelat - întors, plin de brazde -, plin de băltoace, inexplicabile, de noroi. Nămolul li se lipea de ghete, adunându-se într-un strat din ce în ce mai gros, şi trebuiau să se oprească din când în când ca să se cureţe. Eric nu era deloc pregătit pentru o astfel de aventură. Era mahmur, ar fi vrut să doarmă, iar zăpuşeala începea să-l afecteze. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, capul îl durea. Se simţea năpădit de valuri de greaţă care apoi dispăreau, doar ca să reapară după câteva clipe. Tocmai începuse să-şi dea seama că nu avea să mai reziste mult timp şi se gândea să le spună şi celorlalţi acest lucru, când Pablo îl salvă de la această umilinţă oprindu-se brusc. Noroiul îi înghiţise gheata dreaptă. Stătea ca o barză în mijlocul câmpului, încercând să-şi păstreze echilibrul într-un picior, şi înjurând de mama focului. Eric recunoscu o parte din obscenităţi din lecţiile de greacă pe care i le predaseră cei trei prieteni.

Jeff, Mathias şi Amy o luaseră deja înainte - înaintau cu o inexplicabilă uşurinţă, aproape fără niciun efort, pe lângă junglă, însă Stacy rămăsese cu Pablo şi cu Eric. Se opri, împreună cu Eric, ca să-l ajute pe grec. Îl ţinea de cot, îl ajuta să-şi menţină echilibrul, în timp ce Eric se aplecase şi încerca să smulgă gheata din noroi. După o serie de încercări, gheata ieşi în sfârşit, scoţând un fel de pocnet surd care-i făcu pe toţi să râdă. Pablo se încălţă. Apoi, fără niciun cuvânt, se întoarse şi o luă înapoi spre cărare. Stacy şi Eric se uitară după ceilalţi, care erau acum cam la douăzeci şi cinci de metri distanţă, înaintând, metodic, paralel cu copacii. Urmă o polemică mută, foarte scurtă, apoi Eric îi întinse mâna lui Stacy. Fata îl luă de mână zâmbind şi amândoi porniră pe urmele lui Pablo, făcând cale întoarsă.

Jeff le strigă ceva, însă Eric şi Stacy fluturară din mână, fără să răspundă, şi-şi văzură de drum. Pablo îi aştepta pe potecă. Deschisese rucsacul şi scosese sticla de tequila. Dopul era deja desfăcut. Îi întinse sticla lui Eric, care - deşi ştia că nu face bine - luă o duşcă lungă, înghiţi, apoi i-o întinse lui

Stacy. Stacy ţinea la băutură când îşi punea mintea, aşa cum făcu acum. Îşi lăsă capul pe spate, ţinu sticla într-o poziţie perfect verticală şi lichidul începu să gâlgâie - gâl-gâl, gâl-gâl - scurgându-i-se pe gât. Se opri să ia aer cu o tuse care se transformă în râs. Întreaga faţă i se îmbujorase. Pablo aplaudă, o bătu pe umăr şi luă sticla înapoi.

Cei doi băieţi mayaşi erau în continuare în urma lor. Se apropiaseră ceva mai mult, dar nu ieşiseră din umbra junglei. Coborâseră de pe bicicletă şi stăteau acum unul lângă celălalt, cel mai mare dintre ei ţinând bicicleta de ghidon. Pablo ridică sticla spre ei, strigându-le ceva în greacă, însă băieţii nu se clintiră. Stăteau nemişcaţi, cu privirea fixată asupra lor. Câinele era lângă ei. Îi privea şi el.

Jeff, Mathias şi Amy traversaseră poiana şi ajunseseră la zidul de copaci ce se întindea de cealaltă parte. Tocmai începeau să se mişte de-a lungul acestuia, paralel cu poteca, căutând cărarea misterioasă. Pablo băgă sticla înapoi în rucsac şi toţi trei stătură o vreme fără să spună nimic, urmărindu-i pe ceilalţi înaintând de-a lungul câmpului noroios. Eric nu credea că vor reuşi să găsească ruinele. Nici nu credea că ruinele existau măcar! Cineva îi minţise sau le juca o farsă, deşi nu putea spune dacă acel cineva era Mathias, sau fratele lui Mathias, sau poate iubita imaginară a fratelui lui Mathias. Nici nu conta. Fusese amuzant o vreme, însă voia să se termine, voia să fie instalat comod în fotoliul din autocarul cu aer condiţionat spre Cancún, pe punctul de a adormi. Nu prea ştia cum ar fi putut să ajungă în punctul ăsta. Tot ce ştia era că voia să fie acolo şi că primul lucru pe care trebuia să îl facă pentru asta era să găsească cea mai scurtă cale înapoi la drumul forestier. Şi, cu siguranţă, asta nu era printr-un câmp noroios.

Eric o luă la pas pe potecă. Îi puteau aştepta pe ceilalţi la umbră, de cealaltă parte a luminişului. Poate că reuşeau chiar să tragă un pui de somn. El şi Stacy se ţineau de mână în timp ce mergeau.

— Aşa… spuse Stacy. Era odată o fată care cumpărase un pian.

— Dar nu ştia să cânte la el, răspunse Eric.

— Aşa că s-a înscris la un curs.

— Dar nu avea bani pentru asta.

— Aşa că şi-a găsit de lucru într-o fabrică.

— Dar a fost dată afară fiindcă întârzia mereu.

— Aşa că a ajuns prostituată.

— Dar s-a îndrăgostit de primul ei client.

Era un vechi joc de-al lor - poveşti cu „aşa că“ şi „dar“. Nu avea nicio logică,

era cea mai pură formă de pierdere de vreme. O puteau ţine întruna ore în şir, ca la un meci de ping-pong, aruncându-şi mingea de la unul la altul. Era invenţia lor, nimeni altcineva nu înţelegea jocul. Până şi pe Amy o enerva. Dar la asta se potrivea el cu Stacy, la acest gen de jocuri prosteşti. Cumva, Eric îşi dădea seama că erau amândoi ca nişte copii, că într-o bună zi Stacy avea să crească, şi că, de fapt, acest lucru începuse deja să se întâmple. El, unul, nu credea că va reuşi vreodată să facă asta; nu înţelegea cum ajungeau oamenii să se maturizeze. El avea să predea engleza copiilor şi să rămână, la rândul lui, copil, în vreme ce Stacy avansa în mod inevitabil spre maturitate, lăsându-l în urmă. Da, visa că ei doi se vor căsători într-o zi, dar era doar o poveste cu care se minţea singur, încă o dovadă a infantilismului său. Un inevitabil „adio“ îi pândea undeva în viitor, un bilet de despărţire, o întâlnire dureroasă. Era un lucru la care Eric încerca să nu se gândească, ceva ce ştia, sau bănuia că ştie, dar în faţa căruia închidea, din reflex, ochii.

— Aşa că ea i-a cerut s-o ia de nevastă.

— Dar era deja însurat.

— Aşa că ea l-a implorat să divorţeze.

— Dar el îşi iubea soţia.

— Aşa că ea s-a hotărât să o omoare.

Câinele începu să latre, speriindu-l pe Eric. Se întoarse şi privi înapoi, de-a lungul potecii. Cei doi băieţi şi potaia apăruseră din junglă. Toţi trei stăteau acum în soare. Totuşi, nu se uitau în direcţia lui Eric. Priveau spre câmpul deschis, spre Jeff, Mathias şi Amy. Mathias ridică o frunză mare de palmier, pe care o aruncă pe câmp. Când se aplecă să mai ridice una, Jeff se întoarse spre ei şi le strigă ceva, făcându-le semn să se apropie.

Eric, Stacy şi Pablo nu se mişcară. Niciunul nu avea chef să intre iar în noroi. Mathias ridica frunză după frunză, aruncându-le una peste alta pe câmp. Treptat, o deschizătură începu să se zărească printre copaci: o cărare!

Înainte să înţeleagă prea bine ce se întâmplase, Eric observă o oarecare agitaţie mai jos pe potecă. Mişcarea îi atrase privirea. Cel mai mare dintre cei doi băieţi se urcase pe bicicletă şi începuse să pedaleze de zor, dispărând numaidecât în junglă, lăsându-l pe cel mic singur în mijlocul cărării. Băiatul îi urmărea pe Jeff şi pe ceilalţi cu o expresie vădit îngrijorată, săltând de pe un picior pe celălalt, cu mâinile împreunate sub bărbie. Eric remarcă toate astea, însă nu putu înţelege ce însemnau. Jeff le tot făcea semne să vină. Strigă iar spre ei. Nu păreau să aibă de ales. Oftând, Eric păşi iar pe câmpul noroios. Stacy şi Pablo făcură la fel şi, împreună, începură să-şi croiască din

nou drum de-a lungul copacilor.

În urma lor, câinele lătra monoton.

*

* *

Mathias fusese cel care observase frunzele de palmier; Jeff trecuse pe lângă ele. Abia când îl simţise pe Mathias ezitând în spatele lui se întorsese şi, urmărind privirea neamţului, le văzuse şi el. Frunzele erau încă verzi. Fuseseră foarte atent aranjate, cu capetele lujerelor înfipte în pământ, în aşa fel încât să pară un tufiş crescut la marginea junglei. Ascundeau cărarea pe care o căutau. Cu toate astea, o frunză căzuse şi ieşise din pământ. Mathias o văzuse. Se apropiase şi mai trăsese una, apoi, într-o clipă, totul fusese clar. Atunci se întorsese Jeff şi-i strigase pe ceilalţi, făcându-le semn să vină şi ei.

După ce dădură la o parte toate frunzele, văzură destul de clar poteca. Era îngustă şi se unduia prin junglă, urcând în pantă uşoară. El, Mathias şi Amy stăteau aplecaţi în faţa intrării, în umbră. Mathias scoase din nou sticla de apă şi, din nou, băură toţi din ea. Apoi se aşezară jos ca să-şi mai tragă sufletul, privindu-i pe Eric, pe Pablo şi pe Stacy traversând încet câmpul, apropiindu-se de ei. Amy rosti prima întrebarea care se afla, cu siguranţă, în mintea tuturor:

— De ce era acoperită?

Mathias băgă sticla de apă înapoi în rucsac. Trebuia să-i pui o întrebare în mod direct, dacă voiai să primeşti un răspuns de la el. Ori de câte ori cineva se adresa întregului grup, Mathias se prefăcea că nu aude. Dar pe Jeff nu-l deranja lucrul ăsta. La urma urmei, Mathias nu era chiar unul dintre ei.

Jeff ridică din umeri aparent indiferent. Încercă să se gândească la ceva care să-i distragă atenţia lui Amy de la subiect însă nu reuşi, aşa că nu spuse nimic. Se temea că Amy va refuza să meargă pe cărare.

Totuşi îşi dădea seama că fata nu avea de gând să renunţe. Şi avea dreptate.

— Unul din băieţi a plecat cu bicicleta, spuse ea. Aţi văzut?

Jeff dădu din cap. Nu se uita la ea - îi urmărea pe Eric şi pe ceilalţi croindu-şi drum, prin noroi, spre ei - însă simţea privirea fetei pironită asupra lui. Nu voia ca ea să se gândească la asta: la băiatul care plecase pe bicicletă, la cărarea camuflată. N-ar fi reuşit decât să se sperie, iar Amy devenea încăpăţânată şi nervoasă când era speriată, o combinaţie nu tocmai plăcută. Categoric, se petrecea ceva ciudat aici, însă Jeff spera că, dacă ignorau totul, nimic rău nu s-ar fi întâmplat până la urmă. Îşi dădea seama

că poate nu era chiar cea mai înţeleaptă alegere, dar era cea mai bună soluţie la care se putea gândi în acele clipe. Trebuiau să se mulţumească cu asta.

— Cineva a încercat să ascundă poteca, spuse Amy.

— Aşa s-ar părea.

— Au tăiat frunze de palmier şi le-au înfipt în pământ, ca să pară că au crescut acolo.

Jeff nu spuse nimic; îşi dorea ca şi Amy să tacă.

— Asta cere ceva muncă, zise fata.

— Presupun că da.

— Şi nu ţi se pare ciudat?

— Oarecum.

— Poate că nu-i poteca noastră.

— Vom vedea.

— Poate că e ceva legat de droguri. Poate duce spre un câmp de marijuana. Sătenii cultivă *iarbă* şi băiatul ăla s-a dus înapoi să-i anunţe şi o să vină după noi înarmaţi şi…

Jeff cedă în cele din urmă. Se întoarse şi se uită la ea.

— Amy, zise el şi fata se opri. E cărarea pe care o căutăm, bine?

Firește, nu avea să fie aşa de uşor. Fata îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Cum poţi fi sigur?

Jeff arătă spre Mathias.

— E trecută pe hartă.

— E o hartă desenată cu mâna, Jeff!

— Păi, este…

Se împotmoli, nemaiştiind ce să spună. Dădu din mână.

— Ştii tu…

— Fă-mă să înţeleg de ce era acoperită poteca! Vreau o explicaţie plauzibilă care să mă convingă că asta e poteca pe care o căutăm şi că există un motiv logic pentru care cineva să fi încercat să o ascundă.

Jeff se gândi o clipă. Eric şi ceilalţi aproape că ajunseseră lângă ei. De cealaltă parte a câmpului, băieţelul mayaş rămăsese în picioare, privind fix spre ei. Câinele se oprise, în sfârşit, din lătrat.

— Bine, spuse el, ce zici de asta? Arheologii s-au dus să găsească ceva de valoare. Mina nu e încă secată. Încă mai e argint acolo. Sau poate chiar diamante. Orice a fost acolo de la bun început. Şi se tem că cineva ar putea veni să-i jefuiască. Aşa că au camuflat intrarea.

Amy analiză scenariul preţ de câteva clipe.

— Şi băiatul de pe bicicletă?

— I-au recrutat pe mayaşi ca să-i ajute să ţină curioşii la distanţă. Îi plătesc pentru asta.

Jeff zâmbi, mulţumit de sine. Nu credea nimic din ce spusese; de fapt, nu ştia ce să creadă. Era însă foarte încântat de explicaţia lui.

Amy analiza încă scenariul lui. Jeff îşi dădea seama că nici fata nu-l credea, dar nu conta. Ceilalţi ajunseseră în sfârşit lângă ei. Toţi trei erau asudaţi, în special Eric, care părea puţin cam palid şi cam tras la faţă. Grecul simţi nevoia să-i îmbrăţişeze pe fiecare-n parte, firește, lăsându-şi transpiraţia pe umerii lor. Şi, uite-aşa, discuţia se sfârşi. La urma urmei, ce altă opţiune aveau?

După câteva minute de odihnă, intrară cu toţii pe potecă, în junglă.

*

* *

Poteca era îngustă şi trebuiau să meargă în şir indian. Jeff era primul, Mathias venea după el, urmau Amy, apoi Pablo şi Eric. Stacy era ultima.

— Dar amantul a anunţat poliţia, spuse Eric.

Stacy îşi pironi ochii în ceafa iubitului ei. Eric purta o şapcă Boston Red Sox, cu cozorocul la spate. Încercă să-şi imagineze că era faţa lui Eric - acoperită cu păr şaten în spatele căruia se ascundeau ochii, gura şi nasul. Îi zâmbi acestei feţe păroase. Era jocul lor, ştia, şi se gândi cum să continue - „Aşa că ea a fugit în alt oraş.“ însă nu rosti cuvintele. Amy răsese de multe ori de ei din cauza asta, maimuţărindu-se şi imitându-i batjocoritor, aşa că lui Stacy nu-i mai plăcea să joace jocul în prezenţa ei. Nu spuse nimic, iar Eric îşi văzu de drum. Uneori, se întâmpla şi aşa: unul din ei spunea „dar“ sau „aşa că“, însă celălalt nu mai răspundea. Şi nu era nicio supărare. Şi asta făcea parte din joc, era o înţelegere tacită dintre ei.

Nu ar fi trebuit să atace cu atâta agresivitate sticla de tequila. Fusese o idee prostească. Probabil că încercase să se dea mare, voise să-l impresioneze pe Pablo cu rezistenţa ei la băutură. Acum se simţea ameţită şi-i era uşor greaţă. Era atâta verde în jurai ei - parcă prea mult - iar asta n-o făcea deloc să se simtă mai bine. Frunze groase de ambele părţi, copaci care creşteau atât de aproape de potecă, încât era imposibil să nu-i atingi în timp ce treceai pe lângă ei. Din când în când, câte-o briză adia de-a lungul cărării, mişcând franzele, făcându-le să foşnească, să şoptească. Stacy încercă să-şi dea seama ce spuneau, încercă să descifreze cuvinte din sunete, însă mintea

nu voia să o ajute. Nu se putea concentra. Era un pic ameţită şi era mult, mult prea mult verde. Simţea cum o cuprinde durerea de cap - se strecura încetişor, aşteptând prima şansă să crească. Iar verdele era chiar şi sub picioarele ei, muşchi crescut pe potecă, făcând-o să alunece din când în când. Poteca coborî brusc, iar Stacy fu cât pe-aci să o ia la vale. Scoase un strigăt scurt, încercând să-şi păstreze echilibrul, şi se simţi demoralizată când nimeni nu se întoarse să vadă dacă era bine. Dacă ar fi căzut? Dacă s-ar fi lovit la cap şi-ar fi rămas inconştientă? Cât timp le-ar fi luat până şi-ar fi dat seama că nu mai era în urma lor? Presupunea că s-ar fi întors, în cele din urmă; ar fi găsit-o, ar fi trezit-o din leşin. Dar dacă până atunci vreun animal ar fi apărat din junglă, înfigându-şi colţii în ea? Fiindcă, fără îndoială, jungla era plină de tot felul de fiare. Stacy le simţea în timp ce mergea, le simţea prezenţa vigilentă, le simţea urmărind-o cum înainta pe potecă.

Firește, nu credea cu adevărat nimic din toate astea. Îi plăcea să se sperie singură, aşa cum o face un copil, ştiind însă tot timpul că e doar un joc. Nu-l observase pe băiatul care plecase cu bicicleta şi nu văzuse nici că poteca fusese camuflată. Nimeni nu vorbea despre asta. Era prea cald ca să vorbească; tot ce mai puteau face era să continue să meargă. Prin urmare, singurele pericole cu care Stacy îşi putea ocupa mintea erau cele pe care şi le putea imagina.

De ce-şi luase sandalele? Fusese o prostie! Picioarele ei nu o duceau prea bine; avea noroi între degete. Fusese o senzaţie plăcută atunci când traversase câmpul - călduţă, ca un fel de bălăceală amuzantă. Acum însă, era doar mizerie care pe deasupra mai emana şi un vag miros de fecale, ca şi când şi-ar fi înmuiat picioarele în rahat.

Verdele era culoarea invidiei, a greţei. Stacy fusese la Cercetaşi; mersese prin destule păduri blindată în uniforma verde. Încă mai ştia câteva cântece de pe-atunci. Încercă să-şi amintească unul, însă durerea de cap nu-i dădu voie.

Traversară un pârâu sărind din piatră-n piatră. Şi pârâul era verde, plin de alge. Pietrele erau chiar şi mai alunecoase decât cărarea, însă reuşi să nu cadă în apă. Ţop, ţop, ţop… şi era de partea cealaltă.

Ţânţarii şi musculiţele negre erau atât de insistente, de numeroase, încât renunţase de multă vreme să mai încerce să le alunge. Dar, după ce traversă râul, dispărură. Păru să se întâmple dintr-odată: erau peste tot în jurul ei, bâzâind şi ţiuind, apoi nu mai erau. Fără ele, până şi căldura părea mai uşor de îndurat; până şi insuportabilul verde, până şi mirosul de rahat care-i

venea dinspre picioare. Preţ de câteva minute i se păru chiar plăcut aşa cum mergeau unul după celălalt, printre copacii care şopteau. Mintea i se mai limpezi puţin şi reuşi să desluşească foşnetul frunzelor. „Ia-mă cu tine“, părea să spună un copac.

Apoi: „Ştii cine sunt?“

Cărarea coti şi, dintr-odată, un nou luminiş le răsări în faţă - un cerc de lumină, cam la cincizeci de metri mai jos. Din cauza căldurii, imaginea se vedea ca prin apă.

Un copac din stânga părea s-o strige pe nume. „Stacy“, şopti atât de clar, încât fata nu se putu abţine şi întoarse capul, simţind cum i se face pielea ca de găină. În spatele ei, se auzi o altă voce: „Te-ai rătăcit?” Apoi, păşea împreună cu ceilalţi în lumina soarelui.

De data asta, luminişul nu era un câmp. Semăna cu un drum, dar nici asta nu era. Parcă un grup de oameni ar fi avut de gând să facă un drum, ar fi tăiat copacii şi ar fi netezit terenul, după care s-ar fi răzgândit. Era lat cam de douăzeci de metri şi se întindea de ambele părţi la dreapta şi la stânga, cât vedeai cu ochii. În depărtare se zărea o colină. Era un deal stâncos, fără copaci - lucru destul de ciudat -, acoperit de o plantă care semăna cu viţa-de-vie, de un verde crud, cu frunze în formă de palme şi plină de flori micuţe. Planta se întindea pe tot dealul, lipindu-se atât de tare de pământ, încât părea să-l sufoce în îmbrăţişarea ei. Florile semănau cu macii, aveau aceeaşi mărime şi culoare roşie aprinsă, ca de vitraliu.

Rămaseră toţi pe potecă, privind înjur, cu mâinile la ochi ca să vadă mai bine. Era o imagine frumoasă: un deal de forma unui sân uriaş, acoperit de flori roşii. Amy scoase aparatul de fotografiat şi începu să facă poze.

Terenul defrişat avea altă culoare decât câmpurile pe care le traversaseră mai devreme. Acestea fuseseră maronii-roşcate, aproape portocalii pe alocuri, în vreme ce aici pământul era negru, punctat din loc în loc cu alb, de parcă ar fi degerat. Dincolo de câmp, poteca apărea din nou, urcând şerpuit în susul dealului. Stacy îşi dădu dintr-odată seama că se lăsase o linişte stranie. Până şi lăcustele îşi încetaseră zumzăitul. Un loc liniştit. Trase aer în piept şi simţi că-i e somn. Se aşeză jos. La fel şi Eric, apoi Pablo, toţi trei unul lângă altul. Mathias le dădu din nou sticla lui de apă. Amy făcu poze - cu dealul, cu florile frumoase, apoi cu fiecare dintre ei, pe rând. Îi spuse lui Mathias să zâmbească, însă bărbatul privea încruntat spre deal.

— Ăla e un cort? întrebă el.

Toţi se întoarseră să se uite. Un pătrat portocaliu de pânză abia dacă se

zărea în vârful dealului. Parcă ar fi fost un talaz, o velă ridicată în vânt. De la distanţa la care se aflau şi cu dealul blocându-le parţial vederea, era greu de spus ce anume era. Stacy se gândi că semăna cu un zmeu prins între butaşii înfloriţi, însă, desigur, un cort ar fi fost o explicaţie mult mai logică. Toţi priveau încă spre deal, cu ochii mijiţi din cauza luminii puternice, şi, înainte ca vreunul dintre ei să spună ceva, din junglă se auzi un sunet ciudat. Îl auziră în acelaşi timp, când era încă destul de îndepărtat. Se întoarseră aproape deodată, cu gâturile întinse, ascultând. Era un sunet familiar, însă, câteva clipe, nimeni nu-l putu recunoaşte.

Jeff fu cel care reuşi în cele din urmă să-l identifice.

— Un cal! spuse el.

Apoi Stacy auzi. Şi ea: zgomot de copite apropiindu-se la galop pe poteca îngustă din spatele lor.

*

* *

Amy avea aparatul la îndemână. Prin vizor, urmări calul apropiindu-se. Îl fotografie în clipa în care ieşi în luminiş: un cal maro, care se opri chiar în faţa lor. Călare, era mayaşul care venise lângă ei ceva mai devreme, în dreptul fântânii din sat. Era acelaşi bărbat, însă acum părea uşor diferit. În sat, fusese calm şi distant, rezervat, cu o atitudine uşor protectoare, de parcă ar fi fost un părinte îngrijorat care-şi dojeneşte copiii neascultători. Dar toate astea dispăruseră, înlocuite fiind de un aer de nelinişte, ba chiar de panică. Hainele lui albe erau pătate cu verde, semn că bărbatul călărise în fugă printre copaci. Îşi pierduse pălăria şi ţeasta cheală îi era acoperită de sudoare.

Şi calul era agitat: spumega, fornăia, îşi dădea ochii peste cap. Se ridică de două ori pe picioarele din spate, speriindu-i, şi cei şase prieteni se dădură înapoi, înaintând şi mai mult în luminiş. Bărbatul începu să strige, dând agitat din mâini. Calul avea frâu, dar nu şi şa; bărbatul călărea cu picioarele strânse ca un cleşte de-o parte şi de alta a animalului. Calul se ridică din nou pe picioarele dinapoi, iar bărbatul sări din spinarea lui. Ţinea în continuare frâul în mână, însă calul se depărta cu spatele, smucindu-şi capul, încercând să se elibereze.

Amy surprinse într-o fotografie acest mic război, cu bărbatul chinuindu-se să calmeze animalul în vreme ce acesta îl trăgea, pas cu pas, înapoi spre potecă. Abia când nu se mai uită prin vizorul aparatului, Amy observă că bărbatul avea o armă la centură: un pistol negru într-un toc maro. Nu îl

avusese când se întâlniseră în sat, Amy era sigură de asta. Îl luase când se hotărâse să vină după ei. Calul era ca turbat; bărbatul nu reuşi să-l calmeze şi, în cele din urmă, dădu drumul frâului. În aceeaşi clipă, animalul se întoarse şi o luă la galop înapoi prin junglă. Îl ascultară lovindu-se de frunzele copacilor până când sunetul copitelor lui se pierdu treptat. Apoi bărbatul începu să ţipe din nou la ei, arătând insistent înapoi spre cărare. Era greu să-ţi dai seama ce voia să spună. Amy se întrebă dacă avea vreo legătură cu animalul care fugise, dacă nu cumva îi învinovăţea pe ei pentru nebunia calului.

— Ce vrea? întrebă Stacy.

Vocea ei părea speriată - ca a unei fetiţe - şi Amy se întoarse să se uite la ea. Stacy stătea agăţată de braţul lui Eric, ascunzându-se oarecum în spatele lui. Eric îi zâmbea mayaşului, ca şi când ar fi crezut că întreaga lor întâlnire nu era decât o farsă şi ar fi aşteptat ca bărbatul să recunoască acest lucru.

— Vrea să ne întoarcem, spuse Jeff.

— De ce? întrebă Stacy.

— Poate vrea bani. Un fel de taxă… Sau poate vrea să-l angajăm să ne fie ghid.

Jeff băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase portofelul.

Bărbatul ţipa în continuare, arătând vehement înapoi spre potecă.

Jeff scoase o bancnotă de zece dolari şi i-o întinse.

— *Dinero?* întrebă el.

Bărbatul îl ignoră. Făcu un gest prin care părea că spune: „Valea!“, îndemnându-i insistent, în acelaşi mod, să iasă din luminiş. Toţi rămăseseră pironiţi locului, neştiind ce să facă. Jeff împături cu grijă bancnota şi o vârî în portofel, apoi băgă portofelul în buzunar. Bărbatul mai ţipă câteva secunde, apoi se opri. Nu mai avea aer.

Mathias se întoarse spre colina acoperită cu flori, îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Henrich!

Nu primi niciun răspuns, nu se văzu nicio mişcare pe deal, doar pânza portocalie fâlfâind în bătaia vântului. În depărtare, se auzi din nou sunet de copite, tot mai aproape. Ori se întorcea calul bărbatului, ori un alt sătean urma să i se alăture.

— Ce-ar fi să urci sus pe deal, ca să vezi dacă-l găseşti? îi spuse Jeff lui Mathias. Noi te aşteptăm aici, încercăm să rezolvăm problema asta.

Mathias dădu din cap. Se răsuci pe călcâie şi începu să traverseze

luminişul. Mayaşul începu iar să ţipe, apoi, când Mathias nu se opri, bărbatul scoase pistolul, îl ridică deasupra capului şi trase în aer.

Stacy ţipă, îşi duse mâinile la gură şi se dădu câţiva paşi în spate. Ceilalţi tresăriră şi se lăsară în jos, din instinct. Mathias se întoarse, îl văzu pe bărbat cu pistolul îndreptat acum spre pieptul lui şi rămase perfect nemişcat. Bărbatul îi făcu semn agitat, îi strigă ceva şi Mathias se întoarse, cu mâinile sus, lângă ceilalţi. Pablo ridică şi el mâinile, apoi, văzând că nimeni altcineva nu le mai ridicase, le lăsă încet jos.

Tropotul de copite se auzea tot mai aproape şi, dintr-odată, încă doi călăreţi năvăliră în luminiş. Caii lor erau la fel de agitaţi ca şi cel de mai devreme: spumegau şi fornăiau, erau acoperiţi de sudoare. Unul era sur, celălalt - negru. Călăreţii săriră la pământ, fără ca vreunul să încerce măcar să ţină frâiele. Caii se întoarseră numaidecât şi dispărură la galop în junglă. Nou-veniţii erau mult mai tineri decât bărbatul chel; aveau părul negru şi muşchi bine dezvoltaţi. Aveau arcuri atârnate peste piept şi tolbe pline cu săgeţi subţiri, fragile. Unul din ei avea mustaţă. Începură să discute cu primul bărbat, foarte rapid, punându-i mai multe întrebări. Mayaşul mai în vârstă încă mai ţinea pistolul îndreptat în direcţia lui Mathias şi, în timp ce vorbeau, ceilalţi doi bărbaţi îşi scoaseră arcurile şi câte o săgeată.

— Ce dracu'? zise Eric pe un ton indignat.

— Linişte! îi ordonă Jeff.

— Dar…

— Aşteaptă! spuse Jeff. Aşteaptă să vedem ce fac.

Amy îndreptă aparatul spre bărbaţi şi le făcu încă o poză. Îşi dădu seama că nu putea surprinde tot dramatismul momentului, că pentru asta ar fi trebuit să se dea înapoi câţiva paşi ca să-i prindă în cadru nu doar pe mayaşi, cu armele lor, ci şi pe Jeff şi pe ceilalţi, aşa cum stăteau în faţa lor, cu chipurile împietrite de groază. Se retrase uşor câţiva paşi, privind prin vizor. Se simţea mai în siguranţă aşa, ca şi când s-ar fi aflat la o distanţă mai mare, ca şi când nu ar fi luat parte la acea situaţie ciudată. Încă patru paşi şi Jeff intră în cadru, apoi Pablo, chiar şi Mathias, cu mâinile ridicate. Încă puţin şi ar fi apărut şi Stacy şi Eric; apoi ar fi putut apăsa declanşatorul şi poza ar fi ieşit exact aşa cum îşi dorea. Făcu încă un pas în spate, şi încă unul, apoi mayaşii începură iar să strige, toţi trei deodată, de data asta la ea. Primul bărbat îndreptă pistolul spre Amy, ceilalţi doi întinseră arcurile. Jeff şi ceilalţi se întoarseră uimiţi spre ea. Da, acum o vedea pe Stacy, în partea dreaptă a cadrului, şi făcu încă un pas.

— Amy! zise Jeff şi fata aproape se opri.

Ezită; lăsă aparatul jos. Dar îşi dădea seama că era atât de aproape… Făcu un ultim pas şi totul fu perfect: Eric intrase şi el în cadru. Amy apăsă butonul şi auzi sunetul declanşatorului. Era mulţumită. Încă se mai simţea, în mod ciudat, cumva în afara poveştii, şi îi plăcea acea senzaţie. Abia când luă aparatul de la ochi simţi presiunea ciudată din jurul gleznei, de parcă nişte degete ar fi strâns-o cu putere. Privi în jos şi realiză că traversase întreg luminişul. Ceea ce simţea era unul din lujerii înfloriţi. O tulpină lungă şi verde i se înfăşurase în jurul gleznei. Călcase chiar în buclă şi, nu se ştie cum, planta se încolăcise în jurul ei.

Urmă o pauză stranie; mayaşii nu mai strigau. Cele două arcuri rămăseseră întinse, dar primul bărbat coborî încet pistolul. Simţea ochii celorlalţi lipiţi de ea, îi simţi cum îi urmăresc privirea spre piciorul drept, care se cufundase până la gleznă în butaşii verzi, ca şi când ar fi fost înghiţit de viţă. Se aplecă să-şi elibereze glezna şi tocmai se ridica la loc când îi auzi pe mayaşi începând să strige din nou. Strigară mai întâi la ea, apoi începură să strige unul la celălalt. Părea să fie un fel de ceartă. Cei doi bărbaţi, cei cu arcurile, păreau să se fi pus contra celui chel.

— Jeff! strigă Amy.

Băiatul ridică mâna, fără să se uite la ea.

— Nu te mişca! îi spuse.

Aşa că Amy nu se mişcă. Bărbatul cel chel îşi prinsese urechea dreaptă cu o mână şi tot trăgea de ea, încruntându-se şi scuturând din cap, încă strângând în mâna stângă pistolul, apăsându-şi-l pe coapsă. Nu părea să vrea să asculte ce-i spuneau ceilalţi. Arătă spre Amy, apoi spre prietenii ei; făcu un gest larg spre potecă. Dar agitaţia lui deja nu mai era atât de înfocată, de parcă ar fi început să se dea bătut. Amy îşi dădea seama că bărbatul ştia că nu va reuşi să-i convingă pe ceilalţi. Îl vedea cedând presiunii, renunţând. Tăcu. La fel şi ceilalţi doi bărbaţi, cu arcurile. Îi priviră fix pe Jeff şi pe Mathias, pe Eric, pe Stacy şi pe grec. Şi pe Amy. Apoi bărbatul cel chel ridică pistolul şi îl îndreptă spre Jeff, spre pieptul lui. Făcu un gest de expediere cu cealaltă mână, doar că de data asta în direcţia opusă, spre Amy, spre dealul din spatele ei.

Nimeni nu se clinti.

Chelul începu să strige, făcând semne cu mâna spre deal. Coborî uşor pistolul şi trase un glonţ în pământ, la picioarele lui Jeff. Toţi săriră ca arşi şi începură să se retragă cu spatele. Pablo ridică din nou mâinile. Ceilalţi doi

bărbaţi strigau şi ei, rotindu-şi arcurile, îndreptându-le pe rând spre fiecare dintre ei, mânându-i, pas cu pas, spre Amy. Jeff şi ceilalţi mergeau cu spatele; nu se uitau pe unde calcă. Când ajunseră la marginea luminişului ezitară, pipăind lujerii cu picioarele. Priviră în jos şi se opriră. Eric era lângă Amy, la stânga ei. Pablo era în dreapta. Apoi ceilalţi: Stacy, Mathias, Jeff. Şi în spatele lui Jeff, cărarea. Spre ea arăta acum bărbatul cel chel, făcându-le semn să-i dea drumul, să înceapă să urce dealul. În mod straniu, expresia lui părea copleşită de durere, de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi. Ba nu, deja începuse să plângă. Îşi şterse faţa cu mânecile şi le făcu semn să continue. Totul era atât de ciudat, atât de imposibil de înţeles, şi nimeni nu spunea nimic. Intrară pe potecă, Jeff primul, ceilalţi în urma lui.

Apoi, unul după altul, cufundaţi în continuare în tăcere, începură să urce încet dealul.

*

* *

Eric era ultimul. Privea mereu peste umăr în timp ce mergea. Mayaşii îi urmăreau cum urcă. Chelul îşi dusese mâna la ochi, ca să se ferească de soare. Pe deal nu era niciun copac. Doar butaşii de viţă care creşteau peste tot, în colaci groşi cu frunze de culoare verde-închis, cu florile lor strălucitor de roşii. Soarele dogorea ca un cuptor deasupra lor - nicăieri nu era niciun pic de umbră - iar în spatele lor, la capătul pantei, stăteau cei trei bărbaţi înarmaţi. Eric nu înţelegea nimic. La început, chelul încercase să-i convingă să se întoarcă; apoi, le ordonase să meargă mai departe. Era clar că bărbaţii ceilalţi, cei cu arcurile, avuseseră un cuvânt hotărâtor în asta. Se certaseră cu cel mai în vârstă, îl făcuseră să se răzgândească. Dar tot n-avea nicio logică. Toţi şase urcau poteca, transpirând de efort, înaintând într-o linişte totală fiindcă erau speriaţi şi niciunul dintre ei nu putea spune nimic.

La un moment dat, trebuiau să se întoarcă, să coboare dealul şi să traverseze luminişul, să meargă pe poteca îngustă până la câmp, apoi pe cea lată până la drum. Dar cum aveau să facă asta, Eric nu putea spune. Se gândi că poate arheologii vor reuşi să le explice ce se petrecuse. Poate că era chiar ceva foarte simplu, uşor de înţeles, ceva despre care aveau să râdă cu toţii cinci minute mai târziu. O neînţelegere. O nereuşită. O nebunie. Eric încercă să se gândească şi la alte cuvinte care începeau cu ne, încercă să-şi amintească ce însemna acest prefix. Peste câteva luni, avea să devină profesor de engleză şi trebuia să ştie genul ăsta de lucruri. Rău, se gândi el, sau greşit - ceva de genul ăsta -, dar nu era sigur. Şi trebuia să fie sigur,

fiindcă, probabil, avea să dea şi peste elevi care ştiau lucruri de genul ăsta; peste tot erau vreo doi, trei ca ăştia, mereu la pândă, aşteptând prima şansă de a-şi surprinde profesorii pe picior greşit. Existau cărţi pe care Eric intenţionase să le citească în această vară, cărţi pe care îl asigurase pe şeful de departament că deja le citise. Însă vara aproape că se terminase şi Eric nu aruncase nici măcar o privire nici uneia dintre ele. *Neaşteptat. Neobişnuit. Neprevăzut.*

Da, erau exemple bune. Eric ar fi vrut să ştie mai multe, şi-ar fi dorit să fie genul de profesor care să găsească fără efort explicaţiile, pe care elevii să-l asculte fascinaţi, de la care să înveţe direct din clasă -, dar ştia că nu va fi niciodată aşa. Eric avea să fie bărbatul-copil, antrenorul echipei de baschet, cel care zâmbea şmechereşte la farsele elevilor, preferatul lor, probabil, dar nu cine ştie ce profesor. În niciun caz, nu cineva de la care să înveţe vreodată ceva important.

Neastâmpăr. Neatârnare. Nesăbuinţă.

Frica lui Eric începea să scadă cu fiecare pas, lucru care îl bucura, fiindcă, preţ de vreo câteva clipe, îi fusese, cu adevărat, foarte frică. Când chelul trăsese în pământ, la picioarele lui Jeff, Eric privea spre Stacy, ca să se asigure că fata era bine. Nu-l văzuse pe bărbat coborând ţeava, auzise doar pistolul declanşându-se, şi, preţ de-o clipă, crezuse că mayaşul trăsese în Jeff, că-l împuşcase în piept, că-l omorâse. Apoi totul se petrecuse atât de repede… Fuseseră cu toţii mânaţi cu spatele, împinşi spre potecă, şi abia acum bătăile inimii începuseră să i se mai potolească.

Cineva avea să găsească o soluţie. Sau poate că arheologii aveau să-i ajute. Şi va putea uita de toate astea.

Nechibzuinţă. Nelămurire. Neclaritate.

— Henrich! strigă Mathias şi toţi se opriră în pantă, aşteptând un răspuns.

Nu primiră niciunul. Ezitară câteva secunde, apoi o porniră din nou.

Era un cort. Eric îl desluşea clar acum, pe măsură ce urcau tot mai sus. Un cort portocaliu aprins, cu un aspect destul de ponosit. Probabil că era acolo de ceva vreme, fiindcă lujerii reuşiseră deja să se caţăre pe beţele de aluminiu, folosindu-i ca pe nişte araci. Un cort de patru persoane, presupuse Eric. Era aşezat cu spatele la ei.

— Hei! strigă Jeff, şi toţi se opriră din nou, ascultând.

Erau acum destul de aproape şi auzeau pânza cortului fluturând în vânt, acelaşi sunet pe care îl scoate o velă ridicată. Dar nu mai era nimic altceva, niciun alt sunet, niciun om. În această linişte, Eric remarcă pentru prima

dată ceea ce Stacy observase încă de mai devreme: ţânţarii dispăruseră. Şi musculiţele negre la fel. Acest lucru ar fi trebuit, în mod normal, să le ofere o senzaţie cât de mică de uşurare, însă pentru Eric nu fu deloc aşa. Ba avu chiar efectul opus: îi creă o stare de nelinişte, îi retrezi un ecou al fricii pe care o simţise mai devreme în luminiş, când se întorsese aşteptându-se să vadă trupul lui Jeff întins pe jos, în vreme ce ecoul împuşcăturii încă mai răsuna printre copaci. I se părea ciudat să se găsească aşa, acoperit de sudoare, la jumătatea dealului, în mijlocul junglei, fără ca insectele alea micuţe să-l mai bâzâie. Iar Eric nu-şi dorea nimic ciudat în acea clipă. Voia ca totul să aibă o logică, să fie cât mai previzibil. Voia să-i explice cineva de ce dispăruseră insectele, de ce mayaşii îi forţaseră să urce dealul, de ce aceştia stăteau în continuare în capul potecii, privind după ei cu armele în mâinile ridicate.

Nevroză nu se punea, nici *nerv*. Eric se întrebă dacă aveau aceeaşi rădăcină. Poate din latină… Alt lucru pe care ar fi trebuit să-l ştie, dar nu-l ştia.

Tăietura de la cot începu să-l doară. Simţea din nou pulsaţiile inimii în rană, mai domoale acum, dar tot prea repezi. Încercă să şi-i imagineze pe arheologi, râzând cu toţii de această bizară păţanie care spera să se dovedească a nu fi câtuşi de puţin bizară, după ce i-ar fi fost explicată pe îndelete. O să găsească o trusă de prim ajutor în cortul portocaliu, presupuse Eric. Cineva o să-i cureţe rana şi o să i-o acopere cu un bandaj alb. Apoi, când o să fie înapoi în Cancún - zâmbi la acest gând -, o să cumpere un şarpe de cauciuc şi-o să-l ascundă în prosopul lui Pablo.

Viţa acoperea totul, cu excepţia potecii şi a tendei portocalii a cortului. În unele locuri, lujerii erau destul de subţiri şi Eric putea vedea pământul de sub ei - mai stâncos decât s-ar fi aşteptat, uscat, aproape arid ca un deşert -, dar în altele părea să crească unele peste altele, strat peste strat, formând adevărate movile, ca nişte noduri încâlcite de funii verzi. Şi pretutindeni, florile strălucitoare, roşii ca sângele, atârnau asemenea unor clopoţei.

Eric privi din nou în josul dealului, la timp pentru a vedea cum apare un al patrulea bărbat. Era pe bicicletă, îmbrăcat în alb, ca şi ceilalţi, şi avea pe cap o pălărie de paie.

— A mai venit unul, spuse Eric.

Toţi se opriră şi se întoarseră să privească. Apăru un al cincilea, apoi un al şaselea bărbat. Tot pe biciclete. Nou-veniţii aveau şi ei arcuri atârnate pe umeri. Urmă o discuţie scurtă. Bărbatul cel chel părea să fie şeful. Vorbi o

vreme, gesticulând cu mâinile, şi toţi îl ascultară. Apoi arătă spre deal şi ceilalţi întoarseră capetele. Eric simţi impulsul de a privi în altă direcţie, dar era o prostie, firește. Un reflex din copilărie provocat de celebrul „nu e politicos să te holbezi”, care nu avea nicio legătură cu situaţia de faţă. Îl văzu pe chel arătând în ambele direcţii, cu gesturi scurte, militărești, apoi bărbaţii cu arcurile o porniră de-a lungul luminişului, doi într-o parte, doi în cealaltă, lăsându-l pe cel chel singur, în capul potecii.

— Ce fac? întrebă Amy, dar nimeni nu-i răspunse.

Nimeni nu ştia.

Un copil apăru din junglă. Era cel mai mic dintre cei doi băieţi care se luaseră după ei, cel pe care îl lăsaseră în urmă, în câmp. Se opri lângă bărbatul cel chel, amândoi uitându-se fix la ei. Bărbatul îşi puse mâna pe umărul băiatului. Parcă ar fi pozat pentru o fotografie.

— Poate ar trebui să o luăm la fugă înapoi, zise Eric. Repede. Cât e încă singur cu băiatul. I-am putea întrece.

— Are o armă, Eric! zise Stacy.

Amy dădu din cap.

— Şi i-ar putea chema pe ceilalţi.

Se cufundară din nou în tăcere, privind cu toţii în josul dealului, încordându-şi minţile, dar, şi dacă exista o soluţie pentru situaţia lor, nimeni nu o putu găsi.

Mathias îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă din nou spre cort:

— Henrich!

Tenda continua să fâlfâie uşor în bătaia vântului. Nu era cale lungă de la baza dealului până în vârf. Doar vreo sută de metri, nu mai mult, şi ei urcaseră deja mai bine de jumătate. Cu siguranţă erau destul de aproape pentru ca oricine ar fi fost acolo să-i audă strigând. Însă nu apăru nimeni. Nimeni nu răspunse. Şi, pe măsură ce secundele se scurgeau şi tăcerea se prelungea, Eric trebui să recunoască în sinea lui lucrul la care probabil că se gândeau şi ceilalţi, deşi niciunul dintre ei nu găsise încă forţa de a-l spune cu voce tare: nu era nimeni acolo.

— Haideţi! zise Jeff, făcându-le semn să meargă mai departe.

Şi îşi reluară marşul spre vârful dealului.

*

* *

Dealul era plat în vârf, formând un platou lat, ca şi cum un uriaş ar fi coborât din ceruri şi l-ar fi bătătorit uşor în acele prime momente de după

creaţie, pe când mai era încă maleabil. Era mai mare decât se aşteptase Jeff. Poteca trecea pe lângă cortul portocaliu, apoi, cam la cincisprezece metri distanţă, se deschidea într-o porţiune micuţă de teren stâncos. Aici era un al doilea cort, unul albastru. Părea la fel de uzat ca şi cel portocaliu. Nu era nimeni în jur, desigur, iar Jeff avu sentimentul, chiar de la prima vedere, că nimeni nu mai fusese acolo de multă vreme.

— Hei! strigă el din nou.

Toţi şase se opriră din mers la vreo câţiva metri de cortul portocaliu, încercând să desluşească un răspuns, fară însă a aştepta cu adevărat unul.

Urcuşul nu fusese foarte greu, însă toţi gâfâiau uşor. Nimeni nu spuse nimic o vreme, nimeni nu se mişcă; le era prea cald, prea sete, prea frică. Mathias scoase sticla cu apă şi o trecură de la unul la altul până o terminară. Eric, Stacy şi Amy se aşezară pe jos, sprijiniţi unul de altul. Mathias se apropie de cort. Fermoarul era închis şi tânărului îi trebuiră câteva momente până să înţeleagă cum să-l deschidă. Jeff se duse să-l ajute. „Zzzzzzzip“. Apoi amândoi îşi vârâră capetele înăuntru. Erau trei saci de dormit înfăşuraţi. O lampă cu gaz. Două rucsacuri. Ceva ce părea să fie o cutie de scule, din plastic. Un bidon cu apă, pe jumătate plin. O pereche de bocanci. În ciuda acestor dovezi de ocupare, era clar că nimeni nu mai fusese acolo de ceva vreme. Aerul închis, cu miros de putred, era destul de grăitor în această privinţă, dar şi mai izbitori erau butaşii înfloriţi. Reuşiseră să intre în cortul închis şi prinseseră rădăcini, crescând peste unele lucruri, lăsând altele neatinse. Bocancii erau acoperiţi aproape în întregime. Un rucsac rămăsese deschis şi lujerii păreau să se reverse din el.

Jeff şi Mathias îşi scoaseră capetele din cort şi se priviră reciproc, fără niciun cuvânt.

— Ce-i înăuntru? le strigă Eric.

— Nimic, spuse Jeff. Doar nişte saci de dormit.

Mathias începuse să urce mai departe, îndreptându-se spre cortul albastru, şi Jeff se luă după el, încercând să înţeleagă ce se petrecea. Era evident că se întâmplase ceva cu arheologii. Poate că intraseră în conflict cu mayaşii, iar aceştia îi atacaseră. Atunci însă, de ce le comandaseră să urce dealul? Nu ar fi vrut, mai degrabă, să-i trimită cât mai departe? Era posibil, firește, ca mayaşii să se teamă că văzuseră deja prea multe, chiar şi de la baza dealului. Atunci însă, de ce nu-i omorâseră pe loc? Jeff se gândi că le-ar fi fost destul de uşor să-şi acopere urmele. Nimeni nu ştia unde sunt. Poate doar grecii, dacă, într-adevăr, Pablo le scrisese vreun bilet înainte să plece. Dar chiar şi

aşa, părea destul de simplu. Îi omorau şi-i îngropau în junglă. Făceau pe proştii în caz că cineva venea să-i caute. Jeff se forţă să-şi amintească temerile pe care le avusese vizavi de taximetristul care-i adusese până în junglă, aceleaşi temeri care, în cele din urmă, se dovediseră nefondate. Aşadar, de ce să nu fi fost la fel şi în situaţia de faţă?

Mathias deschise fermoarul cortului albastru şi băgă capul înăuntru. Jeff se aplecă şi el să se uite. Aceleaşi lucruri: saci de dormit, rucsacuri, echipament de campare. Din nou, acelaşi miros de putregai şi lujerii care crescuseră peste nişte lucruri, dar nu şi peste altele. Scoaseră capetele şi traseră fermoarul.

La zece metri în spatele cortului se vedea o groapă în pământ. Avea alături un fel de scripete improvizat, un butoi culcat, cu o manivelă sudată la bază. Un colac de funie era strâns înfăşurat în jurul lui. De la butoi, trecea printr-o roată micuţă, care atârna dintr-un fel de capră aşezată la gura găurii. Apoi, cobora în pământ. Jeff şi Mathias se apropiară cu grijă de gaură şi priviră înăuntru. Era dreptunghiulară - trei metri pe doi - şi foarte adâncă; Jeff nu-i putea vedea fundul. Puţul minei, presupuse el. Un uşor curent de aer se ridica dinăuntru, ca un fel de respiraţie rece a întunericului.

Ceilalţi se ridicaseră şi ei de jos şi veniseră după ei. Priviră pe rând în puţ.

— Nu-i nimeni aici, spuse Stacy.

Jeff dădu din cap. Încă se mai gândea. O fi fost ceva cu ruinele astea? Aveau vreo semnificaţie religioasă? întinau vreo credinţă a tribului? Dar nu erau genul ăla de ruine. Era doar o mină secată, un puţ săpat în pământ.

— Nu cred că au trecut de curând pe aici, spuse Amy.

— Ei, şi ce facem? întrebă Eric.

Toţi se uitară la Jeff, chiar şi Mathias. Jeff ridică din umeri.

— Poteca merge mai departe, spuse el, arătând dincolo de puţ.

Toţi se întoarseră şi se uitară în direcţia indicată. Porţiunea curăţată se termina la doar câţiva metri distanţă. Apoi reapăreau lujerii şi, în mijlocul lor, poteca. Şerpuia până în vârful dealului şi dispărea în spatele acestuia.

— Să mergem mai departe? întrebă Stacy.

— Eu nu mă întorc pe unde am venit, spuse Amy.

Aşa că o porniră iar pe cărare, înşirându-se din nou unul în spatele celuilalt, conduşi de Jeff. O vreme, Jeff nu putu vedea baza dealului, apoi poteca se înclină în jos, mai abruptă acum decât la urcare, şi Jeff văzu exact ceea ce se temea că o să vadă. Ceilalţi fură uluiţi. Se opriră toţi deodată, holbându-se, şi Jeff se opri şi el. Dar el nu era surprins. Ştiuse din clipa în

care îl auzise pe mayaşul cel chel trimiţându-i pe bărbaţii cu arcurile într-o parte şi-n cealaltă a luminişului. Unul din ei stătea în capătul potecii, privindu-i fix, aşteptându-i să se apropie.

— La dracu'! zise Eric.

— Ce facem acum? întrebă Stacy.

Nimeni nu-i răspunse. De unde stăteau acum, părea că întreaga vegetaţie fusese defrişată de jur împrejurul dealului, izolând colina într-un cerc de pământ sterp. Mayaşii se împrăştiaseră pe acest cerc, îi înconjuraseră. Jeff ştia că nu avea niciun rost să încerce să coboare mai departe - era evident că bărbatul nu avea să-i lase să treacă -, dar nu se putu gândi la vreo alternativă. Aşa că ridică din umeri şi le făcu semn să-şi continue drumul.

— O să vedem, zise el.

Poteca era mult mai abruptă acum; pe anumite porţiuni, fură nevoiţi să se aşeze în şezut şi să se lase să alunece, unul după celălalt. Urcuşul înapoi avea să fie foarte dificil, însă Jeff încercă să nu se gândească la asta. Când se apropiară, mayaşul scoase arcul şi potrivi o săgeată. Le strigă ceva, scuturând din cap şi făcându-le semn să nu se apropie. Apoi strigă ceva spre stânga lui, un nume, probabil. Peste câteva clipe, unul dintre ceilalţi arcaşi apăru în fugă.

Cei doi îi aşteptau la baza dealului, cu arcurile încordate.

Se opriră toţi la marginea luminişului, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă, şi Pablo spuse ceva în greacă. După intonaţie, părea să fie o întrebare, dar, desigur, nimeni nu-l înţelese. Repetă aceeaşi frază, apoi se lăsă păgubaş.

— Ei? zise Amy.

Jeff nu ştia ce să facă. Există o diferenţă între a îndrepta o săgeată spre cineva şi a slobozi acea săgeată - o diferenţă esenţială, presupunea Jeff - şi se gândi preţ de-o clipă să testeze această ipoteză. Putea face un pas, apoi un altul, şi un altul, iar la un moment dat cei doi bărbaţi ar fi trebuit fie să-l omoare, fie să-l lase să treacă. Poate că era doar o chestiune de curaj şi încercă să se îmbărbăteze şi să-şi asume riscul. Simţi că aproape reuşise, însă chiar în acel moment un al treilea arcaş apăru în fugă, din stânga, iar curajul îl părăsi. Jeff îşi scoase portofelul, ştiind chiar în timp ce făcea asta că n-avea niciun rost. Dar făcea şi el tot ce putea. Scoase toate bancnotele şi le ridică, arătându-le mayaşilor.

Nicio reacţie.

— Să fugim spre ei, sugeră Eric din nou. Toţi odată.

— Taci, Eric! spuse Stacy.

Dar Eric n-o ascultă.

— Sau să ne facem nişte scuturi. Dacă am avea scuturi, am putea…

Încă un bărbat apăru alergând spre ei prin luminiş, mai corpolent decât ceilalţi, cu barbă. Nu-l mai văzuseră. Avea o puşcă.

— Dumnezeule! zise Amy.

Jeff băgă banii în portofel şi puse portofelul în buzunar. Lujerii invadaseră luminişul în acel loc şi formaseră un fel de avanpost în mijlocul lui. La patru metri în faţa lor era unul dintre nodurile alea ciudate, ceva mai mic decât celelalte, înalt până la genunchi, plin de flori. Mayaşii se aşezaseră în spatele lui, cu arcurile pregătite. Acum, bărbatul cu puşca veni lângă ei.

— Hai înapoi pe deal, spuse Stacy.

Însă Jeff se uita la lujeri, la insula izolată, ştiind deja ce era, fără a fi încă pe deplin conştient de asta.

— Vreau să mă întorc, zise Stacy.

Jeff făcu un pas în faţă. Erau patru metri şi îi străbătu din patru paşi. Înainta cu mâinile întinse în faţă, liniştindu-i pe bărbaţi, încercând să le arate că nu voia să le facă rău. Nu traseră. Ştia că n-o vor face, ştia că îi vor da voie să vadă ce era în spatele nodului de lujeri - el ştia ce era acolo, dar nu-şi îngăduia încă să ştie. Da, voiau ca el să vadă.

— Jeff! îl strigă Amy.

Nu-i dădu atenţie şi se ghemui lângă movilă. Întinse mâna, strecurând-o printre flori, dându-le la o parte. Prinse un lujer, smuci, trase până îl smulse. Zări un tenis, o şosetă, piciorul unui om.

— Ce este? întrebă Amy.

Jeff se întoarse spre mayaşi fixându-i cu privirea. Mathias ştia şi el; Jeff citea asta în ochii lui. Neamţul se apropie, se ghemui lângă el, începu să tragă lujerii, mai întâi cu blândeţe, apoi din ce în ce mai agresiv, rupându-i. Un geamăt prelung îi ieşi din piept. La zece metri distanţă, mayaşii îi urmăreau. Apăru încă un tenis, încă un picior. O pereche de blugi, o curea, un tricou negru. Apoi, în cele din urmă, chipul unui tânăr. Era chipul lui Mathias, puţin schimbat. Avea aceleaşi trăsături.

Asemănarea era evidentă, deşi o parte din carnea lui Henrich fusese în mod ciudat mâncată, lăsând să se vadă osul pometelui şi orbita ochiului stâng.

— Dumnezeule! zise Amy. Nu!

Jeff ridică mâna, făcându-i semn să tacă. Mathias se aplecă peste cadavrul fratelui său, legănându-se uşor, scoţând din când în când acelaşi geamăt

prelung. Jeff îşi dădu seama că tricoul era negru doar fiindcă fusese pătat - murdar cu sânge uscat. Iar din pieptul lui Henrich, cu vârful îndreptat spre lujerii verzi, ieşeau trei săgeţi subţiri. Jeff îşi puse mâna pe umărul lui Mathias.

— Uşurel, îi şopti el. Bine? Uşurel şi încet. Ne ridicăm şi plecăm. Ne întoarcem pe deal.

— E fratele meu, zise Mathias.

— Ştiu.

— L-au omorât.

Jeff dădu din cap. Ţinea încă mâna pe umărul lui Mathias şi simţea prin tricou cum i se încordau muşchii.

— Uşurel, zise el din nou.

— De ce…?

— Nu ştiu.

— Era…

— Şşşt! spuse Jeff. Nu aici. Sus pe deal, bine?

Mathias nu mai putea respira. Se chinuia să tragă aer în piept, însă oxigenul părea să nu ajungă în plămâni. Jeff nu-şi luă mâna de pe umărul lui. În cele din urmă, neamţul dădu din cap şi se ridicară amândoi. Stacy şi Amy se ţineau de mână, stupefiate, privind cu ochii măriţi de groază cadavrul lui Henrich. Stacy începuse să plângă, foarte încet. Eric o luă în braţe.

Mayaşii ţineau armele ridicate - săgeţile în arcurile întinse, puşca pe umăr - şi îi priviră în tăcere pe Jeff şi pe ceilalţi întorcându-se şi începând să urce din nou dealul.

*

* *

Urcuşul o ajută cât de cât - efortul fizic, concentrarea solicitată pe porţiunile mai abrupte, unde, uneori, aproape că trebuiră să se târască în patru labe - şi astfel, pe măsură ce urca dealul, Stacy reuşi să se oprească din plâns. Privea mereu peste umăr, spre luminişul din spate. Încercă să se controleze, dar nu se putea abţine. Se temea că bărbaţii o să vină după ei. Îl omorâseră pe fratele lui Mathias, aşa că părea logic că o s-o omoare şi pe ea. Că o să-i omoare pe toţi şase, lăsând lujerii să le acopere trupurile. Dar bărbaţii rămăseseră în luminiş şi-i urmăreau cu privirea.

În vârf, situaţia se înrăutăţi din nou. Amy începu să plângă, Stacy la fel. Se aşezară pe jos, cu mâinile împreunate, plângând. Eric se ghemui lângă Stacy. Spunea lucruri de genul: „O să fie bine“, sau: „Scăpăm noi din asta!“, sau:

„Gata! Hai, şşşt…“ Doar cuvinte, vorbe goale menite să o calmeze şi să o aline dar teama care se citea pe chipul lui o făcea să plângă şi mai tare. Soarele dogorea deasupra lor şi nu era pic de umbră pe nicăieri, iar ea era epuizată după urcuş. După o vreme, începu să simtă că intră într-un fel de transă, de amorţeală - nu mai putea nici măcar vărsa lacrimi. Când Stacy se opri din plâns, şi Amy încetă să mai plângă.

Jeff şi Mathias plecaseră să cerceteze dealul. Stăteau undeva într-o parte, uitându-se spre luminiş, discutând. Pablo dispăruse în cortul albastru.

— Mai avem apă? întrebă Amy.

Eric scotoci prin rucsac şi scoase o sticlă. Băură pe rând din ea.

— O să fie bine, zise el din nou.

— Cum? întrebă Stacy, detestându-se pentru ceea ce spunea.

Ştia că nu ar trebui să pună astfel de întrebări. Ştia că ar fi trebuit să tacă, să-l lase pe Eric să fabrice acel vis.

Eric se gândi o clipă, chinuindu-se să găsească un răspuns.

— Poate că, după ce apune soarele, o să putem să coborâm şi să ne strecurăm pe lângă ei, prin întuneric.

Băură iar apă, analizând această variantă. Era prea cald ca să poată gândi şi un bâzâit persistent răsuna întruna în urechile lui Stacy, ca un fel de ţiuit electric, însă mult mai intens. Îşi dădu seama că n-ar trebui să stea la soare, că ar fi fost mai bine să se ducă să se întindă într-unul din cele două corturi, dar corturile o speriau. Ştia că oamenii care le aşezaseră cu atâta grijă aici, pe deal, muriseră. Dacă Henrich era mort, probabil că şi arheologii îi împărtăşeau soarta. Nu vedea nicio soluţie.

Eric încercă din nou:

— Sau putem să aşteptăm, zise el. Grecii trebuie să apară până la urmă.

— De unde ştii? întrebă Amy.

— Pablo le-a lăsat un bilet.

— Dar cum poţi fi sigur?

— A copiat harta, nu?

Amy nu spuse nimic. Stacy stătea alături de ea, dorindu-şi ca prietena ei să mai spună ceva, să găsească o modalitate de a clarifica lucrurile, fie combătând logica lui Eric, fie acceptând-o. Însă Amy nu mai spuse nimic; privea în cealaltă parte a dealului, spre Jeff şi Mathias. Firește, nimeni nu putea şti ce avea să se întâmple. Poate că Pablo lăsase un bilet, poate că nu. Nu puteau şti cu adevărat decât în cazul în care ceilalţi greci aveau să apară, în cele din urmă.

— N-am mai văzut niciodată un cadavru, zise Eric.

Amy şi Stacy nu spuseră nimic. Cum ar fi putut răspunde unei astfel de afirmaţii?

— În mod normal ceva ar fi trebuit să-l mănânce până acum, nu? Un animal ar fi trebuit să vină din junglă şi…

— Încetează! zise Stacy.

— Dar e ciudat, nu? A stat aici suficient timp ca lujerii să…

— Te rog, Eric!

— Şi unde sunt ceilalţi? Unde sunt arheologii?

Stacy întinse mâna şi-i atinse genunchiul.

— Încetează, te rog! Nu mai spune nimic!

Jeff şi Mathias se întorceau. Mathias întinsese mâinile în faţă, de parcă ar fi fost acoperite de vopsea, şi încerca să nu îşi murdărească hainele. Când se apropiară, Stacy văzu că mâinile tânărului aveau o culoare sângerie, de carne proaspăt tăiată. Amândoi băieţii păreau speriaţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Eric.

Jeff şi Mathias se ghemuiră lângă ei. Jeff luă sticla de apă şi turnă puţin pe mâinile lui Mathias; apoi Mathias le frecă uşor cu tricoul, strâmbându-se.

— E ceva în plante, spuse Jeff. Când le-a smuls de pe trupul lui frate-său, seva din lujeri i-a curs pe mână. E acidă. I-a ars pielea.

Se uitară cu toţii la mâinile lui Mathias. Jeff îi înapoie sticla cu apă lui Stacy. Fata îşi scoase baticul şi dădu să aplece sticla, gândindu-se că poate cârpa rece o să-l mai răcorească puţin, însă Jeff o opri.

— Nu! zise el. Trebuie s-o economisim.

— S-o economisim? întrebă ea.

Avea senzaţia că arşiţa o prostise. Nu înţelegea ce voia să spună Jeff.

Băiatul dădu din cap.

— Nu avem prea multă. Fiecare are nevoie de un litru şi jumătate pe zi, cel puţin. Nouă litri în total. În flecare zi. Va trebui să găsim o metodă de a strânge apa de ploaie.

Privi spre cer, ca şi când s-ar fi uitat după nori, dar nu se vedea niciunul. Plouase în fiecare după-amiază de când ajunseseră în Mexic, iar acum, când le-ar fi prins bine, cerul era cât se poate de senin.

— Trebuie să ne organizăm, spuse Jeff. Acum, cât încă mai avem mintea limpede.

Ceilalţi îl priveau de parcă ar fi fost nebun.

— Fără mâncare putem rezista. Apa e importantă. Va trebui să ne ferim de

soare, să stăm cât putem mai mult în corturi.

Stacy simţi că i se face greaţă ascultându-l. Se comporta ca şi cum urma să rămână acolo multă vreme, ca şi cum ar fi fost prinşi într-o capcană, iar ideea asta îi provoca un puternic sentiment de panică. Simţi impulsul de a-şi acoperi urechile cu mâinile; voia să nu-l mai audă.

— Nu putem să ne furişăm după ce se întunecă? întrebă ea. Eric a zis că ne putem furişa.

Jeff clătină din cap. Arătă spre deal, spre locul unde stătuse mai devreme.

— Vin din ce în ce mai mulţi. Toţi sunt înarmaţi şi bărbatul chel îi trimite în luminiş. Ne înconjoară.

— De ce nu ne omoară şi gata? întrebă Eric.

— Nu ştiu. Pare să aibă legătură cu dealul. Odată ce ai pus piciorul pe el, nu mai poţi coborî. Ceva de genul ăsta. Ei se ţin departe de el, dar pentru că noi l-am urcat, nu ne mai lasă să plecăm. O să ne-mpuşte dacă încercăm. Va trebui să supravieţuim până când vine cineva să ne găsească.

— Cine? întrebă Amy.

Jeff ridică din umeri.

— Grecii poate - ar fi cea mai rapidă salvare. Altfel, când o să vadă că nu ne întoarcem, părinţii noştri…

— Ei ştiu că vacanţa noastră mai durează încă o săptămână, zise Amy.

Jeff dădu din cap.

— După care, o să le ia ceva timp să ne caute.

Dădu din nou din cap.

— Deci, despre cât timp vorbim? Cât? O lună?

Jeff ridică din umeri.

— Poate.

Amy păru îngrozită de idee. Vocea îi deveni mai stridentă.

— Nu putem trăi aici o lună, Jeff!

— Dacă încercăm să plecăm, o să ne împuşte. Asta-i singura certitudine pe care o avem.

— Dar ce-o să mâncăm? Cum o să…?

— Poate-o să vină grecii, zise Jeff. La urma urmei, nu-i exclus ca ei să vină şi mâine.

— Şi-atunci? O să fie şi ei prinşi aici, la fel ca noi.

Jeff clătină din cap.

— Cineva o să stea în permanenţă de pază la baza dealului. Ca să-i avertizeze.

— Dar mayaşii n-o să ne lase. O să-i forţeze…

Din nou, Jeff clătină din cap.

— Nu cred, zise el. Abia după ce ai traversat tu luminişul ne-au forţat să urcăm pe deal. La început, au încercat să ne îndepărteze. Cred că şi pe greci o să încerce mai întâi să-i oprească. Tot ce trebuie noi să facem este să găsim o metodă de a comunica, de a le spune ce s-a întâmplat ca să se ducă după ajutor.

— Pablo! zise Eric.

Jeff dădu din cap.

— Dacă-l putem face să înţeleagă, o să-i putem avertiza.

Toţi se întoarseră şi se uitară la Pablo. Ieşise din cort şi se plimba pe deal. Părea să vorbească singur, foarte încet, mormăind. Avea mâinile îndesate în buzunarele de la pantaloni şi mergea cocoşat. Nu observă că-l priveau.

— Ar putea trece şi avioane pe aici, zise Jeff. Le-am putea semnaliza cu un material reflectorizant. Sau smulgem nişte lujeri, îi uscăm şi le dăm foc. Trei triunghiuri de foc - parcă ăsta e semnalul SOS.

Apoi se opri; nu mai avea nicio idee. Iar Stacy şi ceilalţi nu dădeau semne că ar fi mai inspiraţi, aşa că preţ de câteva clipe nimeni nu mai spuse nimic. Stacy începu să audă, din ce în ce mai clar, un fel de ciripit straniu - monoton, insistent, abia perceptibil. „O pasăre“, se gândi, apoi îşi dădu numaidecât seama că nu asta era. Nimeni altcineva nu părea să audă sunetul şi Stacy tocmai încerca să identifice sursa, când Pablo scoase un strigăt. Sărea pe lângă puţul de mină, arătând înăuntrul acestuia.

— Ce face? întrebă Amy.

Stacy îl văzu lipindu-şi mâna de cap, de ureche, de parcă ar fi vorbit la telefon. Sări în picioare îndreptându-se în fugă spre el.

— Repede! le spuse ea celorlalţi, făcându-le semn să o urmeze.

Îşi dăduse seama ce însemna bâzâitul ăla monoton. Cumva - în mod miraculos, inexplicabil - un telefon suna în fundul puţului.

*

* *

Amy nu crezu. Auzea sunetul venind dinspre puţ şi - la fel ca şi ceilalţi - trebuia să admită că semăna cu ţârâitul unui telefon mobil, însă, chiar şi aşa, tot nu îndrăznea să spere. Jeff îi spusese să nu-şi ia mobilul cu ea, când plecaseră; era prea scump ca să sune din Mexic. Dar asta nu însemna, desigur, că nu existau reţele locale. Şi de ce n-ar fi fost posibil ca sunetul ce se auzea în acel moment să fie cel al unui telefon conectat la una dintre ele?

Teoretic, era posibil - nu avea niciun motiv să pună la îndoială acest lucru - şi făcea eforturi să se convingă singură de asta. Fără folos însă. Undeva, în adâncul ei, alunecase deja într-un loc sortit pierzaniei, iar ţârâitul insistent care se auzea din întuneric nu era suficient de puternic pentru a o smulge din acel abis. Când privi în puţ, îşi imagină că vede nu un telefon sunând, ci un pui de pasăre cu ciocul deschis, cerând să fie hrănit - „cip-cirip… cip-cirip… cip-cirip"; părea să ceară, nu să ofere ajutor.

Dar ceilalţi erau entuziasmaţi şi cine era ea ca să le spulbere speranţele? Nu spuse nimic; se prefăcu interesată, la fel ca ei.

Pablo descolăcise deja o bucată de funie de pe scripete. Şi-o înfăşură în jurul pieptului, legând-o într-un nod mare. Voia să coboare în puţ.

— El nu poate să răspundă, zise Eric. Trebuie să trimitem pe cineva care vorbeşte spaniola.

Întinse mâna după coardă, dar Pablo nu voia să-i dea drumul. Făcea nod după nod în dreptul pieptului; încâlcituri mari şi largi de funie. Nu părea să aibă habar ce face.

— Nu contează, spuse Jeff. Poate să-l aducă sus şi o să încercăm noi să sunăm de-aici.

Ciripitul se opri şi toţi rămaseră aplecaţi peste puţ, aşteptând, ascultând. După un lung moment începu iar să sune. Îşi zâmbiră unii altora şi Pablo se apropie de marginea gropii, nerăbdător să înceapă coborârea. Lujerii plantei se înfăşuraseră în jurul scripetelui, crescuseră peste coardă, peste osie, peste balama, peste capră şi peste roata cea mică; Jeff smulse lujerii, atent ca seva acidă să nu-i atingă mâinile. Mathias dispăruse în cortul albastru. Se întoarse cu o lampă cu gaz şi cu o cutie de chibrituri. Aşeză felinarul pe jos, lângă groapă, aprinse un chibrit şi dădu cu băgare de seamă foc fitilului. Apoi îi întinse lampa lui Pablo.

Scripetele era un dispozitiv primitiv: o improvizaţie rudimentară. Era aşezat lângă puţ pe o mică platformă de oţel, ce părea să fi fost fixată în pământul tare ca stânca. Butoiaşul fusese montat pe un ax ruginit pe alocuri, care ar fi avut mare nevoie de vaselină. Manivela nu avea frână; dacă voiau să o oprească la jumătate sau în poziţie ridicată, trebuiau să folosească forţa brută. Amy nu credea că maşinăria putea să-l susţină pe Pablo. Era convinsă că va ceda de îndată ce grecul va păşi deasupra hăului. Avea să se prăbuşească în întuneric, avea să cadă în puţ - adânc, mai adânc, şi mai adânc -, n-aveau să-l mai vadă niciodată. Dar, după multe semne, gesturi şi bătăi de încurajare pe spate, când Pablo începu în cele din urmă să coboare,

scripetele gemu, preluându-i greutatea, apoi începu să se învârtească, scârţâind înfiorător în timp ce Jeff şi Eric se luptau cu manivela, coborându-l încet pe grec în hău. Mergea. În ciuda reticenţei iniţiale, Amy simţi o strângere de inimă. Poate că era totuşi un telefon. Pablo avea să-l găsească acolo, pe fundul puţului, în întuneric. Îl ridicau înapoi şi sunau după ajutor: la poliţie, la Ambasada americană, acasă. Ţârâitul se opri din nou şi, de data asta, nu mai reîncepu. Dar nu conta. Era acolo. Amy începea să creadă şi ea - voia să creadă, îşi dăduse voie să creadă - că aveau să fie salvaţi! Stătea pe marginea puţului, privind în jos, cu Stacy la dreapta ei şi cu Mathias în faţa lor, urmărindu-l pe Pablo care se afunda încetul cu încetul în pământ. Felinarul lumina pereţii puţului. Pământul era negru, plin de pietre spre suprafaţă, dar devenea maro, apoi roşcat, apoi galben-cărămiziu pe măsură ce grecul cobora. Trei metri, patru, şase, opt şi tot nu puteau zări încă fundul. Pablo se uita spre ei zâmbindu-le, balansându-se, ţinând o mână întinsă ca să nu se lovească de pereţii puţului. Amy şi Stacy îi făcură cu mâna. Dar nu şi Mathias. Mathias se uita la coarda care se descolăcea uşor.

— Stop! strigă el dintr-odată, şi toţi săriră ca arşi.

Jeff şi Eric ţineau manivela, amândoi uzi de transpiraţie, cu părul lipit de frunte. Amy văzu muşchii conturându-se pe gâtul lui Jeff - încordaţi la maximum -, sugerându-i o tensiune imensă, ca şi când forţa gravitaţională l-ar fi înhăţat pe grec, trăgându-l cu toată puterea în jos.

Mathias era din ce în ce mai agitat. Striga:

— Trageţi-l în sus! Trageţi-l în sus!

Jeff şi Eric ezitară, neştiind ce să facă.

— Poftim? zise Eric, clipind prosteşte.

— Planta! urlă Mathias cu vocea sugrumată, făcându-le semn să-l tragă mai repede înapoi. Coarda!

Apoi văzură şi ei. Jeff îndepărtase o mare parte din lujerii care acopereau scripetele, dar nu pe toţi. Coardele pe care nu le rupsese se strecuraseră în bobina de funie şi, pe măsură ce scripetele se învârtea, erau strivite; seva lăptoasă se scurgea şi intra în funie, arzând-o, topind-o, rozând-o.

Pablo le strigă ceva, un potop de cuvinte în greacă, o întrebare, iar Amy îl zări o clipă, legănându-se uşor, la zece metri de gura puţului, cu felinarul în mână; alergă împreună cu Stacy şi cu Mathias spre manivelă, chinuindu-se cu toţii să ajute, încurcându-se unii pe alţii, trăgând cu toată puterea în vreme ce seva începuse deja să ardă funia sub ochii lor - inevitabil, prea repede, mai repede decât se mişcau ei. Pablo abia se ridicase din nou când

simţiră o smucitură bruscă, puternică, lovindu-i parcă în stomac, şi se prăbuşiră în faţă, unul peste celălalt, în vreme ce scripetele se învârtea bezmetic, eliberat de greutate. Urmă o tăcere lungă - prea lungă, mult prea lungă apoi o bufnitură pe care părură mai mult s-o simtă decât s-o audă, o tresărire a pământului de sub ei, urmată o clipă mai târziu de pocnetul sticlei felinarului care se spărgea. Se năpustiră spre groapă, priviră înăuntru, dar nu puteau vedea nimic.

Întuneric. Linişte.

— Pablo? strigă Eric şi vocea i se sparse în ecouri răsfrânte în pereţii puţului.

Apoi, răsunând de undeva, de la depărtare şi totuşi de aproape - sufocant de aproape de parcă s-ar fi auzit chiar din trupul lui Amy, grecul începu să urle.

*

* *

Urletele îi creară lui Eric un puternic sentiment de panică. Pablo era pe fundul puţului, în beznă, pradă unor dureri groaznice, iar el nu ştia ce să facă, spre cine să se îndrepte, cum să-i uşureze suferinţa. Trebuia să-l ajute şi dura prea mult. Ar fi trebuit să se întâmple chiar în acele clipe, şi totuşi nu se-ntâmpla; nu era posibil. Mai întâi, trebuiau să facă un plan şi nimeni nu părea să fie în stare de asta. Stacy stătea lângă scripete, cu ochii căscaţi, muşcându-şi mâna. Amy se uita în puţ.

— Pablo? striga întruna. Pablo?

Striga cât putea de tare, dar, chiar şi aşa, era greu să acopere urletele grecului, care nu se mai opreau, care răsunau iar, şi iar, şi iar, fără să-şi piardă din intensitate, fără să se oprească.

Mathias alergă la cortul portocaliu şi dispăru înăuntru. Jeff începuse să tragă funia din puţ. O desprinse de pe scripete, o desfăşură în cercuri mari pe suprafaţa curată de pământ. Apoi o apucă de un capăt, îndepărtând cu grijă orice urmă de plantă, examinând coarda bucată cu bucată, căutând locurile unde era posibil ca seva să fi ros funia. Era un proces foarte lent, iar Jeff înainta chinuitor de metodic, ca şi cum n-ar fi avut niciun motiv să se grăbească, ca şi când nici n-ar fi auzit zbieretele grecului. Eric stătea lângă el, prea şocat pentru a fi în stare să-i dea o mână de ajutor, nemişcat, simţindu-se ca şi cum întreg trupul i-ar fi luat-o la fugă - parcă şi-ar fi luat avânt, pregătindu-se să plonjeze cu capul înainte -, inima bătându-i nebuneşte în piept. Şi urletele nu se mai opreau.

— Vezi dacă găseşti vreun cuţit, zise Jeff.

Eric îl privi fără să se mişte. „Un cuţit?“ Cuvântul îi rămăsese suspendat în minte, inert, ca şi când ar fi fost într-o limbă necunoscută lui. De unde să găsească el un cuţit?

— Caută în corturi! îl îndemnă Jeff.

Nu ridică privirea spre el; rămase concentrat asupra funiei, aplecat peste ea, uitându-se după punctele arse.

Eric se duse la cortul albastru, deschise fermoarul şi intră. Era un miros închis, ca de pod; aerul era stătut şi fierbinte. Plasticul albastru filtra lumina soarelui, potolind-o, creând o atmosferă de vis, de întindere de apă. Erau patru saci de dormit, trei desfăcuţi, arătând de parcă abia de curând s-ar fi descotorosit de trupurile proprietarilor lor. „Morţi acum“, îşi zise Eric, apoi se forţă să înlăture gândul din minte. Găsi un radio cu tranzistori şi trebui să-şi înfrâneze impulsul de a-i da drumul şi de a vedea dacă funcţionează, dacă putea prinde vreun post, poate de muzică, ceva care să acopere urletele lui Pablo. Erau două rucsacuri, unul verde şi unul negru. Eric se ghemui lângă primul şi începu să scotocească prin el. Se simţea ca un hoţ, un instinct vechi, dintr-o altă lume, acea senzaţie că faci un lucru rău pe care o încerci ori de câte ori umbli prin lucrurile altcuiva. „Morţi acum“, îşi zise din nou, căutând de această dată cuvintele în speranţa că-i vor da curaj, însă nu reuşiră decât să-l facă să se simtă ca un profanator de morminte. Rucsacul verde părea să aparţină unui bărbat, iar cel negru - unei femei. Hainele altor oameni. Simţea miros de tutun în tricourile bărbatului şi de parfum în ale femeii. Se întrebă dacă erau oare hainele femeii pe care fratele lui Mathias o întâlnise pe plajă şi a cărei prezenţă îi atrăsese pe toţi spre acest loc - îi sortise poate pe toţi pierzaniei.

Planta crescuse peste unele obiecte: cârcei subţiri şi verzi, cu flori micuţe, de un roşu palid, aproape roz. Erau mai mari pe rucsacul femeii decât pe al bărbatului, răsucindu-se printre bluzele ei de bumbac, printre şosete, prin blugii murdari de pământ. Găsi un hanorac în rucsacul bărbatului, gri, cu dungi albastre pe mâneci; avea şi el unul identic, acasă, la loc sigur, în dulapul din casa părinţilor lui, aşteptându-l să se întoarcă. „Un cuţit“, trebui să-şi reamintească şi lăsă baltă hainele, îndreptându-şi atenţia spre celelalte buzunare ale rucsacului, desfăcând fermoarele, golindu-le conţinutul pe jos, în mijlocul cortului. Un aparat de fotografiat, cu filmul încă în el. Şase caiete cu spirală - jurnale, după câte se părea - umplute aproape până la ultima pagină cu scrisul mâzgălit al bărbatului, în cerneală albastră, neagră, chiar şi

roşie uneori, totul însă într-o limbă pe care Eric nu o putea descifra, nici măcar recunoaşte: daneză poate, sau vreo limbă scandinavă. Un pachet de cărţi de joc. O trusă de prim ajutor. Un disc frisbee. Un tub de cremă solară. O lanternă. Dar nici un *cuţit!*

Eric ieşi din cort cu lanterna în mână, strângând ochii în strălucirea bruscă a soarelui, având senzaţia că spaţiul se deschide dintr-odată în jurul lui la ieşirea din cortul strâmt, care aproape că-i provocase claustrofobie. Aprinse lanterna şi-şi dădu seama că nu merge. O scuturǎ şi încercă din nou: nimic. Pablo se opri din ţipat - atât cât să tragi de două ori adânc aer în piept apoi o luă de la capăt. Tăcerea e aproape la fel de îngrozitoare ca şi urletele, hotărî Eric, apoi, numaidecât, se răzgândi: „E mai rău când tace“. Aruncă lanterna şi văzu că Mathias reapăruse, aducând un al doilea felinar din cortul portocaliu, un cuţit mare şi o altă trusă de prim ajutor. El şi Jeff tăiau porţiunile arse din funie, lucrând în echipă, în tăcere, foarte eficient. Mathias tăia porţiunile atacate, apoi Jeff lega funia la loc, schimonosindu-se, chinuindu-se să strângă nodul cât mai bine. Eric stătea deasupra lor, privindu-i. Se simţea ca un prost: ar fi trebuit să aducă şi el trusa de prim ajutor din cortul albastru, ar fi putut cel puţin să se uite înăuntru, să vadă ce era acolo. Nu gândea! Voia să ajute, să oprească urletele lui Pablo, dar era un prost, nu reuşea niciodată să fie de folos nimănui, şi nu putea schimba asta. Simţea nevoia să se mişte şi totuşi rămăsese pe loc, holbându-se la cei doi. Stacy şi Amy arătau exact aşa cum se simţea el: agitate, îngrozite, imobilizate. Îi priveau toţi trei pe Jeff şi pe Mathias ocupându-se de funie, tăind-o, legând-o, înnodând-o. Dura atât de mult, imposibil de mult…

— Mă duc eu! zise Eric.

Nu gândise înainte să vorbească; era o iniţiativă născută din panică, din dorinţa de a grăbi lucrurile.

— Mă duc eu după Pablo.

Jeff se uită la el; părea surprins.

— Nu e nevoie, zise el. Pot să mă duc eu.

Vocea lui Jeff era atât de calmă, atât de ciudat de netulburată, încât, pentru un moment, lui Eric îi fu greu să înţeleagă cuvintele. Parcă trebuia mai întâi să le traducă în propria stare de groază. Clătină din cap.

— Eu sunt mai uşor, zise el. Şi îl cunosc mai bine.

Jeff cântări aceste două argumente şi păru să le găsească înţelepte.

— O să-i facem un fel de ham, zise el. S-ar putea să fie nevoie să-l ajuţi tu să şi-l pună. Apoi, îl tragem afară. După ce-l scoatem pe el, aruncăm coarda

înapoi şi te tragem şi pe tine.

Eric dădu din cap. Totul suna atât de simplu, atât de clar, şi încerca să se convingă că aşa o să şi fie, voia să creadă asta, însă nu prea reuşea. Simţi din nou nevoia să se mişte de colo, colo şi nu reuşi să stea locului decât printr-un uriaş efort de voinţă.

Urletele lui Pablo încetară. O respiraţie, două, trei, apoi începură din nou.

— Vorbeşte cu el, Amy! zise Jeff.

Amy părea înspăimântată de idee.

— Să vorbesc cu el?

Jeff făcu semn spre gaură.

— Apleacă-ţi un pic capul. Cât să te vadă. Să ştie că nu l-am abandonat.

— Şi ce să-i spun? întrebă Amy, părând, în continuare, speriată.

— Orice! încearcă să-l calmezi. Oricum, n-o să te înţeleagă. Important e să-ţi audă vocea.

Amy se îndreptă spre puţ. Se lăsă în mâini şi-n genunchi şi se aplecă peste margine.

— Pablo? strigă ea. Venim după tine. Reparăm coarda şi Eric vine să te ia.

O ţinu tot aşa, povestindu-i cum o să se întâmple, pas cu pas, cum o să-l bage în ham şi o să-l tragă înapoi la suprafaţă şi, după o vreme, Pablo încetă să mai ţipe. Jeff şi Mathias aproape terminaseră; ajunseseră la ultima porţiune a funiei. Jeff legă ultimul nod şi trase de un capăt, în vreme ce Mathias ţinea de celălalt pentru a-i testa rezistenţa. Amândoi traseră cu putere şi nodul se strânse şi mai tare. Erau acum cinci bucăţi de funie îmbinate. Nodurile nu păreau prea rezistente, însă Eric încercă să nu se gândească la asta. Era o senzaţie plăcută să fie el cel care se ducea, cel care făcea ceva, şi dacă s-ar fi gândit prea mult la noduri, la fragilitatea lor, ştia că era posibil să se răzgândească.

Mathias încolăcea funia înapoi pe scripete, verificând-o încă o dată ca să vadă dacă nu rămăsese vreun punct ars de seva plantei. Înfăşură şi ultima bucată pe bobina de metal. Apoi Jeff făcu un ham pentru Eric, îl ajută să şi-l bage pe cap şi i-l strânse cu grijă sub braţe.

— O să fie bine, Pablo! strigă Amy. Vine acum. Încă puţin şi-ajunge.

Stacy se aplecă şi aprinse cel de-al doilea felinar, apoi i-l întinse lui Eric. Flacăra pâlpâia firavă în globul de sticlă.

Eric stătea lângă marginea puţului, privind înăuntru, în beznă. Mathias şi Jeff se postară în spatele manivelei, trăgând de mâner. Coarda se întinse. Erau gata. Cea mai grea parte era să păşească în hău, fără să ştie dacă funia o

să-l ţină, şi, preţ de o secundă, Eric nu fu sigur că are curajul să facă asta. Apoi însă îşi dădu seama că nu avea cum să dea înapoi: în clipa în care trăsese hamul pe el pusese ceva în mişcare şi nu se mai putea opri. Se desprinse de marginea puţului, atârnând sub capră, simţind funia strângându-l sub braţe, apoi - în timp ce scripetele scârţâia şi tremura la fiecare rotaţie - Jeff şi Mathias începură să-l coboare.

Nu coborâse nici trei metri, când simţi că temperatura începe să scadă, îngheţându-i transpiraţia pe piele şi curajul odată cu ea. Nu voia să meargă mai departe şi totuşi cobora chiar în vreme ce îşi spunea în sinea lui acest lucru. Îi era frică, regreta că nu-l lăsase pe Jeff să se ducă. Nişte suporţi de lemn fuseseră bătuţi în pereţii puţului, la întâmplare, în unghiuri ciudate, proptind pământul. Arătau ca nişte traverse vechi de cale ferată, înmuiate în creozot, iar Eric nu vedea niciun fel de logică în poziţionarea lor. La şapte metri de suprafaţă, fu uimit să zărească un pasaj deschizându-se în peretele din faţa lui, un culoar perpendicular pe groapa în care cobora el. Ridică felinarul ca să poată vedea mai bine. Prin mijlocul galeriei treceau două şine de fier, mâncate de rugină. O găleată găurită zăcea lângă una din şine, la marginea cercului de lumină răspândită de lampa lui. Culoarul se curba spre stânga, pierzându-se în adâncul pământului. Un curent de aer rece se simţea venind dinăuntru, şi flacăra din lampă crescu brusc, apoi pâlpâi, mai, mai să se stingă.

— Mai e un tunel, le strigă Eric celorlalţi, dar nu primi niciun răspuns.

Nu se auzea decât scârţâitul scripetelui care-l cobora în întuneric. Pietre de mărimea unor cranii erau prinse în pereţii puţului: netede, cenuşii; păreau aproape sticloase. Planta de deasupra reuşise să pătrundă până şi aici, agăţându-se de unele dintre proptelele de lemn, deşi frunzele şi florile erau mult mai decolorate decât la suprafaţă, aproape translucide. Când ridică ochii, le văzu pe Amy şi pe Stacy uitându-se la el, încadrate într-un chenar de cer albastru; totul devenea din ce în ce mai mic pe măsură ce cobora. Funia începuse să se legene uşor, ca un pendul, iar lampa se balansa şi ea, făcând pereţii puţului să se mişte puternic în lumina ei. Eric simţi un val de greaţă şi trebui să privească în jos, spre degetele de la picioare, ca să se calmeze, îl auzea pe Pablo gemând undeva sub el, dar, multă vreme, grecul rămase pierdut în întuneric. Eric nu putea aprecia cât de mult coborâse - cam cincisprezece metri, după el -, apoi, chiar atunci când văzu fundul puţului, încă în umbră, ghicind, într-o pată mai întunecată, forma trupului lui Pablo - adidaşii lui albi, tricoul albastru-deschis -, tocmai când întrezărea

toate astea, funia se opri cu o smucitură.

Eric rămase suspendat, balansându-se dintr-o parte în alta. Ridică ochii, privind spre dreptunghiul micuţ de cer de deasupra lui. Le vedea pe fete, apoi îl văzu şi pe Jeff.

— Eric? strigă Jeff.

— Ce-i?

— S-a terminat coarda.

— N-am ajuns la fund.

— Îl vezi?

— Destul de bine.

— E teafăr?

— Nu-mi dau seama.

— Cât mai ai până la el?

Eric privi în jos, încercând să aprecieze distanţa dintre el şi fundul puţului. Nu prea se pricepea la chestii de genul ăsta; tot ce putea face era să aleagă un număr la întâmplare. N-avea rost. Era ca şi când ar fi încercat să-şi dea cu părerea cât mărunţiş are cineva în buzunar. Şi dacă o nimerea, ar fi fost doar pură întâmplare.

— Cam patru metri, zise el.

— Mişcă?

Se uită din nou spre silueta întunecată a grecului. Cu cât zăbovea asupra lui, cu atât îl putea vedea mai bine - nu doar adidaşii şi tricoul, dar şi braţele, faţa şi gâtul, ciudat de palide în întuneric. Lumina lămpii lui se reflecta în cioburile risipite pe lângă trupul lui Pablo, bucăţi din felinarul spart mai devreme.

— Nu, strigă Eric. E întins pe jos.

Nu primi niciun răspuns. Când Eric ridică privirea, chipurile dispăruseră din dreptunghi. Îi auzea vorbind - nu cuvinte, doar murmur de voci ca un fel de du-te-vino, discursiv, ciudat de liniar. Păreau să fie mai departe decât erau de fapt şi, vreme de o clipă, Eric se simţi cuprins de panică. Poate plecau; poate că-l lăsau acolo…

Privi în jos la timp pentru a-l vedea pe Pablo ridicând mâna, întinzând-o spre el, un gest încet, parcă derulat cu încetinitorul, ca şi cum i-ar fi fost greu să facă până şi acea simplă mişcare.

— A ridicat mâna! strigă Eric.

— Cum?

Era vocea lui Jeff; capul tânărului apăru din nou deasupra gropii. La fel şi al

lui Stacy, al lui Amy şi-al lui Mathias. Nimeni nu mai ţinea manivela. Nimeni nu mai trebuia să o facă, realiză Eric. „Am ajuns la capătul funiei“, îşi zise el. Nu se putu abţine. Cuvintele îi apărură în minte. O glumă, dar o glumă amară.

— A ridicat mâna! strigă din nou.

— Te tragem înapoi, îl anunţă Jeff, apoi toate cele patru capete dispărură din nou.

— Stai! strigă Eric.

Apăru iar chipul lui Jeff, urmat de cel al lui Stacy, apoi de al lui Amy. Erau atât de micuţe, parcă desenate pe cer. Nu le deslușea trăsăturile şi totuşi îşi dădea seama cine era fiecare.

— Trebuie să vedem cum facem să mai lungim funia, strigă Jeff.

Eric clătină din cap.

— Vreau să rămân cu el. O să sar.

Din nou se auzi murmur de voci, un fel de discuţie deasupra lui. Apoi ecourile vocii lui Jeff răsunară prin puţ.

— Nu! Te tragem sus.

— De ce?

— S-ar putea să nu reuşim s-o lungim. Ar însemna să rămâi prins acolo.

Eric nu ştiu ce să mai spună. Pablo era deja acolo. Dacă nu reuşeau să lungească funia… asta însemna… îşi imagină ce ar fi urmat şi-şi alungă repede imaginea din minte.

— Eric? strigă Jeff.

— Da.

— Te tragem sus.

Capetele dispărură din nou, apoi, o clipă mai târziu, funia se smuci când băieţii începură să învârtă scripetele. Eric privi în jos. Felinarul se balansa din nou, aşa că nu putea spune cu exactitate, dar avu senzaţia că Pablo se uită la el. Nu mai ţinea mâna ridicată. Eric începu să se smucească în ham, să dea din picioare. Nu gândea; se comporta prosteşte şi era conştient de asta. Dar nu-l putea lăsa pe Pablo acolo. Nu singur, nu rănit, nu în bezna aia. Ridică braţul stâng; hamul îi zgârie pielea când îl scoase peste cap. Era încă prins pe sub celălalt braţ. Se ridica încet, fundul puţului începuse să dispară în întuneric. Trebui să mute felinarul în cealaltă mână. Apoi dădu drumul coardei şi se lăsă să cadă în gol. Flacăra pâlpâi în cădere.

Fundul gropii era mai departe decât estimase şi cu toate astea apăru prea curând, materializându-se din beznă, şi se izbi de el înainte să aibă timp să

se pregătească. Simţi că plămânii i se golesc de aer. Ateriză în stânga lui Pablo - avusese inspiraţia să ţintească locul ăsta înainte ca felinarul să se stingă -, dar nu reuşi să-şi menţină echilibrul după ce atinse pământul. Căzu, fu aruncat în peretele puţului şi ateriză pe pieptul grecului. Pablo zvâcni sub el şi începu să zbiere din nou. Eric încercă să se dea cât mai repede la o parte, dar era greu să se orienteze în întuneric. Nimic nu părea să fie acolo unde trebuia; întindea mâinile crezând că va atinge pământul sau vreun perete, dar nu reuşea decât să le fluture orbeşte în aer.

— Îmi pare rău, zise el. Oh, Doamne! Isuse! îmi pare rău…

Pablo urla sub el, agitându-şi disperat un braţ în vreme ce partea de jos a trupului său rămânea perfect nemişcată. Această nemişcare îl sperie pe Eric; intuia ce însemna.

Reuşi să se ridice în genunchi, apoi se lăsă din nou în mâini. Era un perete în spatele lui, unul la stânga şi încă unul la dreapta, dar în faţă, dincolo de Pablo, simţea spaţiul deschis: încă un culoar săpat în pământ, pe sub deal. Din nou, simţi un curent de aer rece venind dinspre galerie, dar de data asta părea să fie altceva. Simţi un fel de presiune, un fel de prezenţă care-l urmărea. Încercă să zărească ceva prin întuneric, să desluşească forma misterioasă ce părea să-l pândească din beznă, dar nu era nimic acolo, firește, doar propria imaginaţie care, din cauza groazei, dădea naştere la fantome, şi, în cele din urmă, reuşi să se autoconvingă de acest lucru.

Îl auzi pe Jeff strigând ceva şi dădu capul pe spate, privind în sus, spre gaura puţului. Era mult deasupra lui, un fel de ferestruică spre cer. Coarda se legăna uşor dintr-o parte în alta în spaţiul dintre ei şi Jeff strigă iar ceva, dar Eric nu putea desluşi cuvintele, nu atâta vreme cât ecourile zbieretelor lui Pablo se loveau de pereţii de pământ ai puţului, dublându-se, triplându-se, până când Eric avu senzaţia că lângă el nu zăcea întins un singur om, ci că era prins într-o peşteră plină de bărbaţi care urlau.

— Sunt bine! strigă el, fără să spere însă a fi auzit de ceilalţi.

Oare chiar era bine? Timp de câteva clipe se examină, cântărind diversele dureri pe care trupul său începea să le anunţe. Probabil că îşi lovise falca, fiindcă se simţea ca şi când ar fi primit un pumn, iar partea de jos a spatelui avusese şi ea de suferit în urma căderii. Însă piciorul drept era cel care cerea cu cea mai mare insistenţă atenţie - o durere densă, sfâşietoare, chiar sub rotulă, însoţită de o senzaţie ciudată de umezeală. Pipăi şi găsi un ciob mare înfipt acolo. Era cam de mărimea unei cărţi de joc - în formă de petală, uşor concav - şi îi tăiase blugii, înfigându-se cam trei centimetri în carne. Eric

presupuse că provenea din felinarul spart al lui Pablo; probabil că aterizase peste el când căzuse. Îşi făcu curaj, strânse din dinţi şi scoase ciobul. Simţi sânge curgându-i pe picior. Era ciudat de rece şi era mult, foarte mult. Îi înmuiase complet şoseta.

— M-am tăiat la picior! strigă el, apoi aşteptă, ascultă, dar nu-şi putu da seama dacă primeşte vreun răspuns.

„Nu contează, îşi zise. O să fie bine.“ Erau genul de vorbe goale care nu ar fi putut calma decât un copil şi Eric ştia asta; continuă totuşi să şi le repete în gând. Era atât de întuneric şi mai era şi curentul de aer rece din galerie, prezenţa aia care-l privea, şi gheata i se umplea treptat de sânge, iar Pablo zbiera întruna… „Sunt la capătul funiei”, îşi zise Eric. Apoi din nou: „Nu contează. O să fie bine“. Doar cuvinte. Mintea-i era plină de cuvinte.

Mai ţinea încă lampa în mâna stângă. Fără să ştie nici el cum, reuşise să nu o spargă. O aşeză pe jos, lângă el, întinse mâna, găsi încheietura grecului şi o strânse cu putere. Apoi, se ghemui acolo, în întuneric, spunând:

— Şşşt! Gata, şşşt! Sunt aici, sunt aici!

Şi aşteptând ca urletele lui Pablo să înceteze.

*

* *

Îl auzeau pe Eric strigând, dar nu reuşiră să înţeleagă ce spunea din cauza urletelor lui Pablo. Jeff ştia totuşi că grecul o să înceteze în cele din urmă - că o să obosească şi o să tacă -, şi atunci o să poată afla ce se întâmplase acolo, dacă Eric căzuse sau sărise singur, şi dacă nu cumva acum era şi el rănit. Pentru moment, oricum nu prea conta. Ce conta era funia. Până când găseau o metodă de a o lungi, oricum nu puteau face nimic pentru niciunul din ei.

Jeff se gândi mai întâi la haine; se gândi să golească rucsacurile arheologilor şi să înnoade hainele între ele - pantalonii, tricourile şi puloverele -, să facă un fel de funie improvizată. Nu era o idee strălucită, ştia, dar fu singura care-i veni în minte. Îi trebuiau cam opt metri, probabil chiar mai mult ca să fie sigur, poate chiar zece metri, şi asta ar fi însemnat o grămadă de haine, nu? Se îndoia oricum că ar fi fost de-ajuns de rezistente ca să susţină greutatea unui om, sau că nodurile ar fi rezistat.

Zece metri.

Jeff şi Mathias stăteau lângă scripete, încercând amândoi să găsească o soluţie, fără ca vreunul din ei să vorbească, fiindcă nu era încă nimic de spus, niciunul nu avea vreo idee pe care să i-o comunice celuilalt. Amy şi Stacy stăteau în genunchi lângă puţ, privind peste marginea acestuia. Din

când în când, Stacy îl striga pe Eric pe nume şi, uneori, băiatul îi răspundea, dar le era imposibil să-l înţeleagă: Pablo urla în continuare.

— Unul din corturi, zise Jeff în cele din urmă. Putem să-l desfacem şi să tăiem nailonul în fâşii.

Mathias întoarse capul, examină cortul albastra şi cântări ideea.

— Crezi că o să reziste? întrebă el.

— Putem împleti mai multe - câte trei fâşii în fiecare bucată -, apoi legăm bucăţile între ele.

Jeff simţi o oarecare plăcere când spuse asta, încercă o senzaţie de succes printre atâtea eşecuri. Erau prinşi aici, pe dealul ăsta, cu foarte puţină mâncare şi apă, doi dintre ei - dintre care cel puţin unul, rănit - căzuseră pe fundul minei, însă, o clipă, nimic din toate astea nu mai părea să conteze. Aveau un plan, un plan foarte practic, iar asta îi dădu lui Jeff un impuls de energie şi de optimism care îl puse în mişcare. El şi Mathias începură să elibereze cortul albastru, scoţând mai întâi sacii de dormit în mica porţiune curăţată, apoi rucsacurile, apoi caietele şi radioul, aparatul de fotografiat şi trusa de prim ajutor, discul frisbee şi sufertaşul gol, aruncându-le pe toate unele peste altele, într-o grămadă. Începură apoi să dezmembreze cortul, smulgându-l din cuie, demontând beţele de aluminiu. Mathias se ocupa de tăiat. Discutară repede despre lăţimea potrivită şi căzură de acord să le facă de zece centimetri. Cuţitul aluneca uşor prin nailon, Mathias lucra cu gesturi puternice şi rapide, tăind fâşii de câte zece centimetri pe care Jeff le împletea. Jeff ajunsese la jumătatea primei bucăţi - lucra fără grabă, strângând cât putea de tare - când, în sfârşit, zbieretele lui Pablo încetară.

— Eric? strigă Stacy.

Ecourile vocii lui Eric urcară până la ei.

— Ai căzut?

— Am sărit.

— Eşti bine?

— Am o tăietură la genunchi.

— Gravă?

— Toată gheata e plină de sânge.

Jeff lăsă din mână fâşiile de nailon şi se apropie de gura puţului.

— Aplică presiune pe rană! strigă el.

— Ce?

— Scoate-ţi cămaşa. Fă-o ghem şi apas-o pe tăietură. Cu putere.

— E prea frig.

— Frig? întrebă Jeff.

Credea că nu înţelesese bine. El, unul, era leoarcă de transpiraţie din cap până-n picioare.

— Mai e încă o galerie, strigă Eric. Undeva, în lateral. Vine aer rece de acolo.

— Aşteaptă! strigă Jeff.

Se duse lângă grămada de lucruri pe care le scosese din cortul albastru, scormoni prin ea, găsi trusa de prim ajutor şi o deschise. Nu era mare lucru înăuntru. Jeff n-ar fi putut spune ce anume se aştepta să găsească, dar, orice ar fi fost, cu siguranţă nu se afla acolo. Erau nişte plasturi într-o cutie, probabil prea mici pentru rana lui Eric. Mai era şi un tub de Neosporin pe care-l puteau aplica pe rană după ce-l aduceau înapoi sus. Flacoane cu aspirină şi Pepto Bismol, nişte tablete de săruri, un termometru şi o forfecuţă.

Jeff luă flaconul de aspirină, se întoarse lângă puţ şi îşi scoase tricoul.

— Ce s-a întâmplat cu felinarul? strigă el.

— S-a stins.

— O să-ţi arunc tricoul meu. Bag un flacon de aspirine înăuntru. Şi o cutie de chibrituri. Bine?

— Bine.

— Foloseşte tricoul ca să aplici presiune pe rană. Dă-i trei aspirine lui Pablo şi ia şi tu trei.

— Bine, zise Eric din nou.

Jeff înnodă aspirina şi chibriturile în tricou, apoi se aplecă peste groapă.

— Gata? strigă el.

— Gata!

Aruncă tricoul şi îl privi cum dispare în întuneric. Îi luă mult timp să aterizeze. Apoi se auzi ecoul unei bufnituri uşoare.

— L-am prins! strigă Eric.

Mathias terminase de tăiat fâşiile şi se apucase de împletit, în locul lui Jeff. Jeff se întoarse spre Amy şi spre Stacy, care priveau în groapă.

— Ajutaţi-l! zise el făcând semn spre Mathias.

Fetele se duseră lângă cortul dezmembrat şi se ghemuiră lângă neamţ. Mathias le arătă cum să împletească şi fetele luară fiecare câte-o bucată de nailon.

Jos, pe fundul puţului, apăru o licărire slabă, care devenea însă din ce în ce mai puternică: Eric reuşise să aprindă felinarul. Jeff îl vedea acum, aplecat

deasupra lui Pablo. Amândoi păreau foarte mici.

— Pablo e bine? strigă Jeff.

Eric nu răspunse imediat şi Jeff îl văzu examinându-l pe Pablo, ţinând lampa cu gaz deasupra capului, aplecându-se peste trupul grecului. Apoi înălţă capul şi strigă:

— Cred că şi-a rupt coloana.

Jeff se întoarse şi se uită la ceilalţi. Se opriseră din împletit şi îl priveau. Stacy îşi acoperise gura cu mâna; părea că e iar pe punctul de a izbucni în plâns. Amy se ridică şi veni lângă el. Se uitară amândoi în puţ.

— Îşi mişcă braţele, le strigă Eric, dar nu şi picioarele.

Jeff şi Amy se uitară unul la celălalt.

— Verifică-i tălpile, şopti Amy.

— Cred că e posibil să fi… înţelegeţi?

Eric se opri. Părea să caute cuvintele potrivite. În cele din urmă zise:

— Miroase de parcă a tăcut treaba mare pe el.

— Tălpile, şopti Amy din nou, împungându-l pe Jeff - nu ştia de ce, dar nu se simţea în stare să strige chiar ea.

— Eric? strigă Jeff.

— Ce?

— Scoate-i un adidas.

— Un adidas?

— Scoate-i-l! Şi scoate-i şi şoseta. Apoi zgârie-l pe talpă cu unghia de la degetul mare. Cu putere. Vezi dacă are vreo reacţie.

Amy şi Jeff se aplecară peste marginea puţului, urmărindu-l pe Eric, care, ghemuit la picioarele lui Pablo, îi scoase acestuia adidasul, apoi şoseta. Stacy veni şi ea să se uite. Mathias se apucase iar de împletit.

Eric ridică ochii spre ei.

— Nimic! le strigă el.

— Dumnezeule, şopti Amy. Dumnezeule mare!

— Trebuie să-i facem un suport pentru spate, îi spuse Jeff. Cum putem face o targă?

Amy clătină din cap.

— Nu, Jeff! Nici vorbă. Nu-l putem mişca.

— Trebuie! Doar n-o să-l lăsăm acolo.

— O să fie şi mai rău. O să-l zgâlţâim şi…

— Folosim beţele de cort, zise Jeff. Îl legăm de ele, apoi…

— Jeff!

Tânărul se opri şi se uită la ea. Se gândea la beţele de cort, încercând să-şi imagineze cum le-ar fi putut transforma într-un suport pentru coloană. Nu ştia dacă o să ţină, dar nu-i venea în minte nimic altceva. Apoi îşi aminti de rucsacuri, de cadrele lor metalice.

— Trebuie să-l ducem la spital, zise Amy.

Jeff nu-i răspunse; o privea în continuare, dezmembrând în minte rucsacurile, folosind beţele de cort ca suport de întărire. Cum îşi imagina Amy că l-ar fi putut duce pe Pablo la spital?

— E rău, zise fata. E foarte, foarte rău.

Începu să plângă, dar încerca să se stăpânească, ştergându-şi lacrimile cu podul palmei, scuturând din cap.

— Dacă-l mişcăm… începu ea, dar nu termină.

— Nu-l putem lăsa acolo, Amy! zise Jeff. Ştii asta, nu? Nu e posibil.

Fata se gândi preţ de câteva clipe, apoi dădu din cap.

Jeff se aplecă peste marginea puţului şi strigă:

— Eric?

— Ce?

— Trebuie să facem o targă înainte să-l aducem sus.

— Bine.

— O facem cât de repede putem, dar s-ar putea să dureze ceva timp. Tu vorbeşte cu el.

— Nu mai am prea mult gaz în lampă.

— Atunci stinge-o.

— S-o sting?

Eric părea îngrozit de idee.

— O să avem nevoie de lumină mai târziu. Când coborâm. O să avem nevoie de lumină ca să-l putem aşeza pe targă.

Eric nu-i răspunse.

— Bine? strigă Jeff.

Poate că Eric dăduse din cap; era greu de spus. Îl priviră aplecându-se peste lampă, apoi, dintr-odată, nu-l mai văzură. Din nou, fundul puţului era cufundat în întuneric.

*

* *

Stacy şi Amy începură să împletească iar fâşiile de nailon, în vreme ce Jeff şi Mathias se chinuiau să improvizeze o targă. Băieţii mormăiau, analizând diversele posibilităţi. Aveau beţele de cort, un cadru de rucsac şi o rolă de

bandă adezivă pe care Mathias o găsise printre lucrurile arheologilor. Le lipeau pe toate unele de altele, apoi le desfăceau. Stacy şi Amy lucrau în tăcere, împletitul ar fi trebuit să le mai liniştească - era atât de simplu, de mecanic; mâinile li se mişcau de la stânga la dreapta, la dreapta, la stânga - dar cu cât Stacy lucra mai mult, cu atât mai rău începea să se simtă. Avea o senzaţie de greaţă de la tequila pe care o dăduse pe gât; avea gura uscată, pielea crăpată de căldură; o durea capul. Ar fi vrut să ceară nişte apă, dar se temea că Jeff o va refuza. Şi i se făcuse şi foame, o foame devoratoare. Ar fi vrut să mănânce un sandvici, să bea ceva rece, să găsească un loc la umbră unde să se întindă, iar gândul că nimic din toate astea nu era posibil o făcea să i se strângă inima, îi îngreuna respiraţia, îi dădea o senzaţie vecină cu panica. Încercă să-şi amintească ce aveau ea şi Eric în rucsac: o sticlă mică de apă, o pungă de covrigei, o cutie cu mai multe sortimente de alune, două banane prea coapte. Trebuiau să le împartă cu ceilalţi, desigur. Aşa aveau să facă toţi. Puneau toată mâncarea laolaltă şi o împărţeau în porţii cât mai mici cu putinţă.

De la stânga la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga, la dreapta…

— La dracu'! îl auzi pe Jeff înjurând cât se poate de clar de cealaltă parte a luminişului, apoi îi văzu pe băieţi începând să desfacă ultima lor tentativă de targă, beţele de aluminiu scoţând sunete surde când se loveau unele de celelalte.

Stacy nici măcar nu se putea uita la ei. Pablo îşi rupsese coloana şi ea nu putea accepta lucrul ăsta. Aveau nevoie de ajutor. Aveau nevoie de o echipă de medici de intervenţie care să vină să-l ia cu elicopterul şi să-l ducă la un spital. În schimb, aveau să-l tragă la suprafaţă de capul lor, lovindu-l şi zgâlţâindu-l tot drumul până sus. Şi după ce-l scoteau - atunci ce mai făceau? Avea să zacă întins în cortul portocaliu, presupuse ea, gemând şi urlând, fără ca ei să-l poată ajuta cu ceva.

Aspirină. Pablo îşi rupsese coloana şi Jeff îi aruncase un flacon cu aspirine.

Jeff trase aer în piept, traversă luminişul şi începu să coboare dealul. Toţi se opriră şi se uitară la el. „Au plecat!" îşi spuse Stacy cu o umbră de speranţă, dar Jeff se întoarse şi veni spre ele, fără vreun cuvânt. Se ghemui din nou lângă Mathias. Auzi beţele lovindu-se şi un fel de scrâşnet când băieţii rupseră o nouă bucată de bandă adezivă. Mayaşii erau încă acolo, desigur; Stacy ştia asta. Şi-i imagina postaţi în cerc în jurul dealului, fixând colina cu expresiile lor goale şi înspăimântătoare. Îl omorâseră pe fratele lui Mathias. Îl străpunseseră cu săgeţile. Şi acum Mathias stătea acolo, în

genunchi, ţinând beţele de aluminiu pentru ca Jeff să le poată lega cu bandă adezivă, absorbit de muncă, încercând să rezolve problema. Nu putea să înţeleagă cum de reuşea asta, cum de oricare dintre ei era în stare să se mobilizeze. Eric era jos, pe fundul puţului, în întuneric, cu gheata plină de sânge, iar ea împletea fâşii de nailon, trecând o mână peste alta, strângând împletitura pe măsură ce înainta.

De la stânga la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga, la dreapta…

Soarele începuse să alunece în mod implacabil spre apus. De cât timp stăteau acolo? Stacy nu ştia ce oră era; îşi lăsase ceasul la hotel, îl uitase pe noptiera de lângă pat. Când îşi dădu seama de asta simţi durere în inimă, gândindu-se că cineva l-ar putea fura - fusese un cadou de absolvire de la părinţii ei. Întotdeauna se aştepta ca fetele care lucrau prin hoteluri să fure lucrurile turiştilor, deşi niciodată de când călătorea nu i se întâmplase aşa ceva; nici măcar o dată. Poate că nu era totuşi chiar atât de uşor pe cât i se părea ei, sau poate că, pur şi simplu, oamenii erau mai cinstiţi decât credea ea. Auzea în minte ticăitul ceasului, îl vedea întins pe noptiera de sticlă, numărând răbdător secundele, minutele, orele, aşteptând-o să se întoarcă. Spre seară, cameristele le aranjau paturile, le lăsau ciocolăţele pe perne, lăsau radioul pornit încet, atât de încet, încât, uneori, Stacy nu-l remarca decât după ce stingeau lumina.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

Amy se opri din lucru şi se uită la ceas.

— Cinci treizeci şi cinci, zise ea.

După ce terminau de împletit, cineva trebuia să tragă funia şi să înnoade porţiunile de nailon la capăt. Apoi, cineva trebuia să coboare în puţ cu targa improvizată şi să-l ajute pe Eric să-l urce pe Pablo pe ea, să aranjeze în aşa fel cadrul de metal încât să-l poată ridica în siguranţă la suprafaţă. După care, aveau să coboare din nou funia ca să-i aducă pe ceilalţi doi, unul după altul.

Stacy încercă să-şi imagineze cât de mult ar putea dura toate astea, şi-şi dădu seama că mult prea mult. Nu mai aveau timp. Fiindcă, dacă în acel moment era cinci treizeci şi cinci, înaintând mişeleşte spre cinci patruzeci, însemna că nu mai aveau decât o oră şi jumătate până la lăsarea întunericului.

*

* *

În cele din urmă, trebuiră să împletească cinci bucăţi. Le înnodară pe

primele trei la capătul coardei, apoi o aruncară iar în puţ, ca să vadă dacă era destul de lungă, dar Eric le strigase că încă nu putea ajunge la funie. Aşa că împletiseră o a patra bucată, doar ca să constate, când veni momentul să lege targa improvizată, că aveau nevoie de două fâşii separate la capătul funiei, una de care să lege partea de sus a cadrului de aluminiu şi încă una de care să lege partea de jos.

În vreme ce Mathias împletea repede această ultimă bucată, Jeff o luă pe Amy deoparte.

— Eşti de acord cu asta? o întrebă el.

Stăteau împreună pe pătratul de pământ unde fusese ceva mai devreme cortul albastru. Soarele ajunsese aproape la orizont, dar era încă multă lumină, şi încă mai era foarte cald. Aşa era acolo, Amy ştia deja: nu exista o graniţă între zi şi noapte, seara nu se lăsa uşor. Soarele răsărea brusc, ajungând aproape imediat la intensitatea amiezii, fără să se potolească până în clipa când atingea marginea vestică a cerului. Apoi puteai număra clipele în care ziua se întuneca, atât de repede se lăsa noaptea. Singura lampă care le mai rămăsese era de la Eric, şi nici aia nu mai avea prea mult gaz. Încă cincisprezece minute, bănui fata, apoi aveau să lucreze pe întuneric.

— De acord cu ce? întrebă ea.

— Tu o să cobori, zise Jeff.

— Să cobor?

— În puţ.

Amy se holbă la el; era prea îngrozită ca să vorbească. Jeff luase o cămaşă de-a arheologilor şi o îmbrăcase în locul tricoului pe care i-l aruncase lui Eric. Arăta ciudat, de parcă ar fi fost o altă persoană. Cămaşa avea o oarecare strălucire - ar fi trebuit să fie kaki, dar culoarea nu era prea reuşită. Era un fel de poliester, cu nasturi în faţă şi cu buzunare mari de o parte şi de alta a pieptului. „Aşa ceva poartă un vânător într-un safari, se gândi Amy. Sau un fotograf poate, care îşi îndeasă rolele de film în buzunarele alea ciudate. Sau poate un soldat." îl făcea pe Jeff să pară mai bătrân, ba chiar mai corpolent. Nasul roşu începuse să i se cojească şi, deşi părea obosit şi toropit de soare, era agitat, împrăştiind o aură de energie parcă inepuizabilă.

— Eu şi Mathias trebuie să învârtim manivela, zise el. Ori mergi tu, ori se duce Stacy. Iar Stacy, ştii şi tu…

Ridică din umeri fără să mai termine propoziţia.

— Mi se pare că tu eşti mai potrivită.

Amy nu spuse nici de data asta nimic. Firește, nu voia să se ducă, simpla idee de a coborî în pământ, în întuneric, o îngrozea. Ea nici măcar nu voise să vină aici - asta dorea să-i spună lui Jeff. Dacă ar fi depins de ea, niciunul dintre ei n-ar fi plecat de pe plajă. Apoi, când descoperiseră poteca ascunsă, ea încercase să-i avertizeze, nu? Încercase să le spună să nu o ia pe-acolo, iar Jeff refuzase s-o asculte. Prin urmare, era numai vina lui, nu? Așa că, nu el ar fi trebuit să fie cel care să coboare în groapă? Dar, chiar în timp ce-și punea aceste întrebări, își aminti ce se întâmplase la baza dealului, cum traversase cu spatele luminișul, uitându-se prin vizorul aparatului, cum își prinsese piciorul în lujerii plantei. Dacă ea n-ar fi făcut asta, poate că mayașii nu i-ar mai fi forțat să urce dealul. Nu ar mai fi fost acolo - Pablo nu ar mai fi zăcut pe fundul gropii, cu coloana ruptă; gheata lui Eric n-ar mai fi fost plină de sânge. Ar fi mers pe jos, undeva, la kilometri distanță de acest loc, fiecare pas ducându-i și mai departe, toți șase imaginându-și că țânțarii și musculițele negre și bășicile care li se umflau pe picioare erau lucruri de care era perfect normal să se plângă.

— Ai fost salvamar, nu-i așa? o întrebă Jeff. Ar trebui să știi cum să te descurci într-o astfel de situație.

Salvamar! Desigur, era adevărat, într-un fel. Amy lucrase timp de-o vară la o piscină dintr-un complex de apartamente din orașul ei natal. O piscină mică, ovală, cu o adâncime maximă de doi metri, în care nu aveai voie să te scufunzi. Stătuse într-un șezlong, bronzându-se, între zece și șase după-amiaza, cinci zile pe săptămână, avertizându-i pe copii să nu alerge, să nu se stropească și să nu se bage unul pe altul cu capul la fund și spunându-le adulților că nu aveau voie să vină cu alcool la piscină. Ambele grupuri o ignorau. Era un complex micuț, pe cale de a fi desființat, și erau și zile când nu venea nimeni. Amy stătea în șezlongul ei și citea. Când era foarte liniște, se ducea în capătul cu apă mică și făcea pluta, lăsând mintea să i se golească de gânduri. Fusese nevoită să facă un curs de salvamari, firește, pentru a putea fi angajată. Și cu siguranță existase și o lecție despre răni la coloană, despre cum să așezi un astfel de rănit pe o targă. Dar chiar și așa, Amy nu-și amintea nimic.

— O să folosești curelele noastre, spuse Jeff.

Ceea ce își dorea Amy să facă ar fi fost s-o ia la fugă în josul dealului. Se imagină făcând asta, năpustindu-se în luminiș, înfruntându-i pe bărbații care așteptau acolo. Le-ar fi spus ce se întâmplase, ar fi găsit o modalitate de a le comunica toate lucrurile care merseseră atât de prost sus pe deal, le-ar

fi explicat prin semne. Ar fi fost greu, desigur, dar ar fi reuşit să-i facă să vadă cât de îngrozită era, ba chiar să-i simtă frica. Şi s-ar fi răzgândit. S-ar fi dus după ajutor. I-ar fi lăsat să plece. Fratele lui Mathias zăcea de cealaltă parte a dealului, cu trupul străpuns de săgeţi, dar Amy tot reuşi, preţ de-o clipă, să creadă în această fantezie. Nu voia să fie ea cea care trebuia să coboare în puţ.

Jeff o luă de mână. Deschidea gura să spună ceva - să o convingă, Amy ştia deja, sau să-i spună că nu avea de ales -, când ciripitul se auzi din nou, din fundul gropii.

Toţi, în afară de Mathias, dădură fuga la gura puţului. Mathias aproape că terminase de împletit şi nu avea de gând să se oprească până nu era gata.

— Eric! strigă Jeff. Poţi să-l găseşti?

Eric nu răspunse imediat. Îl auziră cum se mişca acolo jos, căutând sursa sunetului.

— Se tot mişcă, strigă el. Uneori mi se pare că e în stânga. Apoi, îl aud din dreapta.

— N-ar trebui să se aprindă când sună? îl întrebă Amy pe Jeff, cu voce joasă, aproape şoptind.

Jeff strigă:

— Vezi vreo lumină? Uită-te după o lumină!

Din nou, îl auziră pe Eric mişcându-se.

— Nu văd nimic, strigă acesta.

Apoi, o clipă mai târziu, când îşi dădeau şi ei seama de asta:

— S-a oprit.

Aşteptară cu toţii să vadă dacă sunetul va începe din nou, dar nu se mai întâmplă nimic. Soarele atinse orizontul în partea de vest şi totul se cufundă într-o lumină roşie. În câteva minute, avea să fie întuneric. Mathias terminase de împletit. Îl priviră legând ultima bucată de celelalte, apoi prinzând targa improvizată de cele două bucăţi de coardă suspendate. Termină tocmai când ziua îşi începea coborârea bruscă spre noapte. Apoi Jeff ţinu manivela în timp ce Mathias şi Stacy ridicară targa deasupra gurii puţului. O clipă, o priviră legănându-se: Mathias acoperise cadrul de aluminiu cu unul dintre sacii de dormit ai arheologilor, ca să fie mai moale. Puseseră patru centuri peste sacul de dormit.

Amy ştia că, deşi nu fusese încă de acord cu propunerea lui Jeff, chestiunea fusese cumva deja stabilită. Totul era gata şi ceilalţi îşi imaginau că la fel era şi ea. Mathias veni lângă Jeff, lângă scripete, şi luă manivela. Stacy stătea cu

mâinile strânse în jurul corpului, urmărind scena.

— Urcă pe targă, îi spuse Jeff lui Amy.

Prin urmare, asta şi făcu. Îmbărbătându-se, încurajându-se, Amy păşi peste deschiderea puţului, ghemuindu-se pe cadrul de aluminiu, strângând în mâini funiile de nailon.

Targa pârâi sub greutatea ei, se bălăngăni în faţă şi-n spate, dar rezistă. Apoi - înainte ca Amy să aibă măcar timp să se dezmeticească sau să apuce să se întrebe dacă fusese o idee bună - scripetele începu să se învârtă, cufundând-o din întunericul ce începuse să pună stăpânire pe zi în întunericul şi mai dens al puţului.

*

* *

Le luase multă vreme, dar, în sfârşit, veneau. Eric nu ştia cu exactitate cât de mult durase totul, probabil că nu chiar atât de mult pe cât i se păruse lui, însă, oricum, foarte mult. Nici chiar în cele mai bune condiţii nu se pricepea să estimeze trecerea timpului - îi lipsea acel ceas interior -, dar aici în gaură, în întuneric, stresat de tot ce se petrecuse în acea zi, îi era şi mai greu ca de obicei. Tot ce ştia el era că afară se lăsa întunericul, că dreptunghiul albastru de cer căpătase o nuanţă roşiatică înainte de a se transforma într-un gri-albăstrui, în cenuşiu, în cenuşiu-închis. Făcuseră o targă şi Amy stătea ghemuită pe ea, coborând spre el.

Ore, presupuse el. Probabil că trecuseră câteva ore. Pablo urlase, apoi se oprise, iar Stacy îi strigase ceva; vorbiseră, şi Jeff îi spusese să stingă lampa. Apoi dispăruseră cu toţii ca să facă targa şi să lungească funia - le luase mult timp, prea mult. Mai întâi stătuse ghemuit, apoi se aşezase lângă Pablo, strângându-l tot timpul de încheietura mâinii. Vorbea din când în când, ca să-i ţină de urât grecului, ca să-l încurajeze, încercând să-l păcălească - să se păcălească şi pe el, poate - că totul avea să fie bine.

Doar că, desigur, nu era deloc aşa, şi oricât de mult ar fi încercat el să strecoare o notă de optimism în tonul vocii - şi încerca din toate puterile, amintindu-şi de dialogurile vesele ale grecilor -, nu reuşea deloc să scape de senzaţia că se întâmplase o nenorocire. În primul rând era mirosul de rahat - şi cel de urină. Pablo îşi rupsese coloana, nu-şi mai putea controla intestinele şi vezica. Avea nevoie de un cateter, de o pungă care să atârne lângă patul lui, de asistente care să o verse şi care să-l spele. Avea nevoie de o intervenţie chirurgicală - chiar în acel moment avea nevoie de doctori, de fizioterapeuţi aplecaţi peste el, monitorizându-i progresele. Iar Eric nu

vedea nici o posibilitate ca toate astea să se întâmple. Lucraseră toată după-amiaza ca să facă o targă cu care aveau să-l scoată în sfârşit din puţ, dar ce realizau cu asta? Afară din gaură, acolo sus, printre corturi şi lujerii înfloriţi, coloana lui Pablo avea să fie tot ruptă, iar urina şi fecalele vor continua să i se scurgă în pantalonii deja împuţiţi. Şi nu puteau face nimic să schimbe lucrurile.

Hemoragia de la genunchi i se oprise în sfârşit. Simţea o durere seacă, care pulsa şi se intensifica de câte ori se mişca. Tricoul lui Jeff era îmbibat de sânge care se uscase. Îl pusese jos, lângă el. Îşi simţea în continuare gheata udă.

Îi povesti lui Pablo cum oamenii se vindecau - implacabil -, cum cea mai urâtă parte era accidentul în sine, apoi trupul trecea la treabă, se mobiliza, se reconstruia. Chiar acum, chiar în timp ce vorbeau, lucrul ăsta începea să se întâmple. Îi povesti lui Pablo cum îşi rupsese oasele în copilărie. Îi descrise cum alunecase pe trotuarul ud şi-şi rupsese antebraţul - nu-şi mai amintea care os, radiusul poate, sau cubitusul; nu conta. Stătuse în ghips şase săptămâni, până la sfârşitul verii; îşi amintea cât de urât mirosea când i-l scoseseră, a transpiraţie şi a mucegai. Braţul îi era palid şi prea subţire şi fusese îngrozit de sunetul fierăstrăului cu care medicul tăiase ghipsul. Îşi rupsese clavicula făcând pe Superman, aruncându-se cu capul înainte pe un tobogan de pe terenul dejoacă. Îşi rupsese nasul căzând de pe un băţ de pogo. Îi descrise toate acele accidente lui Pablo, în detaliu, povestindu-i cât de tare îl duruse şi cum se făcuse bine de fiecare dată - de fiecare dată, fără excepţie.

Desigur, Pablo nu înţelegea niciun cuvânt. Gemea şi mormăia. Din când în când, ridica braţul liber şi părea să-l întindă după ceva de lângă el, deşi Eric nu putea vedea ce anume, de vreme ce erau cufundaţi într-o beznă totală. Eric ignoră acea mişcare, ignoră şi gemetele şi mormăielile, şi vorbi în continuare, străduindu-se să adopte o voce ridicată, înşelător de veselă.

Îi povesti lui Pablo şi despre alte accidente la care fusese martor: un băiat care ieşise cu skateboardul în stradă (o contuzie şi o grămadă de oase rupte), un vecin care căzuse de pe acoperiş în timp ce curăţa jgheabul (un umăr dislocat, două degete rupte), o fată care-şi calculase greşit momentul când să sară de pe funie şi aterizase nu în râu, cum intenţiona, ci pe malul stâncos (o gleznă zdrobită, trei dinţi sparţi). Vorbi despre oraşul în care crescuse, despre cât era de mic, cât de urât şi de provincial şi totuşi pitoresc în urâţenia lui, plăcut în provincialismul lui. Când se auzea vreo sirenă,

oamenii se duceau la uşa din faţă, ieşeau pe verandă, îşi duceau mâna la ochi ca să vadă mai bine. Copiii săreau pe biciclete, începeau să alerge după ambulanţă, sau după maşina de pompieri, sau după poliţie. Toţi se holbau prosteşte, desigur, dar exista şi un puternic sentiment de solidaritate. Când Eric îşi rupsese braţul, toţi vecinii veniseră în vizită şi-i aduseseră cadouri: reviste cu benzi desenate pe care să le citească, casete la care să se uite.

Îl ţinea pe Pablo de încheietură cu mâna dreaptă în timp ce vorbea, strângându-l uneori, pentru a sublinia vreo idee, fără să-i dea vreo clipă drumul. Mâna stângă i se mişca întruna de la lampa cu gaz la cutia de chibrituri, atingând-o mai întâi pe una, apoi pe cealaltă, într-un circuit fără oprire, ca şi când ar fi fost mărgele într-un şir de mătănii. Iar gestul ăsta era, într-adevăr, un fel de rugăciune; era însoţit de două cuvinte care-i răsunau întruna în cap. Chiar şi în timp ce-i înşira poveşti lui Pablo, pe acel ton încrezător, plin de optimism, repeta mereu în gând cele două cuvinte, ca pe un descântec, mişcându-şi mâna de la lampă la chibrituri, de la chibrituri la lampă: „încă acolo, încă acolo, încă acolo, încă acolo…“

Îi descrise lui Pablo cum se simţea când alerga pe bicicletă în urma sirenelor, fascinat de luminile strălucitoare. Entuziasmul stârnit de acel presentiment de dramă şi dezastru. Îi povesti despre finaluri fericite. Despre Mary Kelly, fetiţa de şapte ani, care ştia să se caţăre în copac, dar nu mai ştia să coboare, urcând în schimb, de frică, din ce în ce mai sus, plângând în tot acest timp, trăgându-şi trupuşorul tot mai sus, la treisprezece metri, ajungând până în vârful coroanei bătrânului stejar, cu o mulţime de oameni strânşi sub ea, îndemnând-o să coboare, în timp ce vântul se pornise şi bătea din ce în ce mai tare, legănând ramurile, făcând copacul să se clatine. Îi descrise lui Pablo reacţia colectivă în momentul când fetiţa aproape că alunecase, bălăngănindu-se preţ de câteva secunde parcă interminabile înainte să-şi recapete echilibrul, plângând în tot acest timp, în vreme ce sirenele se auzeau apropiindu-se, urmate de băieţii pe biciclete. Apoi maşina de pompieri cu scara ce se înălţase încet spre cer, uralele când paramedicul se întinsese printre ramuri şi o prinsese pe micuţă de braţ, trăgând-o spre el, aruncând-o pe umăr.

Eric avu deodată senzaţia că o mână îl atinge pe spate. Sări, aproape ţipă, dar când verifică nu descoperi decât un lujer de plantă. Reuşise se pare să prindă rădăcini până şi acolo, pe fundul puţului. Probabil că se sprijinise de el în timp ce vorbea, iar planta îl atinsese, aproape-l mângâiase. Îi era imposibil să se orienteze. Parcă ar fi fost orb. Tot ce avea la îndemână

pentru a-şi delimita poziţia erau încheietura lui Pablo - „încă acolo, încă acolo, încă acolo…“ -, lampa cu gaz şi cutia de chibrituri. Se aplecă în faţă pentru a se feri de atingerea plantei – era sinistră, îi dădea fiori, nu-i plăcea -, foindu-se până când ajunse să se sprijine de trupul schilodit al lui Pablo. Când se mişcă, simţi o durere ascuţită, sfâşietoare la tăietura din genunchi şi rana începu să sângereze din nou. Pipăi pământul, căutând tricoul lui Jeff, apoi îl presă din nou pe rană.

Reveni la fata care voise să sară în lac de pe funie; Marci Brand, de treisprezece ani. Avea aparat dentar şi părul şaten, strâns într-o coadă lungă. Îi povesti lui Pablo cum mai întâi râseseră toţi de ea când o văzuseră căzând - şi el, şi ceilalţi copii. Păruse ceva comic, ca în desenele animate. O văzuseră căzând, auziseră sunetul înfiorător atunci când se lovise de stânci; probabil că toţi îşi dăduseră seama că se lovise. Dar râseseră, râseseră cu toţii, pentru a nega acest lucru, pentru a-l face să dispară, oprindu-se abia când o văzuseră încercând să se ridice în picioare, apoi împiedicându-se, căzând într-o parte şi alunecând pe malul stâncos direct în apă. Avea gura tăiată - se lovise cu faţa de pietre - şi un soi de nor de sânge se formase încet în jurul ei în apă, în timp ce plutea dând din mâini. Ţinea ochii strâns închişi, îşi aminti, cu o expresie schimonosită. Se strâmba, dar nu plângea. Nu scosese niciun sunet, nici măcar atunci când o trăseseră afară din apă, târând-o pe mal în vreme ce unul dintre ei plecase în goană cu bicicleta după ajutor. Mai târziu, toţi se simţiseră vinovaţi că râseseră, mai ales atunci când aflaseră că nu va mai putea merge niciodată. Însă mersese, până la urmă - „Implacabil, inexplicabil” -, cu un uşor şchiopătat, deşi până şi acesta abia dacă putea fi sesizat, şi atunci doar dacă ştiai povestea şi dacă te uitai cu tot dinadinsul.

Din când în când, lui Eric i se părea că putea distinge lucruri în întuneric - forme plutitoare, ca nişte baloane foarte vag luminate. Păreau să se apropie, să rămână o vreme suspendate chiar în faţa lui, înainte de a se retrage din nou. Unele aveau o nuanţă albastră-verzuie; altele păreau galben-deschis, aproape albe. Erau doar feste pe care i le jucau ochii, ştia, reacţii psihologice la întunericul din jur, dar nu se putea abţine: ori de câte ori păreau că se apropie foarte mult, dădea drumul mâinii lui Pablo şi încerca să le prindă. Dar, de îndată ce ridica mâna, formele dispăreau, doar pentru a reapărea în alt loc, mai departe, şi pentru a se apropia din nou. Dădu la o parte tricoul de pe genunchiul tăiat. Sângerarea se oprise din nou. Numaidecât, întinse mâna după lampă şi după chibrituri: „încă acolo, încă acolo…“ îi mai povesti lui

Pablo şi alte întâmplări, care nu se terminaseră atât de bine - „Implacabil, inexplicabil" -, schimbându-le însă finalul pentru a nu-l descuraja pe tânărul rănit. Micuţul Stevie Stahl, care căzuse într-un canal în timp ce se juca pe un câmp inundat. Nu-i spuse că fusese găsit mai târziu de o echipă de scafandri voluntari, pe jumătate îngropat în nămol, umflat îngrozitor, aproape de nerecunoscut. Nu: reapăruse peste cinci minute la aproape jumătate de kilometru depărtare, aruncat de râu la mal, tăiat, lovit, plângând, e adevărat, însă altfel bine sănătos. Şi Ginger Ruby - care dăduse foc garajului unchiului ei jucându-se cu o cutie de chibrituri şi apoi, zăpăcită de fum şi de panică, fugise de lângă uşa prin care ar fi putut cu uşurinţă şi iasă şi murise ghemuită lângă peretele din spate, în spatele unor pubele de gunoi - fusese, în povestea pe care o spunea Eric, salvată de un pompier, scoasă afară în uralele mulţimii, tuşind, horcăind, acoperită de cenuşă, cu hainele şi cu părul arse, altfel însă (da, *ca prin minune*) teafără.

Curentul de aer rece care venea prin galeria ce se deschidea în spatele lui Pablo nu era constant. Uneori părea să se oprească, asemenea unei fiinţe care-şi ţine răsuflarea, şi temperatura din puţ creştea instantaneu. Eric începea să transpire, tricoul i se uda de sudoare, apoi, dintr-odată, aerul rece revenea. Această fluctuaţie permanentă îl neliniştea pe Eric, îl speria, făcea ca întunericul din galerie să pară ameninţător de animat. Ori de câte ori curentul se oprea, Eric avea senzaţia că fusese blocat de cineva - sau de ceva -, simţea o prezenţă chiar în faţa lui, examinându-l. La un moment dat, avu chiar senzaţia că o aude mirosindu-l, adulmecându-l. Simţurile îi jucau din nou feste, ştia. Cu toate astea, trebuia să reziste tentaţiei de a aprinde din nou lampa, rămânând cu mâna deasupra felinarului, ezitând, apoi reluându-şi neobosita mişcare de du-te-vino: „încă acolo, încă acolo, încă acolo…"

Îi povesti lui Pablo despre prietenul lui, Gary Holmes, care visase să se facă pilot. Gary se rugase, plânsese, îşi implorase părinţii, convingându-i câte puţin în fiecare an, până când, în sfârşit, îl înscriseseră la lecţii de zbor în ziua când împlinise şaisprezece ani. În fiecare sâmbătă, Gary se ducea cu bicicleta la aeroportul de lângă oraş şi-şi petrecea după-amiaza acolo, intrând în noua lui lume. După trei luni, Eric juca fotbal - o ligă de tineret cu patru meciuri care se desfăşurau simultan, pe terenuri paralele. Un avion micuţ trecuse pe deasupra, foarte jos, bâzâind. Jucătorii se opriseră din instinct când umbra aparatului de zbor plutise pe deasupra lor, lăsându-se în jos, ridicând privirea. Avionul zburase mai departe, virase înclinat ceva

mai încolo şi trecuse iar pe deasupra lor. Jucătorii se opriseră de-a binelea. Arbitrii suflau în fluiere, dădeau din mâini, străduindu-se să-i aducă înapoi la joc, când avionul virase pentru a doua oară. Auziseră motorul hârâind, tuşind, oprindu-se. Apoi - câteva secunde mai târziu, doar cât îţi ia să tragi aer în piept, să expiri şi să inspiri iar —, de undeva din zona împădurită, la vest de terenuri, se auzise o bufnitură asurzitoare. Ceva se zdrobise. Desigur, nu asta fu versiunea pe care Eric i-o împărtăşi lui Pablo. Nu, în povestea lui Eric, cineva îşi dăduse seama ce se petrecea încă de când avionul trecuse prima dată atât de jos pe deasupra lor. Un antrenor, apoi altul. Începuseră să strige şi să facă semne, arbitrii li se alăturaseră cu fluierele; toată lumea striga şi alerga. Avionul avea probleme. Pilotul încerca o aterizare de urgenţă. Trebuiau să elibereze terenurile. Şi asta şi făcuseră. Când avionul virase şi se întorsese spre ei, toată lumea se trăsese la o parte. Avionul aterizase brusc, zdruncinându-se, trecând printr-una din porţi, săpând cu roţile din faţă pământul moale, aproape răscolindu-l, oprindu-se în cele din urmă în bot, cu elicea îndoită, cu parbrizul spart. Eric ezită când ajunse aici, încercând să-şi imagineze care ar fi putut fi rănile lui Gary şi ale instructorului său, cum ar fi arătat cei doi după o aterizare atât de violentă. O rotulă zdrobită, hotărî el. Un umăr dislocat, un pelvis rupt, o contuzie uşoară. Găsi finalul fericit chiar în timp ce vorbea. „S-au vindecat, îl asigură el pe Pablo, aşa cum se vindecă întotdeauna genul ăsta de răni - da, din nou - *implacabil, inexplicabil.*“

Cei de deasupra erau ocupaţi, împleteau fâşiile de nailon pe care le tăiaseră din cortul albastru, construind targa; nu aveau timp să gândească. Dar Eric era acolo, în întuneric, mirosind fecalele şi urina lui Pablo, ascultându-i gemetele care creşteau şi scădeau în intensitate, ascultându-l cum murmură. Aşa că era firesc ca el să fie primul care să înceapă să se întrebe dacă nu cumva grecul nu voia să supravieţuiască acelei aventuri, dacă nu cumva trupul lui trecuse dincolo de limita *implacabilului, inexplicabilului,* dacă nu cumva avea să moară în următoarele ore sau zile, în vreme ce ei toţi se agitau neputincioşi în jurul lui.

Părea că Pablo adormise - sau îşi pierduse cunoştinţa. Oricum ar fi fost, nu mai murmura, nu mai gemea, nu mai întindea mâna în întuneric spre ceea ce îşi imagina că-l aştepta acolo. Eric tăcu, stând lângă Pablo, strângându-i încheietura cu o mână şi atingând cu cealaltă lampa şi chibriturile. Timpul părea să treacă şi mai încet fără ecoul vocii răsfrângându-se înapoi spre el din pereţii înguşti ai puţului. Se întoarse la Gary Holmes, la fotografia

avionului zdrobit, de pe prima pagină a ziarului local, la slujba memorială ţinută în amfiteatrul liceului.

Gary îi fusese prieten - nu prieten apropiat, dar mai mult decât o simplă cunoştinţă, şi, la o lună după înmormântare, mama lui Gary trecuse pe la Eric pe acasă.

— Eric? îl strigase maică-sa. Te caută cineva.

Eric coborâse în fugă scările şi o găsise pe doamna Holmes în picioare, în capul scărilor. Venise să-l întrebe dacă voia bicicleta lui Gary. Fusese o întâlnire ciudată, stânjenitoare; mama lui rămăsese acolo, privindu-i cum discută, părând gata să izbucnească în plâns. Atingea întruna umărul doamnei Holmes. Eric fusese surprins de întrebare şi se simţise, în mod ciudat, ruşinat - la urma urmei, nu fusese un prieten atât de apropiat, încercă mai întâi să refuze, dar se răzgândise imediat, de îndată ce văzuse expresia şocată de pe chipul doamnei Holmes la prima sa clătinare din cap. Da, spusese. Desigur, lua bicicleta. Îi mulţumise, apoi maică-sa începuse să plângă de-a binelea. La fel şi doamna Holmes.

Bicicleta era încă la aeroport, prinsă cu lanţul de gard, acolo unde Gary o lăsase în acea ultimă zi. Taică-său îl dusese acolo cu maşina, devreme într-o dimineaţă, în drum spre serviciu, şi Eric luase bicicleta, aplecându-se deasupra hârtiei pe care i-o dăduse doamna Holmes, chinuindu-se să-i descifreze scrisul, să citească cele trei numere care alcătuiau codul de siguranţă. Încercase vreo şase combinaţii până o nimerise pe cea corectă, după care urcase în şa şi se dusese direct la şcoală, un drum de douăzeci de kilometri, întârziind câteva minute, ajungând după ce clopoţelul sunase deja, când coridoarele erau goale şi cufundate în tăcere. Şaua era prea înaltă pentru el şi-i fusese greu să pedaleze; lanţul trebuia uns - ruginise fiindcă stătuse afară timp de o lună. Nu era ceva de care să se simtă prea mândru şi în afară de asta el avea propria bicicletă - poate că de-asta, sau pur şi simplu din cauză că întârziase, nu legase bicicleta cu lanţul când ajunsese la şcoală. O aruncase pe jos, lângă stativ, şi se grăbise să intre. O lăsase acolo peste noapte, tot fără să o lege, preferând să ia autobuzul până acasă. A doua zi dimineaţă, dispăruse.

Eric simţi din nou presiunea din spate, acea mână atingându-l. Simţi inima săltându-i în piept chiar în timp ce-şi spunea singur că nu era decât lujerul plantei. Probabil că iar se sprijinise de el. Se trase spre Pablo, dar îşi dădu seama că era deja strâns lipit de grec şi că nu mai avea unde să se ducă. Lujerul se mişcase, venise spre el, atras probabil de căldura trupului său.

Nu-i plăcea, îl speria să se gândească la plantă în felul ăsta - ca şi când ar fi avut voinţă şi raţiune; simţea că trebuie să iasă cât mai repede din văgăună. Se gândi să strige, să-i cheme pe ceilalţi, dar se opri în ultima clipă, temându-se că l-ar putea trezi pe Pablo.

Mama lui Gary mersese din casă-n casă, împărţind lucrurile fiului ei băieţilor din vecini, care nu ştiau ce să facă cu ele. Băieţi care pierduseră apoi foarte curând puloverele şi jachetele fiului ei, mănuşa de baseball şi ochelarii de scafandru, care le dăduseră mai departe sau le aruncaseră de-ndată ce le primiseră, care le îngropaseră prin pivniţe, în dulapuri şi în cufere uitate de vreme. „Aşa se întâmplă întotdeauna când cineva moare, presupuse Eric; cei rămaşi în viaţă fac tot posibilul ca să-i şteargă urmele.“ Până şi prietenii cei mai apropiaţi ai lui Gary îşi duseseră viaţa mai departe, fără a fi marcaţi de absenţa lui, urcând din clasă în clasă, sărind apoi spre facultate, uitându-l pe măsură ce timpul trecea, amintindu-şi doar de fotografia avionului zdrobit şi de tăcerea bruscă de pe terenul de fotbal din timpul prăbuşirii.

Eric trebuia să urineze. Dar îi era frică să se ridice şi să se ducă la deschiderea galeriei ca să facă asta. În mod iraţional, se temea că, la întoarcere, grecul, lampa sau chibriturile nu aveau să mai fie acolo. Îşi dădu drumul la curea, ca să mai elibereze presiunea de pe vezică, încercă să-şi ţină mintea ocupată cu jocuri de cuvinte, inventând teste de vocabular pentru viitorii lui elevi, începând cu A, zece cuvinte, un joc de început de săptămână, cinci puncte pentru definiţie, cinci pentru ortografia corectă.

„Albatros, se gândi. Avar. Anunţ. Alarmă. Armament. Adiacent. Adaos. Accentuat. Acomodat. Acuzaţie.”

Tocmai trecea la B - „Bagatelă, bravadă, balamuc, botanist” - când ciripitul electronic începu din nou, trezindu-l pe Pablo, speriindu-i pe amândoi. Eric dădu drumul încheieturii grecului şi se ridică în picioare. Rana de la genunchi îl făcu să se clatine, ca şi când ar fi avut piciorul în ghips. Ciripitul părea să se audă din dreapta, dar când se apropie şchiopătând, îşi dădu seama că se înşela. Se auzea acum din spatele lui. Se întoarse, însă nu mai fu atât de sigur. Sunetul părea să-l înconjoare, răsfrângându-se de pereţii puţului.

— Eric? îi strigă Jeff. Poţi să-l găseşti?

Eric se uită în sus. Îi vedea aplecaţi în dreptunghiul de cer albastru. Strigă, le explică felul cum sunetul se mişca în jurul lui, cum se auzise mai întâi dintr-o direcţie, apoi din alta.

— Vezi vreo lumină? strigă Jeff. Uită-te după o lumină!

Sunetul părea să se audă acum din deschizătura din spatele lui Pablo, chiar la gura galeriei. Eric păşi peste Pablo şi simţi aerul devenind dintr-odată mai rece. Ciripitul se retrase, de parcă ar fi vrut să-l ademenească în galerie. Eric ezită, dintr-odată speriat.

— Nu văd nimic! strigă el şi ciripitul încetă. S-a oprit! strigă Eric.

Numără până la zece în minte, aşteptând ca ţârâitul să înceapă din nou, dar nu fii aşa. Când privi iar spre gura puţului, capetele dispăruseră şi cerul căpătase o puternică nuanţă roşiatică. Soarele începuse să apună.

Ţopăi până la trupul lui Pablo. Îl auzea foindu-se în întuneric, mişcându-şi capul, dar nu spuse nimic. Nu-şi reluă gemetele şi murmuratul şi asta-l sperie.

— Pablo? zise el. Eşti bine?

Îşi dorea ca grecul să înceapă iar să vorbească, însă tânărul nu mişca. Eric întinse mâna după felinar, îl găsi, întinse mâna după chibrituri şi… nu mai erau acolo! Pipăi fundul stâncos al puţului, într-un cerc din ce în ce mai larg, simţind cum panica pune treptat stăpânire pe el. Nu găsea cutia de chibrituri!

Auzi un trosnet deasupra şi ridică privirea. Cerul se întuneca, dar văzu o formă conturându-se pe fundalul lui, o formă dreptunghiulară care acoperea aproape toată gaura. Terminaseră targa şi o montau. Eric pipăia în continuare pământul, întinzând mâna din ce în ce mai mult, revenind la felinar şi luând-o apoi de la capăt. Dar chibriturile nu erau acolo.

Trosnetele se auzeau mai tare, mai des, şi Erie ridică din nou privirea.

— Eric? o auzi pe Amy strigându-l.

— Ce e? îi răspunse.

— Aprinde lampa!

Fata era pe targă, îşi dădu seama Eric, şi cobora încet spre el.

Se ridică, făcu un pas, gândindu-se că poate ţinea chibriturile în mână când auzise ciripitul, că poate le luase cu el când plecase să descopere sursa sunetului şi că poate, fără să-şi dea seama, le pusese din nou jos. Nu avea nicio logică şi nici el nu credea că era posibil să se fi întâmplat aşa, însă mai făcu un pas şi lovi ceva cu piciorul; îşi dădu seama, după zgomot şi după greutatea obiectului, că era cutia de chibrituri. Se lăsă atent în genunchi şi începu să pipăie pământul din jur, căutând.

Scârţâitul continua. Cerul se întunecase; nu mai vedea targa, dar o simţea apropiindu-se.

— Aprinde lampa, Eric! strigă Amy din nou.

Era mai aproape şi părea speriată.

Eric pipăia mai departe pământul. Se afla într-un colţ al puţului pe care planta îl colonizase destul de agresiv; mâinile i se tot încurcau în tentacule, creându-i strania senzaţie că planta încerca, în mod voit, să-l împiedice. Găsi în sfârşit cutia de chibrituri, îngropată sub lujeri. Seva plantei i se lipi de degetele mâinii stângi; o simţi mai întâi rece, apoi, dintr-odată, îi arse pielea.

— Eric? strigă Amy din nou.

Aproape ajunsese deasupra lui.

— O clipă! îi strigă el.

Ţopăi înapoi la felinar, se aplecă deasupra acestuia şi ridică globul de sticlă. Nu-şi dădu seama cât de tare îi tremurau mâinile până nu aprinse primul chibrit: atât de tare, încât flacăra se stinse pe dată. Trebui să se oprească o clipă. Trase de două ori adânc aer în piept, încercând să se liniştească, apoi încercă din nou. De data asta, reuşi - aprinse felinarul - şi Amy apăru la doar cinci metri deasupra lui, privind nerăbdătoare spre ei, coborând, coborând, coborând.

Trebui să-şi ferească ochii de strălucirea lămpii, după atâtea ore petrecute în întuneric, dar chiar şi aşa, flacăra părea mai palidă decât şi-o amintea - sau decât spera, poate. Puţul rămase în mare parte în umbră, impenetrabil. Seva plantei îi ardea mâna. Se şterse pe pantaloni, însă fără folos.

Când targa ajunse suficient de aproape, o apucă, ghidând-o uşor la dreapta ca să o aşeze lângă Pablo, apoi însă, când mai era încă un metru, se opri brusc, iar Amy aproape că-şi pierdu echilibrul.

— Amy? strigă Jeff de deasupra.

— Ce e? răspunse ea.

— Ai ajuns la ei?

— Aproape. Încă puţin.

Urmă un scurt moment de tăcere în care cei de sus analizară această informaţie. Apoi:

— Cât mai e?

Amy se aplecă, uitându-se peste marginea tărgii la trupul schilodit al lui Pablo.

— Nu ştiu. Un metru?

— S-a terminat funia, zise Jeff.

Urmă o pauză. Apoi:

— Te descurci?

Amy şi Eric se uitară unul la celălalt. Rostul tărgii era să ţină coloana lui Pablo în poziţie dreaptă în timp ce-l ridicau; fără asta, aveau să-l întoarcă şi să-l sucească, ceea ce, cu siguranţă, ar fi agravat şi mai mult starea rănitului. Dar dacă hotărau să mai aştepte, ar fi însemnat să tragă targa înapoi sus, să o detaşeze de pe coardă, să împletească încă o bucată de funie de nailon, să reataşeze targa, să o coboare iar prin gaura puţului, toate astea într-o beznă totală.

— Ce zici? îl întrebă Amy pe Eric.

Rămăsese încă ghemuită pe targă, deşi ar fi putut să sară pe pământ fără nicio problemă. Părea să nu vrea să coboare, de parcă asta ar fi însemnat să se angajeze la o treabă pe care încă mai spera să o poată evita.

Eric îşi forţă mintea să demareze un proces care să semene relativ cu gândirea; nu era uşor. Observă o lopată sprijinită de unul din pereţii puţului - genul de lopată pe care poţi s-o pliezi şi s-o bagi în rucsac. O privi îndelung, încercând să-şi imagineze un mod în care ar fi putut s-o folosească. Nu-i venea nimic în minte, dar când cuvintele „sapă pentru morminte" îi răsunară în minte, tresări, de parcă ar fi atins o oală încinsă.

— Putem dezlega targa, zise el. Îl întindem pe ea, apoi o ridicăm şi o legăm la loc.

— Noi singuri? întrebă Amy.

Era limpede că nu credea că este posibil.

Eric clătină din cap.

— Va trebui să mai coboare cineva să ne ajute. Stacy, probabil. Doi dintre noi îl ridică, al treilea leagă nodul.

Analizară câteva clipe această variantă, imaginându-şi etapele, gândindu-se cât ar putea dura.

— Va trebui să stingem lampa, zise Eric. S-o aşteptăm pe întuneric.

Amy se foi şi targa începu să se legene. Eric întinse mâna şi o ţinu. Credea că fata o să sară, dar ea rămase la locul ei.

— Sau îl putem ridica noi, propuse el.

Amy nu zicea nimic, uitându-se la Pablo. Eric ar fi vrut să spună ceva. Nu putea face asta singur.

— E doar un metru.

— Dacă se răsucește…

— Îl prind eu de umeri. Tu, de picioare. Unu, doi, trei - simplu şi uşor.

Amy se încruntă; nu era convinsă.

Eric ridică felinarul şi îl clătină, examinând rezervorul; nivelul gazului

scădea treptat.

— Trebuie să ne hotărâm, zise el. N-o să mai avem multă vreme lumină.

— Amy? strigă Jeff.

Se uitară amândoi în sus, dar era deja prea întuneric ca să-l mai vadă.

— O să-ncercăm! strigă fata.

Eric ţinu targa, ajutând-o pe Amy să sară, apoi puse jos felinarul. Amy adună curelele de pe sacul de dormit şi le aruncă lângă felinar. Pablo îi urmărea, uitându-se când la unul, când la celălalt.

— O să te ridicăm, îi spuse Amy.

Ridică braţele în aer, cu palmele în sus, apoi arătă spre targă.

— O să te urcăm aici şi o să te tragem afară.

Pablo se uita la ea.

Eric se duse la capul grecului; Amy era la picioarele lui.

— De şolduri, zise Eric.

Amy ezită.

— Eşti sigur?

— Dacă-l ridici de picioare, o să se îndoaie de mijloc.

— Dar dacă-l ridic de şolduri, n-o să-şi arcuiască spatele?

Se uitară amândoi la Pablo, imaginându-şi cele două scenarii. Era o idee proastă, Eric ştia asta. Ar fi trebuit să trimită targa sus, să-i lase să lungească coarda. Sau cel puţin s-o trimită pe Stacy să-i ajute. Aruncă o privire spre lampă. Gazul era pe sfârşite.

— De la genunchi, zise Eric.

Amy se gândi, dar nu destul de mult. În câteva secunde, era aplecată peste genunchii lui Pablo. Eric se aplecă şi el şi-şi strecură mâinile pe sub umerii grecului. Îşi simţea tăietura din picior întinzându-se, rupându-se, începând iar să sângereze. Pablo gemu şi Amy dădu să se retragă, dar Eric scutură din cap.

— Repede! zise el. La trei.

Numărară împreună:

— Unu… doi… trei!

Apoi ridicară.

Fu un dezastru - cu mult mai rău decât se temuse Eric. Păru să dureze o veşnicie şi totuşi se petrecu atât de repede. Abia îl ridicaseră de la pământ când Pablo începu să urle - mai tare decât înainte, dacă asta era posibil, un urlet sfâşietor, de durere. Amy aproape că renunţă, gata să-l pună înapoi pe pământ, dar Eric strigă:

— Nu!

Continuară. Trupul lui Pablo se îndoi de la mijloc şi grecul începu să dea disperat din mâini. Urletele lui răsunau iar şi iar. Trupul tânărului era prea greu pentru Amy; nu putea ţine pasul cu Eric. Umerii lui erau la nivelul tărgii, dar picioarele rămăseseră cu treizeci de centimetri în urmă, iar Eric se temu că Amy nu va putea să-l ridice mai mult. Mijlocul lui Pablo se lăsă şi mai jos. Dădea nebuneşte din braţe şi lovea targa, care începuse să se bălăngăne.

— Ridică! îi strigă Eric şi Amy încercă să tragă picioarele lui Pablo mai sus.

Trunchiul grecului se răsuci, ţipetele se intensificară.

După aceea, Eric nu putea spune cum de reuşiseră. Parcă ar fi avut un moment de inconştienţă în ultimele clipe. Avusese impresia că, în cele din urmă, aproape că aruncaseră trupul grecului pe targa care se clătina. Tot ce ştia era că se simţea groaznic, ca şi când ar fi călcat, din greşeală, pe un bebeluş. Amy începuse să plângă şi stătea lângă el copleşită de groază.

— E-n regulă, zise Eric. O să fie bine.

Nu-şi dădea seama dacă fata îl auzise, fiindcă Pablo urla în continuare.

Lui Eric îi veni să vomite, simţi cum i se îngroaşă limba, cum bila i se ridică în gât. Se strădui să respire. Piciorul îi sângera din nou, sângele se scurgea în gheată şi, din nou, fu brusc conştient de presiunea vezicii.

— Trebuie să fac pipi, zise el.

Amy nu-i aruncă nici măcar o privire. Stătea nemişcată, cu mâna la gură, privindu-l pe Pablo cum urlă, ţinându-şi partea de jos a corpului perfect nemişcată, dar agitându-şi frenetic braţele în vreme ce targa continua să se legene. Eric şchiopătă până lângă perete, îşi desfăcu şliţul şi începu să urineze. Când termină, Pablo parcă se mai potolise. Închisese ochii; fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Trebuie să-l legăm, zise Amy.

Nu mai plângea şi îşi ştergea obrajii cu mâneca.

Erau patru curele pe jos, lângă lampa cu gaz. Eric îşi scoase cureaua de la pantaloni şi o puse lângă celelalte. Amy luă două şi le prinse una de alta, ca să formeze o chingă lungă. O aruncă peste pieptul lui Pablo, la nivelul sternului, şi o fixă. Ochii grecului rămaseră închişi. Eric prinse alte două curele una de cealaltă şi i le întinse lui Amy. Fata repetă procedura, de data asta în jurul şoldurilor lui Pablo.

— Ne mai trebuie una, zise Eric, ridicând ultima curea pe care o mai aveau.

Amy se aplecă peste Pablo, îi desfăcu cu grijă catarama şi-i scoase cureaua.

Grecul tot nu deschise ochii. Eric îi întinse cureaua pe care o ţinea în mână şi fata o folosi pentru a-l lega pe Pablo peste frunte. Apoi se retraseră un pas, pentru a-şi examina opera.

— E-n regulă, zise Eric din nou. O să fie bine.

De fapt, se simţea groaznic. Ar fi vrut ca Pablo să deschidă ochii, să înceapă iar să murmure, însă grecul stătea nemişcat, balansându-se uşor pe targă, broboanele de sudoare continuau să i se formeze pe frunte, din ce în ce mai mari, desprinzându-se apoi brusc, rostogolindu-se pe piele. Eric simţea sângele umplându-i gheata. Cotul îl durea, mâna îl ardea. Se lovise în bărbie şi îl mânca spatele - era plin de muşcături de ţânţari achiziţionate în timpul plimbării prin junglă. Îi era sete, foame; voia să se întoarcă acasă - nu doar la siguranţa relativă a hotelului, ci acasă! Şi asta nu era posibil, ştia. Nimic nu avea să fie bine.

Pablo era foarte grav rănit şi ei erau parte din asta, parte din durerea lui. Eric simţi că îi vine să plângă.

Amy se uită în sus.

— Gata! strigă ea. Apoi: Luaţi-o încet!

Începuseră să-l ridice; scripetele scârţâia, iar targa tocmai trecea de capul lui Eric, urcând tot mai sus - deasupra lui, unde n-o mai putea atinge -, când flacăra din lampă se micşoră, pâlpâi şi se stinse.

*

* *

— Jeff, spuse Stacy încet, aproape în şoaptă, încordată.

Jeff simţea că fata era speriată. El şi Mathias învârteau manivela scripetelui, încercând să ridice targa cât mai încet, fără să o balanseze prea mult. Îi răspunse fără să se uite la ea.

— Ce e?

— Lampa… s-a stins.

De data asta, se opri; Mathias făcu la fel. Priviră amândoi spre gura puţului. Se cufundase în beznă, ca de altfel totul în jurul lor. Cerul era senin; aveau ceva lumină de la stele, dar luna nu răsărise încă. Jeff încercă să-şi amintească dacă o văzuse vreodată în nopţile precedente - în ce fază era, pe la ce oră ar fi trebuit să apară -, dar nu-i veni în minte decât imaginea unei felii de pepene galben atârnând deasupra orizontului într-una din primele lor seri pe plajă. Dacă era în creştere sau în descreştere, nu putea spune.

— Vorbeşte cu ei, îi zise lui Stacy.

Stacy se aplecă peste gaură, îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Ce s-a întâmplat?

Ecoul vocii lui Eric urcă din fundul puţului.

— A rămas fără gaz.

Jeff încerca să ţină socoteala în minte, dar nu reuşea. Ar fi vrut să aibă hârtie şi-un pix şi timp să scrie totul, să facă o listă, să facă puţină ordine în haosul în care se împotmoliseră. A doua zi dimineaţa, ar fi putut folosi unul dintre caietele arheologilor, dar momentan trebuia să ţină minte toate detaliile, având în fiecare secundă senzaţia că uită un element crucial. Trebuia să se gândească la apă şi la mâncare şi la găsirea unui adăpost. La poalele dealului erau mayaşii şi cadavrul lui Henrich, străpuns de săgeţi. Mai era şi Pablo, cu spatele rupt. Erau şi ceilalţi greci, care puteau sau nu să vină să-i salveze. Şi, peste toate astea, lampa - lampa care rămăsese fără gaz!

Începu, împreună cu Mathias, să învârtă din nou manivela.

— Anunţă-ne când îl vezi, îi spuse Jeff lui Stacy.

„Nu e important să gândesc acum“, îşi spuse; prea multă gândire n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile, să le încetinească. Gânditul putea aştepta până a doua zi dimineaţa, când avea să fie lumină. Ce trebuia el să facă în acele clipe era să-i scoată pe toţi afară din puţ, să-i instaleze în cortul portocaliu şi apoi să încerce, cumva, să doarmă câteva ceasuri.

Scripetele scârţâia şi iar scârţâia în vreme ce funia se înfăşură încet în jurul butoiului. Stacy nu spunea nimic; Pablo nu se vedea, era încă ascuns în întuneric. Totuşi, Jeff îi simţi mirosul, şi asta dintr-odată: un miros de latrină, de urină amestecată cu fecale. Tot timpul cât tăiase şi împletise fâşiile de nailon, cât legase între ele tijele de aluminiu, încercase să-şi spună că poate Eric se înşela, că poate, totuşi, Pablo nu avea coloana ruptă. Aveau să râdă despre asta mai târziu - a doua zi dimineaţa, când grecul s-ar fi ridicat şi-ar fi ţopăit teafăr pe lângă ei -, despre cum se grăbiseră să tragă concluzia cea mai sumbră. Dar acum, cu duhoarea venind atât de puternic dinspre puţ, îşi dădea seama de cruda realitate.

„Opreşte-te! îşi spuse. Scoate-i pe toţi de-acolo. Bagă-i în cort. Apoi dormi!“

— Îl văd, şopti Stacy.

— Când iese din gaură, spuse Jeff, trebuie să prinzi targa şi s-o tragi spre pământ.

Cei doi bărbaţi învârteau în continuare manivela.

— Bine, zise Stacy.

Jeff şi Mathias se opriră şi se întoarseră să privească. Targa atârna deasupra puţului, chiar sub capră, cu silueta întunecată a lui Pablo

deasupra, perfect nemişcată, ca o mumie. Strângea între degete sacul de dormit şi unul dintre beţele de aluminiu.

— Un pic mai jos, le spuse Stacy.

Întoarseră manivela şi, când targa începu să coboare din nou, Stacy o apucă şi o trase spre marginea găurii.

— Cu grijă, spuse ea. Încet.

Îl aşezară uşor jos, apoi Mathias şi Jeff se apropiară şi îngenuncheară de-o parte şi de alta a tărgii. Poate era din cauza oboselii sau a întunericului, dar Pablo arăta chiar mai rău decât se temuse Jeff. Avea pomeţii supţi, era tras la faţă şi palid, aproape fosforescent în întuneric. Până şi trupul îi părea mai mic, de parcă rana l-ar fi micşorat, de parcă procesul atrofierii ar fi început deja. Ţinea ochii închişi.

— Pablo? spuse Jeff atingându-i umerii.

Grecul clipi, deschise ochii şi se uită fix la Jeff, apoi la Stacy, apoi la Mathias. Nu spuse nimic. După o clipă, închise ochii la loc.

— E grav, nu-i aşa? întrebă Stacy.

— Nu ştiu, zise Jeff. E greu de spus. Apoi, fiindcă avea senzaţia că spusese o minciună: Cred că da.

Mathias nu zise nimic; rămase cu ochii fixaţi asupra lui Pablo, privindu-l cu o expresie sumbră. Se pornise un fel de briză şi, odată soarele apus, începea să se răcorească. Transpiraţia lui Jeff începuse să se usuce şi pielea de pe braţe i se făcea ca de găină.

— Şi acum? întrebă Stacy.

— Îl băgăm în cort. Poţi să stai cu el până-i scoatem şi pe ceilalţi.

Jeff o privi, întrebându-se dacă o să protesteze, dar fata tăcu. Se uita în continuare la Pablo. Jeff se aplecă deasupra puţului şi strigă:

— Îl ducem în cort. Ne întoarcem repede, bine?

— Grăbiţi-vă! strigă Amy.

Nu reuşeau să desfacă nodurile care legau targa de bridele de nailon şi, până la urmă, Mathias scoase cuţitul şi le tăie. Apoi el şi Jeff îl cărară pe Pablo peste deal, până la cortul portocaliu, mişcându-se încet, încercând să nu-l zgâlţâie, cu Stacy venind în urma lor, şoptind:

— Aveţi grijă… Aveţi grijă… Aveţi grijă…

Îl aşezară lângă cort, Jeff desfăcu fermoarul şi intră cu spatele, pregătindu-se să facă loc pentru targă, însă numaidecât - imediat ce simţi mirosul de aer închis - îşi dădu seama că nu era o idee bună.

— Nu-l putem băga în cort, zise el. Vezica lui… o să piardă constant urină.

Mathias şi Stacy se uitară la Pablo.

— Dar nu-l putem lăsa afară, zise Stacy.

— Va trebui să improvizăm un adăpost, zise Jeff, arătând cu mâna spre deal. Putem folosi ce-a mai rămas din cortul albastru.

Ceilalţi doi se gândiră la această variantă, în tăcere. Pablo ţinea ochii închişi; începuse să respire greu, scoţând un hârşâit.

— Îi scoatem pe Amy şi pe Eric şi ne gândim după-aia. Bine?

Stacy dădu din cap. Apoi Jeff şi Mathias alergară înapoi la puţ.

*

* *

Pablo începu să tremure. Stătea nemişcat, cu ochii închişi - fără să doarmă, Stacy era sigură de asta, dar liniştit - şi dintr-odată începu să se zguduie atât de violent, încât fata se întrebă dacă nu cumva avea o criză. Nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să-l strige pe Jeff, dar auzea manivela scârţâind. Amy sau Eric erau traşi afară din groapă şi ştia că trebuie să aştepte. Curelele erau încă strânse în jurul trupului lui Pablo - peste coapse, piept şi frunte - şi ar fi vrut să-l elibereze din strânsoare, dar nu ştia dacă era bine să facă asta. Îi atinse mâna şi grecul deschise ochii şi se uită la ea. Spuse ceva în greacă, cu vocea răguşită şi slabă. Încă mai tremura; încerca să se controleze, dar nu reuşea.

— Ţi-e frig? îl întrebă ea.

Îşi strânse braţele în jurul corpului şi îşi băgă capul în umeri, mimând că tremură.

Pablo închise ochii.

Stacy se ridică şi intră repede în cort. Înăuntru, era chiar mai întuneric decât afară, dar - pipăind, în genunchi - reuşi să găsească un sac de dormit. Se ridică ţinându-l în mână, cu intenţia de a ieşi cât mai repede afară şi de a-l înfăşură în jurul trupului lui Pablo, ezită simţind tentaţia de a se întinde, de a se cuibări în această nemişcare cu miros de putregai, de a se ascunde. Nu dură decât o clipă. Stacy ştia că era inutil - nu avea cum să se ascundă aici - şi alungă din minte acel gând. Când ieşi din cort, grecul încă mai tremura. Stacy îl acoperi cu sacul de dormit, apoi se aşeză lângă el, luându-l de mână. Simţea că ar trebui să vorbească, să-i spună ceva ca să-l aline, dar nu-i veni în minte nimic. Amărâtul avea coloana ruptă şi zăcea în propria urină, în propriul rahat, înconjurat de străini care nu vorbeau limba lui. Cum ar fi putut spera să-i poată alina cu ceva suferinţa?

O adiere de vânt făcu tenda cortului să fâlfâie uşor. Lujerii păreau să se mişte şi ei: se foiau, şuşoteau. Era prea întuneric ca să vadă ceva; erau doar

ea, Pablo şi cortul, iar undeva, de cealaltă parte a dealului - scârţâitul scripetelui. Curând, din umbră avea să apară Amy sau poate Eric; avea să vină să se aşeze lângă ea şi Pablo, iar atunci totul avea să fie mai uşor. Aşa se încuraja Stacy: „Ăsta e momentul cel mai greu, acum, aici, când sunt singură cu el“.

Nu-i plăceau foşnetele. Avea senzaţia că se întâmplă ceva mai mult, că nu era doar adierea vântului. Totul părea să se mişte înjur, să se târască spre ea. Stacy se gândi la mayaşii cu arcurile şi săgeţile lor, şi trebui să-şi înăbuşe impulsul de a o lua la goană, de a da drumul mâinii lui Pablo şi de a o lua la fugă peste deal, către Jeff şi ceilalţi. Dar era o prostie, desigur, o prostie la fel de mare ca fantezia ei de mai devreme de a se ascunde în cort. Nu avea unde să fugă. Dacă sunetele erau ce se temea ea că erau, atunci încercarea de a fugi nu ar fi făcut decât să-i prelungească groaza, să-i intensifice suferinţa. Mai bine să se termine totul acum, repede, cu o săgeată ţâşnind din întuneric. Stătea încordată, aşteptând-o, ascultând, pregătită să audă vibraţia arcului; foşnetele continuau printre lujeri, dar săgeata nu veni. În cele din urmă, Stacy nu mai putu suporta - prea mult suspans, prea multă anticipare.

— E cineva? strigă ea.

Vocea lui Jeff îi răspunse din cealaltă parte a dealului.

— Poftim?

Scârţâitul manivelei se opri.

— Nimic, strigă ea.

Apoi, când scripetele îşi reluă scârţâitul, ea repetă cuvântul, de data asta în şoaptă:

— Nimic, nimic, nimic…

Pablo tresări şi se uită la ea. Îi simţea mâna rece într-a ei, nefiresc de umedă, precum ceva putred, găsit într-o pivniţă. Tânărul îşi umezi buzele.

— Nimic? zise el cu un hârâit.

Stacy dădu din cap şi zâmbi.

— Exact, spuse ea. Nu-i nimic.

Apoi rămase în întuneric, aşteptându-i pe ceilalţi, făcând eforturi să creadă că aşa era, că într-adevăr nu era nimic acolo - doar vântul, imaginaţia ei -, că fantezia ei crea monştrii din umbrele nopţii.

— Nu-i nimic, repeta întruna în şoaptă. Nu-i nimic. Nu-i nimic. Nu-i nimic.

*

* *

Amy îl întrebase pe Eric dacă-l poate ţine de mână. Nu-i era frică, îi explicase; dar era atât de întuneric în groapă şi avea nevoie de un contact fizic, avea nevoie de ceva mai mult decât sunetul vocii lui ca să se convingă că era într-adevăr lângă ea. Eric fusese de acord, desigur, şi, deşi la început Amy se simţise cam ciudat - stătea pe fundul unei grote, ţinându-se de mână cu iubitul celei mai bune prietene -, reuşi să se simtă mai bine.

Asta se întâmpla în timp ce-i aşteptau pe Jeff şi pe Mathias să se întoarcă de la cortul portocaliu şi să coboare coarda înapoi în puţ. Ea şi Eric vorbiră aproape fără întrerupere tot timpul - ca şi când ar fi simţit că până şi simpla tăcere ascundea pericole. „Pericolul de a gândi, presupuse Amy, de a avea timp să conştientizezi situaţia în care te afli, dificultăţile pe care trebuie să le înfrunţi." Parcă ar fi stat pe o stâncă periculos de înaltă, simţind pământul undeva, foarte departe dedesubt, încercând să nu privească în jos ca să nu-l vadă. Să vorbească părea mai puţin periculos decât să gândească, chiar dacă ar fi ajuns până la urmă să vorbească exact despre gândurile care le ocupau mintea; fiindcă, atunci când vorbeau, exista cel puţin şansa unei încurajări, se puteau susţine şi îmbărbăta unul pe celălalt aşa cum n-ar fi putut să o facă singuri. Şi mai aveau şi posibilitatea de a minţi, dacă era nevoie. Vorbiră despre genunchiul lui Eric (îl durea când îşi lăsa greutatea pe el, dar sângerarea se oprise din nou şi Amy îl asigură că avea să fie bine). Vorbiră despre cât le era de sete şi se întrebară cât timp avea să le ajungă apa (foarte sete şi probabil că doar o zi, sau cam aşa ceva, deşi amândoi fură de acord că probabil aveau să reuşească să adune apa de ploaie ca să aibă ce bea în continuare). Vorbiră despre ceilalţi greci şi se întrebară dacă aveau să vină a doua zi dimineaţa (Eric credea că o să apară, iar Amy îl susţinu, deşi amândoi ştiau că nu era decât o speranţă). Discutară despre posibilitatea de a semnaliza unui avion care ar fi putut trece pe acolo, despre cum ar fi fost ca unul dintre ei să se strecoare pe lângă mayaşi în timpul nopţii sau se gândiră că poate mayaşii aveau să îşi piardă pur şi simplu interesul la un moment dat şi aveau să dispară înapoi în junglă, lăsându-le poteca liberă, ca să poată pleca. Singurul lucru despre care nu discutară fu Pablo. Pablo şi coloana lui ruptă.

Vorbiră despre ce aveau să facă după ce reuşeau, în sfârşit, să se întoarcă la hotel, primul lucru, analizând avantajele diferitelor alegeri, până când deveni prea dureros să se mai gândească la asta - mesele la care visau amândoi le accentuau prea tare senzaţia de foame, berea rece le amintea cât le era de sete, duşul, cât erau de murdari.

Curentul de aer rece se simţea din când în când, dar nu reuşea câtuşi de puţin să risipească mirosul fecalelor lui Pablo. Amy trebuia să respire pe gură, dar, chiar şi aşa, tot mai simţea duhoarea; începea să o simtă ca pe un fel de vopsea în care fusese înmuiată şi de care nu mai avea să scape niciodată. Eric o întrebă dacă putea desluşi forme în întuneric, lumini plutitoare care se îndreptau uşor spre ei.

— Acolo! zise el, întinzând mâna spre bărbia ei, întorcându-i capul la stânga şi ţinând-o aşa. O bilă albăstruie, ca un balon. Nu o vezi?

Dar Amy nu o vedea; nu era nimic acolo.

Jeff le strigă că se întorseseră. Nu mai trebuiau decât să înnoade un ham şi aveau să-i tragă la suprafaţă.

Amy şi Eric discutară cine să meargă primul, fiecare oferindu-i celuilalt întâietate. Amy insistă să se ducă Eric. La urma urmei, era rănit şi stătuse deja prea multe ore în gaură. Jură că nu era speriată, îi spuse că nu va dura decât un minut sau două şi că nu o deranja câtuşi de puţin. Dar Eric nici nu voi să audă; refuză din capul locului şi, în cele din urmă, cu un sentiment secret de uşurare - fiindcă, de fapt, era foarte speriată şi fiindcă ar fi deranjat-o, şi încă mult -, Amy acceptă hotărârea lui.

Scripetele începu să scârţâie. Jeff şi Mathias coborau funia.

Era prea întuneric ca să poată vedea hamul apropiindu-se. Stăteau jos, cu spatele drept, fără să vadă nimic, şi la un moment dat scârţâitul încetă.

— Aţi prins-o? strigă Jeff.

Eric şi Amy se ridicară, ţinându-se în continuare de mână şi întinzând braţele libere, mişcându-le uşor în toate direcţiile, până când Amy simţi funia rece de nailon; păru să se materializeze din întuneric la atingerea ei.

— Uite-o! zise ea, ghidându-l pe Eric spre coardă.

Rămaseră nemişcaţi o vreme, amândoi cu mâna pe coardă.

Amy strigă:

— Am prins-o!

— Spuneţi-ne când! le strigă Jeff.

Amy îl auzea pe Eric respirând lângă ea.

— Eşti sigur? îl întrebă.

— Categoric, zise el, apoi râse, sau cel puţin se prefăcu că râde. Doar să nu uiţi s-o trimiţi înapoi.

— Cum fac?

— Trage hamul peste cap. Potriveşte-l sub braţe.

Amy îi dădu drumul lui Eric şi îşi strecură mai întâi capul, apoi braţele prin

gaura hamului. Eric o ajută, potrivindu-i-l sub braţe.

— Eşti sigur că nu te superi? întrebă ea din nou.

Fără să ştie cum, îl simţi dând din cap în întuneric, întrerupând-o:

— Vrei să strig?

— Pot şi eu, zise ea.

Eric nu-i răspunse. Stătea lângă ea, cu o mână sprijinită uşor pe umărul fetei, aşteptând-o să strige. Amy îşi dădu capul pe spate:

— Gata!

Apoi scripetele începu să scârţâie şi dintr-odată Amy se ridică, picioarele balansându-i-se în aer; mâna lui Eric îi alunecă de pe umăr, dispăru în întuneric în urma ei.

*

* *

Ciripitul începu din nou. La început, păru să vină de deasupra lui Eric; apoi, era chiar în faţa lui, la picioarele lui. Întinse mâna spre sunet, pipăind, dar nu găsi decât alţi lujeri, cu frunzele lipicioase, ba chiar soioase, ca pielea unui amfibian care trăieşte sub pământ.

Scârţâitul scripetelui încetă, lăsând-o pe Amy suspendată deasupra lui Eric.

— Îl vezi? strigă Jeff.

Eric nu-i răspunse. Ciripitul se mutase acum, lângă galeria care se deschidea în faţa lui, apoi în tunel, tot mai adânc, auzindu-se parcă din ce în ce mai departe.

— Eric? strigă Amy.

Un balon gălbui se ridicase la stânga lui. Nu era real, desigur, doar o iluzie optică, şi Eric ştia asta. Atunci, ciripitul de ce ar fi fost real? Nu avea nici cea mai mică intenţie să intre în galerie, după sunet, nu voia să se mişte, era hotărât să rămână ghemuit acolo, cu o mână pe lampa fără gaz şi cu cealaltă pe cutia de chibrituri, aşteptând ca hamul să coboare din nou şi să cadă peste el.

— Nu-l văd! le strigă el.

Scripetele îşi reluă scârţâitul.

Rana de la genunchi îi pulsa ritmic. Îl durea capul - îi era foame şi sete. Şi mai era şi obosit. Încercă să nu se gândească la nimic din ceea ce discutase cu Amy, încercă să-şi golească mintea complet, fiindcă era mult mai greu, de când rămăsese singur în fundul văgăunii, să mai creadă în scenariile optimiste pe care le creaseră împreună. Mayaşii nu aveau să plece - care din

ei venise cu ideea asta stupidă? Şi cum îşi imaginau că ar putea transmite semnale SOS unui avion pe care abia dacă-l puteau vedea pe cer? „Cercopitec.” Cuvântul îi apăru în minte, urma efortului de a scăpa de acele întrebări. „Creditare. Coliziune. Celest. Cadavru. Circumstanţă. Curbat. Cumulativ. Cavaler. Circumferinţă.”

Ciripitul se opri. Apoi, doar o clipă mai târziu, se opri şi scârţâitul scripetelui. Eric îi auzi pe bărbaţi cum o ajutau pe Amy să iasă din ham.

Dacă grecii nu veneau? Sau, chiar dacă veneau, nu ar fi ajuns la rândul lor prinşi pe deal, la fel ca ei? „Derivare, se gândi. Delapidare. Decadent.” Şi dacă nu ploua? Unde aveau să găsească apă? „Detectabil, îi răsună în minte. Divinitate. Druid.” Jeff îi spusese că trebuia să-şi spele tăietura de la cot, că până şi o rană atât de mică se putea foarte uşor infecta în climatul ăla, iar el se pricopsise cu o rană mult mai adâncă la genunchi şi nu avea nicio posibilitate de a o curăţa. Putea face cangrenă. Risca să-şi piardă piciorul. „Dovedit, se gândi. Dezastru. Diabolic.”

Şi Pablo… ce făceau cu Pablo şi cu coloana lui ruptă?

Scârţâitul începu din nou şi Eric se ridică în picioare. „Efervescent, îi răsuna în minte. Eunuc.” Ţinea chibriturile într-o mână şi lampa în cealaltă. Ridică braţele, le întinse orbeşte în faţă, aşteptând să primească hamul.

*

* *

Stacy şi Amy stăteau pe jos, una lângă cealaltă, la mică distanţă de targa lui Pablo. Se ţineau de mână, urmărindu-l pe Jeff cum examina genunchiul lui Eric. Eric îşi lăsase pantalonii jos cu grijă, strâmbându-se în clipa în care dezlipise de pe rană materialul îmbibat de sânge uscat. Jeff stătea aplecat peste el, încercând, fără prea mare succes, să estimeze pe întuneric cât de gravă era rana lui Eric. În cele din urmă, renunţă; trebuia să aştepte până a doua zi dimineaţa. Tot ce conta acum era că nu mai sângera.

Mathias construia un adăpost pentru Pablo, un fel de paravan destul de fragil, făcut din ce mai rămăsese din beţele şi din prelata cortului albastru, legând bucăţile între ele cu bandă adezivă.

— Unul dintre noi ar trebui să stea de pază cât timp dorm ceilalţi, zise Jeff.

— De ce trebuie să stea cineva de pază? întrebă Amy.

Jeff arătă cu capul spre Pablo. Dezlegaseră curelele şi tânărul stătea întins pe spate, cu ochii închişi.

— În caz că vrea ceva, spuse Jeff. Sau…

Ridică din umeri şi privi de cealaltă parte a luminişului, spre poteca ce

cobora dealul. „Mayaşii”, se gândi, dar nu voia s-o spună cu voce tare.

— Nu ştiu. Pare mai înţelept aşa.

Nimeni nu spuse nimic. Mathias rupse o bucată de bandă adezivă cu dinţii.

— Ture de două ore, zise Jeff. Eric poate să sară peste-a lui.

Eric stătea jos, cu o expresie pierdută, cu pantalonii strânşi în jurul gleznelor. Jeff nu-şi putea da seama dacă-l asculta.

— Cred că ar trebui să începem să ne colectăm şi urina. Aşa, ca măsură de siguranţă.

— Urina? întrebă Amy.

Jeff dădu din cap.

— În caz că rămânem fără apă înainte să plouă. Putem rezista o vreme dacă…

— Eu nu beau urină, Jeff!

Stacy dădu şi ea din cap, aprobând-o.

— În niciun caz! zise ea.

— Dacă ajungem în punctul unde fie bem urină, fie murim de…

— Ai spus că grecii o să vină mâine, protestă Amy. Ai spus…

— Încerc doar să fiu prevăzător, Amy. Să fiu isteţ. Şi asta înseamnă să iei în calcul şi cel mai pesimist scenariu. Fiindcă, dacă se ajunge la asta, o să regretăm că n-am luat măsuri când încă mai puteam. Corect?

Amy nu-i răspunse.

— Urina noastră va deveni din ce în ce mai concentrată pe măsură ce ne deshidratăm, continuă Jeff. Aşa că trebuie să începem s-o strângem de pe-acum.

Eric clătină din cap şi-şi trecu obosit mâinile peste faţă.

— Isuse! zise el. Doamne, Dumnezeule!

Jeff îl ignoră.

— Mâine, pe lumină, o să vedem exact câtă apă avem şi cum putem s-o raţionalizăm. La fel şi mâncarea. Deocamdată, cred că cel mai bine ar fi să stăm pe rând treji câte o tură şi să încercăm, pe cât posibil, să dormim.

Se întoarse spre Mathias, care încă mai meşterea la paravan.

— Mai ai sticla aia goală?

Mathias se îndreptă spre cortul portocaliu. Îşi aruncase rucsacul pe jos, alături. Desfăcu fermoarul, cotrobăi câteva clipe, apoi scoase sticla goală de apă. I-o întinse lui Jeff.

Jeff o ridică în faţa celorlalţi. Era o sticlă de doi litri.

— Când vreţi să faceţi pipi, folosiţi asta, bine?

Nimeni nu spuse nimic.

Jeff aşeză sticla la intrarea în cort.

— Eu şi Mathias o să terminăm adăpostul lui Pablo. Voi, ceilalţi, încercaţi să dormiţi niţel.

*

* *

Vorbiră numai atât cât să cadă de acord că nu era bine să vorbească, că ar fi ajuns, fără îndoială, să se agite inutil dacă ar fi stat întinşi în cort, pe întuneric, şuşotind între ei. Lăsară un loc pentru Mathias, lângă Amy. Mai rămăseseră doi saci de dormit în cort, dar era prea cald pentru ca vreunul să se gândească să-i folosească. Îi împinseră la un loc cu toate celelalte lucruri - rucsacurile, cutia de unelte, bocancii, bidonul cu apă - într-o grămadă în fundul cortului. Discutară câteva clipe - conspirativ, în şoaptă - dacă să bea sau nu puţină apă din bidonul de plastic. Amy fu cea care sugeră acest lucru, pe un ton de glumă, cu mâna deasupra capacului. Era greu de spus dacă vorbea serios - poate că ar fi sorbit totuşi o înghiţitură lungă, dacă toţi ceilalţi ar fi fost de acord -, dar când Stacy şi Eric clătinară din cap, puse bidonul deoparte, râzând. Cei doi râseră şi ei, dar râsul lor suna ciudat în întuneric, în aerul închis al cortului, aşa că se opriră repede.

Eric se descălţă şi Stacy îl ajută să-şi scoată pantalonii. Ea şi Amy rămaseră cu toate hainele pe ele. Stacy nu se simţea în destulă siguranţă ca să se dezbrace; voia să fie pregătită să fugă, dacă era cazul. Presupuse că şi Amy se simţea la fel, deşi niciuna din ele nu recunoscu treaba asta.

Desigur, nu că ar fi avut unde să fugă!

Stacy stătea întinsă, nemişcată, ascultând respiraţia celorlalţi doi, încercând să-şi dea seama dacă erau pe punctul de a adormi. Ei nu-i era somn. Era atât de obosită, încât simţea că o podidesc lacrimile, dar nu credea că se va putea odihni acolo. Îi auzea pe Jeff şi pe Mathias vorbind încet la intrarea cortului, dar nu-şi putea da seama şi ce spuneau. După o vreme, Amy îi lăsă mâna şi se întoarse cu spatele la ea, pe-o parte, iar Stacy aproape că o strigă, abia stăpânindu-se să nu o cheme înapoi. În schimb, se apropie de Eric, lipindu-se de el. Băiatul întoarse capul spre ea, pentru a spune ceva, însă ea îi puse degetul pe buze. Îşi lăsă capul pe umărul lui. Îi simţea mirosul transpiraţiei şi îi linse pielea, gustând sarea. Ţinea o mână pe stomacul lui şi, fără să-şi dea măcar seama, o lăsă să alunece în jos, strecurând-o pe sub curea, în boxeri. Îi atinse penisul, într-o doară, simţindu-i moliciunea adormită, lăsându-şi degetele să i se odihnească pe

vârf. Nu se gândea la sex - era prea obosită, prea speriată pentru a putea avea cât de cât dispoziţia necesară pentru asta. Ce căuta ea de fapt era o asigurare, o certitudine. O căuta orbeşte, neştiind cum s-o găsească, încercând această cale doar pentru că nu se putea gândi la altceva. Voia să-l facă să intre în erecţie, să-l aţâţe, să-i simtă trupul arcuindu-se în timp ce sperma ţâşnea din el. Credea că ar putea găsi un oarecare confort în asta, o efemeră iluzie de siguranţă.

Aşa că asta şi făcu. Nu dură mult. Penisul lui se întări treptat sub atingerea ei apoi începu să îl mângâie din ce în ce mai repede, din ce în ce mai tare, cu faţa schimonosită de efort. Respiraţia lui se intensifică, însoţită de un şuierat slab, şi - tocmai când braţul începea să o doară - se transformă într-un geamăt în clipa în care bărbatul atinse orgasmul. Stacy auzi jetul gros de spermă căzând, lângă el. Îi simţi apoi corpul relaxându-se, simţi chiar momentul în care Eric adormi, când muşchii i se detensionară. Era contagioasă acea senzaţie bruscă de uşurare, acea descătuşare imediată, ca un fel de goliciune care-i intra în trup şi sub stăpânirea căreia frica păru, chiar dacă numai momentan, să se retragă cu un pas. Dar fu suficient; era tot ce-i trebuia. Fiindcă în acel scurt moment - cumva, în mod miraculos – cu mâna pe penisul lipicios al lui Eric, la rândul ei, Stacy căzu în mrejele somnului.

*

* *

Amy auzise totul. Stătea întinsă, ascultând agitaţia lui Stacy, simţindu-i mişcările ritmice, din ce în ce mai rapide, din ce în ce mai puternice, însoţite de respiraţia întretăiată a lui Eric, urmate de geamătul pe care el încercă să şi-l înăbuşe, apoi de o linişte totală. În alt context, întreaga poveste i s-ar fi părut amuzantă şi ar fi tachinat-o pe Stacy a doua zi dimineaţa, ba poate chiar ar fi spus ceva în momentul culminant - ar fi bătut din palme, ar fi strigat: „Bravo!" Dar acolo, în bezna înăbuşitoare a cortului, rămase culcată, întinsă pe-o parte, cu ochii închişi, îndurând totul. Simţi când adormiră şi îi invidie pentru o clipă. Îşi dori ca Jeff să fie acolo, s-o ţină în braţe, s-o dezmierde şi s-o aline până când ar fi uitat unde se află. Apoi fermoarul cortului se deschise şi Mathias intră, în şosete. Păşi peste ea şi se aşeză alături. O ului cât de repede se cufundă, la rândul lui, în somn - parcă ar fi fost un tricou pe care şi-l trăsese pe cap, îl îndesase în pantaloni, îl netezise de cute -, apoi, în secunda în care ochii i se închiseră, începu să sforăie. Amy îi număra sforăiturile. Unele erau atât de sonore, încât ecourile păreau să se

înalţe până deasupra ei, în vreme ce altele erau ca nişte şoapte şi trebuia să facă eforturi ca să le audă. Când ajunse la o sută, se ridică în capul oaselor, se târî până la ieşirea din cort, deschise fermoarul şi se strecură în noapte.

Afară, întunericul nu era la fel de profund ca în cort. Amy vedea silueta lui Jeff alături de umbra mai lungă a paravanului, îl simţi ridicându-şi capul şi uitându-se la ea. Nu spuse nimic; Amy presupuse că nu voia să-l trezească pe Pablo. Ridică sticla de plastic, îşi desfăcu pantalonii şi - ghemuindu-se chiar acolo, în faţa cortului, cu Jeff privind-o - începu să urineze. Dură o clipă până potrivi gura sticlei pe direcţia jetului, timp în care lichidul i se scurse pe mână. Sticla avea deja în ea urina altcuiva - a lui Mathias, presupuse Amy - şi lucrul ăsta îi crea o senzaţie neplăcută, o deranja sunetul urinei ei curgând peste a lui, amestecându-se cu a lui. „Nu o să beau din ea“, îşi spuse cu toată hotărârea; nu se va ajunge la asta. Îi făcea doar pe plac lui Jeff, îi arăta că ştie să fie şi fată de gaşcă. Dacă el voia să facă pipi la sticlă, putea s-o facă şi pe-asta, dar a doua zi de dimineaţă aveau să sosească grecii şi nimic din toate astea nu va mai conta. Îi vor trimite după ajutor şi, noaptea următoare, totul avea să fie deja doar o amintire. Puse dopul sticlei şi o aşeză la locul ei, lângă cort, apoi îşi trase pantalonii, încheindu-se la nasturi în timp ce se îndrepta spre Jeff.

Luna răsărise, în sfârşit, dar era micuţă şi palidă, abia zărindu-se în dreptul orizontului. Nu era prea multă lumină; Amy deslușea forme, dar nu şi detalii. Jeff stătea cu picioarele încrucişate, cu un aer ciudat de împăcat - ba chiar mulţumit. Amy se aşeză pe pământ, alături de el, se întinse şi-i luă mâna, de parcă ar fi sperat că, atingându-l, ar fi putut, cumva, să preia o parte din acest calm inexplicabil al tânărului. Făcea un adevărat efort de voinţă ca să nu se uite în spatele paravanului. „Doarme, îşi spuse. E bine.“

— Ce faci? şopti ea.

— Mă gândesc, îi răspunse Jeff.

— La ce?

— Încerc să-mi aduc aminte.

Aceste vorbe parcă o electrocutară pe Amy, îi creară un gol în stomac, ca atunci când întinzi mâna, prin întuneric, după întrerupător, şi dai în schimb peste faţa cuiva. Îşi aminti o vizită la tatăl mamei ei, un bătrân care tuşea sec, ca un fumător, pe patul de moarte, plin de tot felul de tuburi conectate la monitoare, cu lichide transparente scurgându-se în el, cu altele închise la culoare curgând afară din el. Amy avea şase, cel mult şapte ani; nu lăsase mâna mamei nicio clipă, nici măcar când aceasta o împinsese în faţă ca să

sărute pentru ultima oară obrazul scofâlcit al bătrânului muribund.

— Ce faci, tată? îl întrebase maică-sa după ce intraseră pe uşă.

Şi el spusese:

— Încerc să-mi aduc aminte.

Asta fac oamenii, hotărî Amy, când îşi aşteaptă moartea; încearcă să-şi amintească detaliile vieţii lor, toate evenimentele care par imposibil de uitat atunci când le trăiesc, lucrurile gustate, mirosite, auzite, revelaţiile. Iar Jeff făcea şi el acelaşi lucru. Se dăduse bătut. Nu puteau supravieţui în acest loc; aveau să sfârşească la fel ca Henrich, străpunşi de săgeţi, cu lujerii încolăcindu-se şi înflorind peste oasele lor.

Dar nu: nu era deloc aşa, nu pentru Jeff. Ar fi trebuit să ştie asta.

— Există o metodă de a distila urina, zise el. Sapi o groapă. Pui urina în ea, într-un recipient deschis. Acoperi groapa cu o prelată impermeabilă, pui greutăţi de-o parte şi de alta, ca să stea nemişcată. În centru pui o piatră, ca prelata să se lase în jos. Şi sub acel loc, în groapă, pui o cană. Soarele încălzeşte gaura. Urina se evaporă şi se formează condens pe prelată. Picăturile de apă alunecă spre centru şi se scurg în cană. Crezi că ar putea să ţină?

Amy îl privea fără nicio expresie. Nu înţelesese nimic.

Oricum, nu conta. Ştia că Jeff nu vorbea cu ea, propriu-zis. Gândea cu voce tare, şi probabil că nici măcar n-ar fi auzit-o, dacă s-ar fi obosit să-i răspundă.

— Sunt aproape sigur că aşa e, continuă el, dar am senzaţia că lipseşte ceva.

Tăcu din nou, adâncindu-se în gânduri. Amy nu-i desluşea trăsăturile în lumina palidă, dar îşi putea imagina destul de bine expresia lui. Mai mult ca sigur, stătea uşor încruntat, cu un rid pe mijlocul frunţii. Ochii mijiţi ar fi părut că se uită fix la ea, dar asta n-ar fi fost decât o iluzie. Ar fi privit, de fapt, dincolo de ea, prin ea.

— Nu trebuie să fie urină, zise el în cele din urmă. Am putea tăia şi lujerii. Îi punem în groapă. Căldura o să absoarbă imediat umezeala din ei.

Amy nu ştia ce să spună. De când ajunseseră acolo, Jeff era într-o stare de agitaţie permanentă, gesturile şi vocea îi erau grăbite, tremurate. Presupusese că nu era decât un simplu simptom de anxietate, aceeaşi teamă, aceeaşi nervozitate pe care o simţeau cu toţii. „Dar poate că nu era aşa, îşi spuse ea; poate că e cu totul altceva. Poate că e entuziasm.” Avu dintr-odată senzaţia că Jeff se pregătise întreaga viaţă pentru ceva de genul

ăsta - un fel de criză, un dezastru. Studiase, se antrenase, citise cărţi despre asta, memorase informaţiile. Îşi dădu totodată seama că, dacă îi mai putea salva cineva din situaţia în care se aflau, acela era Jeff. Ştia că acest gând ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai în siguranţă, dar nu era aşa. Dimpotrivă, o neliniştea; simţi impulsul să se dezlipească de el, să se strecoare înapoi în cort. Părea fericit; părea bucuros să fie în acel loc. Gândul că aşa ceva era posibil îi aduse lacrimi în ochi.

„Nu o să beau urină! ar fi vrut să-i spună. Chiar şi distilată, tot n-o să beau!"

În schimb, înălţă capul şi adulmecă aerul. Se simţea un miros vag, de mosc, de lemn ars, miros de foc de tabără, şi îşi auzi stomacul ghiorţăind. Îi era foame; nu mâncaseră nimic de dimineaţă.

— Miroase a fum? şopti ea.

— Au făcut focuri, zise Jeff.

Ridică mâna şi făcu o mişcare circulară.

— Peste tot, de jur împrejurul dealului.

— Ca să gătească ceva? întrebă Amy.

Jeff clătină din cap.

— Ca să ne vadă. Ca să fie siguri că nu încercăm să ne furişăm pe lângă ei, prin întuneric.

Amy se gândi la asta, se gândi la tot ce însemna asta. Avea senzaţia că erau asediaţi. Erau întrebări pe care ştia că ar fi trebuit să şi le pună, uşi care se deschideau în acest coridor spre camere ce ar fi trebuit explorate, dar simţea că nu avea curajul să afle răspunsurile. Aşa că nu spuse nimic. Frica îi suprima foamea, strângându-i stomacul.

— O să fie rouă de dimineaţă, zise Jeff. Putem să ne legăm cârpe în jurul gleznelor şi să ne plimbăm printre lujeri. Cârpele o să absoarbă umezeala. Putem apoi s-o stoarcem. Nu e mult, dar…

— Încetează! spuse fata, nemaiputând răbda. Te rog, Jeff!

Jeff tăcu, ţintuind-o cu privirea prin întuneric.

— Ai spus c-o să vină grecii, zise Amy.

Jeff ezită, de parcă ar fi încercat să aleagă între mai multe răspunsuri posibile. Apoi, foarte încet, zise:

— Aşa e.

— Aşa că nu mai contează.

— Probabil că nu.

— Şi o să mai şi plouă. Plouă mereu!

Jeff dădu din cap, fără să scoată niciun cuvânt. O lăsa în pace, Amy ştia asta.

Şi era foarte bine, asta şi voia. Voia ca el să-i spună că totul va fi bine, că vor fi salvaţi a doua zi, că nu va trebui niciodată să sape o groapă ca să distileze urina, că nu va trebui să-şi lege cârpe de glezne şi să se fâţâie pe deal, ca să adune roua. O înghiţitură de rouă, stoarsă din cârpe murdare - cum ajunseseră să discute despre asta?

Stăteau în tăcere, ţinându-se de mână, cu palma ei dreaptă strânsă în stânga lui. Îşi aminti cum ieşiseră odată de la un film, la a doua lor întâlnire, cum Jeff întinsese braţul şi o apucase sfios de mână. Ploua; se adăpostiseră sub aceeaşi umbrelă, mergând strâns lipiţi unul de celălalt. Jeff era mai timid decât şi-ar fi imaginat; nici măcar în acea seară, când stăteau atât de aproape, cu picăturile de ploaie lovindu-se de pânza umbrelei la doar câţiva centimetri deasupra lor, tot nu îndrăznise să o sărute când se despărţiseră. Asta avea să se întâmple o săptămână mai târziu, şi era frumos aşa; dădea semnificaţie celorlalte lucruri, gesturilor mărunte, braţului lui susţinându-l pe-al ei în clipa când păşiseră de sub panoul luminos în strada udă de ploaie. Era gata să vorbească despre asta, dar se opri în ultima clipă, temându-se că era posibil ca el să nu-şi mai amintească momentul, ca un gest care ei i se păruse atât de sensibil, atât de afectuos, să nu fi avut nicio semnificaţie pentru el - doar o reacţie la vremea ploioasă şi nu un avans timid spre inima ei.

O rafală de vânt adie câteva clipe şi Amy aproape că simţi că i se face frig. Dar se opri repede şi zăpuşeala reveni. Era lac de transpiraţie; transpira încă de când coborâseră din autocar - câte ore trecuseră de atunci? Parcă ar fi fost în altă viaţă! Pablo mişcă din cap, mormăind ceva, apoi tăcu. Trebui să facă un efort să nu se uite la el, să închidă ochii.

— Ar trebui să dormi, spuse Jeff.

— Nu pot.

— Vei avea nevoie de somn.

— Am spus că nu pot.

Amy ştia că părea furioasă, iritată - iar începuse, iar se plângea, strica acel moment de linişte pe care reuşiseră să-l creeze împreună, această falsă senzaţie de pace - şi îşi dori să-şi poată retrage cuvintele, să le facă poate mai puţin tăioase, apoi să-şi pună capul în poala lui Jeff, ca el s-o mângâie şi să poată adormi. Mâna stângă îi era lipicioasă de la urină. Şi-o duse la nas şi o mirosi. Apoi deschise ochii şi, fără să vrea, se uită la Pablo. Dăduseră sacul de dormit la o parte. Stătea întins pe spate, sub paravan, cu mâinile pe piept. Ţinea ochii închişi. „Doarme, îşi spuse Amy. Se odihneşte.” Nu i se vedeau

rănile - erau înăuntrul lui, vertebrele sfărâmate, coloana zdrobită -, dar îi era destul de uşor să-şi imagineze. Pablo părea micşorat, îmbătrânit. Părea mai uscat şi mai firav. Nu înţelegea cum de această transformare se petrecuse atât de repede. Şi-l amintea stând lângă puţ, ţinând la ureche telefonul imaginar, făcându-le semn să se apropie; părea imposibil ca acest trup parcă dezmembrat să aparţină aceleiaşi persoane. Nu mai avea pantaloni, era gol de la brâu în jos; picioarele îi erau aşezate într-o poziţie nefirească, de parcă cineva le-ar fi aruncat la întâmplare acolo. Îi vedea penisul, aproape ascuns în pădurea deasă a părului pubian. Întoarse capul.

— I-aţi scos pantalonii, zise ea.

— I-am tăiat.

Amy şi-i imagină pe amândoi, pe Jeff şi pe Mathias, aplecaţi cu cuţitul deasupra târgii, unul tăind, celălalt ţinând picioarele lui Pablo nemişcate. Dar nu: nu era nevoie să-i ţină cineva lui Pablo picioarele nemişcate, desigur - asta era şi problema. „Mathias e la fel ca Jeff, se gândi. Cu picioarele pe pământ, concentrat, un supravieţuitor. Fratele lui e mort, dar el e mult prea disciplinat ca să-l jelească." Bănuia că el fusese cel care manevrase cuţitul, în vreme ce Jeff, ghemuit alături, aşeza fâşiile de doc, gândindu-se deja cum le-ar putea folosi, pe cele care nu erau prea tari, cum le-ar putea lega în jurul gleznelor a doua zi dimineaţa ca să adune rouă pe care s-o bea. Amy ştia că, dacă ar fi fost ea în locul lui Mathias, ar fi fost încă la baza dealului, aplecată peste cadavrul pe jumătate putrezit, plângând, urlând. Şi la ce ar fi folosit asta vreunuia dintre ei?

— Trebuie să avem grijă să fie mereu curat, zise Jeff. Aşa o să se-ntâmple, cred. Dacă se-ntâmplă.

Briza adie din nou, răcorind-o. Amy tremură. Respira pe gură, încercând să nu simtă mirosul focurilor care ardeau la baza dealului.

— Şi dacă se-ntâmplă? întrebă ea.

— Dacă moare aici? Va fi din cauza unei infecţii, cred. Septicemie, poate - ceva de genul ăsta. Şi adevărul e că nu putem face nimic ca s-o împiedicăm.

Amy se mişcă uşor, retrăgându-şi mâna din strânsoarea lui Jeff. Nu ar fi trebuit să spună cuvintele alea, dar el o făcuse, atât de nonşalant, ca şi când ar fi alungat cu mâna o muscă. „Dacă moare aici." Amy simţi nevoia să spună ceva, să se raporteze la altă realitate - mai blândă, mai optimistă. „Grecii o să vină mâine", asta ar fi vrut să-i spună. A doua zi, la acea oră, aveau să fie salvaţi. Nimeni nu trebuia să bea nici urină, nici rouă. Şi Pablo nu avea să moară. Dar nu spuse nimic, ştiind deja de ce. Se temea că Jeff ar fi putut s-o

contrazică.

Jeff căscă şi se întinse, ridicând braţele deasupra capului.

— Eşti obosit? îl întrebă ea.

Tânărul făcu un gest vag.

Amy arătă spre cort.

— De ce nu te duci să te culci? Pot să stau eu cu el. Nu mă supăr.

Jeff se uită la ceas, apăsând un buton şi făcându-l să lumineze. Un verde palid: dacă ar fi clipit, nu l-ar mai fi văzut. Jeff nu zise nimic.

— Cât trebuie să mai stai? întrebă ea.

— Patruzeci de minute.

— Le adaug la tura mea. Şi aşa nu pot să dorm.

— Nu e nevoie.

— Serios, insistă ea. Ce rost are să stăm treji amândoi?

Jeff se uită din nou la ceas, la lumina verzuie; Amy aproape că-i desluşi chipul în întuneric, îi văzu linia maxilarului. Jeff se întoarse spre ea:

— Mă gândesc să cobor dealul, îi spuse.

Amy ştia ce voia să spună, dar nu accepta ideea.

— De ce?

Tânărul făcu semn în spatele ei, dincolo de cort.

— Există un loc unde focurile sunt puţin mai depărtate. S-ar putea să reuşesc să mă strecor pe-acolo.

Amy revăzu în minte cadavrul fratelui lui Mathias, străpuns de săgeţi. „Nu! strigă în gând. Nu te duce!“ Dar nu spuse nimic. Voia să creadă că Jeff putea face asta, că se putea strecura, ca o fantomă, prin luminiş, trecând uşor, invizibil, pe lângă mayaşii care stăteau de pază. Apoi îl vedea în junglă, printre copaci - alergând.

— Cred că supraveghează potecile. Dacă încerc să cobor direct printre lujeri…

Se opri, aşteptând reacţia lui Amy.

— Trebuie să fii atent, zise fata şi asta fu tot ce putu spune.

— Mă duc doar să văd cum stă treaba. Încerc doar dacă pare sigur.

Amy dădu din cap, fără să-şi dea seama dacă Jeff o putea vedea. Tânărul se ridică, apoi se aplecă să-şi lege un şiret.

— Dacă nu mă întorc, zise el, ştii unde sunt.

Fugea, asta voia să spună. Se ducea să aducă ajutoare. Dar tot ce văzu Amy fu din nou cadavrul lui Henrich, cu faţa descărnată.

— Bine, îi spuse ea, deşi întreaga fiinţă îi urla: „Nu! Nu te duce! Stai!“

Rămase acolo, aşezată lângă Pablo, privindu-l pe Jeff cum se îndepărta fără niciun alt cuvânt, dispărând în beznă.

*

* *

Eric se trezi când Jeff trecu pe lângă cort. Stătea întins pe spate, întrebându-se unde se afla. Îi era sete şi îl durea piciorul şi era mai întuneric decât credea că ar fi trebuit să fie. Apoi totul îi reveni dintr-odată în minte, întreaga zi, într-o singură străfulgerare. Mayaşii cu arcurile lor, orele petrecute pe fundul puţului, felul în care, împreună cu Amy, azvârlise pe targă trupul lui Pablo, care se zvârcolea de dureri. Ultima parte era prea mult pentru el. Era prea oribil. Îşi alungă imaginea din minte, simţindu-se descumpănit.

Stacy nu mai stătea lipită de el şi auzea pe cineva sforăind în cealaltă parte a cortului. Mathias, presupuse. Se întrebă cât era ceasul, ce mai făcea Pablo, şi se gândi o clipă să se ridice şi să se ducă să-l vadă. Dar era prea obosit; impulsul dispăru la fel de repede cum venise, apoi pleoapele, grele, i se închiseră din nou. Îşi strecură mâna pe sub elasticul chiloţilor şi se scărpină. Penisul îi era lipicios. Abia atunci îşi aminti episodul erotic cu Stacy. Şi mai era încă ceva acolo, în întuneric. Ceva moale, nu foarte mare, dar insistent, ca o pânză de păianjen care îi mângâia gamba. Dădu din picioare încercând să scape, se rostogoli într-o parte, apoi adormi.

*

* *

Jeff o luă de-a dreptul printre lujeri, în josul dealului. Mayaşii aprinseseră focuri de jur împrejurul dealului, prin tot luminişul, la intervale egale, suficient de aproape încât lumina unuia să se întrepătrundă cu a următorului. Două erau însă ceva mai depărtate, lăsând o umbră îngustă să se strecoare printre ele.

Nu era mult; Jeff ştia că numai atât nu era suficient. Avea nevoie de încă un factor care să-l ajute - o clipă de neatenţie, un mayaş pe care să-l fi furat somnul sau doi dintre ei prinşi într-o discuţie, şoptindu-şi o poveste. Avea nevoie de zece secunde, poate de douăzeci, atât cât să se apropie de luminiş, să-l traverseze, apoi să dispară în junglă.

Coborârea printre lujeri era mai dificilă decât se aşteptase. Plantele creşteau până la înălţimea genunchiului în cele mai multe locuri, însă uneori i se ridicau până aproape de talie. Se agăţau de el în timp ce mergea, îşi înfăşurau tentaculele în jurul picioarelor lui. Înainta încet şi cu efort -

trebuia să se oprească mereu ca să-şi tragă răsuflarea. Ştia că trebuia să-şi păstreze energia, în eventualitatea în care, ajuns la baza dealului, ar fi trebuit să o ia la fugă, urmărit prin junglă de mayaşii înfuriaţi, strigând după el, slobozind din arcuri săgeţi care să-i şuiere pe lângă urechi.

Tocmai o luase din loc după o astfel de pauză - nu ajunsese încă la jumătatea dealului - când păsările începură să ţipe, scoţând strigăte ascuţite, denunţându-i prezenţa. Jeff nu le vedea prin întuneric. Se opri şi rămase nemişcat. Dar, când făcu un alt pas, începură din nou. Erau ţipete stridente, asurzitoare; parcă un stol întreg ar fi avut cuiburile pe panta dealului. Lui Jeff îi veni brusc în minte o amintire din copilărie, când văzuse păsările de la grădina zoologică; îl înspăimântaseră zgomotele, ecourile, bătăile de aripi. Taică-său îi arătase plasa de sârmă care atârna din tavan, deasupra lor, încercând să-l calmeze, dar nu fusese suficient pentru Jeff. Plânsese fără oprire până când plecaseră. Nu avea niciun rost să meargă mai departe, îşi dădea seama de asta: mayaşii ştiau că venea. Îşi continuă totuşi coborârea, cu strigătele păsărilor urmărindu-l în întuneric.

Când se apropie de baza dealului, îi văzu pe mayaşi aşteptându-l. Trei bărbaţi stăteau lângă focul din stânga, doi - lângă cel din dreapta. Unul dintre ei avea o puşcă; ceilalţi îşi scoseseră arcurile şi ţineau săgeţile pregătite. Jeff ezită, apoi păşi pe marginea porţiunii curăţate; lumina focurilor îi dansa pe trup. Bărbaţii cu arcurile nu păreau să se uite la el; priveau la porţiunea de deal de deasupra, ca şi când s-ar fi aşteptat să-i vadă şi pe ceilalţi venind. Bărbatul cu puşca ridică arma şi o îndreptă spre pieptul lui Jeff. În aceeaşi secundă, ţipetele păsărilor încetară.

Mayaşii stăteau cu spatele la focuri - ca să poată vedea prin întuneric, presupuse Jeff. Aveau chipurile umbrite, aşa că nu-şi putea da seama dacă erau aceiaşi bărbaţi pe care-i întâlniseră mai devreme sau alţii, sosiţi de curând. Un ceaun mare şi negru atârna deasupra focului din dreapta; ieşeau aburi din el şi simţea miros de tocăniţă de pui. Stomacul lui ghiorăi, îi era foame. Nu se putu abţine: rămase câteva clipe cu ochii lipiţi de ceaun. Cineva cânta încet în umbra din spatele focului; era o voce de femeie, dar unul dintre bărbaţii cu arcurile scoase un fluierat scurt şi cântecul încetă. Nimeni nu vorbea. Mayaşii îl priveau, aşteptând să vadă ce avea de gând să facă.

Jeff ar fi dorit să poată vorbi cu ei, să-i întrebe ce voiau, de ce-i ţineau captivi pe dealul ăla, ce trebuiau să facă pentru a-şi câştiga libertatea… Dar nu le vorbea limba, şi cumva se îndoia că ar fi catadicsit să-i răspundă, chiar dacă l-ar fi înţeles. Nu… L-ar fi privit fix în continuare, cu armele ridicate,

aşteptând. Putea fie să înainteze cu curaj spre ei şi să se lase străpuns de săgeţi, la fel ca fratele lui Mathias, fie să se întoarcă şi să urce încet înapoi, printre lujeri, printre strigătele păsărilor, prin întuneric. Nu avea alte variante.

O luă înapoi pe deal.

Din motive inexplicabile, întoarcerea fu mult mai uşoară decât fusese coborârea. Urcuşul îl obosea, desigur, gravitaţia îl trăgea în mod firesc în jos, însă lujerii îl încurcau mult mai puţin acum, părând chiar să se dea la o parte din drum în loc să-l înhaţe şi să i se încolăcească printre picioare. Şi, lucru şi mai ciudat, păsările nu mai scoteau niciun strigăt. Jeff se gândea la asta în timp ce urca dealul. Presupuse că era posibil să fi zburat în vreme ce el şi mayaşii stătuseră la baza dealului, în timpul confruntării lor mute, dar, dacă aşa se întâmplase, nu-şi putea explica de ce nu auzise fâlfâit de aripi. Şi de ce nu văzuse nicio pasăre mai devreme, pe timpul zilei? Cu siguranţă erau destul de multe, judecând după intensitatea ţipetelor pe care le scoseseră în timp ce cobora, şi i se părea ciudat că niciunul dintre ei nu le observase prezenţa. Singura explicaţie la care se putu gândi era că păsările veniseră la apusul soarelui, în timp ce el şi Mathias erau prea preocupaţi să-l scoată pe Pablo din puţ ca să le mai observe. Era evident că păsările îşi petreceau noaptea acolo, ceea ce însemna că a doua zi ar fi trebuit să le poată găsi cuiburile. Şi poate că erau şi ouă în cuiburi. În orice caz, puteau întinde nişte capcane ca să prindă păsările adulte, şi găsi o oarecare alinare în acest gând. Puteau să distileze urina, să adune rouă, să spere că va ploua, dar nimic din toate astea nu rezolva problema hranei. Evitase să se gândească la asta, simţind că nu putea găsi o soluţie, dar în acel moment, ca un cadou neaşteptat, răspunsul apăru de la sine.

Trebuiau să folosească ceva subţire, dar puternic, ca un fir de undiţă. Era totuşi prea obosit ca să gândească dincolo de acest punct. Nu conta; aveau destul timp. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă la cort, să se prăbuşească în el şi să doarmă. De dimineaţă, pe lumină, era sigur că totul avea să-i apară mai clar: toate lucrurile pe care mai trebuiau încă să le facă şi modul în care ar fi trebuit să le facă.

*

* *

Stacy avea a treia tură. Amy o trezi punându-i mâna pe umăr, şoptindu-i că era timpul. Lui Stacy îi era sete. Ţinea ochii deschişi, dar nu era pe deplin trează; era prea întuneric în cort ca să vadă ceva. Îşi dădea seama că Eric era

întins alături, apoi Amy aplecată peste ea, zgâlţâind-o, apoi Jeff şi Mathias. Băieţii dormeau. Mathias sforăia uşor.

Amy şoptea întruna:

— E timpul!

Stacy se chinui mai întâi să înţeleagă cuvintele, să priceapă ce însemnau, apoi, dintr-odată, îşi dădu seama. Era trează; trebuia să se ridice, să iasă din cort şi să tragă fermoarul în urma ei.

Era trează, dar încă ameţită. Trebuia să se ducă s-o schimbe pe Amy. Păşi cu grijă peste Jeff în vreme ce Amy se strecura în locul ei, mormăind ceva, întinzând mâna. Stacy încercă de câteva ori până reuşi să-i desfacă ceasul de la mână. Apoi era afară, singură cu Pablo, aşezată lângă el, din ce în ce mai trează, îşi puse ceasul lui Amy la încheietură - era cald şi un pic umed.

Pablo dormea. Îi auzea respiraţia şi îşi dădea seama că nu suna normal. Era hârâită, parcă încărcată cu lichid, ceea ce o făcu să se gândească la plămânii grecului, la ce se întâmpla înăuntrul lui, la criza spre care se îndrepta, la organele care începeau să-i cedeze. Îl privea ca prin ceaţă, fără să se uite cu atenţie la el, şi trecură câteva minute până când îi observă prin întuneric picioarele şi penisul gol, expus. Avu impulsul - absurd, indecent, repede reprimat - de a întinde mâna şi de a i-l atinge. Sacul de dormit era pe jos, lângă targă. Se ridică, îl luă şi se aplecă să-l aşeze peste Pablo, uşor, încet, încercând să nu-l trezească,

Pablo tresări, îşi mişcă uşor capul, dar nu deschise ochii.

Era un moment potrivit pentru ea să încerce să evalueze situaţia în care se găsea - să analizeze evenimentele de peste zi sau să se gândească la ce urma - şi, deşi era conştientă de acest lucra, deşi înţelegea necesitatea unei astfel de reflecţii, nu reuşi, în ciuda eforturilor, să se concentreze. Stătea în întuneric, ascultând şuieratul lichid al respiraţiei lui Pablo, şi mintea îi rămase goală, nu adormită, dar nici complet trează. Avea ochii deschişi - înţelegea ce se întâmpla în jur, şi-ar fi dat seama dacă Pablo ar fi încetat brusc să mai respire sau dacă ar fi strigat-o -, dar cu toate astea se simţea ca şi când nu ar fi fost acolo. Se gândi la un manechin dintr-o vitrină de magazin, care priveşte în stradă; aşa se simţea şi ea.

Se uita mereu la ceasul luat de la Amy, chinuindu-se să desluşească cifrele în întuneric. Trecură şapte minute, apoi trei, apoi şase, apoi două, apoi făcu un efort de voinţă să nu se mai uite, ştiind că n-ar fi reuşit decât să simtă că timpul trecea mai încet dacă-l diseca în bucăţele atât de mici.

Încercă să cânte în minte, în speranţa de a-şi găsi o ocupaţie, dar nu se

putea gândi decât la colinde de Crăciun. *Veseli clopoţei, O, brad frumos!, Frosty, omul de zăpadă.* Nu ştia toate cuvintele şi, chiar şi în gând, tonalităţile se ridicau şi cădeau, nu-i plăcea cum îi suna vocea. Aşa că se opri şi se uită, pierdută, la Pablo.

Nu se putu stăpâni şi se uită din nou la ceas. Era trează de douăzeci şi nouă de minute; mai avea o oră şi jumătate. Preţ de-o clipă, intră în panică, nereuşind să-şi amintească pe cine trebuia să trezească după ce tura ei se sfârşea, apoi îşi aduse aminte, simţindu-se foarte mândră pentru isteţimea de care dădea dovadă. Amy fusese cea care-o trezise din somn, iar Jeff avusese prima tură, ceea ce însemna că următoarea tură era a lui Mathias. Privi iar ceasul: mai trecuse un minut.

„Sper să nu se trezească Pablo", îşi spuse şi, chiar în acea clipă - de parcă ar fi auzit cuvintele pe care le rostise doar în gând Pablo se trezi.

Rămase nemişcat o clipă, uitându-se la ea. Apoi tuşi, întorcând capul. Ridică mâna, ca şi când ar fi vrut să-şi acopere gura, dar nu avu putere să-şi ducă gestul la capăt; nu ajunse decât până la gât. Mâna îi rămase câteva secunde suspendată în aer, atârnând deasupra mărului lui Adam, apoi îi căzu încet pe piept. Îşi linse buzele, se întoarse din nou spre ea şi spuse ceva în greacă; părea o întrebare. Stacy îi zâmbi, dar simţi că era un gest fals, o minciună, şi se gândi că şi Pablo îşi dădea seama de asta, că ghicea, probabil, tot ceea ce ea încerca să ascundă cu acel zâmbet, întreaga situaţie disperată. Totuşi, nu se putu opri; zâmbetul era acolo şi nu voia să dispară.

— E-n regulă, zise ea, dar nu era suficient, iar Pablo începu din nou să vorbească, repetând întrebarea.

Se opri, apoi întrebă din nou, începând să-şi mişte braţele, amândouă, pentru a sublinia cuvintele, bătând aerul cu mâinile. Această agitaţie făcea ca nemişcarea picioarelor lui să fie şi mai greu de ignorat, iar Stacy simţi cum începe să o cuprindă panica. Nu ştia ce trebuia să facă.

Pablo vorbea întruna: punea aceeaşi întrebare, iar şi iar, despicând aerul cu mâinile deasupra pieptului.

Stacy încercă să dea din cap, dar se opri brusc, speriată că tânărul ar fi putut întreba: „O să mor?" Apoi se gândi să clatine din cap, dar îşi dădu seama că şi acest gest era la fel de periculos, fiindcă întrebarea lui Pablo ar fi putut fi şi: „O să mă mai fac bine?" Zâmbea în continuare - nu se putea opri. Stătea lângă el şi-l privea, simţind cu fiecare clipă că lacrimile erau pe cale s-o podidească, deşi nu voia să plângă, şi se străduia cu disperare să se stăpânească, voia să fie puternică, să-l facă să se simtă în siguranţă, doar

pentru că ea era cu el, fiindcă-i era prietenă şi fiindcă l-ar fi ajutat, dacă ar fi putut. Se întrebă în ce măsură Pablo înţelegea situaţia în care se afla. Îşi dădea seama că-şi rupsese spatele? Că, aproape sigur, n-avea să mai poată merge niciodată? Şi că avea toate şansele să moară până când cineva le venea în ajutor?

Îşi agita necontenit braţele, punea mereu şi mereu aceeaşi întrebare, ridicând vocea, cuprins parcă de nerăbdare sau de frustrare. Erau şase sau şapte cuvinte, deşi era greu de spus, pentru că se suprapuneau unele peste altele, amestecându-se, iar hârâitul ăla flegmatic le făcea şi mai greu de înţeles. Stacy încercă să ghicească ce însemnau cuvintele, însă nu reuşi. Mintea ei nu-i oferea decât două variante: „O să mor?“ şi „O să mă fac bine?“ Stătea lângă el, simţind ba că ar fi trebuit să clatine din cap, în semn că nu, ba să dea din cap în semn că da, cu acelaşi zâmbet mincinos îngheţat pe faţă. Voia iar să se uite la ceas, voia să iasă cineva din cort, s-o ajute, voia ca Pablo tacă, să adoarmă la loc, să închidă ochii, să nu-şi mai agite braţele. Îi luă mâna şi i-o strânse cu putere şi asta păru să aibă un oarecare efect, păru să-l mai liniştească. Apoi, fără să se gândească, Stacy începu să cânte colinde de Crăciun, foarte încet, înlocuind cu la-la-la cuvintele pe care nu le ştia. Cântă *Noapte liniştită, Împodobeşte-ţi casa,* cântă *Moş Crăciun.* Pablo tăcu. Îi zâmbea ca şi când ar fi recunoscut cântecele; păru chiar să i se alăture când ajunse la *Rudolf, cu nasul roşu,* mormăind cuvintele împreună cu ea, în greceşte. Apoi ochii i se închiseră şi mâna i se înmuie într-a ei; adormi, respiraţia deveni mai profundă şi hârâitul lichid începu să se audă din nou.

Stacy se opri din cântat. Amorţise; ar fi vrut să se ridice în picioare şi să se întindă, dar se temea să lase mâna lui Pablo, se temea să nu-l trezească. Închise ochii - „Mă odihnesc doar“, îşi spuse - ascultându-i respiraţia, dorindu-şi să nu fi sunat aşa, numărând de câte ori trăgea aer în piept, potrivindu-şi respiraţia după a lui: „Unu, doi, trei, patru…“

Dintr-odată, Mathias era lângă ea, ghemuit în întuneric, cu mâna pe braţul ei - o atingere rece - şi Stacy îl privea clipind des, nedumerită, uşor alarmată, întrebându-se cine era, ce voia, până când îşi aminti dureros unde se afla şi îşi dădu seama că adormise. Se simţea frustrată, ruşinată, simţea că-şi neglijase îndatoririle. Se grăbi să se ridice în capul oaselor.

— Îmi pare rău, zise ea.

Mathias păru speriat.

— De ce? întrebă el.

— Fiindc-am adormit.

— Nu-i nimic.

— N-am vrut, continuă ea. Îi cântam, şi el a…

— Şşşt!

Mathias o mângâie pe braţ. Apoi îşi retrase mâna, provocându-i un fior în capul pieptului, făcând-o să simtă parcă o uşoară schimbare de gravitaţie. Simţi cum alunecă spre el şi trebui să facă un efort să se oprească.

— E bine, spuse Mathias. Uite!

Arătă cu capul spre Pablo, care încă mai dormea, cu gura uşor deschisă, cu capul întors. Dar nu părea deloc bine; părea vlăguit, ca şi când ceva i s-ar fi aşezat pe piept şi îi absorbea, treptat, viaţa din el.

— Au trecut două ore, spuse Mathias.

Stacy ridică braţul şi se uită la ceasul lui Amy. Avea dreptate; tura i se terminase. Putea să se strecoare în cort şi să doarmă până a doua zi dimineaţa. Dar se simţea în continuare ruşinată.

— Cum te-ai trezit? întrebă ea.

Mathias ridică din umeri şi se aşeză jos, lângă ea.

— Pot să fac asta. Îmi comand când să mă trezesc. Şi Henrich putea. Şi tata. Nu ştiu cum.

Stacy întoarse capul şi-i privi profilul.

— Uite, zise ea în cele din urmă, bâlbâindu-se uşor, căutând cuvintele - nimeni nu o învăţase cum să facă asta. În legătură cu fratele tău. Voiam, ştii tu… să-ţi spun că…

Mathias îi făcu semn să tacă.

— E-n regulă, spuse.

— Vreau să spun, cred că te simţi…

— E-n regulă. Sincer.

Stacy nu ştia ce ar mai fi putut spune. Ar fi vrut să-i ofere compasiunea ei, ar fi vrut ca el să-i spună cum se simţea, dar nu ştia cum să-l determine să facă asta. Îl cunoştea doar de-o săptămână şi abia dacă schimbaseră câteva cuvinte în acest timp. Îl văzuse urmărind-o în noaptea în care se sărutase cu Don Quijote, se simţise speriată de privirea lui, se temuse că el ar fi putut s-o judece, apoi o surprinsese prin comportarea lui atât de atentă din autogară, când băieţii îi furaseră pălăria şi ochelarii de soare - se oprise, se aplecase şi-i atinsese braţul. Habar nu avea cine era, ce fel de om era, dar fratele lui zăcea mort la baza dealului şi ar fi vrut să-l ajute, ar fi vrut ca el să plângă ca să-l poată alina. Dar Mathias n-avea să plângă, desigur; îşi dădea seama cât de imposibil era acel lucru. Stătea chiar lângă ea şi totuşi îl simţea prea

departe pentru a-l putea atinge. Nu avea nici cea mai vagă idee ce era în sufletul lui.

— Ar trebui să te duci să te culci, îi spuse el.

Stacy dădu din cap, dar nu se mişcă.

— De ce crezi c-au făcut asta? întrebă ea.

— Cine?

Stacy arătă spre baza dealului.

— Mayaşii.

Mathias tăcu un timp, gândindu-se la ce-ar putea răspunde. Apoi ridică din umeri.

— Cred că n-au vrut să-l lase să plece.

— Ca pe noi, zise Stacy.

— Exact, aprobă Mathias dând din cap. Ca pe noi.

Pablo se mişcă, întoarse capul şi amândoi se uitară la el. Apoi Mathias întinse mâna şi-i mângâie din nou braţul; Stacy simţi atingerea rece a degetelor lui.

— Nu face asta, spuse el.

— Ce să nu fac?

Mathias făcu o mişcare cu mâinile, de parcă ar fi răsucit ceva.

— Nu te zbuciuma. Încearcă să fii ca un animal. Ca un câine. Odihneşte-te când ai ocazia. Mănâncă şi bea dacă ai mâncare şi apă. Supravieţuieşte fiecărui moment. Asta e tot. Henrich - el era impulsiv. Stătea o grămadă de timp să analizeze, apoi se arunca orbeşte, cu capul înainte. Gândea prea mult şi prea puţin în acelaşi timp. Noi nu putem fi aşa.

Stacy nu spuse nimic. Vocea lui Mathias se ridicase spre final, parcă furioasă; o speriase.

Tânărul făcu un gest brusc, ca şi când ar fi dat totul la o parte.

— Îmi pare rău, zise el. Vorbeam aiurea. Nici măcar nu mai ştiu ce spun.

— E-n regulă, spuse Stacy.

Se gândea: „Aşa plânge el“. Se pregătea să întindă mâna spre el, când tânărul clătină din cap, oprind-o.

— Nu, zise el. Nu e. Nu-i deloc în regulă.

Trecu apoi aproape un minut, timp în care Stacy formulă în minte fraze şi cuvinte, căutând combinaţia potrivită fără să reuşească însă s-o găsească. Respiraţia hârâită a lui Pablo era singurul lucru care tulbura tăcerea. În cele din urmă, Mathias îi făcu din nou semn spre cort.

— Sincer, chiar ar trebui să dormi.

Stacy dădu din cap şi se ridică. Se simţea amorţită şi ameţită, îi atinse umărul. Îşi lăsă mâna acolo câteva clipe, îl strânse uşor, apoi se strecură în cort.

*

* *

Amy tresări şi se trezi cu inima în gât. Se ridică în capul oaselor, încercând să se orienteze, să înţeleagă cine o trezise atât de brusc din somn. Crezuse că fusese un zgomot, dar, în cazul ăsta, ea părea să fie singura care-l auzise. Ceilalţi stăteau în continuare întinşi, nemişcaţi, cu ochii închişi, respirând adânc şi ritmic. Numără trupurile pe întuneric: Eric, Stacy şi Jeff. Mathias era afară, presupuse. Îl supraveghea pe Pablo. Aşadar erau toţi.

Ascultă să vadă dacă sunetul se repeta; bătăile inimii i se potoliră treptat.

Linişte.

Probabil că fusese un vis, deşi nu-şi amintea nimic, cu excepţia sentimentului intens de panică atunci când se ridicase, senzaţia că sângele ei era prea gros şi că îi alerga prea repede prin vene. Se întinse la loc şi închise ochii. Dar nu dormea, încă asculta, încă era speriată - deşi nu ar fi putut spune de cine sau de ce anume - şi îi era şi sete; buzele i se lipeau una de alta, le simţea uscate, ca o crustă, limba-i era umflată şi avea în gură un gust sălciu. Treptat, cum stătea aşa întinsă, dorindu-şi să doarmă, dar fără să poată dormi, setea începu să-i învingă teama - ca un câine mare care latră la altul mic, pe întuneric. Pipăi cu laba piciorului, întinzându-se ca o balerină, şi atinse bidonul cu apă din capătul cortului. Dacă ar fi putut bea doar puţină apă, numai atât cât să scape de gustul ăla înfiorător, ar fi reuşit să adoarmă la loc. Şi asta era important, nu? Trebuiau să fie odihniţi a doua zi dimineaţa, să aibă energie ca să facă tot ceea ce Jeff va considera că era necesar pentru a putea supravieţui. Să se plimbe printre lujeri cu cârpe legate în jurul gleznelor. Să sape o groapă ca să distileze urina. Doar o înghiţitură, una mică - cerea oare chiar atât de mult? Desigur, căzuseră de acord să nu mai bea niciunul până a doua zi dimineaţa. După ce se trezeau cu toţii, odihniţi, îşi puneau laolaltă rezervele de apă şi de mâncare. Dar cu ce-o ajuta pe ea asta acum, când buzele i se încleiaseră, când limba i se umflase, când ceilalţi stăteau întinşi lângă ea, cufundaţi în somn, fără să simtă nimic?

Se ridică iar în capul oaselor, privind cu ochii mijiţi spre capătul cortului, încercând să desluşească, prin întuneric, forma bidonului. Nu reuşi; vedea grămada de lucruri de acolo, o pată întunecată, dar nu putea distinge obiectele în parte - rucsacurile, cutia de scule, bocancii, bidonul de plastic. Îl

simţise totuşi cu piciorul: ştia unde este. Nu trebuia decât să se deplaseze câţiva centimetri şi să pipăie obiectele până când îl găsea. Apoi, n-ar mai fi trebuit decât să-i deşurubeze capacul, să ridice bidonul la buze, să-şi lase capul pe spate. Doar o înghiţitură mică - cine putea să-i poarte pică pentru atât? Dacă Eric, să spunem, s-ar fi trezit şi ar fi implorat-o să-l lase să bea, ea l-ar fi lăsat din toată inima, chiar dacă ei, uneia, poate nu i-ar fi fost sete. Şi era sigură că şi ceilalţi ar fi gândit la fel, că ar fi manifestat faţă de ea aceeaşi generozitate. Putea să-i trezească, să le ceară voie, şi ei ar fi spus: „Da, sigur!“ Dar de ce să-i deranjeze când toţi păreau să doarmă atât de profund?

Se mişcă spre peretele cortului, încercând în continuare să se uite după bidon, atentă să nu facă niciun zgomot.

Nu avea de gând să fure apă, desigur - nu, nici măcar o sorbitură. Fiindcă, la urma urmei, asta era, nu? Furt! Nu aveau multă apă şi - în ciuda schemelor lui Jeff - nu puteau fi siguri că vor mai putea face rost de alta. Aşadar, dacă ar fi băut acum, chiar şi numai o înghiţitură, pe când ceilalţi dormeau, ar fi rămas mai puţină pentru ei. Văzuse destule filme despre supravieţuire - avioane prăbuşite, naufragii, călători spaţiali aruncaţi pe planete îndepărtate - ca să ştie că exista întotdeauna cineva care înhăţa, cu o privire sălbatică şi înjurând, care se lupta pentru ultima porţie, care înghiţea atunci când ceilalţi de-abia sorbeau, şi nu voia să fie ea acea persoană. Egoistă, gândindu-se doar la propriile nevoi. Fiecare îşi băuse raţia de apă înainte de a merge la culcare, trecând bidonul din mână-n mână, şi asta fusese tot; hotărâseră împreună să nu mai bea niciun strop până a doua zi dimineaţa. Dacă toţi ceilalţi puteau aştepta, ea de ce să nu poată?

Se apropie un pic mai mult. Voia doar să vadă bidonul, poate şi să-l atingă, să-l simtă în mână, să-l cântărească. Ce era rău în asta? Mai ales dacă ar fi ajutat-o să adoarmă la loc?

Problema era că, de fapt, nu hotărâseră nimic propriu-zis. Nu discutaseră despre asta, nu supuseseră chestiunea la vot. Jeff luase de unul singur o hotărâre pe care le-o impusese apoi lor, şi ei fuseseră prea obosiţi ca să mai protesteze, plecaseră capetele şi acceptaseră. Dacă ea ar fi fost mai odihnită, sau mai puţin speriată, poate că ar fi vorbit, a fi cerut o porţie mai mare chiar atunci şi acolo. Şi poate că ar fi fost susţinută de ceilalţi. Nu, cu siguranţă nu se putea spune că hotărâseră împreună.

Şi ce avea să se întâmple dimineaţa? Ar fi plimbat iar bidonul de la unul la altul, nu? Şi-ar fi luat pe rând înghiţitura care le revenea. Dar, de vreme ce ei îi era sete acum, de ce nu şi-ar fi revendicat porţia cu câteva ore mai

devreme? Nu însemna că fură; ar fi fost ca atunci când cineva îşi cere salariul în avans. De dimineaţă, când aveau să-i întindă bidonul, avea să clatine din cap, explicându-le că-i fusese sete în timpul nopţii - îngrozitor de sete -, aşa că îşi consumase raţia de dimineaţă.

Înaintă încă treizeci de centimetri şi îl văzu, îi desluşi forma printre restul lucrurilor îngrămădite lângă peretele cortului. Nu mai trebuia decât să se lase puţin în faţă, în mâini şi-n genunchi, să întindă braţul şi să apuce bidonul de mâner. Stătu preţ de o clipă lungă, ezitând. În mintea ei, încă mai dezbătea problema, începuse chiar să se îndepărteze de idee, spunându-şi că ar fi trebuit să aştepte până se făcea dimineaţă, ca toţi ceilalţi, că se purta ca un copil, apoi, brusc - chiar în timp ce se gândea la toate astea trupul i se mişcă mai aproape de bidon, mâna i se întinse după el, îl ridică, îi deşurubă capacul. Totul se întâmpla cu viteză, ca şi când s-ar fi temut că cineva ar fi putut s-o prindă şi s-o oprească. Ridică bidonul la gură, îşi luă înghiţitura mică, dar nu fu de-ajuns. Nu fu nici pe departe îndeajuns. Duse bidonul mai sus, turnându-şi apa pe gât: o înghiţitură lungă, cu gâlgâit, apoi încă una; simţi apa curgându-i pe bărbie.

Lăsă bidonul jos şi se şterse la gură cu dosul palmei. În timp ce înşuruba capacul la loc aruncă o privire îngrijorată spre umbrele trupurilor celorlalţi: Eric şi Stacy dormeau adânc, dar Jeff se uita la ea prin întuneric. Se priviră preţ de câteva clipe lungi. Amy crezu c-o să vorbească, se temu c-o s-o dea de gol, dar Jeff nu spuse nimic. Era atât de întuneric, încât Amy aproape că se convinse singură că ochii tânărului nici măcar nu erau deschişi, că doar i se părea, că avea mustrări de conştiinţă, dar Jeff clătină din cap o dată - mai puţin a mustrare, cât a repulsie -, apoi se întoarse cu spatele la ea.

Amy puse bidonul înapoi lângă perete, apoi reveni la locul ei.

— Mi-era sete, şopti ea.

Simţea că-i vine să plângă, dar era şi furioasă; încerca un adevărat cocteil de emoţii: vină, furie şi ruşine. Dar şi uşurare: apa în gura ei, pe gât, în stomac.

Jeff nu-i răspunse. Rămase tăcut, perfect nemişcat, şi această atitudine o întristă pe Amy mai mult decât un reproş. Nu mai era vrednică nici măcar de-un răspuns - asta îi spunea Jeff.

— La dracu'! zise Amy, nu tare, dar nici încet. Ai auzit, Jeff? La dracu'!

Simţea că o podidesc lacrimile; nu încercă să şi le oprească.

— Ce? întrebă Stacy năucită, încă pe jumătate adormită.

Amy nu-i răspunse. Stătea ghemuită, strângându-se singură în braţe. Ar fi

vrut să se repeadă asupra lui Jeff, să-l lovească tare cu pumnii în umeri, să-l facă să se întoarcă spre ea, să-i spună că totul era-n regulă, că nu greşise cu nimic, că înţelegea, că o ierta, că nu era nimic, chiar nimic… însă el stătea întors cu spatele - dormea deja, presupuse Amy, la fel ca Stacy şi ca Eric, lăsând-o cu toţii singură, trează în întuneric, cu faţa scăldată de lacrimi.

*

* *

Soarele răsărise. Fu primul lucru pe care-l remarcă Eric când deschise ochii; lumina pătrundea filtrată prin cortul portocaliu, de nailon. Şi deja se făcuse cald - ăsta fu al doilea lucru. Era transpirat, avea gura uscată. Îşi înălţă capul şi privi în jur. Stacy dormea lângă el. Apoi, dincolo de ea, era Amy, strânsă ghem. Mathias plecase. La fel şi Jeff.

Eric se gândi să se ridice în şezut, dar era încă obosit şi îl durea tot trupul. Lăsă capul jos, închise din nou ochii şi stătu câteva secunde să catalogheze diversele dureri pe care le semnala corpul lui, începând de sus şi până jos. Maxilarul era lovit; îl durea când deschidea şi închidea gura. Îl durea şi cotul; când duse mâna la tăietură, o simţi fierbinte. Partea de jos a spatelui îi era înţepenită şi durerea îi radia în jos, pe picior, de câte ori se mişca. Şi apoi mai era şi genunchiul, care nu-l durea atât de tare pe cât s-ar fi aşteptat, ba chiar părea amorţit. Încercă să-l îndoaie, însă piciorul nu i se mişcă; parcă cineva sau ceva ar fi stat pe el, ţintuindu-l la pământ. Se ridică puţin ca să se uite şi fu uluit să vadă că lujerii crescuseră foarte mult în timpul nopţii, întinzându-se din grămada de provizii din capătul cortului şi cuprinzându-i piciorul stâng, urcând până aproape de talie.

— Isuse! exclamă Eric.

Nu era o exclamaţie de teamă, nu încă; ceea ce simţea era mai degrabă dezgust.

Se ridică în capul oaselor şi tocmai se pregătea să smulgă planta de pe trup, când Pablo începu să urle.

*

* *

Jeff era la baza dealului, prea departe ca să poată auzi strigătele. Ieşise din cort la scurt timp după ce se crăpase de ziuă şi urinase în sticla de plastic. După ce terminase, era mai mult de jumătate plină. Mai târziu, după ce răsărea soarele, puteau să sape o groapă şi să încerce să distileze ceea ce adunaseră. Jeff nu era sigur că o să meargă - avea în continuare senzaţia că uitase un detaliu esenţial -, dar cel puţin ar fi avut o ocupaţie timp de câteva

ore, ca să nu se mai gândească la cât de foame şi de sete le era.

Puse dopul sticlei, o aşeză jos, apoi se îndreptă spre paravanul lui Pablo. Mathias stătea alături, picior peste picior; îl salută cu un semn din cap când îl văzu apropiindu-se. Nu se făcuse încă ziuă, însă bezna nopţii începuse să se risipească. Jeff îi vedea chipul lui Mathias, îi vedea părul ţepos care începuse să-i acopere obrajii. Îl vedea şi pe Pablo, întins pe spate, nemişcat, cu ochii închişi, acoperit până la brâu cu un sac de dormit. Îl vedea destul de bine ca să-i distingă expresia răvăşită, obrajii traşi, ochii adânciţi în orbitele încercănate, gura schimonosită. Jeff se aşeză uşor pe pământ, lângă Mathias, şi rămaseră aşa, în tăcere, câteva minute bune. Ceea ce îi plăcea lui Jeff la tânărul neamţ era acea distanţare, modul în care îl aştepta întotdeauna pe celălalt să vorbească primul. Îi era uşor să stea lângă el. Nu trebuia să se prefacă, lucrurile erau exact ceea ce păreau.

— Pare destul de grav, nu-i aşa? zise Jeff.

Privirea lui Mathias se plimbă încet peste trupul lui Pablo, oprindu-se pe faţa grecului. Dădu din cap.

Jeff îşi trecu mâna prin păr. Îl simţi gras; degetele îi alunecau prin el. Trupul îi emana un miros acru, ca de drojdie. Îşi dori să poată face un duş, o dorinţă bruscă şi atât de puternică, încât aproape că-i aduse lacrimi în ochi - lacrimi de frustrare, pentru că era conştient că nu putea obţine ceea ce-şi dorea, oricât de mult ar fi încercat. Alungă acest sentiment, îşi reprimă gândurile, se forţă să se concentreze asupra realităţii, nu asupra dorinţelor, asupra a ceea ce exista aici şi acum, oricât de dureroasă ar fi fost această realitate. Avea gura uscată şi îşi simţea limba umflată. Se gândi la bidonul de apă, dar ştia că trebuia să aştepte până când se trezea toată lumea. Gândul i se opri, în mod inevitabil, la Amy şi la furtişagul ei din timpul nopţii. Trebuia să discute cu ea; nu putea să continue aşa. Sau poate că nu; poate că era mai bine să nu menţioneze incidentul. Încercă să se gândească la un mod indirect de a aborda subiectul, dar se simţea murdar, şi obosit, şi însetat, iar mintea refuza să-l ajute. Taică-său se pricepea la lucruri de genul ăsta, ştia cum să spună o poveste mai degrabă decât să ţină o predică. Abia după aceea îţi dădeai seama ce voia să spună: „Să nu minţi!“ Sau: „Nu-i nicio ruşine să-ţi fie frică“. Sau: „Fă ceea ce e corect, chiar dacă doare“. Dar taică-său nu se afla acolo, iar Jeff nu era ca el; Jeff nu ştia să fie atât de subtil. Simţi un nod în gât de emoţie - îi era dor de taică-său mai tare decât îi lipsea dușul pe care ştia că nu putea să-l facă, îi era dor de părinţii lui, ar fi dat orice să-i aibă acolo, lângă el, să rezolve ei lucrurile, în locul lui. Jeff avea

douăzeci şi doi de ani; nouăzeci la sută din viaţa lui de până atunci fusese copilărie, o copilărie pe care o simţea încă atât de aproape, încât avea senzaţia c-o putea atinge. Acea apropiere îl speria chiar. Ştia că a se simţi copil în acele momente, a aştepta ca altcineva să-l salveze ar fi însemnat o moarte la fel de sigură ca oricare alta.

„N-o să spun nimic“, se hotărî. Avea să aducă vorba despre incidentul din timpul nopţii doar dacă Amy recidiva.

Îi povesti lui Mathias despre groapa acoperită cu pânză în care puteau să distileze urina. Îi explică şi cum intenţiona să adune roua, legându-şi cârpe în jurul gleznelor.

— Acum ar fi momentul să facem asta, zise el. Chiar înainte să răsară soarele.

Mathias se întoarse şi privi spre est. Nu era adevărat ce se spune, că cerul cel mai întunecat e cel dinaintea răsăritului. Era deja lumină, cerul se transformase din negru în cenuşiu, deşi soarele nu se zărea încă.

— Sau poate că nu, continuă Jeff. Poate-ar trebui să aşteptăm. Să-i lăsăm pe toţi să mai doarmă. Avem destulă apă pentru azi. Şi s-ar putea să şi plouă.

Mathias făcu un gest ambiguu, pe jumătate dând din cap, pe jumătate ridicând din umeri, şi rămaseră un minut în tăcere. Jeff ascultă respiraţia lui Pablo. Era prea hârâită, încărcată de flegmă. Dacă ar fi fost în spital, medicii ar fi pompat antibiotice în el; ar fi folosit tot felul de dispozitive ca să-i elibereze căile respiratorii. Suna îngrozitor.

— Cred că ar fi bine să punem un semn, zise Jeff. Aşa, de siguranţă. În caz că vin grecii şi nu-i nimeni acolo. Un craniu şi două oase încrucişate, ceva de genul ăsta.

Mathias râse, foarte încet.

— Parcă ai fi neamţ.

— Ce vrei să spui?

— Faci întotdeauna ceea ce e practic, chiar şi când n-are niciun rost.

— Crezi că un semn n-are niciun rost?

— Ieri, când ai urcat dealul, pe tine te-ar fi oprit un craniu şi două oase încrucişate?

Jeff se gândi la asta, încruntându-se.

— Dar merită să-ncercăm, nu crezi? întrebă el. La urma urmei, nu înseamnă că, dacă nu ne-ar fi oprit pe noi, n-ar putea totuşi să oprească pe altcineva.

Mathias râse din nou.

— *Ja, Herr* Jeff. Cum să nu! Du-te şi pune semnul.
Îi făcu semn să plece.
— *Gehen Sie,* zise. Du-te!

*

* *

Jeff se ridică şi se îndepărtă de Mathias. Lucrurile scoase din cortul albastru erau în continuare pe jos, aruncate grămadă - rucsacurile, aparatul de radio, aparatul foto şi trusa de prim ajutor, discul frisbee, sufertaşul gol, caietele spiralate. Jeff scotoci în primul rucsac, apoi în al doilea, până când găsi un pix negru. Îl luă, scoase şi un caiet, le duse în vârful dealului, lângă resturile rămase după ce Mathias construise, în grabă, paravanul lui Pablo. Luă de acolo rola de bandă adezivă şi un băţ de aluminiu de un metru. Mathias îl privea - zâmbind, clătinând din cap, fără să spună nimic. Lumina zilei începuse să se strecoare prin întuneric. Jeff îşi dădea seama că mai era doar puţin până când soarele avea să răsară. Când începu să coboare poteca, văzu focurile mayaşilor, încă aprinse la marginea luminişului, pâlpâind palide în zorii dimineţii.

Cam pe la jumătatea dealului, simţi nevoia să se ducă la toaletă - o nevoie puternică, imperativă! Lăsă jos tot ce ţinea în mână, apoi intră în lujeri şi-şi dădu repede pantalonii jos. Nu avea chiar diaree, dar nu era prea departe. Rahatul ieşi umed din el, ca un şarpe, adunându-se într-o grămăjoară între picioare. Emana o duhoare puternică, care-i provocă greaţă. Trebuia să se şteargă, dar nu ştia ce ar fi putut să folosească. Lujerii creşteau pretutindeni înjur, cu frunzele lor netede şi lucioase, dar Jeff ştia ce se întâmpla în clipa în care frunzele erau strivite, ştia că aveau seva acidă, usturătoare. Şontâcăi până la potecă, aplecat, cu pantalonii în jurul gleznelor, şi smulse o coală de hârtie din caiet. O mototoli în mână şi se şterse energic. Realiză că trebuiau să sape o latrină, undeva în josul dealului, departe de cort. Şi nu în bătaia vântului. Puteau să lase acolo un caiet, ca să aibă cu ce să se şteargă.

Cerul începuse să se lumineze de-a binelea. Era un răsărit extraordinar - un roz aprins se înălţa deasupra unei linii verzi. Jeff rămase ghemuit, privind spectaculoasa imagine, cu hârtia murdară de rahat în mână. Apoi soarele - aşa, dintr-odată - păru să ţâşnească deasupra orizontului: galben-deschis, strălucitor, prea puternic pentru a te putea uita la el.

Tocmai se întorcea în câmpul de lujeri, ca să acopere rahatul cu pământ - trăgându-şi în acest timp pantalonii la loc, căutând fermoarul -, când simţi cum degetele încep să-i ardă. În lumina din ce în ce mai puternică, văzu că

blugii îi erau acoperiţi de un fel de puf verde-deschis. Şi ghetele la fel. „De la lujeri“, îşi spuse; câteva tentacule prinseseră rădăcini în hainele lui în timpul nopţii, atât de micuţe, încât semănau mai degrabă cu nişte spori de ciupercă decât cu o plantă - diafani, ca un voal, aproape invizibili. Când Jeff îi scutură cu mâna, se rupseră, lăsând să se scurgă seva înţepătoare, care-i arse degetele. Privi puful verzuliu câteva clipe, încercând să analizeze situaţia. Faptul că lujerii puteau creşte atât de repede era un lucru extraordinar, o descoperire importantă, dar, ce însemna asta? Nu se putea gândi, nu-şi putu da seama şi, în cele din urmă, renunţă să mai încerce. Se strădui să privească în altă parte şi să se concentreze asupra zilei care îi aştepta. Aruncă hârtia mototolită peste grămăjoara de rahat. Pământul era prea tare şi prea uscat şi nu reuşi să desprindă nicio bucată când lovi cu vârful ghetei. Trebui să îngenuncheze şi să sape cu o piatră; efortul era atât de mare, încât fruntea i se acoperi de sudoare. Scoase un pumn de pământ galben, apoi încă unul, îl sfărâmă şi-l împrăştie peste mizeria pe care o făcuse, ascunzând-o parţial, îngropând putoarea; era suficient.

Apoi reveni pe potecă, oprindu-se ca să ia de jos banda adezivă, pixul, caietul şi băţul de aluminiu. Pe când se întorcea, pregătit să-şi continue coborârea pe potecă, ezită o clipă, gândindu-se: „Ar trebui să fie muşte. De ce nu sunt muşte?” Se ghemui din nou, gândindu-se la acest amănunt, parcă aşteptând ca insectele să apară, cu întârziere, bâzâind şi zumzăind. Dar nu apărură, şi mintea lui se puse în mişcare - prea rapid, fără pauză, ca un spărgător care caută prin hârtiile de pe un birou, care smulge sertarele şi aruncă pe jos tot ce e înăuntru.

„Nu numai aici, dar şi pe Pablo. Muşte care să bâzâie deasupra lui, atrase de miros, care să i se târască pe corp.

Şi ţânţari.

Şi gândaci.

Unde sunt?“

Soarele îşi continua urcuşul pe cer. Căldura se instala şi ea - atât de repede!

„Poate-s păsările, îşi zise Jeff. Poate ele au mâncat toate insectele.”

Se ridică şi începu să coboare dealul, căutând păsările, ascultând, aşteptând să le audă ţipetele. Ar fi trebuit să fie treze, să zboare de jur împrejur, anunţând zorii. Dar nu era nimic. Nicio mişcare, niciun sunet. Nu erau muşte, nu erau ţânţari, nu erau gândaci, nu erau păsări.

„Găinaţ”, se gândi Jeff şi cercetă lujerii din jur, căutând printre florile roşii-sângerii, pe frunzele netede, în formă de palmă, încercând să zărească

pete albe sau maronii-roşcate de găinaţ de pasăre.

„Poate că trăiesc în găuri, în vizuini pe care le sapă cu ciocul.“ îşi aminti că citise despre păsări care făceau asta; aproape că-şi imagina cum ar fi trebuit să arate creaturile - de culoarea pământului, cu gheare puternice, cu ciocul încovoiat. Dar nu văzu nicio urmă de tuneluri în pământ, nicio intrare umbrită.

Observă o pietricică la picioare, perfect rotundă, cam de mărimea unei afine; se aplecă, o luă şi o băgă în gură. Şi despre asta citise undeva: oamenii pierduţi în deşert sugeau uneori pietre micuţe ca să-şi înfrâneze setea. Piatra avea un gust înţepător, mai puternic decât se aşteptase; aproape că o scuipă, însă rezistă impulsului, grăbindu-se să împingă pietricica cu limba în spatele buzei de jos, ca atunci când mesteci tutun.

În carte scria că trebuia să respiri pe nas, nu pe gură; pierdeai mai puţină apă în felul ăsta.

Şi trebuia să vorbeşti cât mai puţin, doar dacă era absolut necesar.

Trebuia să mănânci cât mai puţin şi să eviţi alcoolul.

Trebuia să stai la umbră, la cel puţin jumătate de metru de pământ, fiindcă pământul acţionează ca un radiator, suge energia din tine.

Ce mai era? Erau prea multe lucruri pe care trebuia să şi le amintească, prea multe de ţinut minte, şi nu avea pe nimeni care să-l ajute.

Auzise păsările noaptea trecută. Era sigur că le auzise. Fu tentat să o ia de-a lungul pantei, să le caute cuiburile, dar ştia că trebuia să aştepte, că nu era ceva important. Mai întâi semnul. După care trebuia să se întoarcă la cort, pentru a stabili raţia de apă şi de mâncare pentru acea zi. Apoi gaura în care să distileze urina şi latrina - trebuiau să sape înainte să se facă prea cald. După aceea, putea să găsească şi păsările, să le caute ouăle, să întindă nişte capcane. Era vital să menţină ordinea, să nu se lase copleşit. Mai întâi un lucru, apoi altul - numai aşa puteau reuşi.

Începu din nou să coboare.

Mayaşii îl aşteptau jos. Erau patru - trei bărbaţi şi o femeie. Stăteau ghemuiţi lângă resturile încă fumegânde ale focului de tabără. Îl priviră în timp ce se apropia de ei. Bărbaţii se ridicară în picioare când Jeff se apropie de baza dealului şi întinseră mâinile după arme. Unul dintre ei era bărbatul care încercase la început să-i oprească, chelul cu pistolul în toc. Ţinea arma în mână, lăsată în jos, dar gata să o ridice. Gata să ţintească, să tragă. Cei doi tovarăşi ai lui aveau arcuri, cu săgeţi în ele. Jeff mai numără încă doisprezece mayaşi de-a lungul liniei copacilor, înfăşuraţi în pături, cu feţele

ascunse de pălării de paie, dormind. Unul dintre ei tresări, de parcă l-ar fi simţit apropiindu-se. Îl înghionti pe bărbatul de lângă el şi amândoi se ridicară în şezut, uitându-se la Jeff.

Jeff se opri în capul cărării şi lăsă totul jos. Se ghemui cu spatele la mayaşi. Simţea o panică pe care abia o putea stăpâni - îşi imagina arcurile ridicate, cu săgeţile în corzile întinse -, dar se gândi că acest lucru l-ar fi putut face să pară mai puţin ameninţător. Rupse o pagină goală de la sfârşitul caietului, scoase capacul pixului şi începu să deseneze primul semn, craniul şi oasele încrucişate, cât mai simplu, ca să dea de înţeles celor care l-ar fi văzut să se aştepte la ceva rău. Îngroşă conturul, înnegrind desenul.

Rupse încă o pagină, pe care scrise: „SOS".

Apoi, pe a treia pagină: „AJUTOR".

Şi pe a patra: „PERICOL".

Luă de jos o piatră de mărimea unei mingi şi o folosi pe post de ciocan, ca să înfigă băţul de aluminiu în pământ, chiar la marginea luminişului, blocând cărarea. Apoi lipi paginile de băţ, cu bandă adezivă, unul sub celălalt. În cele din urmă se întoarse, aşteptând reacţia mayaşilor. Cei doi bărbaţi de lângă copaci se întinseseră la loc, îşi puseseră pălăriile pe faţă, iar femeia de lângă foc stătea cu spatele la el. Învârtea cărbunii cu mâna stângă în vreme ce cu dreapta aşeza o oliţă pe un trepied de fier: micul dejun, probabil. Ceilalţi trei îl priveau în continuare, dar mai relaxaţi. Aproape că zâmbeau - Jeff presupuse că erau binedispuşi. Sau nu cumva exista şi o nuanţă de batjocură în atitudinea lor? Jeff se întoarse şi mai lovi de câteva ori cu piatra în băţ. Mai târziu, unul dintre ei trebuia să vină să stea acolo, să-i întâmpine pe greci, după ce autocarul sosea în Cobá, însă momentan era suficient că pusese semnele. Doar o măsură de precauţie, în cazul în care grecii apăreau mai devreme decât îi aşteptau. Dacă, de exemplu, făceau autostopul. Sau dacă închiriau o maşină.

Jeff luă pixul, caietul şi banda adezivă şi se pregătea să urce înapoi, când se răzgândi. Lăsă totul jos, din nou, şi - foarte încet, cu foarte mare atenţie - înaintă în luminiş, cu mâinile ridicate, fluturându-le în aer. Mayaşii ridicară armele. Jeff arătă spre dreapta, încercând să le explice că nu voia decât să meargă pe marginea luminişului, pe lângă lujeri: nu avea intenţia să fugă. Mayaşii se uitau ţintă la el, cu arcurile încordate, cu pistolul ridicat, îndreptat spre el, dar nu spuseră nimic, nu făcură niciun gest pentru a-l împiedica, iar Jeff interpretă asta ca pe o permisiune. Începu să meargă încet, la baza dealului.

Mayaşii îl urmară, lăsând poteca momentan nepăzită. Apoi, după aproximativ douăzeci de metri, bărbatul cu pistolul îi strigă ceva femeii din spatele lor. Aceasta se ridică de lângă oala de pe foc şi-l lovi cu piciorul pe unul dintre bărbaţii care dormeau lângă copaci. Bărbatul se ridică în şezut, frecându-se la ochi. Privi câteva clipe în urma lui Jeff, apoi îl trezi pe unul dintre tovarăşi, îşi luară arcurile şi se ridicară, îndreptându-se, adormiţi, spre foc.

Jeff continua să înainteze pe marginea luminişului; mayaşii veneau după el, cu armele ridicate. Gândurile i se învârteau iar prin cap - latrina, groapa pentru distilarea urinei, Amy care furase din apă… Se întrebă dacă grecii vor înţelege desenele sau dacă vor trece nepăsători pe lângă ele. Se uită la cer - albastru-deschis, perfect senin - şi se întrebă dacă avea să se întunece mai târziu, spre după-amiază, dacă ploile de vară, scurte, dar torenţiale, cu care se învăţaseră deja şi care, în mod misterios, lipsiseră ziua precedentă, aveau să apară. Încercă să se gândească la cea mai bună metodă prin care să adune apa de ploaie, dacă ar fi plouat - puteau folosi ce mai rămăsese din cortul albastru, să facă un fel de pâlnie uriaşă de nailon, dar care să verse apa în ce? Nu avea niciun rost să adune apa dacă nu puteau s-o păstreze; aveau nevoie de recipiente, de sticle, de bidoane. Asta era problema care-i ocupa mintea când zări prima movilă de lujeri, înaltă până la talie, şi înţelese în sfârşit de ce plecase de-a lungul luminişului, ce anume căuta aici, ce ştia - fără să admită asta în sinea lui - că va găsi în cele din urmă.

Movila era la trei metri în interiorul luminişului, ca o insulă verde în mijlocul pământului negru şi sterp. Se opri când mai erau încă vreo câţiva metri până la ea. Simţi o oarecare teamă şi aproape că se întoarse. Dar nu! Deşi ştia ce era - era sigur că ştie - tot trebuia să se ducă şi să vadă cu ochii lui. Se apropie, se ghemui şi începu să îndepărteze lujerii, uitând de pericolul sevei lor până în clipa când palmele începură să-i ardă. Până atunci, movila scăzuse la jumătate; se putea opri ca să-şi şteargă mâinile de pământ.

Era alt cadavru.

Jeff se ridică şi dădu la o parte lujerii care mai rămăseseră cu piciorul. Era o femeie; poate chiar cea pe care Henrich o întâlnise pe plajă, cea a cărei frumuseţe îl ademenise aici, spre acest loc al morţii. Avea părul blond-închis, până la umeri, dar era greu să-ţi dai seama de mai mult, întrucât cea mai mare parte a cărnii de pe faţă îi fusese mâncată. Nu mai rămăsese decât un craniu dezgolit care-l privea fix. Nu mai avea nici haine.

Nu mai rămăseseră decât scheletul şi părul, câteva fâşii mumificate de carne, o brăţară de argint încă prinsă în jurul încheieturii osoase, o cataramă, un fermoar şi un nasture de alamă odihnindu-se pe pelvisul ei, altfel gol. Cu siguranţă, nu putea fi iubita lui Henrich - era moartă de prea mult timp. Pentru a ajunge într-un asemenea stadiu de descompunere, era nevoie de câteva luni, chiar şi în acest climat. „Sau poate că nu“, se gândi Jeff, aplecându-se pentru a mai da la o parte alţi lujeri, de data asta încet, cu grijă. Poate că planta făcuse asta, poate că ea mâncase carnea de pe cadavru, se hrănise cu substanţele ei nutritive.

Mayaşii îl priveau de la aproximativ şapte metri distanţă.

Jeff smulse încă un rând de lujeri şi braţul stâng al scheletului ieşi din încheietură şi căzu zdrăngănind. Jeff observă atunci că lujerii nu creşteau din pământ; se agăţaseră de oase. Reflectă la asta câteva clipe, gândul sărindu-i dintr-odată la luminişul în sine: cum de reuşiseră mayaşii să cureţe toată vegetaţia de acolo? Lujerii se întindeau atât de repede; într-o singură noapte, prinseseră rădăcini în hainele lui, în pantofi! Şi totuşi, pământul pe care stătea acum era cu desăvârşire sterp. Luă de jos un pumn de ţărână şi îl examină cu atenţie. Sol negru, aparent bogat, presărat cu cristale albe. „Sare! îşi zise, atingând-o cu vârful limbii ca să fie sigur. Au presărat sare!“

În acel moment, sus pe deal, Pablo începu să urle. Departe - prea departe -, Jeff nu auzi nimic.

Se ridică în picioare, aruncă pământul din mână şi merse mai departe. Cei trei însoţitori îl urmară. Trecu pe lângă un alt foc de tabără - şapte mayaşi erau strânşi în jurul lui, mâncând de dimineaţă. Se opriră când îl văzură apropiindu-se şi lăsară farfuriile în poală. Jeff simţea mirosul mâncării, o vedea. Era un fel de tocăniţă - pui, roşii, orez -, probabil ce mai rămăsese din cina de seara trecută; stomacul începu să-i ghiorăie de foame. Simţi impulsul să cerşească, să se trântească în genunchi cu braţele întinse, cu palmele deschise, însă rezistă, intuind inutilitatea unui astfel de gest. Merse mai departe, sugând nervos pietricica din gură.

Vedea deja următoarea movilă.

Când ajunse lângă ea, îngenunche şi îndepărtă cu grijă câţiva lujeri.

Alt cadavru.

Acesta părea să fi fost un bărbat, deşi era greu de spus, fiindcă era şi mai deteriorat decât cadavrul blondei. Oasele i se prăbuşiseră într-o grămadă; nu mai alcătuiau un schelet. Jeff intui sexul cadavrului numai după mărimea

craniului - era mare şi pătrăţos, aproape ca o cutie. Un tentacul înflorit îşi croise drum prin orbite, intrând prin dreapta şi ieşind prin stânga. Din nou, Jeff văzu nişte nasturi şi un fermoar şerpuit ca un vierme, de la pantalonii bărbatului. O pereche de ochelari cu rame de sârmă, un pieptăn de plastic, un set de chei. Numără trei vârfuri de săgeţi. Apoi, în ţărână, aproape ascunse de grămada de oase, erau mai multe cărţi de credit şi un paşaport. Conţinutul unui portofel, desigur. Care fusese, probabil, din piele, presupuse Jeff, de vreme ce nu mai rămăsese nici urmă de el. Rămăseseră doar materialele anorganice, sintetice - metalul, plasticul şi sticla -, în rest, totul fusese mâncat. Şi, da, ăsta era cuvântul potrivit: *mâncat!* „Lujerii înfloriţi au făcut asta, realiză Jeff, nu o forţă pasivă - nu putrefacţia, nu dezintegrarea -, ci una activă."

Se aplecă asupra cadavrului, examinând paşaportul. Aparţinuse unui danez pe nume Cees Steenkamp. Fotografia dinăuntru arăta un bărbat cu fruntea lată, cu păr blond şi rar şi cu o expresie ce putea fi interpretată fie ca distantă, fie ca melancolică. Se născuse pe 11 noiembrie 1951, într-un oraş pe nume Lochem. Când ridică privirea, îi văzu pe cei trei mayaşi uitându-se la el. Era posibil, desigur, ca ei să fi fost cei care-l omorâseră pe acest om, cei care-l străpunseseră cu săgeţile. Jeff simţi impulsul de a le întinde paşaportul, de a le arăta fotografia lui Cees Steenkamp, ochii lui mari, bovini, privind lumea cu atâta tristeţe: era mort. Dar ştia că n-ar fi contat, că nu ar fi schimbat nimic. Începea să înţeleagă ce se petrecea aici, „de ce"-urile şi „pentru ce"-urile, forţele din acest joc. Vină, empatie, milă: nu avea să găsească aşa ceva aici. Fotografia nu ar fi însemnat nimic pentru aceşti oameni, şi, treptat, Jeff începea să realizeze asta - ba poate chiar să-i şi înţeleagă. La şase metri în spatele mayaşilor era un nor de insecte care bâzâiau în aer, zumzăind zgomotos la marginea junglei, ca şi cum o forţă invizibilă le-ar fi împiedicat să se apropie. Iar Jeff începea să înţeleagă şi asta.

Puse paşaportul în buzunar şi merse mai departe, cu cei trei mayaşi însoţindu-l în tăcere. Trecură pe lângă alte focuri; toţi se opreau la apropierea lui Jeff şi-l priveau în timp ce se îndepărta.

Trecu aproape o oră până când Jeff reuşi să înconjoare tot dealul şi găsi, pe acest drum, încă cinci movile. Peste tot acelaşi lucru: oase, nasturi, fermoare. Două perechi de ochelari. Trei paşapoarte - unul american, unul spaniol şi unul belgian. Patru verighete, nişte cercei, un lănţişor. Alte vârfuri de săgeţi şi câteva gloanţe, turtite acolo unde loviseră osul. Apoi, desigur,

mai fusese şi Henrich, deşi, la început, nu-l recunoscuse. Cadavrul lui era acolo unde-l lăsaseră, dar suferise schimbări dramatice în cursul nopţii. Carnea dispăruse cu desăvârşire, la fel şi cea mai mare parte a hainelor - mâncate de plantă!

Da, înţelegea acum, sau cel puţin începea să înţeleagă. Dar abia după ce închise cercul, când reveni în locul de unde plecase, la baza potecii, începu să realizeze adevărata gravitate a situaţiei în care se aflau.

Semnele dispăruseră.

Mai întâi presupuse că mayaşii le dăduseră jos, însă această variantă nu se potrivea cu imaginea pe care începuse să şi-o formeze. Stătu câteva clipe lungi privind în jur, căutând un răspuns. Vedea gaura din pământ unde înfipsese băţul de aluminiu; vedea şi piatra pe care o folosise pe post de ciocan, caietul, pixul, banda adezivă. Dar semnele dispăruseră.

Când voia să se dea bătut, zări o strălucire metalică lângă potecă, la un metru de margine, îngropată sub lujeri. Se apropie, se ghemui şi începu să pipăie cu mâinile pe sub vegetaţia care i se ridica până la genunchi. Era băţul de aluminiu - încă mai păstra căldura acumulată când stătuse în soare. Lujerii se înfăşuraseră atât de strâns în jurul lui, încât Jeff trebui să tragă cu putere ca să-l elibereze. Semnele pe care le desenase fuseseră smulse de sub banda adezivă; plantele începuseră deja să dizolve hârtia, să o mănânce. Totuşi, chiar şi acum, chiar şi în faţa acestei dovezi, tot nu se putu abţine să nu apeleze la vechea logică, la regulile după care se conducea lumea de dincolo de acel deal acoperit de lujeri: „Poate că mayaşii au aruncat cu pietre în băţ, se gândi el, şi l-au dărâmat“. Apoi, remarcă încă ceva în spatele colacilor groşi de vegetaţie: o plăcuţă de metal înnegrită. Dădu la o parte lujerii cu piciorul, întinse mâna şi scoase obiectul. Era o tigaie pătrată, cu latura de vreo treizeci de centimetri şi adâncă de şapte. Cineva zgâriase un singur cuvânt pe ea, pe fundul înnegrit de funingine, apăsând cu putere, tăind cât putuse de adânc în metal.

PELIGRO!

Jeff rămase multă vreme în capul potecii, cu bucata de metal în mână.

Pericol.

Ziua devenea din ce în ce mai caldă. Îşi lăsase pălăria în cort şi simţea soarele începând să-i ardă gâtul şi faţa. Setea lui atinsese un nou nivel. Nu mai era doar dorinţa de a bea apă; simţea şi o senzaţie de durere, de deteriorare a trupului. Pietricica pe care o tot sugea se dovedea inutilă în această luptă, aşa că o scuipă. Imediat însă, o mişcare bruscă prin vegetaţie

îi atrase atenţia, de îndată ce piatra căzu printre lujeri. Ceva se repezise, asemenea unui şarpe, la pietricică, prea repede pentru ca el să poată vedea ce era; nu remarcase decât mişcarea bruscă.

„Păsările", se gândi.

Dar nu, bineînţeles că nu erau păsările - şi el ştia asta. Fiindcă, deşi nu-şi dădea seama încă de unde venise zgomotul de noaptea trecută, înţelesese că nu era nicio pasăre pe acest deal. Nu erau nici păsări, nici muşte, nici ţânţari, nici gândaci. Se aplecă, luă încă o piatră şi o aruncă printre lujerii de lângă el. Din nou, aceeaşi mişcare bruscă, prea rapidă pentru a o surprinde, dar de data asta ştiu ce era - ştiu şi cine îi dăduse jos semnele -, iar această dumirire aproape că-l puse la pământ.

Aruncă o altă piatră. De data asta mişcarea nu se mai repetă, iar el înţelese de ce. Exact la asta se şi aşteptase. Dacă s-ar fi întâmplat în continuare, nu ar fi fost decât un reflex, şi nu despre asta era vorba aici.

Se întoarse şi se uită la mayaşii care stăteau în centrul terenului curăţat, privindu-l, cu armele coborâte în sfârşit. Păreau uşor plictisiţi de ceea ce vedeau, iar Jeff, în sinea lui, înţelese şi asta. La urma urmei, nu făcea nimic din ceea ce mayaşii nu mai văzuseră şi cu alte ocazii. Montarea semnelor, înconjurarea dealului, descoperirea cadavrelor, înţelegerea treptată a lumii în care ajunsese să fie prins: mayaşii mai văzuseră toate astea. Şi nu numai atât: probabil că puteau ghici şi ce avea să urmeze, i-ar fi putut spune şi lui, dacă ar fi vorbit aceeaşi limbă, cum aveau să se desfăşoare zilele următoare, cum aveau să înceapă şi cum aveau să se termine. Cu aceste gânduri în minte, se întoarse la potecă şi începu să urce încet, pregătindu-se să le povestească şi celorlalţi tot ce descoperise.

*

* *

Stacy deschise ochii când auzi urletele. Eric se agita lângă ea, evident speriat de ceva, şi îi trebui o secundă să-şi dea seama că nu urletele lui erau cele care umpleau cortul. Zgomotul se auzea de afară. Era Pablo. Pablo ţipa. Dar era ceva în neregulă şi cu Eric. Stătea sprijinit în cot, privind spre picioare, zvârcolindu-se şi strigând:

— Oh, la dracu'! Oh, Doamne! Isuse Hristoase!

Repeta aceste cuvinte, şi Pablo urla întruna, iar Stacy nu putea înţelege ce se petrecea. Amy stătea alături; tocmai se trezise şi avea un aer şi mai nedumerit decât ea.

Nu erau decât ei trei în cort; nici urmă de Jeff sau de Mathias.

Piciorul stâng al lui Eric era acoperit de lujeri.

— Ce este? întrebă Stacy. Ce se întâmplă?

Eric nu păru s-o audă. Se ridică în capul oaselor, se aplecă şi începu să tragă de lujeri, chinuindu-se să şi-i desprindă de pe trup. Frunzele plantei se rupeau şi seva se scurgea din ele, începând să le ardă degetele. Lujerii se întinseseră de-a lungul piciorului stâng, urcând până la penis. „Sperma! se gândi Stacy, amintindu-şi ce se petrecuse cu o seară în urmă. A fost atrasă de spermă!“ Fiindcă era adevărat: lujerii se înfăşuraseră nu numai în jurul piciorului lui Eric, ci şi în jurul penisului şi al testiculelor. Eric se zbătea să se elibereze din strânsoare lor, trăgând mai uşor, repetând întruna:

— Oh, la dracu'! Oh, Doamne! Isuse Hristoase…

Urletele lui Pablo crescură în intensitate, dacă asta mai era cu putinţă; cortul părea să se zgâlţâie odată cu ele. Stacy îl auzea şi pe Mathias strigând. Îi chema, presupuse, dar nu putea conştientiza acest lucru, realiza doar ce se petrecea, ca de la distanţă, în vreme ce continua să smulgă lujerii cu mâinile care îi erau cuprinse parcă de flăcări, carbonizate; vârfurile degetelor începuseră să-i sângereze. Amy se ridică, se grăbi spre uşa cortului, desfăcu fermoarul, ieşi. Lăsă cortul deschis în urma ei şi lumina soarelui pătrunse brusc înăuntru, şi căldura odată cu ea, făcând-o pe Stacy să-şi dea seama, chiar şi în mijlocul acestui haos, cât îi era de sete. Gura îi era complet uscată; îşi simţea gâtul umflat, crăpat parcă.

Nu era doar sperma lui Eric, îşi dădu seama. Era şi sângele lui. Lujerul părea să se fi încleştat, ca o lipitoare, pe rana de la genunchi.

Afară, dintr-odată, urletele lui Pablo încetară.

— E în mine, zise Eric. Oh, Isuse - drăcia dracului, e în mine!

Şi aşa era. Planta se vârâse în rană, o deschisese, o lărgise, îşi strecurase un tendon în trupul lui Eric. Stacy o vedea pe sub piele - un tentacul răsucit, lung de şapte, opt centimetri, ca un deget gros care pipăie, să vadă ce găseşte. Eric încercă să-l scoată, dar fu un gest prea rapid, panicat, şi lujerul se rupse, lăsând să se scurgă şi mai multă sevă, arzându-l, lăsându-i tendonul prins sub piele.

Eric începu să urle. La început era doar zgomot, apoi însă Stacy desluşi şi cuvinte.

— Adu cuţitul! urla tânărul.

Stacy nu se mişcă. Era împietrită de groază. Se uita prosteşte la el. Lujerul era înăuntrul lui, sub pielea lui. Se mişca?

— Adu dracului cuţitul! urlă Eric.

Apoi Stacy se ridică şi se repezi la clapa cortului.

*

* *

Eric se oprise din urlat când o auzise pe Stacy începând să ţipe. Mâinile şi picioarele îl ardeau de la seva lujerilor şi tendonul de şapte centimetri era încă înăuntrul lui, sub piele, chiar în stânga osului, paralel cu acesta. „Se mişcă“, îşi spuse Eric, deşi poate că trupul lui era cel care se mişca - erau spasme musculare. Voia să scoată planta afară din el - era tot ce ştia - şi pentru asta avea nevoie de cuţit, ca să-şi taie carnea.

Dar ce se întâmpla afară? De ce ţipa Stacy?

O strigă:

— Stacy!?

Apoi, o clipă mai târziu, Mathias dădu buzna prin gura cortului, venind spre el cu cuţitul, cu o expresie încleştată. Era frică, îşi dădu seama Eric.

— Ce este? întrebă el. Ce se întâmplă?

Mathias nu-i răspunse. Îi examina trupul.

— Arată-mi! zise el.

Eric arătă spre rană. Mathias îngenunche lângă el, îi examină piciorul, umflătura de sub piele. Se mişca din nou, ca un vierme hotărât parcă să-şi sape vizuina în Eric. Afară, ţipetele lui Stacy încetară în sfârşit.

Mathias ridică lama cuţitului.

— Vrei s-o faci tu? întrebă el. Sau eu?

— Tu.

— O să te doară.

— Ştiu.

— Nu-i sterilizat.

— Te rog, Mathias! Dă-i drumul odată!

— S-ar putea să nu reuşim să oprim sângerarea.

Eric îşi dădu seama că nu erau muşchii lui. Era planta. Planta se mişca singură, avansând tot mai adânc în picior, ca şi când ar fi simţit prezenţa cuţitului. Era pe punctul de a urla din nou, dar îşi înăbuşi strigătul, muşcându-şi limba. Asuda, tot trupul îi era acoperit de transpiraţie.

— Mai repede! zise el.

Mathias îi imobiliză piciorul, aşezându-se pe coapsa lui, ţintuindu-l la pământ. Trupul lui îi bloca vederea; nu putea vedea ce face. Simţi totuşi muşcătura cuţitului şi ţipă, încercă să se zbată, dar Mathias nu-l lăsă; greutatea neamţului îl ţinea imobilizat. Eric închise ochii. Cuţitul tăie şi mai

adânc, se mişcă în jos, pe picior, ca şi cum ar fi desfăcut un fermoar, apoi Eric simţi degetele lui Mathias săpând în el, prinzând lujerul în lungime, smulgându-l. Îl aruncă departe de el, spre grămada de lucruri din fundul cortului. Eric auzi plesnitura umedă.

— Oh, Doamne! zise el. Oh, la dracu'!

Îl simţea pe Mathias apăsându-i rana, încercând să oprească şuvoiul de sânge, şi deschise ochii. Spatele lui Mathias era gol; îşi scosese tricoul şi îl folosea pe post de bandaj.

— E-n regulă, zise Mathias. Am reuşit.

Rămaseră aşa câteva minute, fără să se mişte, fiecare încercând să-şi recapete răsuflarea, Mathias folosindu-şi toată greutatea pentru a apăsa pe proaspăta incizie. Eric credea că Stacy va veni să vadă ce face, dar fata nu apăru. Îl auzea pe Pablo plângând. Şi nici urmă de Stacy sau de Amy.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el în cele din urmă. Ce s-a întâmplat afară?

Mathias nu-i răspunse.

Eric încercă din nou:

— De ce ţipa Stacy?

— E rău.

— Ce este?

— Trebuie să vezi. Nu pot…

Mathias clătină din cap.

— Nu ştiu cum să-ţi descriu.

Eric nu mai spuse nimic, încercând să înţeleagă ce-i spusese, să priceapă ce însemnau acele cuvinte.

— E ceva legat de Pablo? întrebă el.

Mathias dădu din cap afirmativ.

— E bine?

Mathias clătină din cap.

— Ce are?

Mathias făcu un gest vag cu mâna şi Eric simţi cum i se strânge inima: frustrare. Ar fi vrut să-i poată vedea chipul neamţului.

— Spune-mi odată! îi ceru el.

Mathias se ridică. Ţinea în mână tricoul, făcut ghem; era negru, pătat de sângele lui.

— Poţi să te ridici? întrebă el.

Eric încercă. Piciorul încă-i mai sângera şi-i era greu să se lase pe el. Reuşi totuşi să se ridice în picioare, însă fu cât pe-aci să cadă. Mathias îl prinse de

cot, îl ridică şi îl ajută să ţopăie, încetişor, până la ieşirea din cort.

*

* *

Jeff îi găsi pe toţi patru în luminişul micuţ, aşezaţi lângă cortul portocaliu. Când îl văzură venind, începură să vorbească toţi deodată.

Amy părea că abia îşi stăpâneşte lacrimile.

— Ce cauţi aici? îl tot întreba ea.

Află în cele din urmă că lipsise atât de mult, încât ceilalţi începuseră să creadă că găsise o cale să evadeze, că se strecurase pe lângă paznicii de la baza dealului şi că fugise în junglă, că era în drum spre Cobá, că avea să le trimită în curând ajutoare. Discutaseră atât de mult despre acest scenariu, imaginându-şi diferitele etape ale călătoriei lui, apreciind cât timp ar fi durat fiecare - ar fi reuşit oare să oprească o maşină odată ce-ar fi ajuns la drum sau ar fi fost nevoit să străbată optsprezece kilometri pe jos? Erau numai optsprezece kilometri? Poliţia avea să sosească oare imediat sau ar fi avut nevoie de timp pentru a aduna suficienţi oameni ca să-i poată înfrunta pe mayaşi? -, încât Amy părea să fi trecut dincolo de tărâmul posibilităţilor, în cel fără obstacole şi mai promiţător al probabilităţii. Evadarea lui Jeff nu mai era ceva ce ar fi putut să se întâmple, devenise ceva ce deja se întâmplase.

Iarăşi şi iarăşi aceeaşi întrebare:

— Ce cauţi tu aici?

Când îi spuse că fusese la baza dealului, că îl înconjurase, fata îl privise fără să-l înţeleagă, ca şi când i-ar fi spus că-şi petrecuse dimineaţa jucând tenis cu mayaşii.

Ceva era în neregulă cu Eric. Se tot ridica, şchiopăta, vorbea mai tare ca toţi, apoi se prăbuşea la loc, întinzându-şi piciorul rănit. Avea pantaloni scurţi acum - luaţi din vreun rucsac probabil. Stătea jos o vreme, balansându-se uşor, uitându-se la sângele uscat de pe genunchi, după care sărea iar în picioare: vorbea, vorbea, vorbea. Lujerul era în el: asta spunea, asta repeta întruna, fără să se adreseze cuiva anume, fără să caute vreun răspuns, părând că nu aşteaptă unul. Îl scoseseră, dar era încă în el.

Stacy fu cea care-i explică ce se întâmplase cu Eric, cum planta intrase în corpul lui prin rana de la genunchi, în timp ce Eric dormea, şi cum Mathias îl tăiase cu cuţitul ca să o poată scoate. La început, i se păru că Stacy era mult mai calmă decât ceilalţi doi, surprinzător de calmă. Apoi, în mijlocul propoziţiei, fata schimbă dintr-odată subiectul:

— O să vină azi! zise ea, cu vocea înceată şi precipitată. Nu-i aşa?
— Cine?
— Grecii.
— Nu ştiu, începu Jeff. Eu…
Apoi îi văzu expresia, un fel de tremur al feţei - groază şi schimbă direcţia.
— E posibil, zise el. Poate chiar în după-amiaza asta.
— Trebuie să vină.
— Dacă nu azi, atunci în…
Stacy îl întrerupse, ridicând vocea.
— Nu putem petrece încă o noapte aici, Jeff. *Trebuie* să vină azi.
Nu spuse nimic. Se uita la ea, speriat.
Se uită o vreme şi la Eric, care ţopăia şi mormăia. Apoi Stacy se aplecă spre el şi-i atinse braţul.
— Lujerii se mişcă, zise ea în şoaptă.
În timp ce vorbea, se uita spre zidul jos de vegetaţie care înconjura luminişul, ca şi cum s-ar fi temut că lujerii o puteau auzi.
— Amy a vomitat şi s-au întins după vomă.
Imită cu mâna un şarpe în mişcare.
— S-au întins şi au băut tot.
Jeff îi simţea pe toţi cu ochii aţintiţi asupra lui, aşteptând ca el să nege, să insiste că aşa ceva nu era posibil. Dar el se mulţumi să dea din cap. Ştia deja că planta se poate mişca - ba chiar ştia mult mai mult decât atât.
Reuşi să-l facă pe Eric să stea locului, ca să-i poată examina piciorul. Tăietura de la genunchi se închisese din nou; cicatricea era de culoare roşie, întunecată, aproape neagră, pielea din jur era inflamată şi foarte fierbinte. Şi sub această rană era o alta, perpendiculară pe prima, coborând în partea stângă a femurului lui Eric; parcă cineva i-ar fi desenat un T în carne.
— Pare în regulă, zise el.
Încerca doar să-l calmeze pe Eric, să-l potolească; în realitate, nu i se părea deloc în regulă. Îi unseseră tăieturile cu Neosporin din trusa de prim ajutor - piciorul lui Eric ajunsese să-i strălucească de la alifie se vedeau nişte pete de mizerie lipite de gel.
— De ce nu l-aţi bandajat? întrebă Jeff.
— Am încercat, zise Stacy. Dar rupe mereu bandajul. Spune că vrea să vadă.
— De ce?
— O să crească la loc dacă nu suntem atenţi, zise Eric.

— Dar l-ai scos. Cum să…?

— N-am scos decât bucata mare. Restul e încă în mine. Îl simt.

Arătă spre vânătaie.

— Vezi? Vezi cât e de umflată?

— E doar inflamată, Eric. E normal. Aşa se întâmplă când te tai.

Eric dădu din mână, în semn de neîncredere.

— Rahaturi! Ştii bine că a început să crească acolo.

Se ridică în picioare şi începu iar să ţopăie prin luminiş.

— Trebuie să plec de-aici, zise el. Trebuie să ajung la un spital.

Jeff îl urmărea, neliniştit de agitaţia lui. Amy arăta în continuare ca şi când ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Stacy îşi frângea mâinile.

Mathias purta un tricou verde-închis; probabil că-l luase dintr-un rucsac. Nu spusese nimic în tot acest timp. În cele din urmă, cu vocea lui calmă, cu accentul lui aproape imperceptibil, zise:

— Şi asta nu e cel mai rău.

Se întoarse şi privi spre Pablo.

Pablo. Jeff uitase de Pablo. Îi aruncase o privire rapidă când intrase în luminiş şi îl văzuse întins pe spate, liniştit, sub paravan, cu ochii închişi. „Bun, îşi spusese, doarme." Apoi urmase toată hărmălaia; Amy repetând aceeaşi întrebare ciudată - „Ce cauţi aici?" -, Stacy care nu ştia când vor sosi grecii şi Eric care insista că lujerul creştea înăuntrul lui - toate astea îi distrăseseră atenţia; încercase să înţeleagă ce voiau să-i spună, uitase să se mai gândească la ce era important.

„Ce e mai rău."

Jeff se apropie de paravan. Mathias veni după el; ceilalţi rămaseră în luminiş, urmărindu-i cu privirea, parcă temându-se să se apropie. Pablo era întins pe targă, cu sacul de dormit acoperindu-l de la brâu în jos. Nu arăta schimbat, aşa că Jeff nu înţelegea de ce simţea, în mod atât de straniu, prezenţa pericolului. Dar o simţea: o senzaţie de pericol iminent, care-i strângea pieptul.

— Ce-i? întrebă el.

Mathias se aplecă şi înlătură cu grijă sacul de dormit.

Preţ de câteva clipe lungi, Jeff nu putu înţelege. Se uita, vedea, dar nu putea accepta informaţia pe care i-o transmiteau ochii.

„Ce e mai rău."

Nu era posibil. Cum putea fi posibil?

Pe ambele picioare, de la genunchi în jos, carnea lui Pablo fusese aproape

în întregime mâncată. Oase, tendoane, cartilaje şi pete de sânge înnegrit: doar atât mai rămăsese din el. Mathias şi ceilalţi legaseră un fel de garouri peste coapsele grecului, strângându-i arterele femurale. Folosiseră fâşii de nailon din cortul albastru. Jeff se aplecă să le examineze: era un efort egoist - putea recunoaşte asta în sinea lui - pentru a nu fi nevoit să se uite la oasele dezgolite de carne. Trebuia să-şi ţină mintea ocupată câteva clipe, să se gândească la altceva, să aibă timp să se adapteze la această nouă oroare. El, unul, nu folosise niciodată garouri, dar citise despre ele şi ştia - în teorie, cel puţin - cum să le aplice. Trebuia să le lărgeşti la intervale regulate, apoi să le strângi din nou, dar Jeff nu-şi mai amintea cu exactitate durata intervalelor şi nici ce trebuia să obţină prin asta.

Oricum, nu mai conta.

Nu: *ştia* că nu conta.

— Lujerii? întrebă el.

Mathias dădu din cap.

— Când i-am tras, a început să ţâşnească sânge. Nu ştiu cum, dar reuşeau să oprească sângerarea. Şi când n-au mai fost…

Făcu o mişcare din mână, imitând o apă care ţâşneşte.

Pablo ţinea ochii închişi, ca şi când ar fi dormit, însă mâinile-i erau încleştate, atât de tare, încât încheieturile i se albiseră.

— E conştient? întrebă Jeff.

Mathias ridică din umeri.

— Greu de spus. A urlat la început; apoi s-a oprit şi a închis ochii. Şi-a mişcat o vreme capul şi a mai ţipat o dată. Dar nu a mai deschis ochii.

Un fel de miros ciudat, dulceag, venea dinspre Pablo. Un miros care-ţi întorcea stomacul pe dos odată ce-l remarcai. Era putrefacţie, Jeff ştia. Picioarele grecului începuseră să putrezească. Avea nevoie de operaţie, trebuia să fie internat într-un spital - şi asta cât mai curând cu putinţă! Ca să supravieţuiască, ar fi trebuit să primească ajutor până cel târziu în acea seară. Dacă asta nu se întâmpla, aveau să-şi petreacă următoarele zile privindu-l cum moare.

Sau poate că exista o a treia variantă.

Jeff era destul de sigur că nu aveau să primească niciun fel de ajutor până la căderea nopţii. Şi nu voia să stea şi să-l privească pe Pablo murind. Dar această a treia variantă… ştia că ceilalţi nu erau pregătiţi pentru asta, nici pe departe - nici măcar n-ar fi putut accepta ideea, darămite s-o mai pună şi în practică. Şi ar fi avut nevoie de ajutorul lor, desigur, ca s-o ducă la bun

sfârşit.

Aşadar, cu intenţia de a-i pregăti, de a-i întări, se întoarse de la trupul mutilat al lui Pablo şi începu să le vorbească despre ceea ce descoperise în acea dimineaţă.

*

* *

După tot ceea ce văzuse în acea dimineaţă - cum intrase lujerul în piciorul lui Eric, cum planta îi devorase carnea lui Pablo, cum se repezise ca un şarpe la voma lui Amy -, Stacy nu fu prea surprinsă când auzi dezvăluirile lui Jeff. Îl ascultă cu o ciudată senzaţie de amorţeală; singura ei emoţie vizibilă era un fel de mârâit iritat în direcţia lui Eric, care continua să se fâţâie de colo, colo prin luminiş, fără a acorda nici cea mai mică atenţie povestirii lui Jeff. Stacy ar fi vrut ca Eric să se aşeze odată, să nu mai insiste, ca un obsedat, pe ideea că planta era în trupul lui, lucru despre care era convinsă că nu reprezenta decât o pură fantezie. Planta nu era în corpul lui - simpla idee îi părea absurdă lui Stacy. Eric se speria degeaba. Totuşi, aceste cuvinte nu părură să aibă niciun efect asupra iubitului ei. Ţopăia neîncetat, oprindu-se doar din când în când ca să se uite la rană. Tot ce putea face ea era să încerce, pe cât posibil, să nu-l ia în seamă.

Planta era motivul pentru care erau ţinuţi captivi aici: asta reieşea din ceea ce le spunea Jeff. Mayaşii defrişaseră zona din jurul dealului într-un fel de încercare de a ţine planta în carantină, presărând sare de jur împrejurul ei. Teoria lui Jeff era că lujerii se înmulţeau prin simplul contact cu ei. Când îi atinseseră, luaseră seminţele, sporii sau cine ştie ce alte forme prin care planta se reproducea, şi, dacă ar fi fost lăsaţi să treacă dincolo de zona curăţată, ar fi dus şi planta după ei. De-asta refuzau mayaşii să-i lase să coboare dealul.

— Şi păsările? întrebă Mathias. Ele nu cară…?

— Nu-i nicio pasăre, zise Jeff. N-ai băgat de seamă? Nicio pasăre, nicio insectă - noi suntem singurele fiinţe vii de pe deal. Noi şi planta.

Priviră cu toţii înjur, ca şi când ar fi căutat vreo dovadă care să contrazică această teorie.

— Dar cum de ştiu să ocolească dealul? întrebă Stacy.

Şi-i imagina pe mayaşi încercând să oprească păsările, ţânţarii şi muştele în acelaşi fel în care încercau să-i oprească pe ei - cu bărbatul chel fluturând pistolul spre minusculele creaturi, ţipând la ele, ţinându-le la distanţă. „Cum ar putea păsările, se întreba, să ştie că nu-i bine să se apropie, când eu nu

mi-am dat seama?“

— Evoluţie, spuse Jeff. Toate vietăţile care au ajuns pe deal, au murit. Celelalte au simţit că-i bine să-l evite şi au supravieţuit.

— Toate au simţit asta? întrebă Amy, evident nu prea convinsă.

Jeff ridică din umeri.

— Uite!

Cămaşa lui avea nasturi de plastic la buzunare; întinse mâna, smulse unul şi îl aruncă printre lujeri.

Zăriră o mişcare, ca o ceaţă verzuie.

— Vezi cât e de rapidă? întrebă el.

Părea ciudat de mulţumit, de parcă ar fi fost mândru de agilitatea plantei.

— Imaginează-ţi că ar fi fost o pasăre. Sau o muscă. N-ar fi avut nicio şansă.

Nimeni nu spuse nimic; stăteau cu toţii cu privirile pierdute în vegetaţia din jur, de parcă s-ar fi aşteptat ca planta să se mişte din nou. Stacy îşi aminti braţul cel lung care ţâşnise spre ea, traversând luminişul, sunetul ca de sorbitură pe care-l scosese când înghiţise voma lui Amy. Îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, era ameţită; trebui să-şi spună să expire… să inspire… să expire.

Jeff smulse şi nasturele de la celălalt buzunar şi-l aruncă după primul. Din nou, aceeaşi săgetare verde.

— Dar partea cea mai uimitoare acum urmează, continuă Jeff, ducând mâna la guler.

Smulse un alt nasture de la cămaşă şi îl aruncă din nou printre lujeri.

Nu se mai întâmplă nimic.

— Vedeţi? întrebă el zâmbindu-le, din nou cu acelaşi sentiment de mândrie - nu se putea abţine. *Învaţă*, zise. *Gândeşte*.

— Ce tot spui acolo? sări Amy enervată sau poate speriată - vocea ei avea o rezonanţă ciudată.

— Mi-a dat jos semnele.

— Vrei să spui că ştie să citească?

— Spun că şi-a dat seama ce fac. Şi-a dat seama că, pentru a reuşi să ne omoare - pe noi şi poate şi pe alţii, care o să vină după noi -, trebuie să scape de semne. Aşa cum a scăpat şi de ăsta.

Lovi cu piciorul tigaia de metal pe care era zgâriat cuvântul în spaniolă.

Amy râse. Nimeni nu i se alătură. Stacy auzise tot ce spusese Jeff, dar nu-l putea urmări, nu putea înţelege ce însemnau cuvintele pe care le rostea. „Plantele se întorc după lumină”, asta gândea ea. Reuşi chiar, ca prin

minune, să-şi amintească şi cuvântul pentru acest reflex - o reminiscenţă a orelor de biologie din liceu, însoţită de mirosul de cretă şi de praf, de imaginea bucăţilor de gumă de mestecat lipite sub pupitru -, ca un balon ce se ridica spre suprafaţa minţii ei, spărgându-se cu un pocnet: *fototropism*. Florile se deschid dimineaţa şi se închid noaptea; rădăcinile se întind spre apă. Era ciudat, straniu, îi dădea fiori, dar nu era acelaşi lucru ca şi gândirea.

— Asta-i absurd! spuse Amy. Plantele nu au creier; nu pot gândi.

— Creşte aproape peste tot, nu? Peste tot ce-i organic.

Jeff arătă spre blugii lui, spre puful verde cu care erau acoperiţi.

Amy dădu din cap.

— Atunci, cum de funia era curată? întrebă Jeff.

— Nu era. De-asta s-a şi rupt. Lujerii…

— Dar de ce mai rămăsese o bucată atât de mare? De ce-ar mai fi rămas chiar şi o fărâmă? Chestia asta a devorat carnea de pe picioarele lui Pablo într-o singură noapte. De ce nu a mâncat toată funia?

Amy îl privi încruntată; era evident că nu avea niciun răspuns.

— Era o capcană, zise Jeff. Nu vă daţi seama? A lăsat funia fiindcă a ştiut că, oricine ar fi venit mai târziu, ar fi coborât, mai devreme sau mai târziu, în puţ. Atunci, putea să rupă funia şi să…

Amy ridică mâinile, exasperată.

— E o *plantă,* Jeff! Plantele n-au conştiinţă. Nu…

— Poftim! zise Jeff.

Băgă mâna în buzunare şi le goli, unul după altul, aruncând pe jos tot ce era înăuntru. Patru paşapoarte, două perechi de ochelari, verighete, cercei, un lănţişor.

— Toţi sunt morţi. Asta-i tot ce-a mai rămas din ei. Asta şi oasele. Şi vă spun că planta a făcut asta. Ea i-a omorât. Şi chiar acum, chiar în timp ce vorbim, se gândeşte cum să ne omoare şi pe noi.

Amy scuturã cu vehemenţă din cap.

— Nu *planta* i-a omorât! I-au omorât mayaşii! Au încercat să fugă şi mayaşii i-au împuşcat. Planta n-a făcut decât să se urce pe trupurile lor, după ce-au murit. Asta nu implică un proces de gândire. Nu…

— Priveşte înjur, Amy!

Amy se întoarse şi privi luminişul. Toţi se întoarseră, chiar şi Eric.

Amy ridică mâinile.

— Ce?

Jeff traversă luminişul şi păşi în mijlocul vegetaţiei. Încă şase paşi şi ajunse

în dreptul uneia dintre acele movile ciudate, care se ridicau până la talie. Se aplecă şi începu să smulgă lujerii. „O să se ardă“, îşi spuse Stacy, dar îşi dădu seama că tânărului nu-i păsa. Pe măsură ce Jeff rupea planta, începu să vadă bucăţi de un alb-gălbui sub masa de verde. „Pietre”, se gândi, ştiind totuşi, chiar în timp ce formula cuvântul în minte, că nu asta era. Jeff băgă mâna în mijlocul movilei şi scoase ceva de forma unei sfere. Îl întinse spre ei. Stacy nu voia să-l vadă; fu singura explicaţie pe care o găsi pentru a justifica timpul extrem de lung de care avu nevoie pentru a recunoaşte obiectul, care, de altfel, era atât de inconfundabil - acea imagine rânjită de Halloween, acel steag de piraţi legat de încheietura lui Jeff, acea caricatură dintr-o glumă macabră. Jeff le arăta un craniu. Trebui să-şi repete de câteva ori cuvântul în minte, până când fu în stare să conştientizeze realitatea. „Un craniu, un craniu, un craniu…”

Apoi Jeff arătă în cealaltă parte a dealului şi toate capetele se întoarseră la unison în direcţia indicată de mâna lui. Erau astfel de grămezi pretutindeni, realiză Stacy. Începu să le numere, ajunse la nouă - mai rămăseseră încă o grămadă - şi se opri, îngrozită.

— I-a omorât pe toţi, zise Jeff.

Veni din nou spre ei, ştergându-şi mâna de pantaloni.

— *Planta,* nu mayaşii. Unul câte unul. I-a omorât pe toţi.

Eric se opri în sfârşit.

— Trebuie să fugim! zise el.

Toţi se întoarseră spre Eric. Dădea din mână, de parcă tocmai şi-ar fi prins-o într-un sertar şi ar fi încercat să-şi domolească durerea. Atât era de nervos, de iritat.

— Ne putem face scuturi. Poate şi suliţe. Îi atacăm. Toţi deodată. Putem…

Jeff îl întrerupse pe un ton aproape batjocoritor.

— Au arme, zise el. Cel puţin două, dacă nu mai multe. Iar noi suntem doar cinci. Şi avem de străbătut, cât? Douăzeci de kilometri până să ajungem într-un loc sigur? Şi Pablo…

Eric începu să-şi scuture şi mai tare mâna, scoţând acum un fel de vâjâit. Strigă:

— Nu putem sta aşa, fără să facem nimic!

— Eric…

— E în mine!

Jeff scutură cu hotărâre din cap. Şi vocea-i era, la rândul ei, înfricoşător de calmă:

— Nu e adevărat. Poate că ai senzaţia asta, dar nu-i aşa. Îţi garantez eu.

Firește, Eric nu avea niciun motiv să-l creadă. Era doar o simplă afirmaţie a lui Jeff, până şi Stacy îşi dădea seama. Păru totuşi să aibă efect. Îl văzu pe Eric cedând, văzu cum i se decontractă muşchii. Se lăsă la pământ, îşi strânse genunchii la piept, închise ochii. Stacy ştia totuşi că asta n-avea să dureze prea mult; îşi dădea seama că Eric se va ridica din nou, cât de curând, şi că va începe iar să ţopăie prin tot luminişul. Fiindcă, imediat ce Jeff se întoarse cu spatele, convins că rezolvase această problemă şi că putea trece la următoarea, Stacy îl văzu pe Eric ducându-şi din nou mâna la genunchi, la rana de acolo, la umflătura de pe margini.

*

* *

Sorbiră fiecare câte o înghiţitură de apă. Stăteau în luminişul de lângă paravanul lui Pablo, într-un cerc larg, şi trecură bidonul de plastic din mână-n mână. Amy nu-şi aminti jurământul din noaptea precedentă - intenţia de a mărturisi furtul şi de a refuza raţia de dimineaţă. Îşi acceptă înghiţitura alocată fără nici cea mai mică remuşcare. Îi era mult prea sete ca să facă altfel, voia prea mult să scape de gustul vomei care-i persista în gură.

„Vin grecii”, repeta întruna, imaginându-şi cum înaintau, văzându-i râzând şi trăncănind în autogara din Cancún, cumpărând biletele cu numele tipărite pe ele - Juan şi Don Quijote -, încântarea lor la realizarea acestei năzbâtii, felul în care se băteau cu palma pe spate, rânjind în stilul lor atât de caracteristic. Apoi drumul cu autocarul, căutarea taxiului, poteca pe care mergeau prin junglă, până la primul luminiș. Nu ajungeau la satul mayaşilor, hotărî Amy - cumva aveau să-şi dea seama că nu trebuie să meargă pe acolo -, găseau a doua cărare şi o porneau grăbiţi, cântând, poate. Le vedea feţele, expresiile uluite, când aveau să iasă dintre copaci şi să vadă dealul acoperit de lujeri din faţa lor şi pe ea, pe Jeff, pe Stacy sau pe Eric aşteptându-i la bază, făcându-le semn să plece, încercând să-i facă să înţeleagă gravitatea situaţiei, pericolul. Da, şi grecii ar fi înţeles, desigur. S-ar fi întors, ar fi luat-o la fugă prin junglă, s-ar fi dus după ajutor. Şi toate astea în doar câteva ore, ea ştia. Era încă foarte devreme. Juan şi Don Quijote nu erau nici măcar la autogară; poate că nici nu se treziseră încă. Dar aveau să vină. Nu-şi permitea să creadă altceva. Da, nu conta dacă planta era diabolică, dacă - aşa cum susţinea Jeff - putea să gândească şi ticluia chiar în acele clipe un plan să-i omoare, fiindcă grecii se apropiau în grabă, gata să-i salveze. Cât de curând, aveau să se trezească, să facă duş, să mănânce şi să examineze harta

lui Pablo…

Jeff îi puse să-şi deşerte rucsacurile ca să poată inventaria mâncarea pe care o luaseră cu ei.

Stacy scoase proviziile ei şi ale lui Eric: două banane aproape putrede, o sticluţă cu apă, o pungă de covrigei, o cutie cu mai multe feluri de alune.

Amy desfăcu rucsacul lui Jeff şi scoase două cutii de ice tea, două batoane cu proteine, o cutie cu stafide, o pungă de plastic cu struguri care prinseseră deja o culoare maronie.

Mathias scoase o portocală, o cutie de cola, un sandvici cu ton fleşcăit.

Tuturor le era foame, desigur; ar fi putut mânca totul chiar în acea clipă, şi nu s-ar fi săturat - nici pe departe. Dar Jeff nu-i lăsă. Se aplecă peste grămăjoara de mâncare, privind-o încruntat, de parcă ar fi sperat să poată, prin simpla putere a gândului, să o facă mai mare - dublă poate, triplă -, să producă în mod miraculos suficientă mâncare cât să poată supravieţui aici oricât ar fi fost nevoie.

„Oricât ar fi fost nevoie.“ Da, Amy ştia că Jeff ar fi folosit o expresie de genul ăsta - obiectivă, detaşată - şi simţi un scurt val de furie. Grecii aveau să apară în acea după-amiază. De ce refuza cu atâta încăpăţânare să accepte asta? Aveau să găsească o modalitate de a-i avertiza, de a-i face să se ducă înapoi, după ajutoare. Până la căderea nopţii, aveau să fie salvaţi. Nu era nevoie să împartă mâncarea în raţii. Era un gest alarmant şi extrem. Mai târziu, avea să-l tachineze pe Jeff în legătură cu asta, că o să mimeze felul în care ridica sandviciul cu ton, îl scotea din ambalaj, apoi îl tăia cu cuţitul în cinci porţii egale. Îşi imagină acest scenariu câteva clipe - îşi imagină cum erau cu toţii înapoi pe plaja din Cancún, râzând de Jeff. Şi-ar fi ţinut degetul arătător la doar doi centimetri de cel mare ca să le arate tuturor cât de mici fuseseră porţiile, cât de absurd de mici - da, era adevărat, de mărimea unui biscuit care să intre în gură dintr-o singură înghiţitură. Şi chiar asta făcea acum, chiar în timp ce-şi imagina această scenă fericită care avea să urmeze a doua zi, în timp ce stăteau întinşi pe plajă, pe prosoapele lor colorate, după ce se spălaseră şi se odihniseră - deschise gura, băgă înăuntru bucăţica de sandvici, o mestecă de vreo două ori, înghiţi şi asta fu totul.

Ceilalţi trăgeau cât mai mult de ale lor - luând muşcături minuscule, parcă ar fi fost nişte păsărele care ciuguleau -, iar Amy începu să regrete că-şi înfulecase porţia cu atâta grabă. De ce nu se gândise şi ea să facă asta, să lungească procesul, să transforme ceva ce cu greu s-ar fi putut numi gustare într-un proces care să aducă pe cât mai mult posibil cu o masă? Îşi voia

porţia înapoi, ba voia chiar una nouă, pe care să o poată consuma treptat. Dar nu mai era; căzuse în mod ireversibil în stomac şi acum trebuia să stea şi să aştepte în timp ce restul încă-şi mai prelungeau masa, ciugulind, mirosind şi savurând. Simţi dintr-odată că-i vine să plângă - ba nu, toată dimineaţa simţise că vrea să plângă, sau poate chiar de când urcaseră pe dealul ăsta, dar acum era mai rău ca oricând. Îşi băgase capul în nisip, se prefăcuse tot timpul că nimic din toate astea nu era real, iar acum toată această prefăcătorie începuse s-o obosească, s-o macine, şi nu ştia cât va mai putea continua. Voia mai multă mâncare, mai multă apă, voia să meargă acasă, voia ca Pablo să nu zacă în spatele paravanului, cu toată carnea mâncată de pe oase. Voia toate astea şi chiar mai mult şi nimic nu era posibil, aşa că nu-i rămânea decât să se prefacă ştiind că, în orice clipă, va fi prea mult pentru ea, că nu va mai putea îndura, că nu se va mai putea zbate şi că se va îneca în amarul realităţii.

Trecură iar bidonul de apă din mână-n mână şi toţi luară încă o înghiţitură, ca mâncarea să alunece mai uşor.

— Şi Pablo? întrebă Mathias.

Jeff privi spre paravan.

— Nu cred că stomacul lui poate suporta ceva.

Mathias clătină din cap.

— Mă refeream la rucsacul lui.

Se uitară cu toţii după rucsacul lui Pablo. Era lângă Jeff. Bărbatul se întinse, îl luă, deschise fermoarul şi scoase trei sticle de tequila, una după alta, apoi întoarse rucsacul cu fundul în sus şi-l scutură. Căzură mai multe pacheţele, învelite în celofan: biscuiţi săraţi. Stacy râse; la fel şi Amy şi simţi o oarecare uşurare. Se simţi bine, aproape normal. Mintea păru să i se mai limpezească, presiunea din piept scăzu. Trei sticle de tequila - ce fusese în capul lui Pablo? Unde îşi imaginase că se duceau? Amy voia să râdă în continuare, să prelungească momentul aşa cum ceilalţi prelungiseră mai devreme savurarea sandviciului cu ton, însă sentimentul trecu prea repede, prea brusc. Stacy tăcu, iar ea rămase singură şi nu putu face faţă. Tăcu şi-l privi pe Jeff băgând sticlele înapoi în rucsac, apoi adăugând biscuiţii la grămăjoara lor de provizii. Îl vedea făcând tot felul de calcule în minte, hotărând ce şi când trebuiau să mănânce. Mai întâi alimentele care se puteau strica: bananele, strugurii şi portocala - le împărţea bucăţică cu bucăţică. În gură, gustul tonului se amestecase cu cel al vomei. O durea stomacul, se simţea, în mod ciudat, balonată; voia mai multă mâncare. Nu

era suficient ce le dăduse Jeff; i se părea evident lucrul ăsta. Trebuia să le mai dea ceva - măcar un biscuit, o felie de portocală, trei boabe de struguri.

Amy privi înjur, la cercul pe care-l formaseră. Eric nu făcea parte din el; iar începuse să ţopăie de colo, colo, oprindu-se din când în când ca să-şi examineze piciorul. Mathias îl urmărea pe Jeff care aranja grămada de mâncare; Stacy era concentrată asupra ultimei bucăţele de sandvici, muşcând doar câte o firimitură, mestecând mult timp, cu ochii închişi. Veneau grecii - aveau să fie acolo peste doar câteva ore -, era ridicol din partea lor să se comporte în asemenea fel, şi cineva trebuia să le-o spună. Dar realiză că niciunul nu avea să facă asta. Nu, ca de obicei, cădea pe capul ei - ea trebuia să fie cea care se plângea, care făcea mofturi, căreia nu-i convenea nimic.

— Unul dintre noi ar trebui să coboare la baza dealului şi să se uite după greci, zise Jeff. Şi m-am gândit că ar trebui să săpăm o hazna - acum, înainte să se facă prea cald. Şi…

— Asta-i tot ce primim? întrebă Amy.

Jeff ridică privirea şi se uită la ea. Nu înţelegea la ce se referă.

Amy arătă spre grămada de alimente.

— De mâncare, zise ea.

Jeff dădu din cap. Asta fu tot, o singură înclinare a capului. Se părea că întrebarea ei nici nu merita vreun răspuns. Nu începeau discuţii, nu era loc de proteste. Amy se întoarse spre ceilalţi, căutând susţinere, dar toţi se purtau de parcă n-ar fi auzit-o. Se uitau toţi la Jeff, aşteptând să continue. Jeff ezită o clipă, cu privirea ţintă asupra ei, până când fu sigur că nu va mai spune nimic. Şi aşa se şi întâmplă. Amy ridică din umeri, întoarse capul şi se supuse voinţei grupului. Aşa era ea, laşă - ştia asta. Se plângea, se îmbufna, dar nu putea fi rebelă.

— Eu şi Mathias o să săpăm, zise Jeff. Eric ar trebui să încerce să se odihnească - în cort, să nu stea în soare. Asta înseamnă că una din voi va trebui să coboare, iar cealaltă să rămână aici, cu Pablo.

Se uită la Stacy şi la Amy.

Amy îşi dădu seama că Stacy nu era atentă. Avea în continuare ochii închişi şi savura ultima înghiţitură de ton. Amy era conştientă, dincolo de foame, de sete şi de senzaţia generală de disconfort, de nevoia tot mai puternică de a urina. Se ţinuse toată dimineaţa; nu voia să-şi golească iar vezica în sticlă, spera să poată găsi un moment în care să se furişeze şi să facă pipi pe ascuns. Acesta, mai mult decât orice altceva, fu motivul pentru care vorbi;

nu se gândi cum avea să se simtă la baza dealului, singură, faţă în faţă cu mayaşii care s-o privească de pe cealaltă parte a fâşiei de pământ sterp - nu, se gândea cum va sta ghemuită în potecă, unde ceilalţi n-o puteau vedea, cu pantalonii lăsaţi în jurul gleznelor, cu o băltoacă de urină formându-se încet sub ea.

— Mă duc eu, zise.

Jeff aprobă dând din cap.

— Ia-ţi pălăria. Şi ochelarii de soare. Şi încearcă să nu te mişti prea mult. Ar fi bine să mai aşteptăm vreo două ore până să mai bem apă.

Amy realiză că Jeff era bucuros să scape de ea. Se ridică, gândindu-se în continuare doar la vezica ei plină şi la uşurarea care o aştepta ceva mai jos. Îşi puse pălăria, ochelarii, îşi petrecu aparatul de fotografiat pe după gât, apoi o porni prin luminiş. Tocmai începea să coboare poteca, când Jeff o strigă:

— Amy!

Se întoarse. Jeff se ridicase şi alerga după ea. Când o ajunse din urmă, o luă de cot şi-i vorbi în şoaptă:

— Dacă ai ocazia să fugi, zise el, nu ezita! Du-te!

Amy nu spuse nimic. Nu avea de gând să încerce să fugă - i se părea o idee stupidă, un risc inutil. Doar veneau grecii! Chiar acum probabil că se trezeau, făceau duş, îşi luau rucsacurile.

— Tot ce trebuie să faci e să intri puţin în junglă - doar un pic. Apoi, aruncă-te la pământ. Iarba e foarte înaltă, şi e foarte puţin probabil să te găsească. Aşteaptă o vreme, apoi ieşi. Dar să fii atentă. Când te mişti, atunci te pot vedea.

— Nu am de gând să fug, Jeff.

— Spun doar că dacă ai…

— Vin grecii. De ce aş încerca să fug?

Acum Jeff fu cel care nu mai spuse nimic. O privi lipsit de orice expresie.

— Tu te porţi ca şi când n-ar veni. Nu ne laşi să mâncăm, să bem…

— Nu ştim dacă vin.

— Sigur că vin!

— Şi chiar dacă vin, ce garanţie avem că nu vor ajunge şi ei pe deal, la fel ca noi?

Amy clătină din cap, ca şi când ideea ar fi fost prea absurdă ca s-o ia în consideraţie.

— N-o să-i las eu.

Din nou, Jeff nu spuse nimic. Avea acum o expresie uşor încruntată.

— O să-i previn să nu se apropie, insistă Amy.

Jeff continuă să o privească în tăcere câteva clipe lungi, gândindu-se dacă să mai spună sau nu ceva, renunţând la idee, apoi revenind la ea. Când vorbi, vocea-i era şi mai joasă, şi mai şoptită:

— Situaţia e foarte gravă, Amy. Ştii asta, nu?

— Da, zise ea.

— Dacă nu s-ar pune decât problema să aşteptăm, n-aş fi speriat. Oricât de greu ar fi, sunt sigur c-am rezista. Poate că Pablo nu, dar noi, restul, da. Mai devreme sau mai târziu ar veni cineva - n-ar trebui decât să supravieţuim până atunci. Şi am putea face asta. Ne-ar fi foame şi sete şi poate că piciorul lui Eric s-ar infecta, dar în cele din urmă am scăpa, nu crezi?

Amy dădu din cap.

— Dar aşteptatul nu e singura problemă.

Amy nu-i răspunse. Ştia ce voia să spună, dar nu voia să accepte realitatea.

Privirea lui Jeff era intensă, forţând-o să-l privească în ochi.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Te referi la plantă.

Jeff dădu din cap.

— Va încerca să ne ucidă. La fel cum i-a ucis şi pe ceilalţi. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât are mai multe şanse.

Amy privi în lungul dealului. Văzuse ce putea face planta. O văzuse îndreptându-se ca un şarpe prin luminiş, atacându-i băltoaca de vomă. Văzuse carnea mâncată de pe trupul lui Pablo. Dar toate astea păreau atât de nefireşti, atât de departe de felul în care putea ea percepe o plantă, încât tot nu reuşea să accepte ideea. Se întâmplaseră lucruri ciudate - lucruri oribile -, pe care le văzuse cu propriii ochi, dar chiar şi aşa, tot nu putea crede. Privea lujerii răsuciţi de-a lungul dealului, cu frunzele lor de culoare verde-închis, cu florile roşii ca sângele, şi nu putea simţi niciun fel de frică. Se temea de mayaşi, de arcurile şi de armele lor; se temea că nu va avea destulă mâncare sau băutură. Însă, în mintea ei, lujerii rămâneau nişte plante ca oricare altele şi nu reuşea să simtă faţă de ei teama pe care ştia că ar fi trebuit să o încerce. Nu putea să creadă că voiau s-o ucidă.

Se agăţă de singura speranţă pe care o mai avea:

— O să vină grecii, spuse ea.

Jeff oftă. Amy îşi dădea seama că-l dezamăgise, că, din nou, se dovedea a fi mai puţin decât îi cerea el să fie. Dar era tot ce putea face - nu putea fi nici

mai bună, nici mai curajoasă, nici mai deşteaptă decât era - şi îl văzu pe Jeff cugetând şi el la asta, acceptându-i, resemnat, slăbiciunea. Mâna lui îi alunecă de pe cot.

— Să ai grijă, bine? zise. Rămâi pe fază. Strigă dacă se întâmplă ceva - cât poţi tu de tare - şi o să venim cât mai repede.

Cu aceste cuvinte de despărţire, o trimise în jos, pe potecă.

*

* *

Eric intrase înapoi în cortul portocaliu. Era o idee nefericită şi ştia asta; era cel mai prost loc în care ar fi putut să fie în acel moment, dar nu se simţea în stare să iasă de acolo. Se simţea pasiv şi inert şi - înăuntrul acestei carapace de lene - paralizat de panică. Se simţea captiv, prins într-o situaţie asupra căreia nu avea niciun fel de control. Iar faptul că stătea în cort nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Dar Jeff îi spusese să stea la umbră şi să încerce să se odihnească, aşa că asta făcea.

Dar simţea că nu era bine.

Se făcea tot mai cald, soarele urca în mod inevitabil tot mai sus pe cer, încingând tenda de nailon a cortului, până când materialul păru să înceapă să radieze lumina şi căldura, nu doar să le filtreze. Eric stătea întins pe spate, cu părul unsuros de transpiraţie, încercând să-şi controleze respiraţia. Era prea rapidă, prea superficială, iar el era convins că, dacă ar fi reuşit s-o mai domolească puţin, să tragă mai adânc aer în piept, să expire mai prelung, restul ar fi venit de la sine - bătăile inimii ar fi încetinit şi poate, după ele, şi gândurile lui. Fiindcă asta era acum cea mai mare problemă a lui: gândurile i se mişcau prea repede, săreau unele peste altele, se învălmăşeau. Simţea că este în pragul unei crize de isterie - ba poate că era o isterie deja. Se simţea cuprins de un atac de panică şi nu reuşea să îşi revină, să se stăpânească. Respiraţia, bătăile inimii, gândurile… toate păreau să-i fi scăpat în mod inexplicabil de sub control.

Se tot ridica în şezut şi se uita la rana de la genunchi - se apleca peste ea, mijea ochii, atingea cu degetul ţesuturile umflate. Planta era în el. Mathias tăiase bucata cea mai mare, dar mai rămăsese o parte acolo. Eric o simţea - era sigur de asta -, dar ceilalţi refuzau să-l asculte. Îl ignorau, îl trimiteau la plimbare, în vreme ce planta începea să crească; începea să crească şi să mănânce şi, după ce ar fi terminat, el ar fi arătat exact ca Pablo, cu toată carnea de pe picioare devorată. El şi grecul nu aveau să mai scape cu viaţă de acolo; aveau să ajungă, la rândul lor, încă două movile acoperite de lujeri,

undeva pe panta dealului.

În cort se întâmplase nenorocirea - aşa că, de ce se întorsese în cort? Jeff era motivul: el îi spusese să vină aici, să se odihnească, de parcă aşa ceva ar mai fi fost posibil. Dar, evident, Jeff putea gândi aşa, fiindcă Jeff nu-l credea. Se uitase doar câteva secunde la genunchiul lui Eric. Nu era de-ajuns. Nici pe departe. Nu o *văzuse!* Sau poate că nici n-o putea vedea, oricât de mult ar fi încercat; poate că tocmai asta era problema. El ştia adevărul, fiindcă el o simţea; era ceva straniu, nefiresc în piciorul lui, ceva care se mişca independent de el, ceva străin, cu o voinţă proprie. Ar fi vrut s-o vadă, ar fi vrut ca şi Jeff şi ceilalţi să vadă planta; totul ar fi fost cu mult mai bine dacă ar fi putut măcar să o vadă. Nu era bine că stătea aici, în cort, unde se întâmplase totul, unde se putea întâmpla din nou. Nu era bine că era singur.

Surprinzându-se pe el însuşi, se ridică în picioare. Şchiopătă până la intrare, deschise tenda şi ieşi în lumina soarelui. Stacy era lângă paravan. Băieţii îi făcuseră un fel de umbrar, folosind ce mai rămăsese din beţele şi din tenda celuilalt cort, reuşind să facă ceva ce aducea vag a umbrelă. Stacy stătea pe pământ, sub umbrar, cu picioarele încrucişate, pe jumătate întoarsă spre Pablo, în aşa fel încât să-l poată urmări fără să fie însă nevoită să se uite, propriu-zis, la el. Nimeni nu mai voia să se uite la Pablo, şi Eric înţelegea de ce - nici el nu voia să se mai uite la grec. Ce-l deranja însă era senzaţia că toţi ceilalţi începeau să aibă aceleaşi sentimente şi faţă de el, că începeau să nu mai vrea să-l vadă nici pe el. Chiar şi acum, când se trânti pe jos, lângă ea, Stacy nu întoarse capul.

Eric se întinse şi-i luă mâna; fata îl lăsă, dar rămase pasivă, cu muşchii moi, inerţi, dându-i senzaţia că strânge în mână o mănuşă goală. Stătură aşa câteva minute, fără să spună nimic, şi, în acest scurt moment de tăcere, aproape că reuşi să se calmeze. Erau doar doi oameni care stăteau la soare împreună - de ce nu putea fi atât de simplu? Totuşi nu dură mult, această pace, această linişte interioară; îl părăsi asemenea unui fragil obiect de sticlă care se sparge în mii de cioburi şi simţi inima sărindu-i dintr-odată în piept. Simţea transpiraţia acoperindu-i pielea; palma în care ţinea mâna lui Stacy devenise de-a dreptul udă, alunecoasă. Trebui să facă un efort de voinţă să nu sară în picioare şi să nu înceapă iar să ţopăie prin luminiş. Auzea respiraţia lui Pablo - un sunet umed, nesănătos, ca un fierăstrău care se mişcă în faţă şi-n spate pe o conservă de metal. Riscă şi-i aruncă o privire rapidă; regretă numaidecât. Faţa lui Pablo căpătase o stranie culoare cenuşie, ochii-i erau închişi, înfundaţi adânc în orbite, şi din colţul gurii i se

scurgea un lichid de culoare închisă - vomă, lichid biliar sau poate sânge; nu-şi putea da seama. „Cineva ar trebui să-l şteargă”, îşi zise, dar nu făcu nimic în acest sens. Şi sub sacul de dormit, desigur, erau picioarele lui Pablo, sau mai bine zis ce mai rămăsese din ele - oasele, cheagurile groase de sânge, tendoanele galbene. Eric ştia că grecul nu putea supravieţui în aceste condiţii, cu carnea mâncată de pe oase. Ştia că Pablo va muri şi îşi dorea ca asta să se întâmple cât mai curând, poate chiar în acea clipă - „O binecuvântare, o eliberare”, îşi zise. Toate minciunile pe care oamenii şi le spun despre moarte ca să-şi ascundă durerea şi teama păreau, dintr-odată, adevăruri incontestabile. „Mori, spuse Eric în gând. Acum, mori odată!” Şi în tot acest timp - da, *implacabil, inexplicabil* - respiraţia nefirească a grecului hârâia mai departe.

Auzea murmurele îndepărtate ale vocilor lui Jeff şi Mathias, dar nu-şi putea da seama ce spuneau. Nu se vedeau, erau mai departe, în josul dealului; săpau haznaua.

Îi strânse mâna lui Stacy; fata tot nu se uitase la el.

— Aşa… începu el cu o ezitare, neştiind dacă era o idee bună. Era un tip în corpul căruia creştea un lujer de plantă.

Tăcere. „N-o să răspundă”, îşi zise, dar Stacy răspunse:

— L-am scos, zise fata aproape în şoaptă, atât de încet încât trebui să se aplece spre ea ca să o audă.

— Trebuia să spui „dar”.

Stacy clătină din cap.

— Nu vreau să joc. Te asigur că Mathias l-a scos afară. Nu mai e înăuntrul tău.

— Dar eu încă-l mai simt.

În sfârşit, se uită la el.

— Doar fiindcă-l simţi, nu înseamnă că mai e acolo.

— Şi dacă este?

— Oricum, nu avem ce face.

— Deci, recunoşti că s-ar putea să fie.

— N-am spus asta.

— Dar îl *simt,* Stacy!

— Spun doar că, indiferent cum ar fi, trebuie să aşteptăm ca să vedem.

— O să ajung ca Pablo.

— Încetează, Eric!

— Dar e în mine - e în sângele meu. Îl simt în piept.

— Te rog încetează!

— Aşa că o să mor aici.

— *Eric!*

Tânărul tăcu, speriat de tonul vocii ei. Stacy plângea. Când începuse să plângă?

— Te rog, încetează, scumpule, zise ea. Poţi să faci asta? Poţi să te calmezi?

Îşi şterse faţa cu dosul palmei.

— Trebuie să fii calm.

Eric tăcu. „E în piept" - de unde mai venise şi asta? Nu-şi dăduse seama până când nu o spusese, dar aşa era. Simţea lujerul înăuntrul pieptului, o presiune fină şi totuşi distinctă pe coasta de jos a cutiei toracice, împingând parcă în afară.

Stacy îşi trase mâna dintr-a lui, îşi luă avânt, se ridică şi traversă luminişul. Se aplecă peste rucsacul lui Pablo, cotrobăi prin el, scoase una din sticle, apoi se întoarse spre Eric, deschizând sticla în timp ce se apropia.

— Ia! îi spuse, privindu-l de sus, din picioare, întinzându-i sticla de tequila.

Eric nu o luă.

— Jeff a spus să nu bem.

— Ei, uite că Jeff nu e aici acum.

Fără să se mişte, Eric aruncă o privire sticlei şi lichidului de culoarea chihlimbarului dinăuntrul acesteia. Simţea mirosul de tequila, simţea cum îl cheamă, cum se amestecă - în mod ilogic, dar irezistibil - cu setea lui din ce în ce mai puternică. Ridică mâna şi luă sticla. Era cea din care băuseră cu o după-amiază înainte, când renunţaseră să mai încerce să traverseze câmpul înnămolit - o cu totul altă lume, în care trăiau alte versiuni ale lor, neatinse de acest coşmar, ignorându-l. Şi-l aminti pe Pablo, în picioare în faţa lor, râzând, întinzându-le sticla, şi, cu această imagine în minte - mai degrabă un vis, decât o amintire - lăsă capul pe spate şi dădu pe gât o duşcă lungă. Era prea mult; se înecă, tuşi, simţi lacrimile înceţoşându-i vederea. Dar era bună; era ceea ce-i trebuia. Fără să mai aştepte să-şi revină - nu-i trebui decât să tragă o dată aer în piept - duse din nou sticla la buze.

Tot ce mâncase era bucăţica de pâine cu ton - era deshidratat, epuizat -, aşa că simţi efectul alcoolului în doar câteva clipe; era plăcut energizant şi-l ajută, în sfârşit, să respire. Se întâmplă atât de repede, ca înţepătura unui ac în venă - gândurile îi amorţiră, îşi pierdură claritatea. Îşi şterse gura cu braţul şi, spre surprinderea lui, râse.

Stacy încă mai stătea deasupra lui, cu umbrela aia ridicolă pe umeri,

învăluindu-l într-un cerc de umbră.

— Nu prea mult, zise şi, când Eric duse iar sticla la gură, pregătit să înghită, se aplecă repede şi i-o luă din mână.

Înşurubă capacul şi o puse înapoi în rucsacul lui Pablo. Apoi se aşeză lângă el şi-l lăsă să o ia din nou de mână. Tequila îi ardea pieptul, îi făcea urechile să-i ţiuie. „Poate că au dreptate, se gândi. Poate că exagerez eu.“ Încă mai simţea ceva mişcându-i-se, asemenea unui vierme, în picior şi încă mai era conştient de presiunea aia ciudată în partea de jos a pieptului, dar îşi dădea seama acum, când alcoolul îi mai domolise tăvălugul gândurilor, că niciunul din acele două lucruri nu avea neapărat legătură cu planta. Era posibil să fi fost pur şi simplu speriat, să fi acordat prea multă atenţie trupului său. Întotdeauna găseşti ceva ciudat atunci când cauţi cu tot dinadinsul.

— Nenorocita nenorocire a nenorocitului, zise, cuvintele ieşind dintr-odată, fără vreun motiv aparent.

— Poftim? întrebă Stacy.

Eric clătină din cap, alungând ideea. Erau trei sticle de tequila şi încercă să-şi îndrepte gândurile spre orele ce aveau să vină, împărţind alcoolul în porţii, înghiţitură cu înghiţitură, încercând să găsească în asta o oarecare alinare. Grecii aveau să vină curând şi totul avea să fie bine. Tot ce trebuia să facă acum era să stea jos, s-o ţină pe Stacy de mână şi, peste puţin timp, putea să-i ceară să-i dea iar sticla. În felul ăsta, cu câte-o duşcă mică, spera să poată trece peste ziua pe care o avea în faţă.

*

* *

Nu aveau lopată.

Jeff găsise o piatră ascuţită, destul de mare, de forma unui cap de suliţă uriaş. Se lăsă în genunchi, o apucă zdravăn cu ambele mâini şi începu să sape în pământul uscat şi tare. Mathias folosea unul din cuiele de metal de la cortul albastru; îl înfigea în pământ, gemând la fiecare opintire. După ce elibera în felul ăsta o cantitate destul de mare de pământ, se ridica şi o dădea la o parte cu piciorul, apoi se oprea câteva clipe - îşi trăgea răsuflarea, îşi ştergea transpiraţia de pe frunte - înainte de a o lua de la capăt.

Era greu şi nu avansau nici pe departe atât de repede pe cât sperase Jeff. Avea o imagine în minte: o groapă perpendiculară, adâncă de un metru şi jumătate, lată atât cât cineva să poată sta aplecat deasupra ei, cu câte un picior de fiecare parte. Era posibil să fi citit într-o carte despre ceva de genul ăsta sau să fi văzut vreun desen pe undeva, dar nu se potrivea deloc cu ce

făceau el şi Mathias. Abia de scobiseră mai adânc în pământ, când pereţii latrinei lor începură să se prăbuşească, să se sfărâme, aşa că groapa se şi lărgea pe măsură ce săpau mai adânc. Ca să rămână doar atât cât cineva să stea aplecat deasupra ei, ar fi trebuit să se oprească atunci când abia săpaseră jumătate de metru, dar în acest caz groapa nu şi-ar mai fi avut rostul. O hazna atât de puţin adâncă nu mai era hazna. Puteau la fel de bine să continue să facă ce făcuse Jeff în acea dimineaţă, să-şi facă nevoile printre lujerii din jur şi să acopere mizeria cu bulgări de pământ.

La acest gând, îşi dădu seama de ceva ce ar fi trebuit să realizeze încă de la bun început: era o idee stupidă! Nu aveau nevoie de hazna, nici măcar de una bine construită. Nu asta era principala lor problemă acum şi, indiferent cum s-ar fi terminat povestea lor, aveau să dispară de acolo cu mult timp înainte ca acest aspect să devină supărător. Salvaţi, poate. Sau morţi. Jeff şi Mathias săpau acum nu fiindcă treaba asta ar fi avut vreo logică, ci pentru că Jeff era într-o continuă agitaţie, pentru că îşi căuta mereu o ocupaţie concretă de care să se agaţe, trebuia să acţioneze ca să nu fie nevoit să stea pur şi simplu degeaba şi să aştepte. Când îşi dădu seama de asta, când acceptă realitatea, se opri din săpat şi se lăsă în genunchi, pe gambe. Mathias făcu la fel.

— Ce facem noi aici? întrebă Jeff.

Mathias ridică din umeri, arătând spre şanţul strâmb şi nu foarte adânc pe care reuşiseră să-l sape în pământ.

— Săpăm o hazna.

— Şi are vreun rost să facem asta?

Mathias clătină din cap.

— Nu prea.

Jeff aruncă piatra pe jos şi-şi şterse mâinile de pantaloni. Simţi că-l ard palmele - puful verzui începuse iar să i se adune pe blugi. Îl aveau cu toţii - pe haine, pe pantofi îi văzuse pe fiecare, la un moment sau altul, întinzând mâna şi scuturându-l atunci când stătuseră în cerc, în luminiş.

— Am putea s-o folosim pentru urină, zise Mathias. Ca s-o distilăm.

Făcu un gest cu mâinile, întinzând o prelată imaginară peste groapă.

— Şi crezi că asta are vreun rost? întrebă Jeff.

Mathias păru surprins şi ridică mirat ochii spre el.

— Dar tu ai spus că…

Jeff dădu din cap, întrerupându-l.

— Ştiu, a fost ideea mea. Dar câtă apă crezi că am putea obţine?

— Nu prea multă.

— Atât cât să compensăm apa pe care o pierdem acum, în timp ce transpirăm?

— Mă îndoiesc.

Jeff oftă. Se simţea ca un prost. Şi încă ceva - ce anume? Obosit poate, dar mai mult decât atât: învins. Poate că era disperare şi ştia că disperarea era tot ce putea fi mai rău. Orice ar fi fost, simţea că sentimentul acela îl copleşeşte şi nu ştia cum să scape de el.

— Dacă plouă, spuse, o să avem suficientă apă. Dacă nu plouă, o să murim de sete.

Mathias nu spuse nimic. Îl privea atent, cu ochii mijiţi.

— Am încercat să găsesc ceva de făcut, zise Jeff. Să avem o ocupaţie. Să ne păstrăm moralul ridicat.

Zâmbi amar, parcă râzând de propria naivitate.

— Ba chiar mă gândeam să cobor în puţ.

— De ce?

— Ţârâitul. Sunetul ăla de telefon mobil.

— Nu mai avem gaz pentru lampă.

— Am putea face o torţă.

Mathias râse, neîncrezător.

— O torţă?

— Din cârpe - le putem înmuia în tequila.

— Vezi? îi spuse Mathias. Vezi cât eşti de neamţ?

— Vrei să spui că n-are rost?

— Nu cât să merite riscul.

— Care risc?

Mathias ridică din umeri, ca şi când ar fi fost de la sine înţeles. Şi poate că era.

— Uită-te la Pablo, spuse el.

Pablo. „Ce e mai rău.“ Jeff nu spusese încă nimic despre planul lui de a-l salva pe grec şi ezită chiar şi acum, gândindu-se la motivele care-l determinau să facă asta, la cât erau de pure sau în ce măsură erau doar egoiste. Ideea că, din nou, nu făcea decât să-şi găsească ceva de lucru îi încolţi în minte, însă o alungă repede. Îl puteau salva dacă încercau; era sigur de asta.

— Crezi că o să supravieţuiască? îl întrebă pe Mathias.

Neamţul se încruntă. Când vorbi, vocea-i era joasă, abia şoptită.

— Puţin probabil.
— Dar dacă ar primi azi ajutor…
— Tu crezi că o să primească vreun ajutor azi?
Jeff clătină din cap şi niciunul nu mai spuse nimic o vreme. Mathias împungea pământul cu băţul. Jeff îşi făcea curaj. În cele din urmă, îşi drese glasul şi spuse:
— Putem să-l salvăm noi.
Mathias împungea în continuare pământul; nici măcar nu ridică ochii.
— Cum?
— I-am putea amputa picioarele.
Mathias înţepeni. Se uită de data asta la Jeff, zâmbindu-i, dar numai pe jumătate.
— Glumeşti.
Jeff scutură din cap.
— Vrei să-i tai picioarele?
— O să moară dacă nu i le tăiem.
— Fără anestezie?
— N-o să simtă niciun fel de durere. Nu mai simte nimic de la brâu în jos.
— Ar pierde prea mult sânge.
— I-aţi pus deja garourile. Putem tăia sub ele.
— Cu ce? Nu avem instrumente chirurgicale şi…
— Cuţitul.
— Îţi trebuie un fierăstrău de oase - nu facem nimic cu un cuţit.
— Putem să rupem oasele, apoi să tăiem.
Mathias clătină din cap cu o expresie îngrozită. Era prima emoţie puternică pe care Jeff o vedea pe chipul neamţului.
— Nu, Jeff! Nici gând.
— Atunci, e ca şi mort.
Mathias parcă nu-l auzi.
— Şi infecţia? Ce crezi c-o să se întâmple dacă-l tăiem cu un cuţit murdar?
— Îl putem steriliza.
— Nu avem lemne. Nici apă în care să-l fierbem. Şi nici măcar o oală, că tot veni vorba.
— Avem ce să ardem - caietele, rucsacurile cu haine. Putem ţine cuţitul direct în flacără. În felul ăsta, şi cauterizăm în timp ce tăiem.
— O să-l omori.
— Sau o să-l salvez - una din două. Dar cel puţin ar avea o şansă. Sau

preferi să stai să-l priveşti cum moare? Şi n-o să moară repede - nu te amăgi cu gândul ăsta.

— Dacă vin ajutoare…

— Azi, Mathias. Ar trebui să vină azi. Cu picioarele expuse în halul ăla, septicemia o să se instaleze extrem de repede, dacă nu cumva s-a şi instalat. Şi dacă se-ntâmplă asta, n-o să mai putem face nimic.

Mathias începu să împungă iar pământul; stătea ghemuit, cu genunchii la gură.

— Îmi pare rău că v-am adus aici, spuse el.

Jeff îi făcu semn să lase asta. Nu mai avea importanţă.

— Noi am ales să venim.

Mathias oftă şi aruncă pe jos cuiul de cort.

— Nu cred că pot s-o fac, zise el.

— O fac eu.

— Nu, vreau să spun că nu pot să fiu de acord.

Jeff nu spuse nimic; căzu pe gânduri. Nu se aşteptase la asta. Crezuse că Mathias va fi cel mai uşor de convins, ba mai mult, că o să-l ajute chiar să-i convingă şi pe ceilalţi.

— Atunci, am face mai bine să-i curmăm suferinţa, zise Jeff. Îl îmbătăm - îi turnăm tequila pe gât - şi aşteptăm să leşine. După care, ştii tu…

Făcu un gest rapid cu braţul, învârtindu-l în aer, mimând o lovitură. Îi era mai greu decât ar fi crezut să rostească tare cuvintele.

Mathias îl privi lung; Jeff îşi dădea seama că nu înţelegea. Sau poate că nu voia să înţeleagă, voia să-l oblige să spună ce gândea cu voce tare.

— Ce? întrebă el.

— Terminăm totul. Îi tăiem beregata. Îl sufocăm.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Dacă ar fi un câine, nu ai…?

— Dar nu e un câine!

Jeff ridică braţele în aer, frustrat. De ce devenise discuţia asta atât de dificilă? El nu încerca decât să fie practic. Să fie uman.

— Ştii ce vreau să spun, zise.

Nu avea de gând să continue aşa. Îşi exprimase ideile, ce altceva mai putea face? Simţi din nou acea greutate ca de plumb. Soarele urca tot mai sus pe cer. Ar fi trebuit să stea în cort, la umbră. Era o prostie din partea lor să stea aşa, în soare, şi să transpire. Dar nu încercă să se mişte. Era îmbufnat, îşi dădu seama; îl pedepsea pe Mathias fiindcă nu-l susţinuse în planul lui. Era

supărat pentru asta şi era supărat şi pe Mathias fiindcă-l vedea purtându-se aşa. Ar fi vrut să se poată opri, dar nu putea.

— Cu ceilalţi ai vorbit? întrebă Mathias.

Jeff clătină din cap.

Mathias dădu jos cu mâna o parte din puful verde de pe blugi, apoi se şterse pe pământ. Se gândea. În cele din urmă, se ridică în picioare.

— Să supunem la vot, zise el. Dacă şi ceilalţi sunt de acord, nu mă opun.

Cu aceste cuvinte, o luă în sus pe deal, spre cort.

*

* *

Se adunară din nou în luminiş.

Mai întâi apăru Mathias, apoi, câteva clipe mai târziu, Jeff. Se aşezară pe pământ, lângă Eric şi Stacy, formând un semicerc în jurul paravanului. Pablo stătea cu ochii închişi şi - chiar în timp ce vorbeau despre situaţia lui - nimeni nu părea că vrea să se uite la el. Până şi numele evitau să i-l pronunţe; spuneau doar „el“ şi făceau un semn vag spre trupul mutilat al tânărului. Amy era încă la baza dealului, aşteptându-i pe ceilalţi greci, dar chiar şi după ce începură să vorbească, după ce deveni clar că acea conversaţie avea un scop, că un lucru important - ceva dramatic - era pe cale să se decidă, nimeni nu comentă absenţa ei. Stacy se gândi la ea, se întrebă dacă n-ar fi trebuit s-o cheme - ar fi vrut să se întâmple asta, ar fi vrut s-o aibă pe Amy lângă ea, s-o ţină de mână, să se gândească împreună la hotărârea pe care ar fi trebuit s-o ia -, dar nu reuşi să vorbească. Nu ştia să se poarte în astfel de situaţii. Frica o făcea pasivă, tăcută. Avea tendinţa să se ghemuiască într-un colţ şi să aştepte până când tot răul trecea.

Dar Jeff şi Mathias voiau să afle părerea ei. Pe a ei şi pe-a lui Eric. Dacă spuneau „da“, s-ar fi întâmplat: Jeff i-ar fi tăiat picioarele lui Pablo. Ceea ce era oribil, de neimaginat, însă totodată, cel puţin după spusele lui Jeff, singura lui speranţă. Aşadar, urmând această logică, dacă spunea „nu“ n-ar mai fi fost nicio speranţă. Pablo ar fi murit. Asta le spunea Jeff.

Nicio speranţă - aceste cuvinte implicau o primă speranţă care ar fi trebuit să dispară pentru ca o a doua să rămână în joc. Nimeni nu avea să vină să-i salveze: asta le spunea Jeff. Şi ăsta fu gândul asupra căruia se trezi concentrându-se, deşi ştia că ar fi trebuit să se gândească la Pablo - aveau să mai petreacă încă o noapte aici, în cortul portocaliu, înconjuraţi de lujeri care se puteau mişca, care se puteau înşuruba în piciorul lui Eric şi care - dacă era să-l creadă pe Jeff - voiau să-i omoare pe toţi. Nu se vedea în stare

să facă asta.

— De unde ştii? sări ea.

Îşi simţea teama din voce şi, când o auzi, i se făcu parcă şi mai frică.

— Ce să ştiu? întrebă Jeff.

— Că nu vin.

— N-am spus asta.

— Ai spus…

— Că nu mi se pare probabil să vină astăzi.

— Dar…

— Şi dacă nu vin azi şi noi nu facem ceva, el - şi aici făcu gestul ăla vag spre paravan - n-o să supravieţuiască.

— Dar de unde ştii?

— Are oasele expuse. O să…

— Nu - că nu vin.

— Nu-i vorba că ştiu. Dimpotrivă, tocmai că nu ştiu. Şi riscăm dacă aşteptăm în loc să facem ceva.

— Deci, s-ar putea să vină.

Jeff îi aruncă o privire exasperată şi ridică mâinile în aer.

— La fel cum s-ar putea să *nu* vină. Asta-i şi ideea.

Se învârteau în cerc, desigur, fără să spună nimic, aruncând doar cuvintele unul spre altul; până şi Stacy îşi dădea seama. Nu avea să-i spună ce voia - adevărul era că nu-i putea spune. Stacy voia să vină grecii, voia să fi fost deja acolo, voia să fie salvată, să fie în siguranţă, şi tot ce spunea Jeff era că asta era posibil să nu se întâmple, cel puţin nu în acea zi, şi, dacă nu se întâmpla, trebuiau să-i taie picioarele lui Pablo.

Voia s-o facă, Stacy vedea asta. Iar Mathias nu voia. Dar Mathias nu vorbea. Îi asculta doar, ca de obicei, aşteptând ca ei să hotărască. Stacy ar fi vrut ca neamţul să spună ceva, să încerce să-i facă pe ea şi pe Eric să nu fie de acord, fiindcă nu voia ca Jeff să-i taie picioarele lui Pablo, nu putea crede că era o idee bună, dar nu ştia ce argumente să aducă împotrivă. Simţea că nu putea spune pur şi simplu „nu“, că trebuia să-i explice lui Jeff şi de ce. Avea nevoie de cineva care s-o ajute şi nu era nimeni. Eric se ameţise, ţinea ochii pe jumătate închişi; ce-i drept, era mult mai calm ca mai devreme, dar era transportat. Şi Amy era departe, la baza dealului, uitându-se după greci.

— Dar Amy? zise Stacy.

— Ce-i cu ea?

— N-ar trebui să-i cerem şi ei părerea?

— Părerea ei contează doar dacă iese egal.
— Ce să iasă egal?
— Votul.
— *Votăm?*

Jeff dădu din cap, făcu un semn din mâini, plin de nerăbdare, ca şi când acesta ar fi fost singurul lucru logic şi nu ar fi înţeles de ce Stacy era atât de mirată.

Dar Stacy era de-a dreptul uimită. Crezuse că discutau doar despre asta, că încercau să ajungă la un consens, că nu aveau să facă nimic decât dacă erau cu toţii de acord. Şi totuşi, lucrurile nu stăteau aşa; nu era nevoie decât de trei voturi pentru şi Jeff i-ar fi tăiat picioarele lui Pablo. Stacy încercă să-şi exprime în cuvinte dezaprobarea, bâlbâindu-se, căutând o portiţă de scăpare.

— Dar… Adică… Nu putem să… Nu mi se pare…
— Taie-i-le! strigă Eric dintr-odată, speriind-o. Chiar acum!

Stacy se întoarse spre el. Părea deodată treaz, cu ochii limpezi. Şi vehement, sigur pe el, pe cauza pe care o susţinea. Stacy încă putea spune „nu“, ştia asta. Putea spune „nu“, iar Jeff ar fi trebuit să coboare dealul şi s-o întrebe pe Amy ce credea ea despre asta. Probabil că ar fi convins-o. Chiar dacă Amy ar fi încercat să protesteze, Jeff tot ar fi făcut-o, în cele din urmă, să treacă de partea lui. Era mai puternic decât ei. Toţi erau obosiţi, însetaţi, dorindu-şi să fie în altă parte, însă Jeff nu părea afectat de nimic din toate astea. Aşa că, ce rost mai avea să se certe cu el?

— Eşti sigur că aşa e bine? întrebă ea.
— Moare dacă-l lăsăm aşa.

Stacy simţi un fior prin corp, de parcă potenţiala moarte a lui Pablo i-ar fi fost întinsă la picioare - de parcă ar fi fost vina ei, ceva ce ea ar fi putut schimba cu cea mai mare uşurinţă.

— Nu vreau să moară.
— Sigur că nu, zise Jeff.

Stacy simţea privirea lui Mathias aţintită asupra ei. O privea fără să clipească. Ştia că ar fi vrut ca ea să spună „nu“. Şi Stacy chiar şi-ar fi dorit să poată spune „nu“, dar nu fu în stare.

— Bine, zise ea. Probabil că-i mai bine s-o facem.

*

* *

Amy făcea poze.

Când plecase din luminiș, își luase aparatul - din reflex, fără un motiv anume -, îl ridicase de jos și-l pusese la gât. Abia când stătea ghemuită lângă cărare, pe la jumătatea dealului, în acel moment de relaxare și de claritate care urmase după ce-și eliberase vezica, își dăduse seama de ce îl luase cu ea. Voia să îi fotografieze pe mayași, să adune dovezi a ceea ce se petrecea aici. „Fiindcă o să fim salvați" - își repeta continuu în gând - și, după ce se întâmpla asta, aveau să urmeze, în mod inevitabil, o investigație, arestări, un proces. Ceea ce însemna, desigur, că vor avea nevoie de dovezi, și ce dovezi ar fi putut fi mai bune decât fotografiile agresorilor?

Începu să facă poză după poză de îndată ce ajunse la baza dealului, având grijă să surprindă în special chipurile bărbaților, îi plăcea sentimentul pe care i-l dădea această activitate, un fel de putere vicleană, senzația de pradă care se întoarce împotriva prădătorilor. Aveau să fie pedepsiți, urmau să-și petreacă tot restul zilelor la închisoare. Avea ea grijă să se întâmple așa. Își imagină un proces în care arăta cu mâna și își pierdea controlul, sala de judecată plină până la refuz, murmurele de uimire în timpul mărturiei ei. Aveau să-i proiecteze fotografiile pe un ecran mare și ea avea să arate spre bărbatul chel, spre pistolul de la șoldul acestuia. „El era șeful, avea să spună. El a fost cel care nu voia să ne lase să plecăm."

Mayașii nu-i acordară niciun fel de atenție. Nu se uitau la ea, abia dacă se oboseau să-i arunce din când în când câte-o privire. Doar când păși în zona curățată, căutând un unghi mai bun din care să surprindă grupul de bărbați strânși în jurul celui mai apropiat foc de tabără, doi dintre ei se mișcară și ridicară arcurile spre ea. Făcu poza și se retrase repede înapoi între lujeri.

După o vreme, senzația de putere începu să se topească și nu avea cu ce să o înlocuiască. Soarele urca pe cer, îi era prea cald, prea foame, prea sete. Dar se simțea așa încă de când ajunseseră pe deal, prin urmare nu aici era schimbarea. Nu! Indiferența mayașilor față de ea, care se agita atâta cu aparatul ei de fotografiat, fu ceea ce o doborî în cele din urmă. Stăteau adunați în jurul focurilor de tabără, unii dintre ei dormind chiar, undeva pe la marginea junglei. Vorbeau și râdeau; unul își făcea de lucru cu un băț; îl cioplea într-o doară, ca să-și omoare plictiseala, ca să treacă mai repede timpul. Fiindcă, la urma urmei, asta făceau, nu? Așteptau. Și nu în suspans, nu stresați de teama că s-ar fi putut întâmpla ceva care să le înșele vigilența. Așteptau fără niciun fel de emoție, așa cum stă cineva la masă, la cină, și se uită cum lumânarea se topește treptat, până se mistuie toată, știind de la bun început că așa se va întâmpla, știind că tot ce stă între cele două

momente e însuşi timpul.

„Şi ce înseamnă asta?“ se întrebă.

Poate că mayaşii ştiau despre greci. Poate că Juan şi Don Quijote veniseră deja, trecuseră pe lângă locul unde se deschidea cea de-a doua cărare, merseseră tot înainte până în sat, de unde făcuseră cale întoarsă, nedumeriţi, fără să le treacă vreo clipă prin cap să se uite în cealaltă parte a poienii. Nici ea şi nici ceilalţi nu menţionaseră această posibilitate şi totuşi acum părea atât de probabilă - acum că se gândise la ea -, atât de imposibil de ignorat. „Nu vin, realiză Amy dintr-odată, cu o siguranţă care parcă îi apăsa pieptul. Nu vine nimeni.” Şi dacă asta era adevărat, însemna că nu mai aveau nicio speranţă. Pablo în niciun caz, dar nici ei, restul. Şi probabil că mayaşii înţeleseseră asta - de-asta erau atât de plictisiţi, atât de apatici -, ştiau că nu mai trebuia decât să aştepte ca evenimentele să se deruleze. Nu făceau nimic altceva decât să păzească zona curăţată. Setea, foamea şi planta aveau să facă restul, aşa cum făcuseră de atâtea ori până atunci.

Se opri din fotografiat. Se simţea ameţită, parcă beată. Simţi nevoia să se aşeze şi se prăbuşi pe pământul de la poalele dealului. „E doar de la soare, îşi spuse. De la stomacul gol.” Şi totuşi, ştia că se minte singură. Soarele şi foamea nu aveau nici legătură cu ce se întâmpla. Ce simţea ea era frică. Încercă să nu se gândească la asta, să inspire adânc, să-şi facă de lucru cu aparatul. Era unul ieftin, foarte simplu. Îl cumpărase cu mai bine de zece ani în urmă, cu banii pe care îi câştigase din babysitting. Jeff îi dăduse o cameră digitală pentru excursia asta, dar ea îl convinsese să o ducă înapoi. Era prea ataşată de vechitura ei, nu se îndura încă să se despartă de ea. Nu era un aparat prea precis - făcea foarte des fotografii proaste, prea şterse sau prea întunecate şi aproape întotdeauna neclare -, dar ştia că trebuia să-l strice, să-l piardă sau că cineva trebuia să i-l fure înainte să poată accepta ideea de a-l înlocui. Se uită câte poziţii mai avea - trei din treizeci şi şase. Şi asta era tot; nu-şi luase niciun film de rezervă, nu crezuse că vor sta atât cât să aibă nevoie de mai multe. I se părea ciudat că exista un număr fix de fotografii pe care le făcuse în viaţa ei şi că aproape toate fuseseră făcute cu aparatul ăsta. Erau X fotografii cu părinţii ei, X cu copaci, momente, apusuri de soare şi câini, X cu Jeff şi cu Stacy. Şi, dacă ceea ce simţea în acel moment era adevărat - dacă era adevărat ce sugerau mayaşii, ce spunea Jeff era posibil să nu mai poată face decât încă trei fotografii în toată viaţa ei. Amy încercă să hotărască ce ar fi trebuit să fie. Una ar fi trebuit să fie o fotografie de grup, presupuse, cu ei toţi strânşi în jurul tărgii lui Pablo. Şi una cu ea şi cu Stacy,

desigur, braţ la braţ, ultima dintr-o lungă serie. Apoi…

— Eşti bine?

Amy se întoarse şi o văzu pe Stacy, în picioare deasupra ei, cu un fel de umbrelă improvizată pe umeri. Părea răvăşită, slăbită şi avea părul gras. Gura îi tremura, la fel şi mâinile, făcând umbrela să tremure uşor, parcă mişcată de-o adiere de vânt.

„Dacă sunt bine?“ repetă Amy în gând, încercând să răspundă sincer. Ameţeala fusese înlocuită cu un straniu sentiment de calm, de resemnare. Ea nu era ca Jeff, nu era o luptătoare. Sau poate că pur şi simplu nu se putea minţi aşa de uşor cum o făcea el. Ameninţarea de a muri aici nu îi provoca o stare de agitaţie, o dorinţă absurdă de a face în permanenţă ceva. O obosea, o făcea să vrea să se întindă, să grăbească parcă procesul.

— Cred că da, zise. Apoi, fiindcă i se păru că Stacy arăta cu mult mai rău decât se simţea ea, adăugă: Tu?

Stacy clătină din cap. Făcu semn în spate, spre vârful dealului.

— Ei… ştii…

Lăsă propoziţia neterminată, ca şi când nu ar fi putut găsi cuvintele potrivite. Îşi trecu limba peste buze - i se crăpaseră rău de tot în ultimele douăzeci şi patru de ore, crăpături adânci, dureroase. Când încercă din nou, nu reuşi decât să şoptească:

— Au început.

— Ce au început?

— Îi taie picioarele.

— Ce tot spui acolo? întrebă Amy, deşi ştia, desigur.

— Lui Pablo, şopti Stacy ridicând foarte mult sprâncenele, ca şi când vestea ar fi surprins-o şi pe ea. Folosesc cuţitul.

Amy se ridică, fără să ştie ce intenţiona să facă. Parcă nu mai era ea, vestea o amorţise. Dar cu siguranţă trebuie să fi simţit ceva, fiindcă expresia i se schimbă. Văzu reacţia lui Stacy, care se dădu un pas în spate, parcă speriată.

— N-ar fi trebuit să spun „da“, nu-i aşa? întrebă Stacy.

— „Da“ la ce?

— Când am votat. Eu am…

— Mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— Păi, tu erai aici. Jeff a spus că nu contează decât dacă votul iese egal. Dar n-a fost aşa. Eric a spus „da“ şi apoi eu…

Din nou, aceeaşi expresie care o sperie. De data asta, se apropie de Amy şi-i strânse braţul.

— N-ar fi trebuit, nu-i aşa? Eu, tu şi Mathias… i-am fi putut opri.

Amy nu reuşea să accepte ce se petrecea. Nu credea că era posibil să tai picioarele cuiva cu un cuţit, nu credea că Jeff ar putea încerca aşa ceva. Poate că doar discutaseră despre asta, poate că încă mai discutau. Poate că-i mai putea opri, dacă se grăbea. Se smulse din strânsoarea lui Stacy.

— Stai aici, spuse. Uită-te după greci. Bine?

Stacy dădu din cap, cu teama întipărită pe faţă, tremuratul cuprinzându-i şi muşchii din jurul gurii. Se aşeză, prăbuşindu-se chiar în mijlocul potecii, ca şi când ar fi fost o marionetă căreia i se tăiaseră sforile.

Amy mai aşteptă o clipă, uitându-se la ea, asigurându-se că era bine. Apoi începu să urce dealul cât putea de repede.

*

* *

Jeff şi Mathias erau cei care făceau treaba. Nu-l rugaseră pe Eric să-i ajute, ceea ce era un lucru bun, fiindcă Eric ştia că n-ar fi fost în stare. Se fâţâia prin luminiş, în timp ce ei îl operau pe Pablo, oprindu-se din când în când să se uite, apoi întorcând repede capul. I se părea la fel de insuportabil să vadă ca şi să nu vadă.

Mai întâi, puseră la loc curelele. Le găsiseră pe jos, lângă targă - trei şerpi îmbârligaţi, abandonaţi acolo cu o seară în urmă. Jeff şi Mathias nu avură nevoie decât de două dintre cele trei chingi; îl legară pe grec peste piept şi peste talie. Pablo ţinuse ochii închişi tot timpul; nu-i deschisese nici măcar o dată din acea dimineaţă, de când se oprise din urlat. Nici măcar când Jeff îl zgâlţâi, când îl strigă, vrând să-i explice prin semne ce intenţionau să facă, grecul nu reacţionă în niciun fel. Stătea întins, cu o expresie încleştată, cu întreaga lui fiinţă - gura, ochii - închisă în faţa lumii. Părea să fie undeva departe de ei, de parcă n-ar mai fi fost prezent. Nu-i mai păsa, presupuse Eric, nu-i mai păsa de mult.

Apoi făcură un foc, unul mic - fu tot ce reuşiră. Folosiră trei caiete ale arheologilor, o cămaşă şi o pereche de pantaloni. Mototoliră două foi ca să aprindă flacăra, apoi puseră în foc şi restul caietelor. Îmbibară hainele cu tequila. Focul aproape că nu scotea fum; ardea cu flacără mică, albastră. Jeff puse în mijloc cuţitul şi o piatră mare, în forma unui cap de topor. În vreme ce obiectele se încingeau - piatra pocnea şi începuse să se înroşească Jeff şi Mathias se ghemuiră lângă Pablo, murmurând ceva, arătând mai întâi spre un picior, apoi spre celălalt, gândind operaţia. Dintr-odată, Jeff părea abătut şi descurajat, ca şi când ar fi fost îngrijorat de rezultatele iniţiativei lor, în

ciuda bunelor sale intenţii; dar, chiar şi dacă avea îndoieli, nu le dădea voie să-l încetinească.

Eric se duse lângă ei când începură. Jeff folosi un prosop micuţ pe care-l găsise într-un rucsac şi scoase piatra din foc; şi-l înfăşură în jurul mâinii, ca pe-o mănuşă, ca să se apere de flăcări. Cu gesturi repezi, dintr-o singură mişcare dibace, strecură mâna sub piatră, o ridică deasupra capului şi se întoarse spre targă. Apoi o izbi cu toată puterea în piciorul drept al grecului.

Ochii lui Pablo se deschiseră; începu din nou să urle, zvârcolindu-se şi smucindu-se sub chingi. Jeff părea că nici nu-l observă; expresia de pe chipul lui nu se schimbă. Arunca deja piatra înapoi în foc şi se întindea după cuţit. Şi Mathias rămase, la rândul lui, impasibil, concentrat asupra a ceea ce făcea. Treaba lui era să ţină focul aprins, să adauge foi atunci când era nevoie, să-l stropească din când în când cu alcool, să învârtă cenuşa şi să sufle-n ea.

Jeff stătea aplecat peste targă, cu muşchii întinşi de la efort, tăind şi retezând. Se simţi miros de carne arsă când lama cuţitului pătrunse în carnea lui Pablo, ca atunci când cineva pregăteşte o friptură. Eric se uită la osul zdrobit de sub genunchiul stâng al grecului; un şuvoi de măduvă amestecată cu sânge ţâşnea din rană în vreme ce cuţitul lui Jeff împungea, tăia, sfâşia. Văzu partea de jos a piciorului lui Pablo desprinzându-se de trup; laba piciorului, glezna şi femurul erau acum separate de restul corpului, detaşate pentru totdeauna. Jeff se lăsă pe spate, trăgându-şi sufletul. Pablo continua să ţipe şi să se zvârcolească, îşi dădea încontinuu ochii peste cap. Mathias luă cuţitul din mâna lui Jeff şi-l puse înapoi în foc. Jeff luă prosopul şi începu să şi-l înfăşoare din nou pe mână. Când se întinse după piatra înroşită, Eric se întoarse repede cu spatele şi se îndreptă spre cealaltă parte a luminişului. Nu se mai putea uita, trebuia să plece.

Doar că, desigur, nu avea unde să se ducă. Chiar şi de la depărtare, cu spatele la toată scena, mai auzea ce se întâmpla, bufnitura pietrei şi trosnetul oaselor de la celălalt picior al lui Pablo. Şi urletele - parcă mai puternice acum, mai ascuţite.

Privi peste umăr - nu se putu abţine. Mathias ţinea în mână tigaia neagră, cea pe care o adusese Jeff de la poalele dealului, cu acel cuvânt scrijelit pe fund *peligro*. Eric îl văzu punând tigaia în foc. Voiau s-o folosească pentru a cauteriza rănile lui Pablo, să i-o apese peste cioturile care mai rămăseseră din picioare, pe rând - mai întâi pe unul, apoi pe celălalt.

Jeff era aplecat peste targă, mânuind cuţitul cu o mişcare ritmică, de fierăstrău, cu tricoul leoarcă de transpiraţie.

Pablo încă mai urla. Şi, de data asta, erau şi cuvinte. Imposibil de înţeles, desigur, dar Eric îşi dădea seama din intonaţie că-i implora să înceteze. Îşi aminti cum căzuse peste grec atunci când sărise din ham, simţi din nou trupul lui Pablo zvâcnind sub el. Se gândi cum el şi Amy aruncaseră practic rănitul pe targă cu acea mişcare reţinută, neîndemânatică, cuprinşi de panică. Simţea lujerul mişcându-se înăuntrul lui, în picior şi în piept, simţea mereu presiunea persistentă din partea de jos a cutiei toracice - împingea, voia să iasă. Era îngrozitor; totul aici era îngrozitor şi nu avea cum să oprească răul, nu avea cum să scape.

Se întoarse iar cu spatele, dar nu putu rămâne aşa. Aproape imediat, simţi nevoia să privească peste umăr.

Jeff îşi termină treaba cu cuţitul şi îl aruncă în ţărână, lângă el. Eric îl văzu ridicând prosopul; şi-l înfăşură pe mână şi se întoarse să ia tigaia din foc. Mathias trebui să-l ajute. Se ghemui lângă targă şi se aplecă să ridice piciorul stâng al lui Pablo - ce mai rămăsese din el. Îl apucă de deasupra genunchiului, cu ambele mâini. Pablo plângea şi le spunea ceva, lui Jeff şi lui Mathias, strigându-le numele. Dar niciunul din ei nu dădu vreun semn că l-ar fi auzit; nici nu se uitau la el. Tigaia devenise acum portocalie. Iar cuvintele zgâriate pe fund străluceau într-o nuanţă mai intensă, aproape roşie. Eric văzu cuvântul scris acolo chiar în clipa când Jeff ridică tigaia din flăcări. Îl privi pe Jeff răsucindu-se şi lipind fierul de ciotul lui Pablo, ţinându-l acolo, apăsând cu putere, folosindu-şi toată greutatea. Eric auzea carnea arzând, cu un fel de sfârâit. Mirosul îi ajunse la nas şi simţi, înspăimântat, cum stomacul lui răspundea la izul de carne prăjită - şi nu era greaţă, ci, spre groaza lui, foame!

Se întoarse iar cu spatele, se ghemui pe vine, îşi apăsă palmele peste urechi, începu să respire pe gură. Rămase aşa un timp, ce păru nesfârşit, concentrându-se asupra plantei dinăuntrul lui, asupra spasmelor insistente din picior, asupra presiunii din piept, încercând să le simtă ca pe altceva, ceva lipsit de importanţă, o iluzie a percepţiilor, aşa cum insista Stacy că erau: bătăile inimii, muşchii prea obosiţi, frica. Nu reuşi, şi simţi iar că nu mai putea aştepta; din nou, trebui să se uite.

Când se întoarse, îi văzu pe Jeff şi pe Mathias încă aplecaţi peste targă. Jeff apăsa acum tigaia pe piciorul drept al grecului. Din nou, mirosul îngrozitor se răspândi în aer. Dar de data asta, în tăcere - Pablo stătea nemişcat, nu mai ţipa. Părea să-şi fi pierdut cunoştinţa.

Apoi auzi sunetul unor paşi care se apropiau. Amy venea pe cărare. Intră în

fugă în luminiş, cu răsuflarea tăiată, cu pielea strălucind, acoperită de transpiraţie.

„Prea târziu“, îşi spuse Eric privind-o cum se opreşte brusc, cum se uită, cum vede, cum chipul i se schimonoseşte într-o expresie de groază. „A venit prea târziu.“

*

* *

Jeff nu ştia cum să se simtă. Sau nu: ştia ce gândea şi ştia şi ce simţea, dar nu reuşea să coordoneze aceste două valenţe. Treaba mersese bine, poate chiar mai bine decât se aşteptase - asta gândea. Îi desprinseseră picioarele destul de repede, fiecare de la câţiva centimetri de sub genunchi, păstrând intactă rotula. Cauterizaseră cioturile, iar când înlăturaseră garourile, cantitatea de sânge care cursese fusese minimă - doar câteva picături, de fapt, nimic grav. Pablo îşi pierduse cunoştinţa spre final, mai mult din cauza şocului, probabil, decât din altă cauză. Nu simţea nicio durere - era aproape sigur de asta -, nu ar fi trebuit să simtă nimic. Dar fusese treaz; putuse să ridice capul şi să vadă ce făceau, şi probabil că simpla ideea îl îngrozise peste măsură. El credea că grecul era în mai mare siguranţă acum, deşi pericolul nu dispăruse încă. Nu făcuseră decât să câştige timp - nu prea mult, poate încă o zi sau două. Dar tot era ceva şi Jeff credea că ar fi trebuit să se simtă mândru de sine; făcuse un lucru pentru care era nevoie de curaj. Aşa că nu înţelegea de ce se simţea rău, de ce avea senzaţia că nu poate să respire, că îl podidesc lacrimile.

Amy nu-i era de niciun ajutor. Nimeni nu-l ajuta. Mathias părea că nu vrea să se uite la el, se ghemuise lângă rămăşiţele focului, se retrăsese în sine. Eric începuse iar să se fâţâie şi să se uite întruna când la picior, când la piept. Iar Amy, fără măcar să încerce să înţeleagă ce făcuse el acolo - când încă mai scoteau atelele şi ungeau rănile lui Pablo cu Neosporin -, începuse imediat să-l atace.

— Dumnezeule mare! exclamase ea, speriindu-l - nu o auzise apropiindu-se. Isuse Hristoase! Ce ai făcut?

Nu se obosise să-i răspundă. I se părea că era destul de evident.

— I-ai tăiat picioarele! Cum dracu’ ai putut să…?

— N-am avut de ales, îi spusese, aplecat peste al doilea ciot, ungând rana cu gel. Altfel ar fi murit.

— Şi crezi că în felul ăsta l-ai salvat? Dacă i-ai tăiat picioarele cu un cuţit murdar?

— L-am sterilizat.

— Zău aşa, Jeff! Uită-te şi tu pe ce stă!

Era adevărat, desigur: sacul de dormit pe care-l puseseră peste targă era îmbibat cu urina scursă din vezica lui Pablo. Jeff ridică din umeri, vrând parcă să îndepărteze gândul.

— Am mai câştigat ceva timp. Dacă vom fi salvaţi mâine sau poimâine, o să…

— I-ai tăiat *picioarele!* spusese Amy aproape strigând.

Jeff se întorsese în sfârşit şi se uitase la ea. Stătea deasupra lui, arsă de soare, cu faţa murdară, cu pantalonii acoperiţi de un strat de puf verde gros cam de doi centimetri. Nu mai era Amy cea obişnuită, părea răvăşită, agitată. Se gândise că lucrul ăsta era, probabil, valabil pentru toţi, într-un fel sau altul. Cu siguranţă, el, unul, nu se simţise deloc bine în ultimele douăzeci şi patru de ore. Tocmai folosise un cuţit şi o piatră ca să reteze picioarele unui om - ale unui prieten, ale unui străin, era greu de spus acum. Nici măcar nu ştia adevăratul nume al lui Pablo.

— Ce şanse crezi că ar fi avut, Amy? întrebase. Cu oasele expuse?

Amy nu-i răspunsese; privea în jos, în dreapta lui, cu o expresie ciudată întipărită pe chip.

— Răspunde-mi! îi ceruse el.

Oare Amy începuse să plângă? îi tremura bărbia; o atinsese cu mâna.

— Oh, Doamne! şoptise ea. Oh, Dumnezeule mare!

Jeff îi urmărise privirea. Se uita la membrele retezate ale lui Pablo, la ce mai rămăsese din labele picioarelor, din glezne şi din femur, la oasele acoperite de sânge, legate între ele doar prin câteva fâşii de carne. Le aruncase lângă targă, neglijent, gândindu-se că o să le îngroape după ce termina de cauterizat cioturile. Dar din câte se părea, nu mai era nevoie de asta. Planta îşi trimisese în luminiş un alt tendon, care se întindea ca un şarpe. Se înfăşurase în jurul unuia dintre picioarele retezate ale lui Pablo şi trăgea oasele prin ţărână. Sub privirea lui, un al doilea tendon ţâşnise din marginea luminişului, mai iute ca primul, şi-şi revendicase celălalt picior.

Toţi urmăreau scena - Eric şi Mathias se uitau şi ei. Apoi Mathias se pusese în mişcare, sărise în picioare cu cuţitul în mână. Se apropiase de primul lujer, se aplecase şi îl retezase dintr-o singură mişcare, apoi se dusese la cel de-al doilea şi tăiase din nou. Însă, chiar în timp ce făcea asta, un al treilea tendon şerpuia în luminiş, apoi un al patrulea, repezindu-se spre oase. Amy ţipase - un singur ţipăt scurt şi ascuţit apoi îşi acoperise gura cu mâna şi

venise lângă el. Mathias se apleca şi tăia, se apleca şi tăia, dar lujerii veneau întruna, din toate direcţiile.

— Lasă-i! îl îndemnase.

Mathias parcă nu-l auzise. Tăia, călca şi sfâşia lujerii din ce în ce mai repede, însă tot prea încet - tendoanele ripostau, i se înfăşurau în jurul picioarelor, îi încurcau mişcările.

— *Mathias!* strigase el.

Se apropiase de neamţ, îl prinsese de braţ şi-l trăsese de lângă lujeri. Simţea forţa bărbatului, îi simţea muşchii încordaţi şi oboseala, îl simţea cum se predă. Rămăseseră unul lângă altul şi priviră tentaculele plantei trăgând membrele retezate, văzuseră albul oaselor dispărând, parcă înghiţite, în masa de verde.

Încă mai stăteau aşa, perfect nemişcaţi, când, din cealaltă parte a dealului, se auzi din nou acel ciripit familiar, ţârâitul telefonului mobil care suna pe fundul puţului.

*

* *

Stacy stătea sub umbrela ei caraghioasă, în micul cerc de umbră de sub aceasta, cu picioarele încrucişate, aplecată, cu mâinile pe genunchi. Făcea eforturi să nu se uite la încheietura mâinii, trebuia să-şi amintească în mod continuu că ceasul ei nu era acolo, că îl lăsase pe noptieră, lângă patul din Cancún, în camera de hotel, unde ar fi trebuit să fie şi ea acum, dar nu era. Sau poate că nu: poate că temerile ei se adeveriseră în cele din urmă şi camerista îi furase ceasul. Şi în cazul ăsta, pe unde oare erau? „Tot acolo unde este şi pălăria, şi ochelarii", îşi zise - purtate de o străină, de cine ştie ce femeie care râdea în timp ce lua prânzul la un restaurant de pe plajă. Stacy simţea lipsa acestor lucruri personale aproape fizic, ca pe o durere în piept - şi le dorea din tot trupul. Ochelarii îi lipseau cel mai mult. Era prea mult soare, era prea multă lumină. Capul îi vâjâia de la atâta strălucire - îi vâjâia şi de foame, şi de sete, şi de oboseală, şi de frică.

Sus pe deal, în spatele ei, ceilalţi îi amputau picioarele lui Pablo. Încercă să nu se gândească la asta. Cu siguranţă, grecul avea să moară. Nu vedea nicio soluţie. Şi încercă să nu se mai gândească nici la asta.

În cele din urmă, nu mai putu rezista: cedă, se uită la încheietura mâinii. Nu era nimic acolo, desigur, şi gândurile ei urmară din nou acelaşi traseu - noptiera, camerista, pălăria şi ochelarii de soare, femeia din restaurantul de pe plajă. Femeia asta era odihnită, sătulă şi curată, cu o sticlă de apă lângă

ea. Era veselă, lipsită de griji, fericită. Simţi un val de ură faţă de această străină imaginară, ură care se transferă repede, sărind la băiatul care-o ciupise de sân în autogară, apoi la camerista hoaţă - a cărei vină era probabil doar în mintea ei -, apoi la mayaşii care stăteau în faţa ei, privind-o atenţi, cu arcurile şi cu săgeţile pregătite. Unul dintre băieţi era acolo, cel care se luase după ei cu bicicleta, cel mic, care mersese călare pe ghidon. Stătea în poala unei femei ceva mai în vârstă, uitându-se fix la ea, lipsit de orice expresie, ca toţi ceilalţi mayaşi, şi simţi că îl urăşte şi pe el.

Pantalonii kaki şi tricoul i se acoperiseră cu puful ăla verzui de la plantă; şi sandalele la fel. Îl tot dădea la o parte, arzându-şi mâinile, dar cârcei minusculi creşteau repede la loc. Îi făcuseră deja câteva găuri în tricou. Una, chiar deasupra buricului, era mare cât o monedă de argint de un dolar. În scurt timp, şi ea ştia asta, n-avea să mai poarte pe ea decât nişte zdrenţe.

Ura şi planta, dacă era posibil să urăşti o plantă. Îi ura verdele crud, florile micuţe şi roşii, seva care îi ustura pielea. O ura fiindcă se putea mişca, fiindcă-i era foame şi fiindcă era rea.

Încă mai avea noroi pe picioare din ziua precedentă, de când traversaseră câmpul. Şi continua să emane acelaşi miros de rahat. „La fel ca Pablo“, îşi spuse şi gândurile i se întoarseră iar pe deal, la ceea ce se petrecea acolo, la cuţit, la piatra încinsă. Se cutremură şi închise ochii.

Ură şi iar ură - simţea că se îneacă în ea, că se afundă tot mai jos într-o prăpastie, fără să-i întrezărească fundul. Îl ura pe Pablo fiindcă avusese neşansa să cadă în puţ, îl ura fiindcă-şi rupsese coloana şi fiindcă avea să moară. Îl ura pe Eric pentru piciorul lui rănit, pentru lujerul pe care-l vedea mişcându-se ca un şarpe pe sub piele, pentru panica de care se lăsase cuprins. Îl ura pe Jeff pentru competenţa şi pentru sângele lui rece, pentru că îi fusese atât de uşor să folosească piatra şi cuţitul din foc. O ura pe Amy pentru că nu-l oprise, pe Mathias pentru că nu spusese nimic şi pentru privirile lui goale. Dar cel mai mult se ura pe sine.

Deschise ochii şi privi înjur. Trecuseră câteva minute, însă nu se schimbase nimic.

Da, se ura.

Se ura pentru că nu ştia cât era ceasul şi pentru că nu ştia cât mai trebuia să stea acolo.

Se ura pentru că încetase să mai creadă că Pablo va supravieţui.

Se ura pentru că ştia că grecii nu aveau să mai vină, nici atunci, nici altă dată.

Dădu umbrela pe spate şi aruncă o privire spre cer. Jeff spera că va ploua; mai mult, ştia că se baza pe asta. Jeff încerca să-i salveze, venea cu tot felul de idei, de planuri şi de scheme, însă toate aveau aceeaşi hibă, acelaşi punct slab - toate implicau un strop de speranţă. Iar ploaia nu venea din speranţă; ploaia venea din nori, nori albi, cenuşii sau negri - nu conta ce culoare, dar norii trebuiau să fie acolo. Însă cerul de deasupra ei era chinuitor de albastru, şi nu vedea pe el nici măcar o singură pată.

Nu avea să plouă.

Era alt lucru pe care îl ştia, şi se ura pentru că-l ştia.

*

* *

Hotărâră să mai coboare o dată în puţ.

Fusese ideea lui Jeff, dar Amy nu se împotrivise. Grecii nu veneau în acea zi. Toţi recunoşteau asta - măcar în sinea lor, chiar dacă nu şi faţă de ceilalţi - şi astfel telefonul mobil (poate doar imaginarul telefon mobil) care-i chema din fundul puţului rămăsese ultima lor speranţă. Aşa că, atunci când Jeff propusese să mai coboare pentru o ultimă dată în puţ, Amy, spre surprinderea ei, fusese de acord.

Firește, nu-l puteau lăsa singur pe Pablo. La început, stabiliseră ca Amy să fie cea care să stea cu el, în vreme ce Eric şi Mathias ţineau manivela, coborându-l pe Jeff în puţ. Dar Jeff voia să vină şi ea. Voia să facă un fel de torţă din hainele arheologilor înmuiate în tequila, dar nu ştia sigur cât de mult avea să ţină lumina. Spusese că două perechi de ochi acolo jos ar fi fost mai eficiente; căutarea ar fi fost mai temeinică, mai metodică.

Amy nu voia să coboare iar în groapă. Dar Jeff nu o întreba ce voia; îi comunica doar ce voia *el,* expunându-i chestiunea ca pe ceva deja stabilit, ca pe o problemă pe care trebuia în mod obligatoriu s-o rezolve.

— Am putea s-o aducem lângă groapă, zise Mathias, referindu-se la targă şi implicit la Pablo.

Se gândiră cu toţii câteva clipe la asta, apoi Jeff dădu din cap.

Prin urmare, aşa făcură. Jeff şi Mathias ridicară targa de sub micuţul paravan şi o duseră în vârful dealului, lângă gura puţului - încet, încercând, pe cât posibil, să nu-l zgâlţâie pe Pablo. Trupul grecului degaja nişte mirosuri oribile: duhoarea de-acum bine-cunoscută de urină şi de rahat, mirosul de carne arsă de la cioturile picioarelor şi încă ceva, un iz dulceag, care se simţea parcă pe sub toate astea, primul semn al putrefacţiei. Nimeni nu comentă nimic în legătură cu mirosul; de fapt, nimeni nu spuse nimic

despre Pablo, în general. Era încă inconştient şi starea lui părea să fie mai rea ca oricând. Amy evita să se uite la el - nu doar la picioare, ci şi la faţa lui. Când se înscrisese la medicină, mersese într-un tur al campusului universitar şi văzuse cadavrele pe care le disecau studenţii: pielea vânătă, ochii afundaţi în orbite, gura parcă lipsită de contur. Şi aşa începea să arate şi faţa lui Pablo.

Îl aşezară lângă puţ. Ciripitul încetase, însă, îndată ce ajunseră lângă groapă, începu din nou. Rămaseră cu toţii cu ochii pironiţi în întuneric, cu urechile ciulite, ascultând.

Sună de nouă ori, apoi se opri.

Mathias verifică funia. O desfăşură pe toată de pe scripete şi o întinse în zigzag prin luminiş, căutând puncte în care să se fi slăbit.

Amy rămăsese lângă groapă şi privea înăuntru, încercând să-şi facă curaj, amintindu-şi momentele în care stătuse acolo cu Eric, doar ei doi, lucrurile pe care şi le spuseseră unul altuia ca să-şi alunge frica, minciunile pe care se prefăcuseră că le cred. Nu voia să se întoarcă acolo, ar fi spus „nu“ dacă ar fi putut găsi modalitatea în care s-o facă. Dar după ce-l căraseră pe Pablo până în vârful dealului, nu vedea cum ar mai fi putut face asta.

Eric se ghemui şi începu să-şi examineze rana de la picior, mormăind ceva pentru sine.

— O să-l tăiem! zise el în cele din urmă, cu voce tare.

Amy se întoarse şi se uită la el, speriată, gândindu-se că poate nu auzise bine. Apoi Eric se ridică şi începu iar să se fâţâie. Planta îi făcuse găuri mari în tricou, aproape sfâşiind materialul. Era acoperit de sânge, care supura din rană, picura şi-l mânjea pe tot corpul. Toţi arătau rău, dar Eric arătă mai rău decât toţi.

Jeff făcea torţa. Folosi un băţ de cort. Înfăşură bandă adezivă în locul de unde intenţiona să-l ţină, gândindu-se că aluminiul s-ar putea încinge de la căldură. Înnodă în vârf o parte din hainele arheologilor - o pereche de pantaloni scurţi de blugi, un tricou de bumbac - şi le strânse cu putere. Amy nu-şi dădea seama cum avea să funcţioneze torţa, dar nu spuse nimic; era prea obosită ca să iniţieze o discuţie. Dacă tot trebuia să treacă prin asta, nu mai voia decât să înceapă odată, ca să termine mai repede.

Mathias se ridică şi-şi şterse mâinile de pantaloni. Funia era în regulă. Îl priviră cu toţii cum o înfăşoară cu grijă înapoi pe roata scripetelui. După ce termină, Jeff îşi trase hamul pe cap, potrivindu-l sub braţe. Ţinea în mână cutia de chibrituri, sticla de tequila cu dopul deja deşurubat şi torţa

improvizată. Mathias şi Eric se apropiară de scripete, sprijinindu-se cu toată greutatea pe manivelă. Apoi, fără nici cea mai mică ezitare, Jeff păşi în gol, deasupra puţului. Nu spuse nimic când se despărţi de Amy. Nu discutaseră niciun fel de plan. Trebuia să vină după el în puţ - asta era tot ce ştia. Cât despre restul, vedeau ei după ce ajungeau acolo.

Scârţâitul deja familiar al scripetelui se auzi din nou. Mathias şi Eric ţineau manivela din toate puterile, dând drumul funiei încetul cu încetul; erau leoarcă de transpiraţie din cauza efortului. Amy se aplecă peste marginea puţului şi îl privi pe Jeff dispărând în întuneric. Se vedea din ce în ce mai mic, pe măsură ce cobora. Îl putu urmări mai mult timp decât se aşteptase, de parcă tânărul ar fi târât şi lumina soarelui după el, în adâncuri. La un moment dat, nu se mai vedea decât o umbră, ca o fantomă, dar Amy îl zări mult timp după ce presupuse că ar fi trebuit să dispară cu desăvârşire. Jeff însă nu se uită la ea şi nu ridică nicio clipă capul; privea mereu în jos, spre fundul gropii.

— Încă puţin, spuse Mathias.

Nu era prea clar cu cine vorbea, poate doar cu el însuşi, atât de şoptită fusese vocea lui.

Amy se întoarse şi se uită la el, la scripete. Funia aproape că se terminase, mai erau doar vreo două, trei rotaţii. Când privi înapoi în puţ, Jeff nu se mai vedea. Funia cobora, tot mai jos în întuneric, balansându-se uşor; Amy nu-i mai vedea capătul. Trebui să reziste impulsului de a-l striga pe Jeff - avea senzaţia că dispăruse cu totul, nu doar din câmpul ei vizual.

Scârţâitul scripetelui se opri în sfârşit. Eric şi Mathias veniră lângă Amy, la marginea gropii, şi toţi trei priviră înăuntru. Amy îi auzea pe cei doi băieţi gâfâind.

— Eşti bine? strigă Mathias.

— Ridicaţi! se auzi Jeff.

Vocea îi răsuna de undeva de foarte departe, încărcată de ecouri - parcă nu era vocea lui.

Mathias trase singur funia înapoi; fără greutate, mergea mult mai repede. Scârţâitul se auzea altfel, mai ascuţit, ca un râs ciudat, de vrăjitoare, care-i dădea fiori lui Amy. Tresări şi-şi strânse braţele în jurul corpului. „Spune «nu», îşi repeta în minte. Poţi s-o spui. Spune odată!“ în clipa următoare însă, Eric îi întindea hamul, o ajuta să şi-l monteze, iar Amy nu zise nimic. „Nu-i chiar atât de rău, îşi spuse. Ai mai făcut asta. De ce n-ai putea s-o faci încă o dată?“ Cu aceste cuvinte de îmbărbătare în minte, păşi în gol, rămase

câteva clipe suspendată, apoi începu să coboare, încet, în groapă.

Era altfel pe lumină. Mai bine, din anumite puncte de vedere, din altele - mai rău. Vedea mai multe, desigur, pe măsură ce cobora - vedea puțul, cu pietrele și cu grinzile montate în pereți, și vedea planta crescând din loc în loc ca o beteală întinsă de Crăciun pe pereții unei case. Dar lumina făcea ca senzația de trecere să fie și mai pregnantă. Simțea, pe măsură ce cobora tot mai adânc, că traversează o graniță, că trece dintr-o lume în alta. Era o senzație apăsătoare. Ziua trecea în noapte, vederea - în orbire și viața - în moarte: asta simțea. Nici să privească în sus nu era o idee bună - ba era chiar și mai rău, fiindcă, deși nu coborâse încă prea adânc, tot i se părea că vede lumina zilei la o mare depărtare. Și, la fel cum îl văzuse pe Jeff din ce în ce mai mic pe măsură ce coborâse, întreaga groapă părea să se micșoreze, amenințând parcă să se închidă de tot, ca o gură care te înghițea în adâncul pământului. Strânse hamul în mână și încercă să respire mai rar ca să se calmeze. Hamul era ud - de la transpirația lui Jeff, presupuse. Sau poate chiar de la a ei. Începuse să se balanseze de la stânga la dreapta, aproape atingând pereții puțului; încercă să se oprească, dar nu reuși decât să mărească balansul și simți cum i se face greață. Încă mai simțea gustul vomei și asta-i îngreuna și mai mult situația - își dădea seama că era posibil, chiar și așa, cu stomacul gol, să vomite în aer, peste Jeff, care aștepta în întuneric, sub ea.

Închise ochii.

Fără să-și dea seama cum, senzația trecu.

Aerul era din ce în ce mai rece și simți că i se face frig. Uitase de asta, altfel și-ar fi luat o haină mai groasă, un pulover din rucsacurile arheologilor. Începu să tremure, chiar dacă încă mai transpira. De nervi, știa, de frică.

Când deschise din nou ochii, îl zări pe Jeff. Învăluit în beznă: ba era, ba nu era acolo. Parcă l-ar fi văzut pe fundul unei ape sau printr-un fum gros. Avea capul dat pe spate. Nu-i putea vedea fața, dar ceva din poziția lui o făcea să fie sigură că-i zâmbea. În ciuda fricii, în ciuda faptului că transpira și tremura în același timp, în ciuda stării generale de disconfort, îi zâmbi la rândul ei.

Atinse cu picioarele fundul puțului. Hamul se lăsă, iar scârțâitul se opri. Și asta era ciudat, fiindcă tăcerea bruscă îi creă o senzație de panică, simți o strângere de inimă.

— Ei, zise ea doar pentru a-și auzi vocea, pentru a rupe tăcerea stranie. Am ajuns.

Jeff o ajută să-şi dea jos hamul.

— E incredibil, nu-i aşa? zise el. Cât de jos crezi că suntem?

Amy era prea speriată de entuziasmul, de încântarea din vocea lui ca să-i mai răspundă. Îşi dădea seama că Jeff se bucura de aventură. Chiar şi după tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore, tot reuşea să găsească o anumită plăcere în toată povestea asta. Parcă era un băieţel cu pasiuni specifice copilăriei: se bucura de misterele lumii subterane - peşterile, grotele, tunelurile secrete.

— Fără îndoială, îşi răspunse singur, mai jos decât am fost vreodată. Crezi că ar putea fi 35 de metri?

— *Jeff!* zise Amy.

Era ciudat: erau în întuneric, dar era şi lumină. Cel puţin atât cât ajungea până la ei prin deschizătura de deasupra. Pe măsură ce ochii ei se adaptau la întuneric, desluşea din ce în ce mai multe: pereţii şi fundul puţului şi pe Jeff chipul lui. Îl văzu uitându-se la ea cu o expresie mirată.

— Ce-i? o întrebă.

— Hai să găsim telefonul, bine?

Jeff dădu din cap.

— Da, telefonul.

Amy îl văzu aplecându-se, pregătind torţa. Scoase dopul sticlei de tequila şi începu să verse alcool peste hainele înnodate, încet, lăsând lichidul să intre în ţesături. Nu se grăbea. Turnă mai întâi o cantitate mică, făcu o pauză, apoi turnă din nou. Amy simţi mirosul de tequila; era atât de epuizată - de flămândă, de însetată, de obosită -, încât mirosul o ameţi. Vedea o şosetă şi un adidas pe fundul puţului, la câţiva centimetri la dreapta lui Jeff, şi îi trebuiră câteva clipe lungi până să-şi dea seama că erau ale lui Pablo. Eric i le scosese ieri ca să-i atingă talpa şi să verifice dacă grecul îşi rupsese coloana. Uitaseră de ele în graba lor din seara precedentă şi constată că acum erau acoperite de lujeri verzi. Era gata să se aplece să le ia de jos, gândindu-se că poate Pablo o să aibă nevoie de ele, când îşi aminti cum stăteau lucrurile şi se simţi penibil. Şi totodată îngrozitor, fiindcă - în mod morbid - se surprinse zâmbind. Pablo nu mai avea nevoie de şosete şi de adidaşi, firește - n-aveau să-i mai trebuiască niciodată.

— Era o lopată aici aseară, zise ea, surprinzându-se şi pe sine.

Nu se gândise la asta, nici măcar nu-şi dăduse seama că observase absenţa lopeţii până când nu auzise propriul comentariu. Arătă spre peretele din faţa lor, unde-şi amintea că văzuse lopata. Nu mai era acolo.

Jeff se întoarse şi se uită în direcţia pe care i-o indicase.

— Eşti sigură? o întrebă.

Amy dădu din cap afirmativ.

— Era o lopată din aia care se îndoaie.

Jeff se mai uită câteva clipe, apoi se întoarse la torţa lui şi mai turnă nişte tequila peste haine.

— Poate c-a luat-o, zise el.

— Cine?

— Planta.

— De ce să facă asta?

— Eu şi Mathias am încercat să săpăm o groapă mai devreme, cu o piatră şi cu un băţ de cort - ca să facem o hazna şi să distilăm urina. Poate că nu vrea să facem asta.

Amy nu spuse nimic. Erau atâtea chestii pe care simţea nevoia să le conteste în ultima afirmaţie a lui Jeff, încât se simţi aproape cuprinsă de panică, simţi un fel de bâzâit sunându-i în urechi. Nu ştia de unde să înceapă.

— Vrei să spui că poate să vadă? Că v-a *văzut* când săpaţi?

Jeff ridică din umeri.

— Cu siguranţă, are un mod de percepţie. Altfel cum crezi că ar fi ştiut să se întindă direct spre picioarele lui Pablo?

„Feromoni, îşi spuse Amy. Reflexe." Dar nu voia ca planta să poată vedea. Numai gândul o îngrozea. Voia ca acţiunile ei să fie automate, inconştiente.

— Şi poate să comunice? întrebă ea.

Jeff ridică sticla şi-i puse dopul. Hainele erau bine îmbibate cu alcool.

— Ce vrei să spui?

— Lujerii de sus v-au văzut săpând şi le-au spus celor de jos să ascundă lopata?

Voia să râdă, atât de absurdă i se părea ideea. Însă ceva o opri, bâzâitul ăla care-i suna în cap.

— Cred că da, zise Jeff.

— Adică planta asta *gândeşte?*

— Cu siguranţă.

— Dar…

— Mi-a dat jos semnele. De unde să ştie să facă asta, dacă nu…

— E o plantă, Jeff! Plantele nu văd. Nu comunică. Nu gândesc. Nu…

— Era o lopată aici aseară? întrebă Jeff, arătând spre peretele puţului.

— Cred că da. Am…

— Atunci, unde e acum?

Amy tăcu. Nu-i putea răspunde.

— Dacă ceva a luat-o, nu crezi că cel mai probabil este să ne gândim că a fost planta?

Înainte ca Amy să răspundă, ciripitul reîncepu. Venea din stânga ei, din tunelul care se deschidea acolo. Jeff bâjbâi, deschise repede cutia de chibrituri, scoase un băţ, îl aprinse şi-l apropie de ghemul de haine. Alcoolul păru să se întindă după chibrit, absorbind lumina cu un zgomot asemănător fâlfâitului de aripi. O flacără palidă şi albastră se materializă în jurul torţei. Jeff o ridică şi o întinse în faţa lui; era o lumină slabă, ce părea gata să se stingă în orice clipă. Amy îşi dădea seama că nu va dura mult.

— Repede! zise Jeff, făcându-i semn spre galeria care se deschidea lângă ei.

Ţârâitul continua - sunase de trei ori — şi ei ţâşniră înainte, grăbindu-se să găsească telefonul până nu se oprea iar. Cinci salturi rapide şi erau în galerie. Îi izbi un curent constant de aer rece, care făcu torţa lui Jeff să pâlpâie uşor. Pe Amy o cuprinse groaza - lăsase în urmă peticul de cer, iar plafonul era atât de jos, încât Jeff trebuia să stea aplecat. Întunericul părea să-i apese din toate părţile, să se strângă în jurul lor ca un şarpe cu fiecare pas pe care îl făceau. Planta, în ciuda totalei lipse de lumină, părea să crească şi mai abundent, acoperind până şi cea mai mică suprafaţă. Amy şi Jeff înaintau printre lujeri, cufundându-se în ei până la genunchi. Amy simţea alte plante atârnând deasupra ei, atingându-i faţa; dacă nu şi-ar fi dorit cu atâta disperare să găsească telefonul, s-ar fi întors numaidecât şi ar fi luat-o la fugă.

Se auzi şi cel de-al patrulea ţârâit, tot dinaintea lor, atrăgându-i şi mai adânc în galerie. Amy simţi un zid undeva în faţă prin întuneric, înainte să-l vadă. Îşi dădea seama că galeria se înfunda undeva la vreo zece metri în faţa lor. Ciripitul se auzea cu ecou, dar părea că telefonul era lângă acel zid, pe pământ, îngropat sub lujeri. Trebuia să se lase în patru labe ca să-l caute. Aproape că alerga acum; dorinţa de a găsi telefonul se îmbina cu groaza pe care i-o provoca acest loc şi ambele senzaţii o împingeau înainte.

Jeff înainta cu mai multă atenţie, rămânând în spatele ei. Îl lăsa în urmă, cu torţa lui cu tot. Simţea lujerii atingându-i corpul, însă încetişor, mângâind-o, parcă dându-se la o parte ca s-o lase să treacă.

— Stai! spuse Jeff, apoi se opri, întinzând torţa în faţă, încercând să vadă mai bine.

Amy nu-l luă în seamă; nu mai voia decât să ajungă acolo, să găsească telefonul, să plece. Vedea zidul, sau ceva asemănător unui zid: o umbră care se materializa dinaintea ei, blocând drumul.

— Amy! zise Jeff, de data asta mai tare, ecoul vocii lui întorcându-se spre ea, răsfrânt de zidul din faţă.

Amy ezită, încetini, se întoarse pe jumătate şi-şi dădu seama dintr-odată că planta se mişca, provocându-i senzaţia de înăbuşire; nu era doar întunericul mai dens, nu era galeria care se îngusta. Nu, erau florile. Atârnau din tavan, se îndreptau spre ea de pe pereţi, de pe jos - florile de pe lujeri se mişcau, închizându-se şi deschizându-se ca nişte guri micuţe. Când realiză asta, aproape că se opri. Apoi telefonul sună pentru a cincea oară, atrăgând-o spre el; ştia că nu o să mai sune mult. Şi era aproape, credea ea - chiar lângă zid. Nu trebuia decât să se lase în…

— Amy! urlă Jeff, speriind-o.

Se mişca din nou, grăbindu-se să ajungă lângă ea, cu torţa ridicată în faţă.

— Nu!

— Dar e aici, spuse ea, făcând încă un pas.

Era o prostie, dar voia să fie ea cea care să-l găsească.

— E…

— *Stai!* strigă Jeff.

Apoi, înainte să apuce să-i răspundă, era lângă ea, strângând-o de braţ, forţând-o să facă un pas înapoi, trăgând-o spre el. Îi simţi faţa lângă a ei, îi simţi căldura, îl auzi şoptind:

— Nu e niciun telefon.

— Ce? întrebă ea, nedumerită.

Un al şaselea ciripit se auzi chiar în acel moment, părând să vină chiar dintre lujerii din faţa lor. Amy încercă să se smulgă din strânsoarea lui Jeff.

— E…

Jeff o trase înapoi, strângând-o atât de tare, încât simţi c-o doare.

— E planta, zise el. Florile. Ele scot sunetul ăsta.

Amy clătină din cap. Nu putea să creadă, nu voia să creadă.

— Ba nu! E chiar…

Jeff se aplecă în faţă, cu torţa în mână, apropiind-o de pământ, întinzând-o spre zidul verde care se înălţa chiar în faţa lor. Lujerii aproape că tresăriră, dându-se la o parte din calea focului, lăsând un loc liber în mijlocul lor. Se mişcară atât de repede, încât aproape că se auzi un şuierat. Jeff se aplecă, apropiind flacăra şi mai mult de ceea ce ar fi trebuit să fie ţărână, în schimb,

în faţă se deschidea o gaură întunecată. Curentul se simţi şi mai puternic, ciufulindu-i părul lui Amy, dezorientând-o. Jeff mişca torţa în toate direcţiile, lărgind spaţiul pe care îl crease. Amy avu nevoie de câteva secunde până când să conştientizeze ceea ce vedea, ce era acest întuneric, de ce nu era pământ acolo. Era gaura unui alt puţ, care se deschidea în faţă. Lujerii crescuseră pe deasupra, ascunzându-l. „O capcană", îşi spuse. Îi ademeniseră pe ea şi pe Jeff acolo, sperând să-i facă să calce în spaţiul deschis, să cadă în hău.

Se auzi un sunet ascuţit, ca un fluierat, ca un şuierat de bici. Un lujer ţâşni de jos şi se înfăşură în jurul mânerului de aluminiu al torţei lui Jeff, smulgându-i-o din mână. Amy o văzu căzând. Lumina pâlpâi, aproape că se stinse, dar încă mai ardea în clipa când atinse fundul puţului, cam la zece metri sub ei. Zări ceva alb - „Oase", se gândi - şi ceva ce semăna cu un craniu privind-o cu un rânjet. Şi lopata era tot acolo şi mulţi, foarte mulţi lujeri, încolăciţi ca nişte şerpi, retrăgându-se din jurul ghemului de foc care ardea în mijlocul lor. Apoi flacăra pâlpâi, se micşoră, se stinse.

Se făcu întuneric beznă, mai dens decât şi-ar fi imaginat ea vreodată că poate să fie. O clipă, tot ce putu auzi fu respiraţia lui Jeff lângă ea, şi bătăile şoptite ale propriei inimi. Apoi şuieratul începu din nou, mai tare, mai puternic, şi ştiu, chiar înainte ca lujerii să o înhaţe, că ei erau. Păreau să vină din toate direcţiile deodată, dinspre pereţi, de jos şi din tavan, lovindu-i corpul, înfăşurându-se în jurul braţelor şi al picioarelor - chiar şi în jurul gâtului -, trăgând-o spre gura puţului.

Ţipă, făcu un pas în spate, rupând cu mâinile lujerii, eliberându-şi un picior doar ca să simtă numaidecât cum planta i-l prinde pe celălalt. Lujerii nu erau destul de puternici ca s-o imobilizeze - se rupeau prea uşor, le simţea seva curgând pe pielea ei, arzând-o -, dar veneau întruna, din ce în ce mai mulţi. Se zbătea, lovea cu picioarele şi ţipa, cuprinsă de panică, dezorientată, până când, în întuneric, nu-şi mai putu da seama care era calea spre ieşire, spre gura galeriei.

— Jeff? strigă, apoi simţi mâna tânărului prinzând-o, trăgând-o.

Se predă. Se luă după el, în vreme ce lujerii se tot înfăşurau în jurul lor, prinzându-i, rupându-se, arzându-i.

Jeff strigă ceva, dar nu înţelese ce-i spunea. O trăgea de la spate; se împiedicară, căzură unul peste celălalt, în mâini şi-n genunchi, printre lujerii care-i prinseră numaidecât, încercând să-i ţină la pământ. Apoi se ridicară din nou, zăriră în faţă o lumină slabă şi o luară la fugă spre ea, Jeff trăgând-o

de braţ. Lujerii căzură la pământ în urma lor, înţepenind din nou, rămânând iar nemişcaţi şi tăcuţi.

Amy văzu hamul atârnând în capătul funiei. Apoi, sus, ferestruica de cer. Când dădu capul pe spate şi se uită spre ea, îi văzu pe Eric şi pe Mathias, contururile umbrite ale capetelor lor, uitându-se spre ea.

— Jeff? strigă Mathias.

Jeff nu se obosi să-i răspundă. Privea înapoi, spre gura galeriei din spatele lor. Nu mai era decât întuneric acolo şi acelaşi curent de aer rece, însă Jeff părea să nu mai fie în stare să-şi ia ochii de la acea imagine.

— Treci în ham! îi spuse lui Amy.

Amy îl auzea gâfâind. Nici ea nu mai putea respira şi rămase o vreme lângă el, fără să se mişte, încercând să-şi revină.

Jeff se ghemui, înşfacă sticla de tequila şi-i scoase dopul. Ridică şoseta lui Pablo şi turnă alcool peste ea.

— Ce faci? întrebă Amy în şoaptă.

De data asta, un sunet asemănător unei mişcări se auzea venind din galerie, foarte încet la început, apoi din ce în ce mai tare. Jeff începu să îndese şoseta lui Pablo pe gâtul sticlei de tequila, împingând-o cu degetul arătător. Sunetul din întuneric creştea în intensitate; era încă prea slab pentru a-l desluşi cu claritate, însă ciudat de familiar - ca foşnetul unui pachet de cărţi de joc -, straniu, oripilant şi aproape uman.

— *Haide,* Amy! zise Jeff.

Nu-l contrazise. Trase hamul, îşi trecu braţele prin el, apoi capul.

— Jeff? strigă din nou Mathias.

— Trageţi-o sus!

Amy se lăsă pe spate şi privi în sus. Capetele încă se mai vedeau, uitându-se la ei din dreptunghiul de lumină. Dar ştia că băieţii nu o puteau vedea, era prea întuneric. Îl văzu pe Mathias ducându-şi mâinile pâlnie la gură.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

Jeff deschidea cutia de chibrituri.

— Acum! le strigă celor de sus.

Sunetul se auzea mai tare - tot mai tare cu fiecare secundă - şi, pe măsură ce creştea în volum, devenea din ce în ce mai familiar. Amy ştia ce este; simţea că ştie, că noţiunea există în mintea ei, dar n-o putea accesa. Nu voia să mai audă, nu voia să înţeleagă sunetul. Hamul se smuci, apoi scârţâitul începu, auzindu-se de sus, acoperind celălalt sunet, cel pe care nu voia să-l

recunoască. Se puse în mişcare, se ridică în aer, picioarele i se balansară deasupra fundului puţului. Jeff nu-i aruncă nici măcar o privire. Se uita când la cutia de chibrituri, când la întunericul din care sunetul se auzea din ce în ce mai tare, ca şi când ar fi vrut să o urmeze spre lumină, să o prindă, să o târască înapoi în adâncul pământului.

Sub ea, văzu mâna lui Jeff mişcându-se şi un chibrit aprinzându-se. Jeff îl apropie de şoseta lui Pablo şi alcoolul luă foc instantaneu, aceeaşi flacără albăstruie ca şi torţa. Tânărul se ridică, ţinu sticla la distanţă ca pe o grenadă, asigurându-se că flacăra nu se stinge. Apoi o aruncă pe gura galeriei. Amy o auzi spărgându-se şi văzu o lumină puternică venind din tunel.

„Un cocteil Molotov“, îşi spuse. I se păru ciudat că ştia cum se numeşte chestia asta, îşi imagină polonezi aruncând deznădăjduiţi aşa ceva în tancurile ruseşti, un gest inutil, disperat. Sub ea, Jeff stătea perfect nemişcat, privind spre galerie; focul se vedea deja mai slab şi ea îşi continua constant urcarea. Curând, ştia - foarte curând -, nu-l va mai vedea deloc. Flăcările ar fi trebuit să oprească zgomotul ăla îngrozitor, sunetul ăla pe care-l ştia, dar pe care nu voia să-l recunoască, şi la început chiar aşa păru să se întâmple. Apoi zgomotul reîncepu, mai încet, şi totuşi părând să o învăluie complet. Îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că sunetul nu se mai auzea acum de sub ea; era pretutindeni înjur, chiar şi deasupra ei. Jeff începea să nu se mai vadă, focul la fel, se îngropa în umbră, şi, când ridică ochii să vadă cât mai avea până sus, o mişcare îi atrase atenţia. Erau lujerii de pe pereţii puţului - mai palizi, nişte versiuni mai plăpânde ale rudelor de la suprafaţă. Florile lor micuţe se deschideau şi se închideau. Ele scoteau sunetul ăla groaznic, îşi dădu seama - se auzea mult mai încet, un simplu zumzăit -, sunetul pe care trebui în cele din urmă să-l recunoască, să-l conştientizeze, un sunet care, presupuse, se răspândea pe tot dealul.

„Râd“, îşi spuse ea.

*

* *

După ce îi ridicară pe amândoi din puţ, nu prea mai aveau ce să facă. Pentru prima dată, Jeff era în pană de idei; părea uşor ameţit din cauza celor văzute acolo jos. Îl duseră pe Pablo înapoi sub paravan; apoi se aşezară laolaltă - toţi în afară de Stacy, care era încă la baza dealului, aşteptându-i pe greci - şi-şi trecură bidonul de apă din mână-n mână. Când Jeff se întinse să-şi ia raţia de apă, Eric observă că mâinile tânărului tremurau şi lucrul

ăsta îi provocă o ciudată senzaţie de bucurie. La urma urmei, şi lui îi tremurau mâinile - şi asta încă de ceva vreme -, şi îi părea bine să-i vadă şi pe ceilalţi începând să i se alăture. „Nenorocita nenorocire a nenorocitului”, îşi spuse. Nu ştia de ce, dar nu putea scăpa de aceste cuvinte şi abia reuşea să-şi înfrâneze impulsul de a le rosti cu voce tare.

— Râdeau de noi, şopti Amy.

Nimeni nu zise nimic. Mathias puse capacul bidonului, se ridică şi îl duse în cort.

Jeff le povestise ce se întâmplase de îndată ce ieşiseră din puţ - cum planta era cea care scotea ţârâiturile ca de telefon, încercând să-i ademenească într-o capcană - şi până şi această dezamăgire, cu toată groaza pe care o implica, îi adusese un fel de consolare lui Eric. Fiindcă acum aveau în sfârşit să vadă cu toţii; acum, când înţeleseseră de ce era în stare planta, aveau să-l creadă când le spunea că încă mai era în corpul lui, crescând acolo, mâncându-l din interior. O mai simţea încă. O simţea mereu. Ceva se ascundea în piciorul lui, ceva micuţ, ca un vierme, în carnea de lângă femur; se mişca mereu, împungea şi mesteca. Părea că se îndreaptă spre laba piciorului. Apoi, mai sus, era senzaţia din piept. Acolo nu era nicio mişcare, doar o presiune constantă, imposibil de ignorat. Îşi imagina acolo un fel de vid, chiar sub coaste, o cavitate a corpului său pe care planta o umplea treptat, dându-i la o parte organele, câştigând din ce în ce mai mult spaţiu. Credea că, dacă s-ar fi tăiat în locul ăla, dacă şi-ar fi făcut o incizie cât de mică, planta s-ar fi rostogolit afară, în lumină, mânjită cu sângele lui, ca un prunc monstruos, sărind şi răsucindu-se, cu florile deschizându-se şi închizându-se asemenea unor zeci de guriţe care aşteaptă să fie hrănite.

Pablo gemu - păru aproape un cuvânt, de parcă ar fi cerut ceva -, dar când se întoarseră spre el îi văzură ochii în continuare închişi şi trupul nemişcat. „Visează”, îşi zise Eric, dar îşi dădu imediat seama că nu era aşa, că era mai rău, mult mai rău. Delira, erau ultimele lui clipe înainte de a muri.

„Visează, deliează, moare…”

— N-ar trebui să-i dăm şi lui apă? întrebă Amy.

Vocea ei i se păru ciudată lui Eric. „Probabil că şi ei îi tremură mâinile”, îşi zise. Nimeni nu-i răspunse. Stătură multă vreme în tăcere, privindu-l pe Pablo, aşteptând ca el să deschidă ochii, să se mişte, dar grecul nu făcu nici una, nici alta. Singurul sunet era hârâitul respiraţiei lui încărcate de flegmă. În mintea lui Eric apăru o amintire cu el însuşi întins undeva, pe jumătate adormit, într-o dimineaţă devreme, ascultând cum vecinul de la etajul de

deasupra muta mobila prin casă. Era în vizită la un prieten, dormise pe canapea. În mod ciudat, nu-şi putea aminti numele prietenului. Vedea sticlele goale de bere înşirate pe măsuţa de cafea, simţea mirosul de vechitură al pernei pe care dormise, auzea mobila împinsă dintr-o parte în alta prin camera de deasupra lui, dar era atât de obosit, atât de însetat, atât de înfometat, încât nu putea să-şi aducă aminte cine fusese gazda lui atunci. Dar ăsta era sunetul pe care îl auzea - nu încăpea nicio îndoială -, aşa suna respiraţia lui Pablo, ca o masă pe care cineva o târa pe o podea de lemn.

Amy insistă:

— Nu a mai băut niciun strop de apă de…

— E inconştient, o întrerupse Jeff. Cum am putea să-i dăm apă?

Amy se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

Unul câte unul, îşi luară privirea de la Pablo - închiseră ochii, întoarseră capul, nu se mai uitară în spate. Privirea lui Eric se plimba aiurea prin luminiş, oprindu-se, în cele din urmă, asupra cuţitului. Zăcea lângă paravan. Lama era acoperită cu sângele grecului, pătată de la vârf până la plăsele. Nu era prea departe - ca să ajungă la el, nu trebui decât să se deplaseze jumătate de metru la stânga, să se întindă şi, dintr-odată, era în mâna lui. Îl simţea cald de la soare şi asta-i creă o senzaţie de confort - se simţea bine ţinându-l în mână. Încercă să-i şteargă lama pe tricou, dar sângele se uscase şi rămăsese lipit. Era într-atât de deshidratat, încât trebui să adune saliva cu limba ca să poată scuipa. Nici asta nu-l ajută; de îndată ce începu să frece lama, tricoul - atât de ros de puful verde, încât devenise aproape transparent - începu să se destrame între degetele lui.

„Nu contează, hotărî. Nu de infecţie mă tem eu acum."

Se aplecă şi-şi făcu o tăietură de vreo şapte centimetri în picior, sub incizia pe care i-o făcuse Mathias în acea dimineaţă, îl duru, mai ales fiindcă trebui să taie adânc, să înfigă cuţitul în muşchi, să împingă carnea în sus cu vârful lamei, căutând lujerul micuţ despre care ştia sigur că e acolo. Durerea era intensă - *asurzitoare,* aşa ar fi descris-o -, dar ciudat de liniştitoare în acelaşi timp: simţea că tranşează o problemă importantă. Sângele ţâşnea şuvoi din tăietură, i se scurgea pe picior, îl împiedica să vadă, aşa că întinse degetul arătător, îl băgă în rană, începu să sape, să pipăie. Durerea era acum ca un om care urcă şi coboară în fugă nişte scări, sărindu-le două câte două. Ceilalţi îl priveau, prea uluiţi ca să spună ceva. În ciuda durerii, continua să simtă acea senzaţie călduţă. Simţi creatura fugind în jos, ferindu-se de degetul lui. Luă din nou cuţitul, tăie şi mai adânc, apoi Jeff sări în picioare,

apropiindu-se în fugă de el.

Ridică privirea; un şuvoi gros de sânge i se scurgea pe picior, începând să i se adune iar în pantof. Se aştepta la înţelegere, credea că va primi ajutor, dar fu uimit să vadă expresia de dezgust şi de exasperare de pe chipul lui Jeff, care se întinse şi-i smulse cuţitul din mână.

— Încetează! îi strigă, aruncând cuţitul departe, în ţărână. La dracu', nu te mai purta ca un idiot!

Tăcere în luminiş. Eric se răsuci spre ceilalţi, presupunând că măcar unul va spune ceva în apărarea lui, dar toţi întoarseră capul, ferindu-se să-i întâlnească privirea; pe chipurile lor se citea aceeaşi dezaprobare.

— Nu crezi că avem şi aşa destule probleme? îl întrebă Jeff.

Eric făcu un gest disperat, arătând cu mâinile însângerate spre piciorul tăiat.

— E în mine!

— Nu o să reuşeşti decât să te infectezi! Asta vrei? Un picior infectat?

— Nu-i doar piciorul. O simt şi în piept.

Atinse locul de pe piept, punctul dureros pe care-l simţea acolo, punându-şi palma deasupra. Era convins că simte planta împingând, vrând să iasă.

— Nu-i nimic în tine. Ai priceput? zise Jeff, cu o voce la fel de dură ca şi expresia feţei - de frustrare, de oboseală. E doar în imaginaţia ta şi… şi… Pe toţi dracii, trebuie să încetezi!

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi o luă spre luminiş.

Începu să se mişte de colo, colo. Toţi se uitau la el. Pablo continua să târască masa aia grea pe podeaua de lemn şi, dintr-odată, numele lui Mike O'Donnell ţâşni în mintea lui. Ăsta era prietenul: roşcovan, cu strungăreaţă, jucător de lacrosse. Fuseseră prieteni în liceu, după care merseseră la şcoli diferite, pierzând în cele din urmă legătura. Locuia într-o casă cu etaj, lângă Baltimore, şi stătuse o săptămână la el. Merseseră la un meci al echipei Orioles, cumpăraseră nişte bilete extrem de proaste de la un bişniţar şi ajunseseră pe nişte locuri de unde nu putuseră vedea nimic. Toate aceste evenimente nu se întâmplaseră decât cu vreo doi, trei ani în urmă, dar i se păreau foarte îndepărtate, petrecute parcă într-o altă viaţă, o viaţă cu totul şi cu totul diferită de cea pe care o trăia acum, aşezat în luminişul ăsta îngust, ascultând respiraţia insuportabilă a lui Pablo - „Visează, delirează, moare." Ar fi vrut să-şi vâre iar degetul în rana deschisă, dar rezistă tentaţiei spunându-şi: „Nu-i acolo", şi încercând din toate puterile să creadă asta.

Jeff se opri.

— Cineva ar trebui să se ducă s-o schimbe pe Stacy, zise.

Nimeni nu se mişcă; nimeni nu spuse nimic.

Jeff se uită mai întâi spre Amy, apoi spre Mathias. Niciunul nu-i întoarse privirea. Nici măcar nu se obosi să se uite la Eric.

— Bine, zise el în cele din urmă, dând exasperat din mână, parcă sătul de toţi trei - de apatia, de delăsarea, de disperarea lor -, dezgustul părând să se generalizeze, să-i cuprindă pe toţi. Mă duc eu.

Apoi, fără niciun alt cuvânt, fără nicio altă privire, se întoarse şi părăsi luminişul.

„Ar fi trebuit să mănânc ceva", realiză Jeff în timp ce cobora dealul. Trecuse deja bine de amiază; ar fi trebuit să împartă cele două banane, să le taie în cinci porţii egale, să mestece, să înghită şi să se mintă că au luat prânzul. Apoi urma portocala la cină, poate şi câteva boabe de struguri - astea erau alimentele care nu rezistau prea mult, care începuseră deja să se strice, din cauza căldurii. Şi apoi? Covrigei, alune, batoane cu proteine - cât timp le-ar fi ajuns? încă vreo două zile, după calculele lui, după care aveau să sufere de foame. Ajunse însă la concluzia că nu avea niciun rost să-şi facă griji pentru asta, de vreme ce oricum nu putea face nimic pentru a schimba situaţia. Să spere sau să se roage părea să fie tot ce le mai rămânea de făcut, iar pentru el să speri şi să te rogi era acelaşi lucru cu a nu face nimic.

Ar fi trebuit să ia şi cuţitul. Eric s-ar fi tăiat în continuare dacă nu-l oprea nimeni şi nu putea să garanteze că Amy sau Mathias aveau să facă asta. Simţea că îi pierde. Nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore şi deja se purtau ca nişte victime - stăteau cu umerii aplecaţi, cu expresii sumbre. Până şi Mathias părea să se fi retras în el în cursul acelei dimineţi - devenise pasiv tocmai în clipa în care avea nevoie de el mai mult ca oricând.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era niciun telefon mobil în puţ; ar fi trebuit să anticipeze ce avea să se întâmple. Nu gândea atât de limpede pe cât ar fi trebuit şi ştia că asta nu avea să conducă la nimic bun. Planta ar fi putut cu uşurinţă să roadă funia, dar n-o făcuse. O lăsase neatinsă pe scripete, ceea ce însemna că voise ca ei să coboare din nou în puţ, iar el ar fi trebuit să-şi dea seama, să înţeleagă că asta nu putea însemna decât un singur lucru, şi anume că ţârâitul era o capcană. Planta se putea mişca, putea gândi şi putea imita diverse sunete - nu doar ţârâitul telefonului, ci şi ţipetele păsărilor. Fiindcă, mai mult ca sigur, planta fusese cea care strigase şi-i avertizase pe mayaşi seara trecută, când încercase să coboare pe furiş

dealul. Şi ăsta era alt lucru de care ar fi trebuit să-şi dea seama.

Devenea neglijent. Pierdea controlul şi nu ştia cum să-l recâştige.

O văzu pe Stacy. Stătea gârbovită sub umbrela ei, cu faţa spre poiană, spre mayaşi, spre jungla din spatele acestora. Nu-l auzi apropiindu-se, nu se întoarse să-l salute, dar când ajunse lângă ea tânărul înţelese de ce. Stătea cu picioarele încrucişate, aplecată în faţă, cu umbrela sprijinită pe umeri, cu ochii închişi, cu gura deschisă: dormea dusă. Se uită la ea aproape un minut, cu mâinile în şolduri. Primul impuls de furie faţă de neglijenţa ei se risipi instantaneu; era prea epuizat pentru un asemenea efort. Ştia că oricum n-ar fi contat, oricum n-ar fi avut niciun sens practic. Dacă grecii ar fi sosit, ar fi strigat-o de îndată ce ar fi văzut-o stând acolo şi ar fi trezit-o când mai erau încă la o distanţă destul de mare pentru a putea fi opriţi. Şi, la urma urmei, grecii nu veniseră şi probabil că nici nu aveau să vină vreodată. Aşa că furia nu-şi avea niciun rost; venise şi se dusese cu viteza unei cutremurări.

Umbrela nu stătea bine - cercul de umbră acoperea partea de sus a corpului lui Stacy, dar îi lăsa mijlocul şi picioarele încrucişate expuse soarelui de la amiază. Picioarele, încălţate în sandalele acoperite de noroi, îi erau arse până la glezne şi prinseseră un colorit roşu-închis, ca de carne crudă. Aveau să-i apară băşici mai târziu, apoi să se cojească - un proces dureros. Dacă ar fi fost vorba de Amy, toată povestea ar fi implicat nenumărate văicăreli - chiar şi lacrimi, din când în când -, dar Stacy, era sigur de asta, probabil că nici măcar n-avea să observe, darămite să mai şi comenteze ceva. Făcea parte din felul ăla aiurit al ei care o făcea să pară uneori detaşată de propriul trup. Îi venea greu să nu o compare cu Amy. Le cunoscuse pe amândouă deodată; locuise în acelaşi cămin cu ele în primul an, cu un etaj mai jos, chiar sub camera lor. Urcase odată, într-o noapte, deranjat de nişte bubuituri pe care le tot auzea, şi le găsise pe amândouă în pijamale, aplecate peste o grămăjoară de lemne, cu un ciocan, nişte cuie şi o hârtie cu instrucţiuni scrise în coreeană. Era o etajeră pe care Amy o cumpărase de pe internet, la un preţ foarte mic, fără să-şi dea seama că trebuia s-o asambleze singură. Până la urmă, le montase el etajera şi, în acest timp, se împrieteniseră. O scurtă perioadă de vreme nici măcar nu fusese prea clar pe care din ele o curta şi presupunea că şi era o parte din motivul pentru care îi venea şi acum greu să se uite la ele fără să le compare, fără să cântărească diferenţele şi să le pună în balanţă calităţile.

În cele din urmă, Amy îl câştigase cu personalitatea ei - era mult mai realistă decât Stacy, mai cu picioarele pe pământ, mai de încredere, în ciuda

deselor ei văicăreli -, dar, din punct de vedere fizic, Stacy fusese întotdeauna cea care i se parase mai atrăgătoare. Avea ceva în ochii ăia negri, în felul în care te privea aşa, dintr-odată, aproape dureros de deschis, fără a ascunde nimic. Era sexy, ademenitor de sexy, în vreme ce Amy nu era decât drăguţă. Existase chiar un moment, la puţină vreme după ce începuse să o curteze în mod evident pe Amy, când cochetase cu fantezia de a avea o aventură cu Stacy. Fiindcă ceea ce se întâmplase pe plajă, cu Don Quijote, nu fusese un incident izolat. Stacy avea o aplecare spre aşa ceva; era promiscuă într-un mod viclean şi totodată neajutorat, aparent fără să se poată împotrivi, îi plăcea să se sărute cu străini, să atingă şi să fie atinsă, mai ales după ce bea ceva. Eric ştia despre câteva astfel de semiaventuri, dar nu despre toate. Se certaseră pe tema celor pe care le descoperise, ţipând şi înjurându-se unul pe celălalt, doar pentru ca - întotdeauna - să sfârşească prin a se împăca, Stacy venind cu promisiuni înlăcrimate, aparent sincere, pe care le încălca întotdeauna, uneori peste numai câteva zile. I se părea ciudat că-şi aminteşte toate astea acum, în special fantezia lui în care o înşela pe Amy, şi îi era greu să-şi aducă aminte exact cum reuşise să se stăpânească. Sau de ce se stăpânise, la urma urmei? Foarte departe - aşa i se păreau toate.

Ce era ciudat la Stacy era că, în ciuda sexualităţii pe care o emana, avea totuşi ceva izbitor de copilăresc. În parte, era ceva ce ţinea de personalitatea ei - era mereu cu capul în nori, prefera să se joace, să se cufunde în lumea imaginaţiei în loc să facă orice ar fi putut semăna câtuşi de puţin a muncă -, dar era în acelaşi timp şi ceva fizic, ceva în trăsăturile feţei ei, în forma capului, care era frapant de rotund şi puţin cam prea mare pentru restul corpului, părând mai degrabă capul unei fetiţe decât al unei femei mature. Era o caracteristică a ei de care se îndoia că fata avea să scape vreodată. Chiar dacă nu murea aici, chiar dacă avea să ajungă să îmbătrânească, să aibă chipul acoperit de riduri şi umerii aplecaţi de vârstă, era convins că tot o va mai păstra, chiar şi atunci. Era foarte evidentă acum, când părea atât de neajutorată, întinsă în faţa lui, cufundată în somn.

„N-ar trebui să fie aici“, îşi spuse Jeff. Cuvintele îi apăruseră în minte fără să le gândească, speriindu-l. Era adevărat, desigur: niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să fie acolo. Şi totuşi erau, iar şansele de a mai fi vreodată în altă parte păreau, cu fiecare clipă, tot mai mici. Fusese ideea lui să vină în Mexic şi tot ideea lui să plece în căutarea lui Henrich. Oare asta însemnau cuvintele? Se simţea oare vinovat pentru toată situaţia? Lujerii prinseseră rădăcini în sandalele lui Stacy, prinzându-se de piele ca o ghirlandă, şi, în

timp ce remarca asta, se ghemui lângă ea, întinse mâna şi smulse planta.

Stacy se trezi când îi simţi atingerea, sări ca arsă, se ridică ameţită în picioare, pierzându-şi umbrela de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea aproape ţipând.

Jeff făcu nişte mişcări liniştitoare; avusese intenţia s-o atingă - să-i ia mâna, s-o ia în braţe -, dar fata făcuse un pas în spate şi nu mai ajunsese la ea.

— Ai adormit, zise el.

Stacy căscă ochii, încercând să se orienteze. Planta creştea şi pe hainele ei, remarcă Jeff. Un tendon lung i se prinsese în faţă, pe tricou; altul atârna pe cracul stâng al pantalonilor ei kaki, înfăşurat în jurul gambei. Jeff se aplecă, luă umbrela şi i-o întinse. Stacy o privi ca şi când nu ar fi reuşit să şi-o amintească - ce era, ce legătură avea cu ea -, apoi o luă şi şi-o puse pe umeri. Făcu încă un pas în spate. „Parcă i-ar fi frică de mine“, gândi Jeff şi simţi o oarecare iritare.

Arătă spre vârful dealului:

— Poţi să te duci înapoi acum.

Stacy nu se mişcă. Îşi ridică piciorul ars de soare şi se scărpină fără să-şi dea seama.

— Râdea, zise.

Jeff o privi fără să-i răspundă. Ştia la ce se referea, dar nu-şi dădea seama ce-ar fi putut spune. Ceva în legătură cu Stacy, cu întâlnirea lor de aici, îl făcea conştient de cât era de obosit. Trebui să reziste tentaţiei de a căsca.

Stacy făcu un gest larg.

— Planta!

Jeff dădu din cap.

— Am coborât înapoi în puţ. Ca să căutăm telefonul mobil.

Expresia lui Stacy se schimbă numaidecât - şi nu doar atât, i se schimbară şi atitudinea, şi vocea animată de speranţă.

— L-aţi găsit?

Jeff clătină din cap.

— Era o capcană. Lujerii scoteau sunetele alea.

Se simţi ca şi când ar fi pocnit-o; efectul pe care cuvintele lui îl avură asupra fetei fu dramatic. Tresări, faţa i se pleoşti, deveni foarte palidă.

— Am auzit-o râzând. Tot dealul râdea.

Jeff dădu din cap.

— Are capacitatea de a imita.

Apoi, fiindcă Stacy părea să aibă mare nevoie de o încurajare, adăugă:

— E doar un sunet pe care a învăţat să-l scoată. Nu e râs, propriu-zis.
— Am adormit.
Stacy părea surprinsă de asta, de parcă ar fi vorbit despre altcineva.
— Mi-era atât de frică. Mi-era…
Clătină din cap, nereuşind să găsească vorbele potrivite, apoi, cu voce slabă, termină:
— Nu ştiu cum am putut să adorm.
— Eşti obosită. Toţi suntem.
— El e bine? şopti Stacy.
— Cine?
— Pablo. E… - din nou, păru să-şi caute cuvintele - e bine?
Fu ciudat, dar lui Jeff îi trebuiră câteva clipe să înţeleagă ce îl întreba Stacy. Dacă se uita în jos, vedea petele de sânge de pe blugi, dar trebui să facă un efort să-şi amintească al cui era sângele şi cum ajunsese acolo. „Obosit", îşi spuse, deşi ştia că era mai mult decât atât. Înăuntrul lui, începuse să cedeze, la fel ca şi ceilalţi.
— E inconştient, zise.
— Picioarele?
— I le-am tăiat.
— Dar trăieşte?
Jeff dădu din cap.
— Şi o să fie bine?
— Vom vedea.
— Amy nu te-a oprit?
Jeff clătină din cap.
— Trebuia să vă oprească.
— Terminaserăm deja.
Stacy nu mai spuse nimic.
Jeff simţi din nou cum începe să-şi piardă răbdarea, cum Stacy începe să-l enerveze; voia să plece odată. De ce nu pleca? Ştia ce avea să spună mai departe, ghicea, aştepta cuvintele, dar tot se simţi şocat când le auzi - sfidat.
— Nu cred că e bine ce-aţi făcut, zise fata.
Făcu un gest scurt din mână, alungând cuvintele.
— Cam târziu pentru asta, nu crezi?
Stacy ezită, uitându-se la el. Apoi, parcă fără voia ei, spuse:
— Am vrut să-ţi spun. Ca să ştii. Îmi pare rău că n-am votat invers. Nu aş fi vrut să i le tai.

Jeff nu ştiu cum să răspundă. Toate opţiunile pe care le avea erau inacceptabile. Voia să ţipe la ea, s-o zgâlţâie de umeri, să-i ardă o palmă peste faţă, dar ştia că n-ar fi ieşit nimic bun din toate astea. Toţi păreau hotărâţi să-l lase baltă, să-l abandoneze, să-l dezamăgească; erau cu toţii mult mai slabi decât şi-ar fi imaginat vreodată. El nu încerca să facă decât bine, voia să-i salveze viaţa lui Pablo, să-i salveze pe toţi, şi niciunul nu părea în stare să înţeleagă asta, darămite să mai găsească şi puterea să-l ajute să ducă la bun sfârşit toate lucrurile grele care trebuiau făcute.

— Ar trebui să te duci înapoi, zise el în cele din urmă. Spune-le să-ţi dea nişte apă.

Stacy dădu din cap, trăgând de lujerul subţirel care-i stătea agăţat de tricou. Îl desprinse şi materialul se rupse, într-o tăietură lungă. Nu purta sutien; preţ de-o clipă, Jeff îi zări sânul drept. Semăna surprinzător de mult cu ai lui Amy: aceeaşi mărime, aceeaşi formă, doar că avea sfârcul mai închis, mai maroniu, în vreme ce Amy îi avea roz-deschis. Privi repede în altă parte, mai mult din reflex; inerţia îl duse chiar şi mai departe, îl făcu să se întoarcă în aşa fel încât, fără să fi avut această intenţie, se trezi cu spatele la Stacy. Se uită la poiană, la mayaşi. Cei mai mulţi dintre ei erau întinşi la umbra junglei, încercând să se ferească de arşiţa zilei. Câţiva dintre ei fumau şi discutau; alţii păreau să doarmă. Lăsaseră focurile să ardă mocnit, acoperind tăciunii cu cenuşă. Nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie - nici lui, nici lui Stacy - şi, o clipă, avu iluzia că putea pur şi simplu traversa poiana, că putea să treacă direct prin mijlocul ei şi să dispară printre copaci fără ca vreunul dintre mayaşi să încerce să-l oprească. Îşi dădea totuşi seama că nu era decât o fantezie. Putea la fel de uşor să-şi imagineze cum mayaşii puneau mâna pe arme de îndată ce se apropia, strigându-i să se oprească, cu arcurile pregătite - aşa că nu simţi nici cel mai mic impuls să încerce să plece.

Îl vedea pe băieţelul din ziua trecută, cel care se luase după ei când ieşiseră din sat, călare pe ghidonul bicicletei care scârţâia. Stătea în picioare, lângă ce mai rămăsese din focul de tabără, încercând să înveţe să jongleze. Avea trei pietre, fiecare de mărimea unui pumn, şi le arunca în aer, una câte una, încercând să obţină acea mişcare circulară cu care clovnii învârt mingi, săbii şi torţe aprinse. Însă nu avea graţia lor - nici pe departe! Scăpa mereu pietrele, dar le ridica numaidecât şi o lua de la capăt. După ce făcu asta de vreo zece ori, simţi privirea lui Jeff aţintită asupra lui. Se întoarse, se uită în ochii lui, şi asta deveni tot un fel de joc, o provocare - amândoi refuzau să se

uite în altă parte. În niciun caz Jeff nu avea de gând să fie el cel care ceda; îşi punea în această luptă toată frustrarea, toată furia. Deveni atât de concentrat, încât abia dacă o auzi pe Stacy când se întoarse şi începu să urce dealul, paşii ei răsunând din ce în ce mai încet, până când, în cele din urmă, nu se mai auziră deloc.

*

* *

Stacy îi găsi pe Amy şi pe Eric în luminişul de lângă cort. Amy stătea pe pământ, cu spatele la Pablo, cu genunchii strânşi la piept. Avea ochii închişi. Eric se plimba de colo, colo. Nu-i aruncă nici măcar o privire când apăru. Mathias nu se vedea pe nicăieri.

Primul lucru la care se gândi Stacy fu să-şi potolească setea.

— Jeff mi-a spus că pot să beau nişte apă, îi anunţă ea pe cei doi.

Amy deschise ochii, o privi, dar nu zise nimic. Nici Eric nu scoase niciun cuvânt. În aer se simţea miros de carne friptă şi rămăsese cenuşă în locul unde Mathias aprinsese focul. „Au gătit masa de prânz“, se gândi Stacy. Apoi îşi aminti motivul pentru care fusese făcut focul şi aruncă o privire rapidă spre Pablo. Îl zări întins sub paravanul lui (îi văzu ochii afundaţi, cioturile rozalii cu arsuri negre pe care strălucea gelul antibiotic…). Tresări, se întoarse spre cort şi o luă repede într-acolo. Clapeta fusese lăsată deschisă, aşa că se strecură înăuntru, lăsându-şi apărătoarea de soare afară, pe pământ.

Lumina era mai slabă în cort; îi trebui o clipă să se adapteze. Mathias stătea întins pe unul dintre sacii de dormit, întors pe-o parte. Ţinea ochii închişi, totuşi Stacy îşi dădu seama că nu dormea. Înaintă încet până în fundul cortului, trecând pe lângă bărbat, se ghemui şi luă bidonul de apă. Deşurubă capacul, luă o înghiţitură lungă, apoi se şterse la gură cu dosul palmei. Nu era de-ajuns - nu i-ar fi ajuns nici toată apa care mai rămăsese în bidon - şi, câteva clipe, fu tentată să mai ia o înghiţitură. Ştia că ar fi fost un lucra rău şi se ruşină numai la gândul de a face asta, aşa că puse dopul la loc. Când se întoarse să plece, îl surprinse pe Mathias uitându-se la ea, cu acea expresie, total impenetrabilă.

— Jeff mi-a spus că pot, zise ea, temându-se ca nu cumva neamţul să-şi imagineze că fura apă.

Mathias dădu din cap. Nu spunea nimic, o privea doar.

— El e bine? şopti Stacy, arătând spre uşa cortului, spre Pablo.

Mathias ezită destul, cât Stacy să înceapă să creadă că nu voia să-i

răspundă. Apoi clătină încet din cap.

Stacy nu ştia ce altceva ar mai fi putut spune. Făcu încă un pas spre ieşirea din cort, apoi se opri din nou.

— Dar tu? întrebă ea.

Expresia lui Mathias se schimbă, aducând cu un zâmbet reţinut. Stacy crezu că Mathias va începe să râdă, însă nu se întâmplă nici asta.

— Tu eşti bine? îi întoarse el întrebarea.

Stacy clătină din cap.

— Nu.

Apoi nimic: o fixa în continuare cu privirea lui inertă, aproape goală, în care se citea o umbră de amuzament, neexprimat însă. În cele din urmă, Stacy îşi dădu seama că Mathias aştepta ca ea să plece. Prin urmare, asta şi făcu. Ieşi în lumina soarelui, închizând fermoarul cortului în urma ei.

Eric se agita în continuare. Stacy observă că piciorul îi sângera din nou şi se gândi o clipă să-l întrebe din ce cauză, apoi îşi dădu seama că nu voia să ştie. Ar fi vrut ca Eric să se ducă în cort, cu Mathias, şi să se întindă acolo. Ba chiar l-ar fi forţat să facă asta, dacă ar fi ştiut cum. Probabil că toţi ar fi trebuit să stea în cort; asta ar fi vrut Jeff. Să stea la umbră, să se odihnească, să-şi conserve energia. Dar ea se simţea în cort de parcă ar fi fost prinsă într-o capcană. Era izolată de restul lumii, nu putea vedea ce se întâmpla, ce pericole se apropiau. Nu voia să stea ascunsă în cort şi-şi imagină că şi ceilalţi simţeau la fel. Nu înţelegea cum de Mathias suporta să stea închis acolo.

Îşi puse din nou umbrela pe umeri şi se aşeză pe jos, la câţiva paşi în dreapta lui Amy. Eric se fâţâia mai departe; sângele îi curgea pe picior; adidasul îi scârţâia de fiecare dată când făcea un pas. Ar fi vrut să-l oprească, să-l calmeze cumva. Câteva clipe, încercă să-l convingă prin puterea minţii. „Stai jos, Eric! spuse în gând. Te rog, stai jos.“ Nu avu niciun efect, desigur; chiar dacă ar fi rostit cuvintele cu voce tare, chiar dacă le-ar fi strigat, tot n-ar fi avut niciun efect.

Cea mai mare problemă, în luminiş, nu era soarele, nici căldura. Era sunetul respiraţiei lui Pablo - tare, hârâită, neregulată. Uneori se oprea chiar şi câteva secunde la rând - tăcere totală - şi atunci nu rezista, nu se putea abţine, se întorcea întotdeauna să privească spre paravan, mereu cu aceleaşi două cuvinte în minte: „A murit“. Apoi, izbucnind atât de puternică şi atât de bruscă încât o făcea să tresară, respiraţia grecului începea din nou, dar niciodată înainte de a o fi forţat să se uite iar la el, să-i vadă cioturile

lucioase, acoperite de băşici, ochii încercănaţi, care refuzau să se mai deschidă, dâra subţire de lichid închis care i se scurgea din colţul gurii.

Apoi, mai erau şi lujerii. Se aflau peste tot în jurul lor. Verde, verde, verde - oriunde s-ar fi uitat, vedea numai verdele plantei, încerca mereu să-şi spună că nu era decât o plantă ca oricare alta, doar o plantă, nimic mai mult decât o plantă. La urma urmei, aşa şi arăta în acel moment; nu se mişca, nu mai scotea sunetul ăla înfiorător. Nu erau decât nişte cârcei drăguţi, acoperiţi cu floricele roşii şi cu frunze în formă de palme - se încălzeau la soare, nemişcaţi, inofensivi. Asta făceau plantele; nu se mişcau, nu râdeau, nu se puteau mişca, nu puteau râde. Dar Stacy nu reuşi să se piardă în această fantezie. Era ca un cub de gheaţă pe care-l strângea în mână, dorindu-şi să nu se topească. Cu cât îl strângea mai tare, cu atât devenea din ce în ce mai mic. Văzuse lujerii mişcându-se, îi văzuse vârându-se în piciorul lui Eric, îi văzuse năpustindu-se să soarbă voma lui Amy. Şi îi auzise - îi auzise râzând, auzise cum râdea tot dealul. Nu putea scăpa de senzaţia că era urmărită, că lujerii îi pândeau pe toţi şase, punând la cale următorul atac.

Se apropie de Amy, aranjându-şi umbrela în aşa fel încât umbra ei să le cuprindă pe amândouă. Când îi luă mâna lui Amy, fu şocată să constate cât era de umedă. „E speriată", îşi spuse. Apoi puse din nou acea întrebare, aceeaşi pe care i-o pusese şi lui Mathias, în cort.

— Eşti bine?

Amy clătină din cap, începu să plângă, strângându-i mâna cu putere.

— Şşşt! şopti Stacy, încercând s-o aline. Şşşt!

O luă după umeri şi simţi cum începe să plângă şi mai tare, cu suspine adânci, cu sughiţuri.

— Ce e, draga mea? zise ea. Ce s-a întâmplat?

Amy îşi trase mâna şi-şi şterse faţa. Începu să clatine din cap şi păru să nu mai fie în stare să se oprească.

Eric îşi continua acel ciudat, nefiresc du-te-vino, pierdut în propria lume, fără măcar să se uite la ele. Îl privea cum se mişcă de la dreapta la stânga, de la stânga la dreapta prin micul luminiş.

În cele din urmă, Amy reuşi să spună:

— Sunt doar obosită, zise ea, şoptind cuvintele. Asta-i tot. Sunt foarte obosită.

Apoi începu din nou să plângă.

Stacy rămase lângă ea, aşteptând să-i treacă. Dar Amy nu se oprea. În cele din urmă, nu mai putu suporta. Se ridică şi se duse în cealaltă parte a

luminişului. Rucsacul lui Pablo zăcea acolo, pe jos. Băgă mâna în el şi scoase una din cele două sticle de tequila care mai rămăseseră. Se îndreptă cu ea spre Amy, rupându-i sigiliul în timp ce mergea - era singurul lucru la care se putuse gândi. Se aşeză din nou sub umbrelă, luă o duşcă zdravănă de alcool, simţi cum o arde pe gât, apoi întinse sticla. Amy o privi plângând în continuare, clipind printre lacrimi, ştergându-se la ochi. O văzu ezitând, simţi că era pe punctul de a refuza, apoi o văzu cedând. Amy luă sticla, o duse la gură, îşi dădu capul pe spate şi lăsă lichidul să-i umple gura, să-i alunece pe gât. Lăsă alcoolul să curgă până când simţi că nu mai are aer, că se îneacă. Luă sticla de la gură pe jumătate tuşind, pe jumătate suspinând.

Dintr-odată, Eric era lângă ele, cu mâna întinsă.

Amy îi dădu sticla.

Şi astfel, alunecară în după-amiază iar soarele începu să coboare spre apus. Stăteau unul lângă altul în luminişul micuţ - înconjuraţi de lujerii încolăciţi ca nişte şerpi, cu florile lor roşii, cu frunzele în formă de palmă - şi-şi treceau pe rând sticla de la unul la altul, golind-o treptat.

*

* *

Lui Amy nu-i trebui mult să se îmbete.

Băuseră încet, dar nu conta. Avea stomacul atât de gol, încât alcoolul părea s-o ardă pe dinăuntru, intrându-i direct în vene. La început, se înroşi la faţă şi aproape că începu să chicotească; era uşor ameţită. Apoi începu să simtă totul învăluit într-un fel de ceaţă - cuvintele, gândurile - şi, în cele din urmă, se instală oboseala. Eric adormise deja lângă ea, cu sângele încă curgându-i pe gambă din cele trei tăieturi de pe picior. Stacy era trează - ba chiar vorbea -, dar începu s-o perceapă din ce în ce mai departe; îi era greu s-o mai urmărească, închise ochii o clipă şi reuşi să-şi golească mintea complet, ceea ce era o binecuvântare: asta şi voia.

Când deschise din nou ochii - simţindu-se amorţită, toropită - soarele era mult mai jos pe cer. Eric dormea în continuare, Stacy încă mai vorbea.

— Tocmai asta e chestia, spunea ea. Dacă mai exista sau nu alt tren pe care l-ar fi putut lua. N-ar trebui să conteze, dar sunt sigură că pentru ea a contat. Sunt sigură că se gândeşte tot timpul la asta. Fiindcă, dacă ar fi fost ultimul tren din acea zi, ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea în acel oraş ciudat, unde nu apucase încă nici măcar să înveţe limba - măcar atunci n-ar mai fi fost atât de rău, nu crezi?

Amy nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea Stacy, dar dădu

totuşi din cap; părea să fie răspunsul pe care prietena ei îl aştepta. Sticla de tequila era în faţa lui Stacy, cu dopul pus, culcată, pe jumătate golită. Ştia că ar fi trebuit să se oprească aici, că şi aşa fusese o prostie să bea atât de mult, că nu făcea decât să se deshidrateze şi că totul avea să devină cu mult mai greu de îndurat; ştia că venea noaptea şi că trebuia să o întâmpine în stare de alertă maximă. Nimic din toate acestea însă nu păru să aibă vreun efect asupra ei. Se gândi bine, hotărî că era înţelept să nu mai pună pe limbă nicio picătură, apoi întinse mâna după sticlă. Stacy i-o dădu, vorbind mai departe.

— Şi eu cred la fel, zise. Când ştii că e ultimul tren, fugi după el, sari. Şi nu uita că făcea atletism - şi avea chiar rezultate bune. Probabil că nici măcar n-a luat în calcul posibilitatea că ar putea cădea, probabil că n-a ezitat nicio clipă. A fugit, a sărit. N-am cunoscut-o personal, aşa că nu-ţi pot spune exact cum s-a întâmplat. Îmi imaginez doar. Am văzut-o o dată, după ce s-a întors. Un an mai târziu - ceea ce e destul de curând, dacă te gândeşti la tot ce s-a întâmplat. Juca baschet. Desigur, nu mai era în echipă. Se afla totuşi pe teren. Şi părea, ştii tu - părea bine. Avea pantaloni de trening, aşa că nu mi-am putut da seama cum arăta. Dar am văzut-o alergând pe teren şi mi s-a părut aproape normală. Nu complet normală, dar aproape.

Amy luă două înghiţituri de tequila. Se încălzise de la soare şi asta făcea lichidul să alunece mai uşor ca de obicei. Erau înghiţituri mari, dar nu mai tuşi. Stacy întinse mâna după sticlă şi i-o dădu. Stacy luă o înghiţitură foarte mică, ca o doamnă, apoi înşurubă capacul la loc şi puse sticla în poală.

— Părea fericită - asta vreau să spun. Părea să fie bine. Zâmbea; era pe terenul de sport şi făcea ceea ce-i plăcea, chiar dacă, ştii tu…

Stacy nu-şi termină propoziţia. Părea tristă.

Amy era beată şi pe jumătate adormită şi încă nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Stacy.

— Chiar dacă?

Stacy dădu cu gravitate din cap.

— Exact.

După asta, tăcură o vreme. Tocmai voia să-i ceară din nou sticla, când Stacy se lumină dintr-odată.

— Vrei să vezi? o întrebă.

— Să văd?

— Cum alerga.

Amy dădu din cap şi Stacy îi întinse umbrela şi sticla. Apoi se ridică şi traversă în grabă luminişul, prefăcându-se că joacă baschet: dribla, pasa,

fenta. După o aruncare se retrase cu mâinile în aer, jucând în defensivă. Apoi, din nou, țâșni ca o săgeată în cealaltă parte și sări pentru a băga mingea în coș. Alerga ciudat, ca și cum ar fi șchiopătat ușor și părea și ușor dezechilibrată, ca o pasăre cu picioarele foarte lungi. Amy luă o înghițitură lungă din sticlă, urmărind-o perplexă.

— Vezi? zise Stacy gâfâind, prinsă încă în jocul ei imaginar. I-au salvat genunchii - asta e cel mai important. Așa că încă mai putea alerga destul de bine. Doar că un pic mai ciudat. Dar, cum ți-am spus, asta se întâmpla cam la un an. Acum, s-ar putea să fie chiar și mai bine.

„I-au salvat genunchii." Amy înțelegea acum: alergase după tren, sărise, căzuse. „I-au salvat genunchii." Luă iar o gură de tequila și îndrăzni să-i arunce o privire lui Pablo. Respirația i se mai potolise parcă, era mai calmă, mai ușoară, deși hârâiala aia oribilă - sunetul ăla ud, încărcat de flegmă - se auzea în continuare. Arăta groaznic. Cum altfel să fi arătat? Avea coloana ruptă și două cioturi în loc de picioare. Pierduse foarte mult sânge, era deshidratat, inconștient, probabil pe moarte. Și mai și puțea - duhnea a rahat și a urină și a carne arsă. Lujerii începuseră să prindă rădăcini în sacul de dormit care se îmbibase cu diversele lichide ce se scurgeau din el. Trebuiau să facă ceva în legătură cu asta, își dădu seama Amy; probabil ar fi fost cel mai bine să arunce sacul cu totul; să-l ridice pe Pablo de pe targă și să tragă mizeria de sub el. Își dădea seama că ar fi trebuit să facă lucrul ăsta, că asta ar fi făcut Jeff dacă ar fi fost acolo, dar nu schiță niciun gest. Seara precedentă îi revenea mereu în minte - își amintea cum, pe fundul puțului, împreună cu Eric, îl aruncase pe Pablo pe targa care se bălăngănea. Știa că nu va mai încerca să-l ridice din nou, nici acum, nici altă dată.

— Fără genunchi, spunea Stacy, trebuie să le rotești. Așa.

Se întoarse și o privi pe Stacy mișcându-se prin luminiș, cu picioarele țepene, legănându-se, cu fața crispată, concentrată. Se pricepea la genul ăsta de lucruri; se pricepuse întotdeauna, avea un talent înnăscut pentru mimă. Parcă ar fi fost căpitanul Ahab care se mișca pe punte, cu piciorul lui de lemn. Râse; nu se putu abține.

Stacy se întoarse spre ea, încântată.

— Nu-mi iese și cu celălalt, nu-i așa? Nu țin decât un genunchi țeapăn. Stai să mai încerc o dată.

Își reluă meciul de baschet imaginar, driblând la început, încercând să-și miște picioarele în diverse feluri, căutând efectul scontat. Apoi, dintr-odată, păru să-i iasă - un fel de grație reținută, ca o balerină cu un picior amorțit.

Alergă în capătul luminişului, sări din nou la coş, apoi se întoarse repede lângă Amy, jucând în apărare.

Eric se mişcă. Stătuse pe o parte, făcut ghem, iar acum se ridică în şezut, privind-o pe Stacy. Nu arăta bine. Amy presupuse că era valabil pentru ei toţi. Avea ochii înceţoşaţi, era nebărbierit. Parcă ar fi fost un refugiat: flămând, extenuat, fugind din calea cine ştie cărui dezastru. Tricoul îi era sfâşiat, rănile de la genunchi păreau să nu i se mai închidă. O privea pe Stacy driblând, pasând, aruncând la coş, cu o expresie goală, asemenea cuiva care stă în sala de aşteptare a unui spital de urgenţă şi se uită la un televizor dat prea încet ca să poată fi auzit, aşteptând să-şi audă numele strigat de o asistentă.

— Joacă baschet, spuse Amy. Dar cu proteze.

Eric întoarse capul, mutându-şi privirea goală de la Stacy la Amy.

— Era o fată, îi explică Amy. A căzut sub un tren. Dar tot a mai putut să joace baschet.

Ştia că n-o spunea cum trebuie, că nu făcea decât să-l zăpăcească şi mai tare. Nu păru totuşi să conteze, fiindcă Eric dădu din cap.

— Oh, zise el.

Întinse mâna şi Amy îi dădu sticla.

O urmăriră pe Stacy înscriind încă un coş, apoi, când în cele din urmă se opri - cu răsuflarea tăiată, leoarcă de transpiraţie –, Amy aplaudă. Fără să ştie de ce, se simţea din ce în ce mai bine şi era hotărâtă să nu lase acea senzaţie să dispară.

— Imit-o pe stewardesă! îi strigă lui Stacy.

Faţa lui Stacy se întinse într-un zâmbet ţeapăn, exagerat, apoi, în tăcere, fata începu să imite explicaţiile de dinaintea decolării, arătându-le cum să folosească centurile de siguranţă, unde erau ieşirile, cum să-şi pună masca de oxigen, totul cu mişcări rigide, de robot. O imita pe stewardesa care-i însoţise în zborul spre Cancún. Mai făcuse asta şi în seara în care sosiseră, după ce-şi lăsaseră bagajele în camere şi se întâlniseră pe plajă, unde stătuseră împreună, în cerc, cu câte-o bere-n faţă. Se întâmplase înainte să-i cunoască pe greci, înainte chiar să-l întâlnească pe Mathias. Nu erau încă bronzaţi, erau un pic obosiţi de pe drum, dar bucuroşi că se aflau acolo - un moment fericit. Şi râseseră - râseseră cu toţii - de imitaţia lui Stacy în timp ce-şi băuseră berea, simţiseră sub ei nisipul cald încă de la soarele de peste zi şi ascultaseră sunetul valurilor şi melodiile care ajungeau până la ei de pe terasa hotelului. Da, un moment fericit. Şi poate că încerca să reînvie acel

moment acum, cerându-i lui Stacy s-o imite din nou pe stewardesă, încerca să se întoarcă în timp, la vremea când nu ştiau încă nimic despre acest groaznic loc în care ajunseseră să fie prinşi fără ca vreunul dintre ei să ştie exact cum. Nu reuşea, însă. Nu era vina lui Stacy: ea îşi lipise pe faţă zâmbetul, imita gesturile - era stewardesa. Ea şi Eric erau cei care se schimbaseră, nu reuşeau să mai trăiască momentul. O urmăreau; izbuti chiar să şi râdă, însă râsul ei păstra o tristeţe pe care nu putu să şi-o reprime.

„I-au salvat genunchii", îşi repeta în minte.

În prima seară, pe plajă, făcuseră cu toţii câte ceva. Se pricepeau la chestii de genul ăsta, fiindcă toţi trăiseră până atunci experienţe similare - tabere de vară, excursii la schi -, ştiau ce să facă sub un cer înstelat sau în jurul unui foc de tabără, ştiau să se distreze unul pe celălalt. Stacy făcea pantomimă. Jeff îi învăţa diverse chestii, le povestea despre lucruri pe care le citise în ghid, în avion. Eric inventa poveşti haioase, imaginându-şi cum s-ar fi putut derula excursia lor, inventând scenarii scandaloase, făcându-i să râdă. Iar ea cânta. Avea o voce plăcută, ştia asta. Nu foarte puternică, dar perfectă pentru nopţile petrecute sub cerul înstelat.

Stacy se întoarse lângă ei şi se aşeză alături. Îşi puse umbrela la loc. Amy observă că avea tricoul rupt; i se vedea sânul. Dar asta se întâmpla cu toţi: puful verde le devora rapid hainele. Nu puteau face nimic ca să oprească procesul. Dădeau puful jos cu mâna, dar, peste numai câteva clipe, apărea la loc. Şi de fiecare dată când îl scuturau, seva acidă a plantei le ardea mâinile. Făcuseră cicatrici, aveau dureri şi când ridicau ceva de jos. Se gândi că ar putea căuta prin rucsacuri, că ar putea găsi alte tricouri şi alţi pantaloni, dar ideea i se părea uşor macabră - să poarte lucrurile altor oameni, ale unor oameni morţi, ascunşi sub movilele verzi care împânzeau dealul - şi ea spera să poată amâna acest lucru cât mai mult posibil. I se părea, într-un fel, că s-ar fi predat, că ar fi însemnat să-şi accepte înfrângerea; câtă vreme era convinsă că vor fi salvaţi, ce rost mai avea să-şi schimbe hainele?

Eric îşi tot freca pieptul. Îşi atingea întruna un punct de la baza cutiei toracice. Îl apăsa, îl împungea cu degetul, apoi îl masa uşor. Amy ştia ce face, ştia că-şi închipuia că planta creştea în el, şi chestia asta începuse să o enerveze. O sâcâia să-l tot vadă împungându-se; voia să înceteze.

— Spune-ne ceva amuzant, Eric! zise.

— Amuzant?

Amy dădu din cap, zâmbind, încercând să-l ispitească, să-i distragă atenţia

de la punctul din piept, să le distragă atenţia tuturor de la realitatea înconjurătoare.

— Inventează o poveste.

Eric clătină din cap.

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Spune-ne ce-o să se întâmple când ajungem acasă, zise Stacy.

Îl priviră luând încă o duşcă de tequila. Avea ochii umezi de la alcool. Se şterse la gură cu mâna, apoi înşurubă capacul la loc.

— Păi, cred c-o să fim celebri, nu? Cel puţin pentru o vreme.

Amândouă fetele dădură din cap. Firește că vor ajunge celebri.

— Poate c-o să apărem chiar pe coperta revistei *People,* continuă Eric, începând să dezvolte ideea. Şi pe cea de la *Time,* probabil. Apoi, cineva o să vrea să cumpere drepturile pentru a face un film. Aici va trebui să fim isteţi, să rămânem uniţi, să semnăm ceva împreună, un fel de document prin care să ne dăm acordul toţi odată, ca grup - o să câştigăm mai mulţi bani aşa. Cred c-o să avem nevoie de un avocat sau de-un impresar.

— O să facă un film după povestea noastră? întrebă Stacy.

Părea încântată de idee, dar şi surprinsă.

— Evident.

— Cine-o să joace rolul meu?

Eric o privi pe Stacy cu ochii mijiţi, gândindu-se. Apoi zâmbi, arătând cu mâna spre pieptul ei.

— Ţi se vede un sân, ştiai?

Stacy se uită în jos, îşi potrivi tricoul. Nu mai rămăsese suficient material cât să-i acopere sânul, dar nu părea să-i pese.

— Pe bune, cine-o să joace rolul meu?

— În primul rând, trebuie să te hotărăşti cine eşti.

— Cine sunt?

— Fiindcă va trebui să ne mai schimbe niţel, firește. Să facă nişte personaje mai potrivite pentru un film. Le trebuie un erou, un ticălos - chestii de genul ăsta. Înţelegi ce spun?

Stacy dădu din cap.

— Şi eu cine sunt?

— Păi, sunt două roluri feminine, da? Una din voi va trebui să fie fata cuminte, mironosiţa, şi cealaltă va trebui să fie târfa.

Se gândi la asta, apoi ridică din umeri.

— Eu zic că Amy ar trebui să fie mironosiţa, nu crezi?

Stacy se încruntă şi căzu pe gânduri. Nu spuse nimic.

— Aşa că tu, înţelegi, o să fii târfa.

— Du-te dracului, Eric!

Stacy părea furioasă.

— Poftim? Spun doar că…

— Atunci, tu eşti personajul negativ. Dacă eu trebuie să fiu…

Eric clătină din cap.

— Nicio şansă. Eu sunt tipul amuzant. Un personaj de genul Adam Sandler. Sau Jim Carrey. Cel care n-ar trebui să fie acolo, care a venit dintr-o greşeală, care se tot împiedică de ceilalţi şi de tot ce-i iese-n cale. Eu sunt elementul comic.

— Atunci, cine-i ticălosul?

— Mathias, cu siguranţă. Nemţii au mereu roluri negative. În film, o să ne aducă aici intenţionat. Planta se va dovedi a fi un experiment nazist scăpat de sub control. Taică-său a fost savant, poate, şi el ne-a adus aici ca să hrănească plantele lui tăticu'.

— Şi eroul?

— Jeff! Aici nu încape nicio îndoială. Bruce Willis, cel care salvează situaţia în ultima clipă. Se întoarse spre Amy. Jeff a fost cercetaş? Pun pariu că a fost.

Amy dădu din cap.

— Cercetaş Vultur.

Râseră toţi trei, deşi nu era o glumă. Chiar fusese Vultur. Maică-sa îi înrămase poza apărută în ziarul local şi o agăţase în hol. Jeff era în uniformă şi dădea mâna cu guvernatorul statului Massachusetts. Amy simţi, în mod ciudat, o strângere de inimă când îşi aminti asta, o ciudată senzaţie de căldură, un sentiment de protecţie. Îşi aminti cum fusese în galerie, când lujerii plesneau ca nişte bice în întuneric, înşfăcând-o, târând-o spre gaură. Văzuse oasele de pe fundul celui de-al doilea puţ înainte ca flacăra să se stingă; muriseră oameni acolo, ar fi putut muri şi ea. Şi dacă supravieţuise, nu fusese datorită instinctelor şi abilităţilor ei. Jeff o salvase. Jeff avea să-i salveze pe toţi, dacă-l lăsau. N-ar fi trebuit să râdă de el.

— Nu-i amuzant, zise Amy, dar vocea îi răsună prea încet şi ceilalţi doi erau prea beţi; nu părură s-o audă.

— Şi rolul meu cine-o să-l joace? repetă Stacy.

Eric dădu din mână, evitând întrebarea.

— Nu contează. Cineva care să arate bine cu sânul ieşindu-i afară din tricou.

— Tu o să fii unul gras, zise Stacy, din nou furioasă. Unul gras şi scârbos, acoperit de sudoare.

Începeau să se certe, realiză Amy - recunoştea tonul. Încă vreo două schimburi de replici şi aveau să înceapă să ţipe unul la celălalt. Nu se credea în stare să facă faţă unei astfel de situaţii - nu aici, nu acum. Încercă să schimbe subiectul.

— Dar eu? întrebă.

— Tu? zise Eric.

— Rolul meu cine-o să-l joace?

Eric îşi muşcă buzele, concentrându-se. Deşurubă capacul, sorbi din nou, apoi îi întinse sticla lui Stacy - o ofertă de pace. Fata acceptă, îşi dădu capul pe spate şi luă o duşcă zdravănă, gâlgâind. Chicoti când luă tăria de la gură, mulţumită de sine, cu ochii strălucind ciudat, de parcă ar fi fost din sticlă.

— Cineva care poate să cânte, zise Eric.

— Aşa-i, aprobă Stacy, dând din cap. Ca filmul să aibă şi momente muzicale.

Eric zâmbea.

— Un duet cu cercetaşul!

— Madonna, poate.

Eric pufni.

— Britney Spears.

— Mandy Moore.

Râdeau amândoi.

— Cântă-ne ceva, Amy! zise Eric.

Amy zâmbea; nu ştia cum să se simtă, bătea în retragere. Nu-şi dădea seama dacă râdeau de ea sau dacă era ceva care ar fi trebuit s-o amuze şi pe ea. Îşi dădu seama că era la fel de beată ca şi ei.

— Cântă *Unu e cel mai singur număr,* zise Stacy.

— Da! aprobă Eric dând din cap. E perfect.

O priveau amândoi rânjind, aşteptând. Stacy îi întinse sticla şi Amy luă o înghiţitură, închizând ochii. Când îi deschise din nou, cei doi încă mai aşteptau. Aşa că începu să cânte:

— Unu e cel mai singur număr dintre toate. Doi poate fi la fel de rău ca unu. E numărul cel mai singur, după unu. Ba nu, e tot ce ţi se poate întâmpla vreodată mai rău. Da, tot ce ţi se poate întâmpla vreodată mai rău. Căci unu e cel mai singur număr dintre toate. E mult mai singur ca doi, am dreptate…

Se opri simţind că rămâne fără aer, că ameţeşte. Îi întinse sticla lui Eric.

— Nu-mi amintesc mai departe, zise.

Minţea; adevărul era că nu mai voia să cânte. Cuvintele o întristau şi, o vreme, reuşise să se simtă bine - aproape bine. Nu voia să fie tristă.

Eric luă o înghiţitură lungă. Băuseră deja două treimi din sticlă. Se ridică greoi şi traversă luminişul. Se aplecă, luă ceva de jos, apoi se întoarse împleticindu-se lângă ei. Avea sticla într-o mână; în cealaltă, ţinea cuţitul. Amy şi Stacy se uitară amândouă la obiectul murdar. Amy nu voia să-l vadă acolo, dar nu ştia ce ar fi putut spune ca să-l convingă pe Eric să-l lase jos. Îl văzu scuipând pe lamă, încercând s-o cureţe cu tricoul. Apoi arătă cu cuţitul spre ea.

— Poţi să-l cânţi la sfârşit. Când nu mai rămâi decât tu.

— Nu mai rămân decât eu? întrebă Amy.

Voia să-i ia cuţitul, încercă să-i ordone braţului să i se întindă, să se mişte în acea direcţie, şi totuşi nu se întâmplă nimic. Era foarte, foarte beată, ştia - şi foarte obosită. Nu se simţea în stare.

— După ce toţi ceilalţi mor, zise Eric.

Amy clătină din cap.

— Nu spune asta. Nu-i amuzant.

Eric o ignoră.

— Cercetaşul o să trăiască - el e eroul, trebuie să supravieţuiască. Tu o să crezi doar că e mort. O să cânţi şi o să-l ajuţi să-şi revină. După care o să reuşiţi să scăpaţi. O să facă din cort un balon cu aer cald şi o să plutiţi în el până într-un loc sigur.

— Şi eu mor? zise Stacy.

Părea alarmată de acea posibilitate, ochii i se căscaseră cât cepele. Începu să se bâlbâie.

— Eu de ce trebuie să mor?

— Târfa trebuie să moară. Nu încape discuţie. Fiindcă eşti rea. Trebuie să fii pedepsită.

Stacy părea jignită.

— Şi tipul haios?

— El moare primul - întotdeauna moare primul. Şi într-un mod cât mai stupid. Ca lumea să râdă de moartea lui.

— Cum?

— Poate că se taie. Şi îi intră un lujer în corp. Îl mănâncă pe dinăuntru.

Amy ştia ce avea să facă şi ridică mâna, în sfârşit, ca să-l oprească. Dar era prea târziu. O făcea - se terminase. Îşi ridicase cămaşa şi-şi făcuse o tăietură

de zece centimetri la baza cutiei toracice. Stacy scoase un strigăt. Amy rămase nemișcată, cu mâna întinsă în față. O linie orizontală de sânge apăru pe rana lui Eric, curgându-i pe stomac, intrând în betelia pantalonilor scurți. Eric privi încruntat, împungând cu vârful cuțitului, deschizând și mai mult rana. Curgea tot mai mult sânge.

— Eric! strigă Stacy.

— Credeam că o să iasă imediat, zise el.

Cu siguranță îl durea, dar lui nu părea să-i pese. Împungea în continuare cuțitul.

— E chiar aici. Îl simt. Cred că m-a simțit că tai și s-a retras mai adânc în mine. Se ascunde.

Pipăi iar cu mâna, apăsând deasupra rănii. Părea că e pe cale să se taie iar. Amy se aplecă și-i smulse cuțitul din mână. Credea că o să se opună, dar nu fu așa. O lăsă să i-l ia. Sângele curgea întruna și el nu făcea niciun efort să-l oprească.

— Ajută-l! îi spuse Amy lui Stacy.

Aruncă lângă ea cuțitul, pe pământ.

— Ajută-l să oprească sângerarea.

Stacy se uita la Amy cu gura deschisă. Gâfâia. Părea să fie pe punctul de a intra în hiperventilație.

— Cum?

— Scoate-i tricoul. Apasă-i-l pe rană.

Stacy lăsă jos umbrela, se apropie de Eric și începu să-i scoată tricoul. Devenise foarte pasiv. Își ridică mâinile ca un copil și o lăsă pe Stacy să-i dea tricoul jos.

— Întinde-te! ordonă Amy și Eric se întinse pe spate.

Sângele curgea în continuare, strângându-se într-o băltoacă în dreptul buricului.

Stacy făcu tricoul ghem și-l apăsă pe rană.

Lucrurile mergeau din nou prost și Amy știa că nu mai putea schimba asta, nu mai avea cum să aducă înapoi acea falsă seninătate de mai devreme. Nimeni n-avea să mai facă pantomimă, să mai glumească, să mai cânte. Stătea în tăcere lângă prietena ei. Stacy era ușor aplecată peste Eric, tamponând cu tricoul ca să oprească sângerarea. Eric stătea întins pe spate fără să se plângă, ciudat de senin, privind cerul.

— E vina mea, spuse Amy.

Stacy și Eric se întoarseră amândoi să se uite la ea; nu înțelegeau ce voia să

spună. Îşi şterse faţa cu mâna. O simţea murdară, pătată de transpiraţie.

— N-am vrut să vin. Prima dată, când ne-a spus Mathias, ştiam că nu vreau să vin. Dar n-am spus nimic. Am lăsat să se întâmple toate astea. Puteam să fim pe plajă acum. Puteam să…

— Şşşt! zise Stacy.

— Şi bărbatul cu camioneta. Taximetristul. Mi-a spus să nu mergem. A spus că e un loc rău. Că…

— N-aveai de unde să ştii, scumpo.

— Şi după ce-am plecat din sat, dacă nu mi-ar fi venit ideea de a ne uita pe lângă copaci, n-am mai fi găsit niciodată cărarea. Dacă aş fi tăcut…

Stacy clătină din cap, apăsând în continuare tricoul pe abdomenul lui Eric. Materialul era îmbibat de sânge; nu se oprea. Avea mâinile complet mânjite de sânge.

— De unde să fi ştiut? întrebă ea.

— Şi eu am fost, nu? Eu am fost cea care a călcat în lujeri. Dacă nu făceam asta, poate că ne obligau să plecăm. Am fi putut…

— Uitaţi-vă la nori, zise Eric, întrerupând-o.

Vocea-i era visătoare, ciudat de distantă, de parcă ar fi fost drogat. Ridică mâna şi arătă spre cer.

Şi avea dreptate: norii începuseră să se adune la sud, anunţând furtuna, negri şi grei, încărcaţi de promisiunea ploii. Dacă ar fi fost în Cancún, pe plajă, şi-ar fi adunat lucrurile şi s-ar fi retras în camere. Amy ar fi făcut dragoste cu Jeff, apoi amândoi ar fi dormit, un somn lung înainte de cină, cu picăturile de ploaie izbindu-se în fereastră în vreme ce în balcon se forma o băltoacă de trei centimetri. În prima zi a vacanţei lor, văzuseră un pescăruş stând acolo, adăpostindu-se de ploaie, privind spre mare. Ploaia însemna apă, desigur. Ştia că ar fi trebuit să se gândească la un mod de a o colecta. Dar nu se simţea în stare; mintea-i era goală. Era beată, obosită şi tristă; trebuia ca altcineva să găsească o soluţie pentru a strânge apa. Nu Eric, al cărui sânge era absorbit rapid de tricou. Şi nici Stacy, care arăta chiar mai rău decât se simţea ea: inertă, pierdută, cu ochii acoperiţi parcă de ceaţă. Erau nişte caraghioşi toţi trei. Nu erau în stare de nimic. Spuneau poveşti, cântau şi râdeau într-un astfel de loc. Erau neghiobi, nu supravieţuitori.

Şi cum fusese posibil ca aşa, dintr-odată, soarele să coboare atât de jos? Aproape că atinsese orizontul. Peste o oră - cel mult două - avea să fie noapte.

*

* *

Când începuse să meargă prost?

Mai târziu, a doua zi dimineaţă, când *toţi* avea să însemne cu unul mai puţin, Eric avea să petreacă mult timp încercând să găsească răspunsul la această întrebare. Nu credea că băutura era de vină, nici tăieturile. Fiindcă atunci, lucrurile mai erau încă relativ controlabile - greu de stăpânit, poate, puţin cam haotice, dar încă suportabile, în cea mai mare parte. Întins aşa pe spate, în timp ce Stacy apăsa tricoul pe rană, încercând să oprească hemoragia, iar norii se strângeau pe cer deasupra lui, Eric simţise o neaşteptată senzaţie de seninătate. Începea ploaia; nu aveau să moară de sete. Şi dacă asta era adevărat, dacă putea depăşi cu atâta uşurinţă acest apăsător obstacol, de ce n-ar fi fost posibil să le depăşească şi pe celelalte? De ce n-ar fi fost posibil să se întoarcă, în cele din urmă, acasă?

Mai aveau nevoie şi de mâncare, firește, aproape tot atât de mult cât aveau nevoie de apă. Şi cum i-ar fi putut ajuta ploaia în cazul ăsta? Se uită spre cer, cumpănind în minte dilema. Dar nu reuşi să găsească nicio soluţie. Nu reuşi decât să-şi dea seama cât îi era de foame.

— De ce n-am mâncat nimic? zise şi vocea i se păru, până şi lui, foarte îndepărtată.

Îşi simţea limba grea în gură. „De la tequila“, îşi spuse. Apoi: „Sângerez”.

— Ţi-e foame? întrebă Amy.

Era o întrebare stupidă, desigur - cum să nu-i fi fost foame? - şi Eric nu se obosi să răspundă. După o clipă, Amy se ridică, se duse la cort, deschise fermoarul şi se strecură înăuntru.

„Chiar atunci, avea să decidă Eric a doua zi dimineaţa. Când s-a dus să aducă mâncarea.” Dar în acel moment nu-şi dădu seama, o privi doar dispărând în cort, apoi îşi îndreptă atenţia din nou spre cer, spre norii care se adunau deasupra lui. Hotărî să nu se mişte. Avea să rămână chiar acolo, întins pe spate, lăsând ploaia să cadă peste el.

— Nu se opreşte, zise Stacy.

Se referea la hemoragia lui, Eric ştia. Părea îngrijorată, dar el nu era. Nu-l deranja sângerarea, era prea beat ca să mai simtă vreo durere. Începea ploaia. Avea să rămână întins acolo şi să lase picăturile să-l cureţe. Apoi, curat, avea să găsească puterea de a căuta înăuntrul lui, în tăietura pe care şi-o făcuse sub coaste; avea să bage mâna înăuntru, să găsească lujerul, să-l apuce şi să-l tragă afară. Atunci, ar fi fost bine.

Amy se întoarse din cort. Adusese bidonul cu apă şi punga de struguri.

Puse bidonul pe jos, deschise punga şi i-o întinse lui Stacy.

Stacy clătină din cap.

— Trebuie să aşteptăm.

— Am sărit peste masa de prânz, spuse Amy. Trebuia să mâncăm de prânz.

Nu lăsă strugurii din mână, o îmbia pe Stacy.

Din nou, Stacy clătină din cap.

— Când se întoarce Jeff. Putem…

— Îi păstrăm şi lui. Îi punem deoparte.

— Şi Mathias?

— Păstrăm şi pentru el.

— Dar el ce face?

Amy arătă cu capul spre cort.

— Doarme.

Scutură punga.

— Haide! Doar două boabe. O să-ţi mai treacă setea.

Stacy ezită. Era evident că nu ştia ce să facă. Apoi întinse mâna şi luă două boabe de struguri.

Amy scutură iar punga.

— Ia mai mulţi, zise. Dă-i şi lui Eric.

Stacy mai luă două boabe. Băgă una în gură şi pe cealaltă i-o dădu lui Eric. Eric ţinu câteva clipe strugurele pe limbă, vrând să-i simtă toată savoarea. Le privi pe fete mâncându-şi boabele. Apoi făcu la fel. Senzaţia era prea intensă - explozia sucului, dulceaţa, bucuria de a mesteca, de a înghiţi -, aproape că ameţi. Dar nu simţi acea satisfacţie finală, nicio diminuare, oricât de mică, a senzaţiei de foame. Nu, dimpotrivă. Foamea păru să sară dinăuntrul lui, să se trezească parcă dintr-o adâncă amorţeală. Tot corpul începu să-l doară. Stacy îi aruncă încă un strugure în gură şi el mestecă mai repede de data asta, punând mai mult accent pe înghiţit decât pe savurat, deschizând apoi numaidecât buzele, pentru a primi încă unul. Şi fetele păreau să simtă aceeaşi presiune ca şi el. Nimeni nu vorbea. Mestecau, înghiţeau, băgau mâna în pungă şi luau alte boabe. Eric privea norii în timp ce mânca. Nu trebuia decât să deschidă gura şi Stacy îi arunca alt bob. Zâmbea. Şi Amy la fel. Sucul îi mai potolea setea, aşa cum le promisese Amy. Începuse să se mai dezmeticească din beţie - într-un mod pozitiv - şi totul păru să se mai potolească un pic, să prindă sens în mintea lui. Simţea durerea, dar până şi în asta găsea o oarecare uşurare. Fusese o prostie, ştia, să sape aşa, cu cuţitul, în propriul corp. Nu putea înţelege cum de găsise

curajul să o facă. Acum, era în pericol. Avea nevoie de copci - şi de antibiotice, probabil -, dar se simţea ciudat de împăcat. Dacă ar fi putut să rămână întins acolo, mâncând struguri, privind norii adunându-se pe cer, credea că totul ar fi putut să fie bine, că în cele din urmă ar fi reuşit, în mod miraculos, să iasă la liman.

Fu un şoc pentru el să realizeze că - dintr-odată, fără niciun avertisment prealabil - punga era aproape goală. Nu mai rămăseseră decât patru boabe de struguri; mâncaseră aproape tot. Se uitară toţi trei la pungă; nimeni nu spuse nimic. Pablo continua să respire în acelaşi mod, dar Eric ajunsese în punctul în care abia dacă-l mai auzea. Devenise un fel de zgomot de fond - ca traficul de sub fereastră, ca valurile pe o plajă. Cineva trebuia să spună ceva, să comenteze ceea ce făcuseră, şi Amy fu cea care, în cele din urmă, îşi asumă această răspundere:

— Le lăsăm lor portocala, zise.

Stacy şi Eric nu spuseră nimic. Fuseseră mulţi struguri în pungă; teoretic, ar fi trebuit să le fi fost foarte uşor să pună deoparte câte-o porţie pentru Mathias şi pentru Jeff.

— Trebuie să fac pipi, şopti Stacy şi Eric îşi dădu seama că i se adresa lui. Poţi să ţii tu tricoul?

Eric dădu din cap, îi luă tricoul din mână şi îl apăsă pe rană. Simţea din nou lujerul, mişcându-se prin el, în spatele durerii. Dispăruse după ce se tăiase, dar acum se întorsese.

— Trebuie să folosesc sticla? o întrebă Stacy pe Amy.

Amy clătină din cap şi Stacy se ridică şi traversă luminişul.

Nu voia să intre în lujeri. Se ghemui cu spatele la ei şi Eric o auzi când începu să urineze. Nu păru să fie prea mult, doar câţiva stropi, apoi Stacy se ridică şi-şi trase pantalonii.

— Pot să mănânce şi câteva stafide, zise Amy, însă atât de încet, încât Eric avu senzaţia că vorbea mai mult pentru sine.

Stacy se întoarse şi se aşeză lângă el. Eric crezu că o să ia din nou tricoul să i-l apese pe rană, dar nu. Stacy ridică bidonul de apă, îi scoase dopul şi-şi turnă puţin pe picior. Eric şi Amy o priviră uluiţi.

— Ce dracului faci? întrebă Amy.

Stacy păru speriată de duritatea vocii ei.

— M-am stropit de pipi pe picior, zise ea.

Amy se întinse, smulse bidonul din mâna lui Stacy şi-i puse capacul la loc.

— Asta e singura noastră apă. Iar tu tocmai ţi-ai turnat-o pe picior!

Stacy rămase uluită o vreme, clipind aproape teatral din ochi, ca şi când nu ar fi reuşit să înţeleagă ce spunea Amy.

— Nu trebuie să înjuri, zise ea.

— Fără apă murim - ştii asta? Şi tu…

— Nu m-am gândit, bine? Am vrut să-mi curăţ piciorul, am văzut bidonul şi…

— Dumnezeule mare, Stacy! Cum poţi să fii atât de aiurită?

Stacy arătă spre cer, spre norii care se adunau.

— O să plouă. O să avem destulă apă.

— Atunci, de ce n-ai aşteptat?

— Nu ţipa, Amy! Am spus că-mi pare rău şi…

— Degeaba-ţi pare rău, apa n-ai cum s-o mai aduci înapoi!

Eric ar fi vrut să spună ceva ca să le oprească sau ca să le distragă atenţia, însă nu reuşea să găsească vorbele potrivite. Îşi dădea seama ce se petrecea, ce începea să se întâmple. Aşa se certau Amy şi Stacy, în erupţii bruşte şi intense, ce păreau să înceapă din senin, izbucniri de furie care se porneau dintr-odată şi se sfârşeau la fel de repede cum apăruseră, de o violenţă egalată numai de durata lor scurtă. Un singur cuvânt nepotrivit le punea pe jar - şi mai uşor atunci când erau ameţite - şi într-o secundă se năpusteau una la cealaltă, uneori la propriu. Eric o văzuse pe Stacy zgâriind cu unghiile obrazul lui Amy, suficient de adânc încât să-i dea sângele, şi ştia că Amy o plesnise odată pe Stacy atât de tare, încât o pusese la pământ. Apoi, inevitabil, disputele se prăbuşeau chiar în clipa când ajungeau pe culmea violenţei. Fetele se priveau cu o uluire reciprocă întrebându-se cum de putuseră spune tot ce spuseseră. Îşi cereau iertare una alteia, se îmbrăţişau, începeau să plângă.

Şi Eric le vedea acum apucând-o din nou pe acea cale atât de bine cunoscută.

— Uneori nu-mi vine să cred cât poţi fi de proastă! zise Amy.

— Du-te dracului! mormăi Stacy, atât de încet încât abia dacă se auzi.

— Poftim?

— Las-o baltă, bine?

— Nici măcar nu-ţi pare rău, nu-i aşa?

— De câte ori trebuie să-ţi spun?

Eric încercă să se ridice, dar simţi o durere cumplită, o senzaţie de sfâşiere, aşa că se răzgândi.

— Poate c-ar trebui să… începu el.

Amy îi aruncă o privire dispreţuitoare. Eric vedea că era beată, alcoolul îi îngroşa expresiile feţei.

— Nu te băga, Eric! Ai creat şi aşa destule probleme.

— Lasă-l în pace! sări Stacy.

Amândouă vorbeau prea tare. Eric simţea că-l ia durerea de cap ascultându-le. Ar fi vrut să se ridice şi să le lase în legea lor, dar încă mai sângera, încă mai simţea durerea, încă mai era beat. Nu era în stare să se mişte.

— Dacă dobitocul dracului se mai taie o dată, ai cuvântul meu că-l las să sângereze.

— Te porţi ca o scorpie, Amy! Îţi dai seama?

— Târfă!

Stacy îi aruncă o privire uluită, de parcă Amy tocmai ar fi scuipat-o.

— Are dreptate - asta ar trebui să fii!

Stacy dădu din mână, alungând parcă insulta, încercând să pară detaşată, să adopte o atitudine superioară, însă Eric vedea că nu-i reuşea. Ştia că se apropiau de faza în care aveau să se zgârie, să-şi tragă palme, să dea din picioare.

Eşti beată, spuse Stacy. Te faci de râs.

— Târfă. Asta *eşti!*

— Nu vezi că nu mai poţi nici să vorbeşti?

— Mai taci, târfo!

— Ba tu să taci, scorpie!

— Nu. Taci tu!

— Scorpie!

— Târfă!

— Scorpie!

— Târfă!

Apoi, se întâmplă ceva ciudat. Tăcură amândouă, privind la dreapta lui Eric. Sau nu… vocile lor continuară să se audă, cuvintele răsunând cadenţat mai departe - *Scorpie… Târfă… Scorpie… Târfă… Scorpie… Târfă -,* doar că fetele nu mai vorbeau; priveau cu ochii mari, mai întâi de uimire, apoi de groază, spre deal, de unde vocile lor se auzeau acum tot mai tare, strigând cele două cuvinte, începând să le amestece, să le suprapună unul peste celălalt.

— *ScorpieTârfă ScorpieTărfă ScorpieTârfă ScorpieTârfă ScorpieTârfă…*

Era planta. Le îngâna, parcă bătându-şi joc de cearta lor, imitându-le

sunetul vocilor atât de bine, încât, nici măcar după ce-şi dădu seama ce se întâmpla, după ce se uită la Stacy şi la Amy şi văzu că buzele lor nu se mişcau, că amuţiseră, că nu era posibil ca vocile lor să fi fost cele pe care le auzea, Eric tot nu fu în stare să accepte realitatea. Fiindcă erau vocile lor - furate, luate fără aprobarea posesoarelor, şi totuşi, vocile lor.

— *ScorpieTârfă ScorpieTârfă ScorpieTârfă ScorpieTârfă…*

Dintr-odată, Mathias era în picioare lângă ei, buimac, clipind, trezindu-se sub ochii lui Eric.

— Ce este? întrebă neamţul.

Nimeni nu-i răspunse. La urma urmei, ce ar fi putut spune? Vocile se auziră mai încet, apoi iar tare, strecurând acum şi alte cuvinte printre cele două:

— *Dacă dobitocul dracului se mai taie o dată… Nici măcar nu-ţi pare rău…*

— Lujerii vorbesc! zise Stacy, de parcă cineva ar mai fi avut nevoie de vreo explicaţie.

Mathias nu spunea nimic. Privea de jur împrejur, înregistrând toată scena - punga de plastic cu cele patru boabe de struguri, tricoul îmbibat de sânge apăsat pe abdomenul lui Eric, silueta nemişcată a lui Pablo, sticla de tequila aproape goală.

— Unde-i Jeff? întrebă el.

— *M-am stropit pe picior,* strigă planta. *Le lăsăm lor portocala.*

— La baza dealului, spuse Amy.

— N-ar fi trebuit să se ducă cineva să-l schimbe?

Nu-i răspunse nimeni. Se uitau cu toţii în depărtare, ruşinaţi, dorindu-şi ca vocile să înceteze, ca Mathias să-i lase în pace. Eric simţi un nod în piept - primele semne de furie. De ce-şi închipuia Mathias că avea dreptul să-i judece? La urma urmei, nu făcea parte din grupul lor. Abia dacă-l cunoşteau; era practic un străin.

— *Uneori, nu-mi vine să cred cât poţi fi de proastă!*

— Aţi băut? îi întrebă Mathias.

Din nou, nimeni nu-i răspunse. Apoi, dintr-odată, vocea lui Eric se auzi şi ea, răsunând de pe vârful dealului:

— *Mathias e ticălosul - cu siguranţă. Apoi, ca un disc vechi şi stricat: Nazist.:. Cercetaş… Nazist… Cercetaş…*

Eric îl simţi pe Mathias întorcându-se şi uitându-se la el, dar îl evită, îndreptându-şi privirea spre sud, spre norii care continuau să se adune, din ce în ce mai întunecaţi. Aveau să se descarce curând, foarte curând; ar fi vrut să se întâmple chiar atunci.

— *Tu să taci!*
— *Lasă-l în pace!*
— *Spune-ne ceva amuzant.*
— *Eu sunt tipul amuzant.*
— De cât timp durează asta? întrebă Mathias.
— Abia a început, zise Amy.
— *I-au salvat genunchii.*
— *Nazist.*
— *Îl las să sângereze.*
— *Eşti beată.*
— *Nazist.*
— *Du-te dracului!*
— *Nazist. Nazist. Nazist.*

Mathias căzu pe gânduri, apoi luă o decizie; chipul lui păru să se închidă.

— Mă duc eu să-l schimb, zise.

Amy dădu din cap. La fel şi Stacy. Eric rămase întins. Avea senzaţia că aude planta înăuntrul lui, vibrând în cutia toracică, vorbind, strigând. Ceilalţi cum de n-o auzeau? *Târfă!* spunea, cu vocea lui Amy. Apoi, cu a lui Stacy: *Scorpie!* Tricoul era complet îmbibat de sânge, ca un burete ud; când îl strânse în mână, un şuvoi de sânge îi alunecă pe stomac.

— *Nazist.*
— *Târfă.*
— *Nazist.*
— *Scorpie.*
— *Nazist.*

Îl priviră pe Mathias răsucindu-se pe călcâie şi traversând luminişul.

Vocile mai continuară o vreme - a lui Amy, a lui Stacy şi a lui Eric, venind din direcţii diferite, suprapunându-se, ridicându-se din când în când într-un ţipăt - apoi, la fel de brusc cum începuseră, se opriră. Tăcerea nu aduse o uşurare atât de mare pe cât se aşteptase Eric. Se simţea o tensiune, toţi trei erau încordaţi, parcă aşteptând ca glasurile să înceapă din nou. Şi mai era şi acea senzaţie că erau ascultaţi, spionaţi. Dură o vreme până când reuşiră să prindă curaj să vorbească din nou. Stacy fu cea care rupse tăcerea, dar cu vocea abia şoptită.

— Îmi pare rău, spuse.

Amy făcu un gest cu mâna, liniştind-o.

— Nu m-am gândit, continuă Stacy. Eu doar… mă stropisem de pipi pe

picior.

— Nu contează, zise Amy făcând un gest în sus, spre cer. O să fie bine.

— Nu eşti o scorpie.

— Ştiu, scumpo. Hai să… hai să lăsăm asta, bine? Hai să ne imaginăm că nu s-a întâmplat nimic. Suntem amândouă obosite.

— Speriate.

— Aşa e. Obosite şi speriate.

Stacy se mişcă puţin, apropiindu-se de Amy. Întinse mâna şi fata i-o luă şi i-o strânse cu putere.

Eric ar fi vrut să se ridice, să coboare după Mathias, să-i explice totul. Vocea lui fusese cea care se auzise strigând iar şi iar acel cuvânt - *Nazist* - şi îşi putea imagina ce trebuia să fi fost acum în mintea lui Mathias. Nu voia să se gândească la asta, dar nu se putea abţine. „Ar fi trebuit să-i explic, se gândi şi simţi o senzaţie de panică. Ar fi trebuit să-i spun că a fost o glumă." Totuşi, durerea era prea puternică, nu se putea duce după Mathias. Şi sângerarea era încă abundentă - în ritmul ăsta, nu-şi dădea seama cum s-ar fi putut opri. Dar cineva trebuia să se ducă. Cineva trebuia să-i explice.

— Du-te şi spune-i! îi zise lui Stacy.

Fata îi aruncă o privire nedumerită.

— Cui să-i spun?

— Lui Mathias. Că a fost o glumă.

— Ce a fost o glumă?

— Chestia cu nazistul. Spune-i că ne jucam doar.

Înainte ca Stacy să-i poată răspunde, vocea lui Pablo se auzi dintr-odată, speriindu-i. Vorbea în greacă, firește: un singur cuvânt, rostit surprinzător de tare. Se întoarseră cu toţii să-l privească. Ţinea ochii deschişi, îşi ridicase capul de pe targă; muşchii gâtului îi erau încordaţi şi-i tremurau uşor. Repeta acelaşi cuvânt - *potato* - şi lui Eric i se părea absurd. Pablo ridică mâna dreaptă şi făcu un gest vag. Părea să arate spre bidonul de plastic.

Repetă cuvântul, cu vocea hârâită:

— *Po-ta-to.*

— Cred că vrea apă, spuse Stacy.

Amy luă bidonul, îl duse lângă targă şi se aplecă peste Pablo.

— Apă? îl întrebă ea.

Pablo dădu din cap. Deschise şi închise gura, ca şi când ar fi imitat un peşte.

— Po-ta-to… po-ta-to… po-ta-to…

Amy deşurubă capacul bidonului şi-i turnă un pic de apă în gură. Îi tremurau mâinile şi apa curgea prea repede, aproape înecându-l. Pablo tuşi, scuipă şi întoarse capul.

— Poate ar fi mai bine să-i dai un strugure, zise Stacy.

Luă punga de plastic de jos şi i-o întinse lui Amy.

— Crezi?

— Nu a mai mâncat nimic de ieri.

— Dar crezi că poate…?

— Tu încearcă.

Pablo se opri din tuşit. Amy îl aşteptă să întoarcă din nou capul spre ea, apoi luă o boabă de strugure, i-o puse în faţa ochilor, ca să o poată vedea, şi îl întrebă, ridicând sprâncenele.

— Ţi-e foame?

Pablo o privi fără nicio reacţie. Părea să se topească, să se afunde în el însuşi. Pentru o clipă, obrajii lui păruseră să i se îmbujoreze, dar culoarea dispăruse din nou. Gâtul i se înmuie, capul i se prăbuşi greu pe targă.

— Pune-i-l în gură şi vezi ce se-ntâmplă, zise Stacy.

Amy strecură strugurele printre buzele lui Pablo şi îl împinse până când dispăru. Pablo închise ochii. Maxilarul nu i se mişcă.

— Foloseşte-ţi mâna, zise Stacy. Ajută-l să mestece.

Amy apucă bărbia grecului, trase, deschizându-i gura, apoi împinse şi i-o închise. Eric auzi strugurele spărgându-se, apoi Pablo scoase un fel de gâlgâit, întoarse capul şi dădu totul afară. Fructul zdrobit ţâşni, urmat de o surprinzătoare cantitate de lichid. Lichid negru, plin de cheaguri vâscoase. Era sânge şi Eric ştia asta. „Dumnezeule, se gândi el. Ce dracu' facem?"

Apoi, făcându-l să sară ca ars, aceleaşi cuvinte răsunară în spatele lui.

— Ce dracu' faceţi?

Eric se întoarse uluit şi-l văzu pe Jeff lângă ei, săgetând-o pe Amy cu o privire furioasă.

*

* *

În timp ce stătea la baza dealului, uitându-se după greci, Jeff se simţise ca şi când ar fi intrat într-o altă dimensiune a timpului, mai înceată, mai densă. Secundele se târâseră spre minute, minutele se acumulaseră în ore şi nimic nu se întâmplase, nimic important, nimic demn de remarcat - în niciun caz ceea ce aştepta el; grecii nu sosiseră, nu intraseră în luminiş, şi el nu avusese ocazia să-i oprească a pătrunde în zona interzisă în care ei rămăseseră

captivi. Stătuse în soare, pierzând apa atât de preţioasă, adăugând şi căldura celorlaltor stări de disconfort pe care le semnala trupul său - setea şi foamea, oboseala, sentimentul din ce în ce mai pregnant al eşecului, senzaţia că nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, deşi încerca din toate puterile să le uşureze tuturor situaţia.

Erau prea multe aspecte la care trebuia să se gândească, şi niciunul bun.

Era problema cu Pablo, desigur - cum ar fi putut să nu se gândească la Pablo? Încă mai simţea greutatea pietrei în mână, fierbinţeala care trecea prin prosop, încă mai auzea sunetul oaselor sfărâmându-se în clipa în care zdrobise tibia şi peroneul grecului; încă mai simţea mirosul de carne arsă. „Ce altceva aş fi putut face?“ se întreba întruna, ştiind că era un semn rău, că acest impuls de a se justifica, de a căuta explicaţii era de fapt o apărare în faţa unor acuzaţii. „Am încercat să-i salvez viaţa.“ Şi chiar şi aceste cuvinte nu erau cele pe care ar fi vrut să le audă răsunându-i în minte - „am încercat” implica deja un eşec, o speranţă pe care dorise să o îndeplinească, dar nu reuşise. Fiindcă aşa era: începuse să renunţe la Pablo. Poate, dacă ar fi fost salvaţi în următoarele ore, sau măcar a doua zi, poate că Pablo ar mai fi avut o şansă. Dar avea oare să se întâmple aşa? Era întrebarea de care atârna totul - următoarele ore, următoarea zi - el începuse să-şi piardă speranţa. Crezuse că, dacă-i tăiau picioarele, mai bine zis, ce-i mai rămăsese din picioare, ar fi reuşit să mai câştige timp pentru grec - nu mult, totuşi ceva -, măcar atât cât să poată supravieţui. Însă nu avea să se termine aşa. Trebuia să recunoască asta în sinea lui. Pablo avea să mai sufere încă o zi sau două, cel mult trei, apoi avea să moară.

În chinuri groaznice, fără îndoială.

Exista posibilitatea ca grecii să vină, dar începea să se îndoiască din ce în ce mai mult de asta. Mayaşii ştiau exact ce făceau; mai făcuseră asta şi cu alte ocazii şi, fără îndoială, aveau s-o mai facă şi pe viitor. Presupuse că trimiseseră pe cineva să păzească intrarea potecii, cineva care să întoarcă din drum orice eventuali salvatori, să le distragă atenţia, să-i trimită în altă parte. Don Quijote şi Juan nu le-ar fi putut face faţă. Chiar dacă veneau, lucru de care se îndoia, ar fi fost foarte uşor de intimidat. Nu, chiar dacă aveau să primească ajutoare, asta avea să se întâmple mult mai târziu - prea târziu, probabil -, după câteva săptămâni, după ce părinţii lor descopereau că nu se întorseseră şi începeau să se îngrijoreze şi să facă cercetări. Nu voia să se gândească la cât de mult ar fi putut dura asta - telefoanele care ar fi trebuit date, întrebările care ar fi trebuit puse - înainte ca roţile să înceapă să se

pună în mişcare. Şi chiar şi atunci, căutarea avea să se extindă oare dincolo de Cancún? Pe biletele de autocar le fuseseră tipărite numele, dar oare se păstra pe undeva vreo înregistrare? Şi chiar dacă misterul ar fi fost dezlegat şi căutarea ar fi ajuns la Cobá, cum ar fi ştiut să străbată cei optsprezece kilometri prin junglă? Îşi imagina că detectivul avea să primească nişte fotografii. Le putea arăta taximetriştilor din Cobá, vânzătorilor de la tarabe, chelnerilor din cafenele. Şi poate că bărbatul cu camioneta galbenă i-ar fi recunoscut; poate că ar fi fost dispus să-i povestească ce ştia. Şi apoi? Poliţistul sau detectivul ar fi luat-o pe urma lor, ar fi ajuns la satul mayaş, aducând cu el cele cinci sau şase fotografii - presupunând că ar fi reuşit să afle despre Mathias şi despre Pablo şi să facă legăturile, şi ce i-ar fi oferit mayaşii? Expresii împietrite, cu siguranţă. Şi-ar fi scărpinat nepăsători bărbia, ar fi clătinat încet din cap. Şi chiar dacă, prin cine ştie ce miracol de insistenţă şi de dibăcie, acest detectiv sau poliţist ar fi reuşit să vadă dincolo de manifestările de ignoranţă ale mayaşilor, cât timp ar fi durat totul? Toţi paşii care ar fi fost necesari, cu riscul de a ajunge în fiecare clipă într-un punct mort - cât timp? Prea mult. Prea mult pentru Pablo. Nu încăpea nicio îndoială în legătură cu asta. Şi prea mult, estimă, şi pentru ei, ceilalţi.

Aveau nevoie de ploaie. Asta era cel mai important lucru, elementul crucial. Fără apă, n-aveau să reziste nici ei mult mai mult decât Pablo.

Apoi se punea problema mâncării. Aveau micile provizii pe care le aduseseră cu ei - nişte gustări, la urma urmei -, care ar fi putut, printr-o raţionalizare extremă, să-i ţină în viaţă încă vreo două, trei zile. Dar apoi?

Nimic. Foamete. Inaniţie.

Eric nu era deloc bine, iar el ştia şi asta. Tăiatul, agitatul, mormăitul - toate erau nişte semne foarte rele. Iar rănile aveau să i se infecteze în curând; nu ştia cum ar fi putut preveni asta. Timpul, din nou, avea să joace un rol esenţial şi în cazul lui. Cangrenă, septicemie - mai lente decât setea, probabil, dar mult mai rapide decât foametea.

Nu se gândea la lujeri - nu voia să se gândească, nici n-ar fi ştiut cum. Se mişcau, scoteau sunete; gândeau şi făceau planuri. Şi ceea ce era mai rău de-abia urma, presupuse, deşi nu bănuia ce-ar fi putut însemna asta.

Stătea jos. Îi vedea pe mayaşi urmărindu-l. Aştepta să sosească grecii, convins în acelaşi timp că asta n-avea să se întâmple. Se gândea la apă, la mâncare, la Pablo şi la Eric. Când norii începură să se strângă spre sud, îi privi, îşi dori să crească, să se întunece, să se îndrepte spre nord. Ploaie! Trebuiau s-o strângă. Nu discutaseră despre asta. Ar fi trebuit să facă nişte

planuri împreună cu ceilalţi, să le fi lăsat nişte instrucţiuni pe care ei să le urmeze, dar era obosit şi avea prea multe pe cap. Uitase. Se ridică în picioare acum şi privi în susul cărării. De ce nu venea nimeni să-l schimbe? Şi ăsta era un aspect pe care ar fi trebuit să-l discute; ar fi trebuit să facă un plan, dar nu-l făcuseră.

Norii continuau să se adune. Aveau cutia de scule, din plastic, din cortul albastru. Puteau s-o golească şi s-o folosească pentru a strânge în ea apă de ploaie. Trebuiau să mai existe şi alte lucruri pe care să le poată adapta acestui scop, dar ar fi trebuit să fie în vârful dealului ca să se gândească la ele, avea nevoie să vadă ce putea folosi.

Începu să se plimbe. Se aşeză la loc. Se uită la mayaşi, la nori, la poteca din spatele lui. Mayaşii îi întoarseră privirea, muţi, impasibili. Norii se adunau. Poteca din spatele lui rămânea goală. Se ridică, se întinse şi începu iar să meargă de colo, colo. Cerul era acoperit aproape în întregime de nori. Îşi dădea seama că ploaia avea să înceapă în orice clipă şi tocmai începuse să se gândească dacă să o ia la fugă spre vârful dealului, punând în balanţă cele două riscuri: de a lăsa poteca nepăzită şi de a fi nepregătiţi când începea - scurtă şi intensă, aşa cum păreau să fie ploile pe aici când auzi paşi răsunând pe cărare.

Era Mathias.

Ceva nu era în regulă; îşi dădea seama numai din mişcările neamţului. Mergea încordat, se grăbea şi se înfrâna în acelaşi timp. Chipul lui păstra aceeaşi expresie reţinută şi totuşi putea detecta o uşoară schimbare, abia perceptibilă. Erau ochii, îşi dădu el seama: aveau o privire îngrijorată, ba chiar alarmată. Tânărul se opri la câţiva paşi de el, cu răsuflarea tăiată.

— Ce este? îl întrebă Jeff.

Mathias făcu semn în spatele lui, spre vârful dealului.

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

— Vorbeau.

— Cine?

— Lujerii.

Jeff îl privi - nu chiar neîncrezător, dar prea speriat ca să poată spune ceva.

— Îi îngânau, zise Mathias. Pe Stacy, pe Amy şi pe Eric - le imitau vocile.

Jeff analiză această informaţie. Nu i se părea suficient pentru a justifica agitaţia lui Mathias; mai era ceva.

— Şi ce spuneau? întrebă el.

— Eu am adormit în cort. Şi când m-am trezit…

Mathias nu termină propoziţia, parcă neştiind cum să-i spună. Apoi, în cele din urmă:

— Se certau.

— Se certau?

— Fetele. Ţipau una la alta şi se insultau.

— Of, Doamne! oftă Jeff.

— Băuseră. Tequila. Şi cred că destul de mult.

— Toţi trei?

Mathias dădu din cap.

— Sunt beţi?

Din nou, Mathias dădu din cap.

— M-au făcut nazist.

— *Cum?*

— Lujerii. Sau Eric, probabil. Era vocea lui, dar planta striga cuvântul ăsta.

Jeff se uită la el. Asta era, îşi dădu el seama. Asta îl supărase pe Mathias. Şi de ce nu? Cu siguranţă se simţea singur aici, printre ei - abia dacă-i cunoştea. Era un intrus în mijlocul lor, cel mai la îndemână ţap ispăşitor. Încercă să-l liniştească.

— Sunt sigur că a fost o glumă. Eric… ştii doar. Aşa e el.

Mathias nu spuse nimic; nu aprobă şi nici nu neagă aceste cuvinte.

— Ar trebui să mă duc la ei, spuse Jeff. Te uiţi tu după greci?

Mathias dădu din cap.

Jeff dădu să plece, apoi se opri.

— Şi Pablo?

Mathias făcu un gest vag cu mâna.

— La fel, zise. Nu-i bine.

După asta, Jeff începu să urce în grabă dealul, fugind pe porţiunile mai netede, încetinind atunci când panta devenea mai abruptă. Părea să obosească mult mai uşor decât ar fi trebuit. Nu trecuse decât o zi de când erau aici şi deja începea să se simtă slăbit. Avea senzaţia că acest declin fizic era de fapt oglinda unei deteriorări generale: totul îi scăpa de sub control. Stacy, Amy şi Eric îşi petrecuseră după-amiaza bând tequila. Cât de proşti puteau fi? Obtuzi, impulsivi, iresponsabili - trei nerozi care se jucau cu propria distragere. Apoi, firește, se luaseră la harţă; se certaseră, se insultaseră. Iar Eric, din cine ştie ce motiv, îl făcuse pe Mathias nazist. Renunţă să mai încerce să pună cap la cap evenimentele şi se lăsă învăluit

de un sentiment din ce în ce mai puternic de furie. Era o prostie, ştia, şi totuşi nu se putea stăpâni, nu-şi putea înfrâna dorinţa de a-i pedepsi pe cei trei în vreun fel, de a le trage o palmă care să-i aducă înapoi cu picioarele pe pământ. Era încă sub influenţa acestui val de emoţii în clipa când ajunse în vârf, când păşi în luminiş şi o zări pe Amy îndesând cu forţa un bob de strugure în gura lui Pablo, care nu părea conştient.

— Ce dracu' faceţi? zise şi toţi se întoarseră spre el, miraţi să-l vadă acolo, speriaţi de furia din vocea lui.

Pablo vomita, deşi „vomă" nu părea să fie cuvântul potrivit. Vomitatul implica un proces dinamic şi forţat; ceea ce făcea Pablo era mult mai pasiv. Ţinea capul într-o parte, cu gura deschisă, şi un şuvoi de lichid negru se scurgea din ea. Sânge, lichid biliar - era greu să-ţi dai seama ce anume. Era prea mult, mult mai mult decât Jeff ar fi crezut că este posibil. Lichid negru prin care pluteau nişte bucăţi vâscoase, ca nişte cheaguri. Forma un fel de băltoacă în jurul tărgii, prea vâscoasă, se părea, pentru a fi absorbită de pământ. Jeff era la patru metri distanţă, însă simţea mirosul chiar şi de acolo - miros dulceag, de putrefacţie.

— Îi era foame, zise Amy.

Jeff îşi dădea seama după voce cât era de beată - rostise cuvintele împleticit. Strângea în mâna stângă punga de plastic în care fusese cândva raţia lor de struguri; nu mai rămăseseră decât trei boabe. Sticla aproape goală de tequila zăcea pe pământ, lângă Stacy. Eric îşi apăsa un tricou plin de sânge pe stomac.

Jeff simţi cum furia începe să se întindă în tot corpul, umplându-l, presându-l, vrând parcă să-i iasă prin piele.

— Eşti beată. Nu-i aşa?

Amy întoarse capul. Pablo nu mai vomita şi ţinea acum ochii închişi.

— Toţi sunteţi beţi, insistă Jeff, mirându-se chiar şi el cât de mult reuşea să se stăpânească. Am dreptate?

— Eu nu sunt, zise Eric.

Jeff se întoarse spre el şi fu cât pe-aci să izbucnească. „Taci, îşi zise în sinea lui. Nu spune nimic." Dar era prea târziu; începuse deja să vorbească, ridicând tonul cu fiecare cuvânt, vocea răsunându-i, mai tare, alimentată de furie.

— Tu nu eşti beat?

Eric clătină din cap, însă nu conta, fiindcă Jeff abia dacă remarcă gestul. Nu se oprise să aştepte un răspuns; nu, vorbea mai departe, ştiind că nu aborda

deloc problema cum trebuie. Dar nu se mai putea opri, şi nici nu voia, fiindcă în sfârşit se simţea bine: simţea o uşurare să vorbească, să ţipe. O uşurare care era aproape fizică, aproape sexuală în intensitate.

— Să fii beat ar fi singura ta scuză posibilă, Eric. Înţelegi? Dobitocule, te-ai tăiat iar, nu-i aşa? Ţi-ai tăiat pieptul. Ai idee ce ai făcut? Cât de tâmpit ai fost? Tu îţi înfigi un cuţit murdar în corp la fiecare două ore, când suntem prinşi aici, cu un tub de Neosporin, şi ăla mic, care, după data de pe dop, a şi expirat. Ţi se pare că eşti deştept? Ţi se pare că tot ce-ai făcut are măcar vreun pic de logică? Dac-o ţii tot aşa, o să mori aici. N-o să reziştI…

— Jeff… începu Amy.

— Tu să taci, Amy! Eşti la fel de rea ca şi el.

Se întoarse spre ea. Nu conta la cine ţipa; toţi trei erau la fel de buni.

— Măcar de la tine, aş fi avut pretenţii. Alcoolul este diuretic - te deshidratează. Şi tu *ştii* asta. Aşa că nu pot să pricep cum dracului de ai…

— *Ţi se pare că eşti deştept?*

Era vocea lui. Se auzea de undeva, din stânga, şi-l făcu să tacă.

— *Ţi se pare că tot ce-ai făcut are măcar vreun pic de logică?*

Se răsuci şi privi uluit, ştiind ce era, dar aşteptându-se parcă să vadă totuşi pe cineva acolo, o persoană care să-l imite. Se pornise vântul; mişca lujerii, făcându-le frunzele în formă de palmă să se legene şi să foşnească, parcă bătându-şi joc de ei.

Acum se auzea vocea lui Amy:

— *Târfă!*

Apoi a lui Stacy:

— *Scorpie!*

— Fiindcă ai ţipat, zise Stacy, aproape în şoaptă. Aşa face când ţipi.

— *Cercetaş,* strigă vocea lui Eric. *Nazist!*

Stratul de nori era atât de gros, încât cerul aproape că se întunecase de-a binelea. Era greu de spus ce oră era. În mod clar, se apropia furtuna, dar nici noaptea nu părea să fie departe. Şi ei nu erau câtuşi de puţin pregătiţi pentru vreuna din ele.

— Uite! zise Amy arătând spre cer.

Jeff îşi dădea seama că fata încerca din răsputeri să-şi controleze vocea, însă fără rezultat.

— Nu contează - o să facem rost de apă.

— Dar v-aţi pregătit pentru asta? întrebă Jeff. O să treacă repede şi voi o să staţi cu mâinile în sân şi-o să vă uitaţi cum plouă, nu? O să vă uitaţi cum se

scurge apa în pământ, cum dispare, cum se pierde.

Jeff simţea că furia lui se risipeşte, şi nu într-un mod satisfăcător, nu printr-o eliberare bruscă, ci încet, parcă scurgându-se. Nu voia să dispară, se simţea abandonat după plecarea ei, de parcă toate forţele l-ar fi părăsit. Îşi simţea trupul slăbit fără ea.

— Sunteţi demni de milă, zise, întorcându-se cu spatele la ei. Toţi. Nişte nerozi demni de milă. N-o să fie nevoie să vă omoare planta. O să reuşiţi să faceţi asta singuri.

Vocea lui Stacy strigă:

— *Cine-i ticălosul?*

— *Cântă-ne ceva, Amy!* răspunse vocea lui Eric.

— *Scorpie!*

— *Târfă!*

— *Nazist!*

Apoi din nou vocea lui, încărcată de furie şi de ură:

— *Eşti beată, nu-i aşa?*

Jeff se duse la cortul portocaliu, deschise fermoarul şi intră. Cercetă grămada adunată lângă peretele din spate. Cutia de scule era acolo, dar nu văzu nimic altceva care i-ar fi putut fi de folos în situaţia de faţă. Se ghemui lângă cutie, deschise capacul şi, spre surprinderea lui, nu găsi înăuntru nicio unealtă, ci numai o trusă de cusut. O perniţă plină cu ace, ca un arici. Papiote de toate culorile - parcă ar fi fost o cutie de creioane colorate. Bucăţele de pânză, o foarfecă micuţă, chiar şi un metru pentru croitorie. Aruncă totul pe jos, luă cutia de plastic şi ieşi cu ea în luminiş.

Nimic nu se schimbase. Eric stătea în continuare întins pe spate, apăsându-şi tricoul plin de sânge pe abdomen. Stacy stătea lângă el, cu aceeaşi expresie înspăimântată pe faţă. Pablo ţinea ochii închişi, iar respiraţia lui hârâită se auzea când mai tare, când mai încet. Amy era lângă el; nu ridică privirea când apăru Jeff. Tânărul aşeză cutia în mijlocul luminişului, deschisă pentru a putea strânge apa de ploaie. Apoi începu să urce spre vârful dealului, spre gura puţului, unde lucrurile din cortul albastru încă mai zăceau aruncate unele peste altele.

Planta îşi continua concertul sinistru. Uneori vocile răsunau tare, ca nişte strigăte, alteori erau foarte blânde. Existau pauze lungi în timpul cărora păreau să se fi oprit de tot, apoi porneau din nou, în cascadă, vocile şi cuvintele contopindu-se, intrând unele în celelalte. Jeff încercă să nu le dea atenţie, însă unele dintre lucrurile pe care le spuneau îl surprindeau, îl

făceau să se oprească, să cadă pe gânduri. Presupuse că asta era şi ideea, oricât de greu ar fi fost de crezut; bănui că lujerii începuseră să vorbească tocmai acum în încercarea de a-i dezbina, de a-i întoarce unul împotriva celuilalt.

Vocea lui Stacy spuse:

— *Ei, Jeff nu-i aici acum, nu-i aşa?*

Apoi se auzi Eric:

— *Jeff a fost cercetaş? Pun pariu c-a fost cercetaş.*

Urmară nişte râsete: ale lui Eric şi ale lui Stacy, amestecate, uşor batjocoritoare.

Parcă planta le-ar fi învăţat numele, parcă i-ar fi ştiut pe fiecare şi îşi alegea cuvintele potrivite pentru a-i enerva. Jeff încercă să treacă în revistă ultimele douăzeci şi patru de ore, să-şi amintească tot ce spusese, să găsească eventualele cuvinte nepotrivite. Dar era atât de obosit, atât de amorţit, încât mintea refuza să-l ajute. Oricum nu conta, fiindcă planta ştia şi, chiar în momentul în care începea să caute prin grămada de lucruri de lângă gura puţului, îşi auzi propria voce spunând:

— *S-o terminăm acum. Să-i tăiem beregata. Să-l sufocăm.*

— *Cu cât stăm mai mult aici, cu atât şansele sunt mai mici.*

— *Imită sunete. Nu-i râs adevărat.*

Apoi tot dealul păru să explodeze dintr-odată - râsete, chicoteli, hohote şi pufnituri, iar şi iar, fără întrerupere. Printre ele, îşi auzea propria voce, strigând, vrând parcă să acopere zgomotul, repetând mereu aceleaşi cuvinte:

— *Nu-i râs adevărat... Nu-i râs adevărat... Nu-i râs adevărat...*

Jeff scoase discul de frisbee şi sufertaşul gol, le luă pe amândouă şi se îndreptă spre cortul portocaliu. Se gândea să lase ploaia să umple frisbee-ul, apoi să verse apa în sufertaş, în bidonul de plastic, în sticla pe care o folosiseră pentru a strânge urina. Nu era chiar cel mai grozav plan, dar era singurul la care se putea gândi.

Amy, Stacy şi Eric nu se mişcau. Planta întinsese încă un tendon; se hrănea acum cu voma lui Pablo, sugând-o cu zgomot. Toţi trei o priveau cu gurile căscate: beţi. După ce înghiţi toată băltoaca, lujerul se retrase din luminiş. Nimeni nu se mişcă. Nimeni nu spuse nimic. Jeff simţi din nou cum îl cuprinde furia în faţa acestei scene - în faţa impasibilităţii lor, a stuporii lor unanime -, dar nu spuse nimic. Gata, îi trecuse cheful de a mai ţipa. Aşeză discul lângă cutia deschisă, apoi goli urina din sticla lui Mathias. Ceilalţi îl

urmăreau în tăcere, ascultând lujerii care amuţiră un moment, apoi izbucniră iar, şi mai tare, încă râzând. „Vocile străinilor”, presupuse Jeff. A lui Cees Steenkamp, poate. A fetei pe care Henrich o întâlnise pe plajă. Toate acele grămezi de oase, cu carnea devorată, ale căror suflete se înălţaseră de mult la ceruri, dar ale căror râsete rămăseseră captive aici, în memoria plantei, care le arunca acum ca pe nişte arme.

— *Nu-i râs adevărat… Nu-i râs adevărat… Nu-i râs adevărat…*

Mai rămăseseră câteva bucăţi de nailon din cortul albastru şi Jeff îşi făcea de lucru cu ele, încercând să găsească un mod de a le folosi pentru a strânge ploaia, sau pentru a depozita apa, odată ce o strângea. Ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme, ştia. Ar fi putut folosi trusa de cusut pe care o găsise în cortul portocaliu ca să înnădească bucăţile de nailon şi să facă un fel de sac. Acum însă nu mai avea timp.

„Mâine“, se gândi.

Apoi începu să plouă.

Se prăvăli dintr-odată, de parcă o trapă s-ar fi deschis în cerul de deasupra lor. Fără vreun avertisment, fără o picătură care să prevestească ruperea de nori. Cerul era întunecat, atârnând parcă greoi, creând acea senzaţie de nemişcare pe care o întâlneşti adesea la tropice înainte de apropierea unei furtuni, cu o adiere uşoară de vânt mişcând lujerii, apoi, dintr-odată, fără niciun fel de tranziţie, aerul era plin de apă în cădere. Lumina zilei părea filtrată, căpătase o culoare verzuie, întunecată. Pământul dur de sub picioarele lor se transformă instantaneu în noroi. Jeff simţea că-i e greu să respire.

Lujerii amuţiră.

Frisbee-ul se umplu într-o clipă. Jeff turnă apa în sufertaş, lăsă discul să se umple din nou, cu aceeaşi rapiditate, apoi turnă iar. Apoi îi întinse lui Stacy sufertaşul. Trebui să ţipe pentru a se face auzit prin ploaie, care vuia, părea că scoate răgete.

— Bea! strigă el.

Şapca, hainele, pantofii, toate-i erau îmbibate de apă şi atârnau greoaie pe el.

Turnă apa din frisbee în bidonul de plastic, îl lăsă să se umple, turnă din nou, îl lăsă să se umple, turnă iar. Când termină cu bidonul, se întoarse spre sticla goală a lui Mathias.

Stacy bău din sufertaş, apoi i-l dădu lui Eric, care stătea în continuare întins pe spate, cu bustul gol, în timp ce era împroşcat cu noroi. Se ridică

greoi în capul oaselor, chircit pe-o parte, şi luă sufertaşul.

— Cât poţi de mult! îi strigă Jeff.

„Săpun“, se gândi. Ar fi trebuit să caute prin rucsacuri o bucată de săpun. Ar fi avut timp să-şi spele măcar mâinile şi feţele înainte să se oprească ploaia - o nimica toată, ştia, dar era sigur că le-ar fi ridicat moralul tuturor. „Mâine, îşi zise. A plouat azi, de ce n-ar ploua şi mâine?”

După ce umplu sticla lui Mathias, întinse mâna după sufertaş, îl umplu din nou, apoi i-l întinse lui Amy.

Ploaia continua să cadă torenţial peste ei. Era surprinzător de rece. Jeff începu să tremure; şi ceilalţi la fel. Din cauza lipsei de mâncare, probabil. Nu mai aveau energia să lupte contra frigului.

Frisbee-ul se umplu din nou şi Jeff îl duse la buze şi bău direct din el. Apa de ploaie avea o dulceaţă care-l surprinse. „Apă cu zahăr, îşi spuse. Mintea părea să i se limpezească pe măsură ce bea, trupul îi devenea parcă mai solid, căpătând un adaos de greutate pe care Jeff nici măcar nu remarcase că-l pierduse. Umplu de câteva ori frisbee-ul şi bău, stomacul i se umflă, ghiorăind într-un mod plăcut, aproape dureros de strâns. Era cea mai bună apă pe care o gustase vreodată.

Amy se oprise din băut. Stătea lângă Stacy, amândouă chircite, îmbrăţişate, tremurând. Eric se întinsese din nou pe spate. Ţinea ochii închişi şi gura deschisă, pentru a primi ploaia. Picioarele şi trunchiul îi erau acoperite de noroi; avea noroi şi în păr, şi pe faţă.

— Duceţi-l în cort! strigă Jeff.

Luă sufertaşul din mâna lui Amy şi începu să-l umple din nou, în vreme ce le privea pe fete ridicându-l pe Eric în picioare şi conducându-l spre cort.

Ploaia începu să se domolească. Încă mai cădea constant, dar nu cu aceeaşi forţă. Jeff ştia că în cinci, maximum zece minute, avea să se oprească de tot. Traversă luminişul ca să se uite la Pablo. Paravanul improvizat nu reuşise să-l adăpostească prea bine; Pablo era la fel de ud ca şi ei. Şi, la fel ca Eric, fusese împroşcat cu noroi - era murdar pe tricou, pe faţă, pe braţe, pe cioturi. Ochii-i rămăseseră închişi, respiraţia îşi continua cursul hârâit şi neregulat. În mod ciudat, nu tremura, şi Jeff se întrebă dacă nu cumva ăsta era un semn rău, dacă nu cumva era atât de slăbit, încât trupul lui nu mai avea forţă nici măcar să tremure. Se aplecă, puse mâna pe fruntea lui Pablo şi aproape că tresări când îi simţi fierbinţeala. Totul mergea rău; nu erau decât semne rele în toată povestea asta. Îşi aminti de plantă, care-i repetase propriile cuvinte:

— S-o terminăm acum. Să-i tăiem beregata. Să-l sufocăm.

Cuvintele îi răsunau în minte şi nu ştia ce să facă. La urma urmei, ar fi fost destul de uşor; era singur în luminiş, nimeni n-ar fi ştiut. Nu trebuia decât să se aplece puţin, să prindă între degete nările grecului, să-i acopere gura şi să numere - până la cât? La o sută? „Milă“, la asta se gândea în clipa când ridică mâna de pe fruntea lui Pablo şi o lăsă să-i alunece mai jos, pe faţă, Rămase cu degetele suspendate la doar câţiva centimetri de nasul grecului, fără să-l atingă, încă mai dezbătând ideea - „Nouăzeci şi şapte, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi nouă…“ -, apoi Amy ieşi din cort, aşa beată cum era, împleticindu-se uşor când intră în luminiş. Avea părul ud şi pleoştit şi era mânjită de noroi pe obrazul stâng.

— E bine? îl întrebă.

Jeff se ridică repede, dispreţuindu-i poticneala din voce, simţind impulsul de a ţipa din nou, de a o trezi din beţie cu furia lui. Rezistă totuşi tentaţiei, nu răspunse - „Ce aş putea să-i răspund?" - şi traversă luminişul, îndreptându-se spre cutia de scule.

Care, în mod inexplicabil, era aproape goală.

Jeff o privi uluit, încercând să înţeleagă ce se petrecuse.

— E găurită, zise Amy.

Şi ăsta era adevărul. Când Jeff ridică de jos cutia, văzu un şuvoi de apă curgând din fundul acesteia, în care era o crăpătură de cinci centimetri. Nu o văzuse mai devreme, când o golise de instrumentele de cusut. Se grăbise; nu avusese timp s-o examineze. Dacă şi-ar fi păstrat calmul, poate că ar fi putut s-o repare înainte să înceapă ploaia - „Banda adezivă”, se gândi dar era prea târziu. „Ploaia e pe sfârşite.” Chiar în timp ce-şi spunea asta picăturile se răreau; peste un minut, ploaia avea să se oprească de tot. Dezgustat de el însuşi, aruncă nervos cutia, o azvârli de-a dura spre cort.

Amy păru îngrozită.

— Ce dracu’? zise ea, aproape strigând. Încă mai era apă în ea.

Alergă la cutie şi o ridică. Era un gest inutil şi Jeff ştia asta. Furtuna trecuse, cerul începea să se lumineze. Gata cu ploaia - cel puţin pentru acea zi.

— Tocmai tu vorbeşti! zise el.

Amy se întoarse spre Jeff, ştergându-şi faţa.

— Poftim?

— Tocmai tu-mi spui că risipesc apa.

Amy clătină din cap.

— Nu începe.

— Ce să-ncep?
— Nu acum.
— Nu ce, Amy?
— Nu-mi ţine predici!
— Dar te porţi ca dracu'. Ştii asta, nu?
Amy nu-i răspunse. Îl fixa cu o privire tristă, de parcă i-ar fi tolerat toanele, de parcă el ar fi avut singura vină în povestea asta. Jeff simţi cum îl cuprinde furia.
— Furi apă în timpul nopţii. Te îmbeţi. Ce-ţi închipui? Că aici totul e o joacă?
Amy clătină iar din cap.
— Eşti prea dur, Jeff.
— Dur? Uită-te la nenorocitele alea de movile!
Arătă spre deal, spre oasele acoperite cu lujeri.
— Aşa o să ajungem şi noi. Şi tu faci tot posibilul ca să se-ntâmple asta.
Amy clătina întruna din cap.
— Grecii…
— Încetează! Parc-ai fi un copil. Grecii, grecii, grecii… Nu vin, Amy! Trebuie să accepţi asta!
Amy îşi acoperi urechile cu palmele.
— Nu, Jeff! Te rog, nu face asta…
Jeff se apropie de ea, îi apucă încheieturile şi-i trase mâinile de la urechi. Ţipa.
— Uită-te la Pablo! Moare - chiar nu vezi? Iar Eric o să se pricopsească c-o cangrenă sau…
— Şşşt!
Amy încercă să scape din strânsoarea lui, aruncând o privire neliniştită spre cort.
— Şi voi trei v-aţi găsit să beţi. Ai măcar idee cât de stupid e ce-aţi făcut? Asta vrea şi planta să faceţi…
Amy ţipă, un urlet de furie descătuşată, făcându-l să tacă.
— Eu n-am vrut să vin! strigă ea.
Îşi smulse mâinile dintr-ale lui, începu să-l lovească, îl făcu să se dea un pas în spate.
— Eu n-am vrut să vin. Repeta mereu aceleaşi cuvinte, ţipând, lovindu-l. Tu eşti de vină. Tu ai *sugerat* să venim. E vina ta! A ta! Nu a mea!
Îl lovea cu pumnii în piept şi în umeri, cu faţa schimonosită şi udă - Jeff

nu-şi putea da seama dacă de ploaie sau de lacrimi.

— A ta! striga întruna. Nu a mea!

Lujerii se porniră, dintr-odată, ţipând şi ei:

— *E vina mea. Eu sunt de vină, nu? Eu am călcat în lujeri.*

Era vocea lui Amy şi se auzea din toate părţile. Amy se opri şi începu să arunce priviri sălbatice în jur.

— *E vina mea.*

— Încetaţi! strigă Amy.

— *Eu sunt de vină, nu?*

— Gura!

— *Eu am călcat în lujeri.*

Amy se întoarse spre el, cu o expresie disperată, cu mâinile ridicate, implorându-l.

— Fă-i să se oprească!

— *E vina mea.*

Amy arătă spre el, cu mâna tremurândă.

— Tu eşti de vină. Şi ştii că aşa e. Nu eu. Eu nu am vrut să vin.

— *Eu sunt de vină, nu?*

— Opreşte-i! Te rog, vrei să-i opreşti?

Jeff nu se mişcă, nu vorbi. Stătea doar şi se uita la ea.

— *Eu am călcat în lujeri.*

Cerul se întuneca din nou, dar nu mai era furtună. În spatele paravanului de nori, soarele atingea orizontul. Venea noaptea şi ei nu se pregătiseră în niciun fel să o întâmpine. Trebuiau să mănânce, şi la gândul ăsta, Jeff îşi aminti de punga cu struguri. Amy nu furase doar apă. Ea şi ceilalţi se serviseră şi din proviziile de mâncare.

— Ce altceva aţi mai mâncat? o întrebă.

— Să mâncăm?

— În afară de struguri. Aţi mai furat şi altceva?

— Nu am *furat* strugurii. Ne era foame. Am…

— Răspunde-mi!

— Du-te dracului, Jeff! Te porţi de parcă…

— Spune-mi odată!

Amy clătină din cap.

— Eşti prea dur. Toată lumea… noi toţi… Credem că eşti prea dur.

— Şi ce-ar trebui să-nsemne asta?

— *E vina mea.*

Amy se răsuci pe călcâie şi strigă din nou spre lujeri.

— Gura!

— Aţi vorbit despre asta? întrebă Jeff. Despre mine?

— Te rog, zise Amy. Încetează odată.

Clătina iar din cap şi de data asta Jeff fu sigur: plângea.

— Poţi să te-opreşti, dragule? Te rog!

Îi întinse mâna.

„Ia-o“, îşi spuse Jeff. Dar nu schiţă niciun gest. Era o istorie aici, o cărare bine bătută pe care se desfăşurau conflictele dintre ei. Când se certau, indiferent din ce motiv, Amy ajungea să se supere - plângea, se retrăgea - şi el, indiferent cât de mult ar fi rezistat tentaţiei, se ducea în cele din urmă s-o aline, s-o mângâie, să-i şoptească drăgălăşenii şi s-o asigure de dragostea lui. El era mereu, mereu, mereu cel care-şi cerea scuze; Amy nu spunea niciodată că-i pare rău, indiferent a cui ar fi fost vina. Iar cearta lor de acum nu făcea excepţie de la regulă. „Poţi să te opreşti?”, aşa începuse. „Poţi“, nu „Pot“ sau măcar, „Putem“. Jeff era obosit - obosit în general, obosit de certuri - şi îşi jură în sinea lui că de data asta nu-şi va mai cere el scuze. Nu aici, nu acum. Era vina ei; ea trebuia să se oprească, ea trebuia să-şi ceară iertare, nu el.

La un moment dat, fără ca Jeff să bage de seamă, lujerii amuţiseră.

Cât de curând, avea să fie întuneric - încă vreo cinci sau zece minute, şi aveau să fie învăluiţi de întuneric. Ar fi trebuit să discute, să pună la cale un program de veghe, să stabilească porţiile de mâncare şi de apă. Chiar şi acum, asta ar fi trebuit să facă - să profite de ultimele raze de lumină. „Prea dur“ - aşa spusese Amy. „Credem că eşti prea dur.“ El se dădea peste cap să-i salveze şi ei îl bârfeau pe la spate, se văicăreau.

„Mai dă-o dracului! îşi zise Jeff. Dă-i dracului pe toţi!“

Se întoarse cu spatele şi o lăsă pe Amy cu mâna întinsă. Se duse lângă paravan, se aşeză, în noroi, cu faţa la Pablo. Ochii grecului erau închişi, gura-i era pe jumătate deschisă. Mirosul pe care-l degaja era aproape insuportabil. Ar fi trebuit să-l mute, Jeff ştia, să-l ridice de pe sacul ăla de dormit împuţit - înmuiat şi îmbibat de lichidele care i se scurseseră din corp. Şi ar fi trebuit să-l şi spele, să-i irige cioturile retezate, să dea jos noroiul de pe ele. Aveau destulă apă acum, îşi permiteau să facă asta. Dar lumina se diminua chiar în timp ce Jeff se gândea la toate acestea şi ştia că nu puteau face nimic pe întuneric. Era vina lui Amy că ratase ocazia - a lui Amy, a lui Stacy şi-a lui Eric. Îi distrăseseră atenţia; îl făcuseră să piardă timpul. Pablo

trebuia să aştepte până a doua zi dimineaţa.

Cioturile încă-i mai sângerau - nu abundent, doar o supurare continuă -, trebuiau spălate, apoi bandajate. Nu aveau feşe, nu aveau nimic steril. Trebuia să caute iar prin rucsacuri, să găsească un tricou curat şi să spere că va fi îndeajuns. Şi poate că va folosi şi trusa de cusut - un ac şi aţă. Ar fi putut să coasă vasele de sânge care încă mai supurau, să le lege unele de altele. Apoi trebuia să se mai gândească şi la Eric: îi putea coase rana de pe abdomen. Se întoarse şi se uită la Amy. Rămăsese în mijlocul luminişului, nemişcată; nici măcar nu-şi lăsase mâna jos. Aştepta ca el să cedeze. Dar n-avea de gând să facă asta.

— Spune-mi că-ţi pare rău, zise el.

— Poftim?

Se întunecase într-atât, încât Jeff nu mai reuşea să-i distingă expresia feţei. Se purta ca un copil, ştia. Nu era cu nimic mai bun decât ea. Dar nu se putea abţine.

— Spune că-ţi pare rău.

Amy coborî mâna.

Jeff insistă:

— Spune!

— Pentru ce să-mi pară rău?

— Pentru că ai furat apă. Pentru că te-ai îmbătat.

Amy îşi trecu mâna peste faţă - un gest de oboseală.

— Fie.

— Fie ce?

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Haide…

— Spune, Amy!

Urmă o pauză lungă; Jeff o simţi ezitând. Apoi, cu o voce monotonă, îi făcu pe plac:

— Îmi pare rău c-am furat apă. Îmi pare rău că m-am îmbătat.

„Ajunge, îşi spuse. Opreşte-te aici.“ Dar nu se opri. Chiar în timp ce se gândea, se auzi spunând:

— Nu pari sinceră.

— Pentru Dumnezeu, Jeff! Nu poţi…

— Spune-o sincer, altfel nu contează.

Amy oftă din nou, de data asta mai tare, aproape în zeflemea. Apoi clătină

din cap, se întoarse şi se duse în cealaltă parte a luminişului, unde se prăbuşi pe pământ. Se aşezase cu spatele la el, aplecată în faţă, cu capul în mâini. Se întunecase; Jeff avu impresia că o vede dispărând, scurgându-se. Urmări silueta chircită a lui Amy transformându-se într-o umbră, amestecându-se cu masa întunecată de vegetaţie din spatele ei. Umerii păreau să i se mişte. Plângea? Încercă să asculte, dar hârâitul respiraţiei lui Pablo acoperea toate celelalte sunete din luminiş.

„Du-te la ea, îşi spuse. Du-te acum!“ Dar nu se mişcă. Se simţea prins ca într-o capcană, imobilizat. Citise cândva cum se sparge un lacăt şi credea că era în stare să o facă, dacă ar fi fost nevoie. Ştia cum să iasă din portbagajul unei maşini, cum să urce la suprafaţă de pe fundul unei fântâni, cum să fugă dintr-o clădire cuprinsă de flăcări. Dar nimic din toate astea nu-i erau de vreun folos aici. Nu! Pentru situaţia în care era nu găsea nicio soluţie. Avea nevoie de Amy, trebuia ca ea să facă prima mişcare.

Era sigur: Amy plângea. În loc să-l înduplece, constatarea avu asupra lui efectul opus. „Încearcă să mă înduioşeze, hotărî el, să mă manipuleze.” Tot ce-i ceruse fusese să spună că-i pare rău şi s-o spună sincer. Era prea mult? Poate că nu plângea. Poate că tremura, fiindcă era udă şi îi era frig. În timp ce o privea, încercând să-şi dea seama dacă plânge sau dacă tremură, o văzu aplecându-se într-o parte şi întinzându-se în noroi. Şi asta, ştia, era tot o manevră ca să-l facă să-i pară rău de ea. Dar, din nou, nu simţi decât furie. Dacă era udă, dacă-i era frig, de ce nu făcea ceva în legătură cu asta? De ce nu se ridica, de ce nu se ducea în cort să caute printr-un rucsac şi să găsească nişte haine uscate? Chiar trebuia să-i spună el să facă asta? Ei, uite că nu-i spunea! Dacă voia să stea în noroi, să plângă sau să tremure, sau amândouă, n-avea decât. Putea să rămână aşa toată noaptea, fiindcă el tot nu se ducea la ea.

Târziu, mult mai târziu, după ce soarele apusese, după ce Mathias se întorsese de la baza dealului şi intrase în cort, lângă ceilalţi, după ce norii dispăruseră de pe cer şi răsărise luna, cu strălucirea ei palidă, după ce hainele lui Jeff se uscaseră pe el, întărindu-se ca o crustă, după ce respiraţia lui Pablo se oprise la un moment dat vreo treizeci de secunde, pentru ca apoi să înceapă iar, dintr-odată, cu un hârâit asurzitor, ca un cearşaf de pat sfâşiat în două, după ce Jeff se gândise de zeci de ori să se ducă la Amy, s-o trezească, s-o trimită în cort, răzgândindu-se de fiecare dată, după ce stătuse toată tura lui şi tura următoare neclintit, vrând să facă ea prima mişcare, să vină la el şi să-l roage s-o ierte, sau, şi mai simplu, să-l

îmbrăţişeze doar, fără să spună vreun cuvânt, abia după toate astea Amy se ridică în picioare, clătinându-se. De fapt, nu fu chiar aşa: se ridică, făcu jumătate de pas spre el, apoi căzu în genunchi şi începu să vomite. Se sprijinea într-o mână; pe cealaltă o ţinea la gură, încercând parcă să oprească voma. Era întuneric şi Jeff n-o putea vedea prea bine. Îi descifra conturul siluetei, umbra trupului, dar nimic mai mult. Urechile, mai degrabă decât ochii, îi dădură de înţeles ce se întâmpla. O auzea horcăind, tuşind, scuipând. Încercă din nou să se ridice în picioare, cu acelaşi rezultat - încă o jumătate de pas, apoi căzu iar în genunchi, cu mâna dreaptă încă la gură, în vreme ce stânga părea să se întindă spre el, prin întuneric. Îl chema? În spatele horcăielilor, a tusei, a scuipăturilor, o auzise rostindu-i numele? Nu era sigur - nu foarte sigur - şi nu se mişcă. Acum, ambele mâini îi erau apăsate pe gură, încercând parcă să reţină şuvoiul de vomă. Dar aşa ceva nu era posibil. Horcăitul continuă, la fel şi tusea. Jeff simţea mirosul, mai puternic decât duhoarea lui Pablo - tequila, fierea miros care îl asalta.

„Du-te la ea“, îşi zise din nou.

Apoi: „Eşti prea dur. Credem că eşti prea dur.“

O văzu aplecându-se în faţă, cu mâinile încă la gură. Rămase aşa câteva clipe, potolindu-se în cele din urmă: nu mai tuşea, nu mai horcăia. Aproape un minut, nu se mişcă deloc. Apoi, foarte încet, se lăsă pe-o parte, în noroi. Rămase perfect nemişcată, ghemuită în poziţia fetusului. Jeff presupuse că adormise la loc. Ştia că ar fi trebuit să se ducă să o ajute, să o cureţe ca pe un copil, să o ducă în cort. Dar, la urma urmei, era numai vina ei. Aşa că, de ce ar fi trebuit să adune el resturile? Nu voia s-o facă. Avea de gând s-o lase să zacă acolo, să se trezească mai târziu cu voma uscată pe faţă. Încă mai simţea mirosul şi simţi cum stomacul i se întoarce pe dos drept răspuns - şi nu doar stomacul, dar şi sentimentele. Furie şi dezgust şi cea mai profundă nerăbdare - sentimente care-l ţintuiră lângă paravan toată noaptea, privind, fără să facă însă nimic. „Ar trebui să mă duc să văd cum se simte, îşi spuse - pentru a câta oară? Ar trebui să mă asigur că e bine.“ Şi tot n-o făcu. Rămase privind-o, repetându-şi cuvintele în minte, dându-şi seama că aşa ar fi fost înţelept, dar fără să facă nimic, absolut nimic toată noaptea.

Era aproape dimineaţă când se mişcă în cele din urmă. Aţipise de câteva ori şi când se trezise văzuse luna mai întâi urcând, apoi începând să coboare deasupra lui. Aproape că apusese în clipa când reuşi, cu greu, să se ridice în picioare. Se întinse; îşi simţea sângele gros în vene. Dar nici măcar atunci nu se duse la Amy; nu mai conta. O privi preţ de câteva clipe lungi - silueta ei

nemişcată, învăluită în umbră, în mijlocul luminişului - apoi se duse la cort, deschise fermoarul şi se strecură fără zgomot înăuntru.

*

* *

Stacy îi auzise pe Jeff şi pe Amy ţipând unul la celălalt. Fusese imposibil să înţeleagă ce-şi spuneau prin ploaia care lovea tenda întinsă a coltului, fiecare picătură răsunând ca o bătaie de tobă, dar îşi dăduse seama că se certau. Planta avusese şi ea rolul ei în toată povestea; Stacy o auzise imitându-i vocea lui Amy.

Striga:

— *E vina mea!*

Apoi:

— *Eu sunt de vină, nu?*

Nu erau decât ea şi Eric în cort. Se făcuse întuneric de la furtună şi nu putea vedea prea bine. Nu ştia cât era ceasul, dar simţea că ziua începea să alunece spre înserare. Încă o noapte - nu ştia cum aveau să se descurce.

— Dacă adorm, ai tu grijă de mine? întrebă Eric.

Stacy îşi simţea gândurile învăluite în ceaţă, de la prea mult alcool. Totul părea să se mişte mai încet decât ar fi trebuit. Îl privi pe Eric prin lumina slabă, încercând să înţeleagă ce-i spunea. Ploaia continua, cortul începuse să se înmoaie. Jeff şi Amy nu mai ţipau.

— Toată noaptea? îl întrebă ea.

Eric clătină din cap.

— O oră - poţi să stai trează o oră? Nu-mi trebuie decât o oră.

„Sunt obosită, constată ea, ca şi cum gândul însuşi ar fi atras oboseala după sine. Obosită, flămândă şi foarte, foarte beată."

— De ce nu putem să dormim amândoi?

Eric arătă spre proviziile strânse în spatele coltului.

— O să se întoarcă. O să intre iar în rană. Unul din noi trebuie să stea treaz.

„Se referă la plantă", îşi zise Stacy, şi, o clipă, păru chiar să o simtă acolo, ascunsă în umbră, ascultând, privind, aşteptându-i să adoarmă.

— Bine, zise ea. O oră, după care te trezesc.

Eric se întinse pe spate. Încă îşi mai apăsa tricoul pe abdomen. Era prea întuneric în cort pentru ca Stacy să-şi poată da seama dacă sângerarea se oprise. Se aşeză lângă el şi-i luă mâna - i-o simţi umedă, lipicioasă. Ştia că ar fi trebuit să-şi usuce hainele; ar fi trebuit să se schimbe. Îi era frig, încă mai tremura, dar nu spuse nimic, nu făcu nicio mişcare spre rucsacuri.

Arheologii erau toţi morţi, la fel ca şi cei care veniseră înaintea lor şi poate şi după ei, şi - deşi ştia că era o prostie avea senzaţia că lucrurile lor sunt contagioase. Nu voia să le poarte hainele.

Eric adormi şi Stacy îi simţi mâna înmuindu-se într-a ei. Fu uimită să vadă cât de repede se cufundase în somn. Începu să sforăie - suna ciudat, la fel ca respiraţia hârâită a lui Pablo, şi asta o sperie. Aproape că-l trezi, vrând să-l facă să înceteze, apoi, dintr-odată, sforăitul lui Eric se opri de la sine. Şi asta era înfricoşător, deşi în alt fel. Se aplecă peste Eric, apropiindu-şi urechea de faţa lui, ca să se asigure că încă mai respira. Respira.

Aplecată aşa, cu capul aproape la orizontală, la doar câţiva centimetri de pământ, i se păru mai uşor să alunece decât să facă eforturi şi să se ridice iar. Se întinse lângă Eric, lipindu-se de el. Ploaia se oprea - se mai auzeau doar câteva picături - şi în cort era linişte. Închise ochii. Nu voia să doarmă - cum să facă asta? Nici măcar nu era încă noapte. Amy urma să intre şi ea curând şi aveau să stea împreună de vorbă, cât mai încet, poate chiar în şoaptă, ca să nu-l trezească pe Eric. Era obosită, ce-i drept, dar îi dăduse cuvântul ei şi ştia că planta stătea la pândă, abia aşteptând ca ea să lase garda jos. Nu, n-o să doarmă. Nu voia decât să închidă puţin ochii, să asculte în linişte picăturile care loveau cadenţat tenda cortului şi să-şi imagineze că era în altă parte.

Când deschise iar ochii, era foarte întuneric în cort - întuneric beznă, prea întuneric ca să mai vadă ceva. Cineva stătea aplecat peste ea şi o scutura de umăr.

— Trezeşte-te, Stacy! spunea. E tura ta.

Îşi dădu seama că era vocea lui Jeff. Nu se mişcă, rămase întinsă pe spate, privindu-l pe întuneric. Începea să-şi amintească, însă mult prea încet ca să reuşească să şi înţeleagă ce se petrecea. Ploaia. Amy strigându-i că era o târfă. Jeff şi Amy certându-se. Eric rugând-o să-l păzească. Era mahmură, dar şi beată încă - o combinaţie dureroasă. Nu numai c-o durea capul, dar îl simţea cumva lichid, ca şi cum, dacă s-ar fi clătinat, ar fi riscat să se verse. Nu-i era prea clar ce se întâmplă; ştia doar că nu voia să se mişte, că ar fi fost periculos să facă asta. Vezica-i era plină şi începea s-o jeneze, dar nici măcar lucrul ăsta nu era suficient de puternic încât s-o pună în mişcare.

— Nu, zise ea.

Nu-l putea vedea pe Jeff, dar îi simţi uimirea - o înţepenire a umbrei de deasupra.

— Nu? întrebă el.

— Nu pot.
— Fiindcă?
— Fiindcă nu pot.
— Dar e rândul tău.
— *Nu pot,* Jeff!
Tânărul ridică vocea, devenind nervos.
— Termină cu tâmpeniile, Stacy! Ridică-te!
O îmboldi şi ea aproape că ţipă. Tot corpul o durea. Începu să repete sacadat:
— Nu pot, nu pot, nu pot, nu pot…
— Mă duc eu.
Era vocea lui Mathias; se auzea din cealaltă parte a cortului.
Îl simţi pe Jeff ridicându-se de lângă ea, întorcându-se spre neamţ.
— Dar e rândul ei.
— Nu-i nimic. Oricum m-am trezit.
Stacy îl auzi ridicându-se, foindu-se, îndreptându-se spre ieşire. Se opri chiar în prag, ezitând.
— Unde e Amy? întrebă.
— E încă afară, îi răspunse Jeff. Nu s-a trezit din beţie.
— Vrei să…?
— Las-o aşa!
Stacy îl auzi pe Mathias deschizând fermoarul şi ceva difuz - aproape o lumină - intră în cort. O clipă, putu să-i vadă pe toţi trei: pe Eric, întins nemişcat pe spate, pe Jeff, în picioare lângă, pe Mathias, care ieşea în luminiş. „Mulţumesc", zise în gând, dar nu reuşi să rostească vorbele cu glas tare. Clapeta se închise şi totul se cufundă din nou în întuneric.
Fără să vrea asta, închise iar ochii. Jeff se întinsese cam la un metru în stânga ei, mormăind ceva pentru sine, bombănind, evident nemulţumit - de ea. Dar nu-i păsa. Era deja furios pe Amy, de ce n-ar fi fost supărat şi pe ea? Mai târziu, aveau să râdă amândouă de el; Stacy avea să-l imite, aşa cum bombănea acum, mormăind şi oftând.
„Ar trebui să mă uit dacă Eric e bine", îşi zise.
Încercă să-şi aducă aminte ce se întâmplase înainte să adoarmă. Îl trezise mai întâi, aşa cum îi promisese? Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puţin probabil i se părea să fi făcut asta, şi tocmai începuse să se ridice în capul oaselor, chinuindu-se să deschidă iar ochii, cu intenţia de a se uita la Eric, când Mathias îl strigă pe Jeff.

*

* *

Din nou, aceeaşi poveste: se trezea învăluit în mirosul ăla de putregai, cu lujerul răsucit în jurul piciorului. „În mine, îşi zise Eric când întinse mâna şi-l atinse. E şi în piept.“

Mathias striga din luminiş. Simţea agitaţie în cort, mai era cineva care se mişca. Era prea întuneric ca să vadă cine. Eric încercă să se ridice în capul oaselor, dar planta era peste el; părea să-l ţină la pământ.

„În mine.”

— Jeff! striga Mathias. Jeff!

Se întâmplase ceva, ceva rău; Eric îşi dădea seama după tonul lui Mathias. „A murit Pablo“, îşi zise.

— Jeff…

Cineva se ridică, se îndreptă spre ieşire.

— Dumnezeule! zise.

Coborâse mâna după lujeri şi o apăsa pe piept, chiar deasupra rănii. Simţea planta acolo, sub piele, o masă poroasă acoperindu-i cutia toracică, urcându-i spre stern.

— Cuţitul! strigă. Aduceţi-mi cuţitul!

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Era Stacy, chiar lângă el. Vocea-i era adormită, speriată. Îi înşfacă umărul şi-l scutură.

— Îmi trebuie cuţitul, zise el.

— Cuţitul?

— Repede!

Din luminiş, Mathias continua să strige:

— Jeff… Jeff…

Îşi coborî mâna mai jos, pe picior, unde găsi aceeaşi protuberanţă sub piele, urcându-i de la genunchi în sus pe coapsă. Auzi fermoarul deschizându-se şi se întoarse să se uite. Era încă noapte, dar nu foarte. Îl văzu pe Jeff ieşind în luminiş.

— Stai! strigă. Îmi trebuie…

Dar Jeff dispăruse deja.

*

* *

Jeff ştia.

De îndată ce îl auzi pe Mathias începând să strige, ştiu. Se ridică şi ieşi în

luminiş. Totul se întâmpla foarte repede - prea repede -, dar nu destul de repede pentru a-l împiedica să conştientizeze adevărul. Îl simţea în vocea lui Mathias, în panica, în groaza neamţului. Era suficient pentru el.

Da, *ştia*.

Se ridică, ieşi din cort şi străbătu luminişul. Era întuneric, iar Mathias nu era la rândul lui decât o umbră, aplecată peste altă umbră, care era Amy. Jeff căzu în genunchi lângă ei şi apucă mâna lui Amy. Îi simţi încheietura rece. Nu le distingea chipurile celor doi.

— Cred… începu Mathias ezitând, aproape bâlbâindu-se de emoţie. Cred că a sufocat-o.

Jeff se aplecă mai aproape. Planta crescuse peste gura, peste nasul lui Amy. Începu să o smulgă, simţi seva arzându-i degetele. Lujerii intraseră în gura fetei şi trebui să sape cu degetele ca să-i scoată de-acolo, încercând să nu ia în seamă atingerea ca de cauciuc a buzelor ei - atât de reci, prea reci.

Din cort, Eric începuse să ţipe din nou:

— Cuţitul! Daţi-mi cuţitul!

„Nu s-a sufocat, îşi spuse Jeff. S-a înecat."

Pentru că simţea mirosul de tequila, de lichid biliar, simţea umezeala de pe frunzele lujerilor. Şi-o aminti pe Amy ridicându-se în picioare, împleticindu-se, încercând să facă un pas spre el, cu mâna la gură. Crezuse că o ţinea aşa ca să nu vomite, dar se înşelase. Trăgea, acum îşi dădea seama, încerca să-şi rupă planta de pe faţă, să o scuipe afară, sufocându-se în tot acest timp, căzând în genunchi, implorându-l să o ajute.

După ce-i curăţă gura, îi înclină capul pe spate, îi prinse nările cu degetele - apăsă uşor, doar cât să le ţină lipite, fără să strângă. Îşi apropie buzele de ale ei. Simţea gustul vomei, arsura sevei pe limbă. Îi suflă aer în plămâni, apoi se ridică, pipăi, îi găsi sternul, îşi puse ambele mâini deasupra, se lăsă cu toată greutatea, numărând în gând la fiecare apăsare - „Unu… doi… trei… patru… cinci" -, apoi se întoarse la gură.

— Jeff! zise Mathias.

Tot felul de poveşti năvăleau în mintea lui Jeff - morţi false, oameni scoşi din apă fără puls, cu buzele învineţite, ţepeni ca scândura. Atacuri de inimă, muşcături de şarpe, lovituri de fulger. Şi persoane care se sufocaseră - de ce nu? Oameni care n-ar mai fi trebuit să poată respira vreodată, şi care, ca prin minune, prin cine ştie ce miracol fiziologic, fuseseră readuşi la viaţă prin simplul fapt că cineva, care nu avea niciun motiv să creadă, niciun motiv să insiste, crezuse şi insistase, suflase aer în plămânii corpului inert,

pompase sânge într-o inimă oprită şi reuşise - fără să se poată spune cum - să readucă mortul la viaţă, să-l cheme, ca Isus pe Lazăr, înapoi din moartea care sosise prea curând.

— E prea târziu, spuse Mathias.

Jeff învăţase tehnicile de prim ajutor la un curs special din clasa a zecea. Primăvara devreme în vestul statului Massachusetts, cu muşte bâzâind şi lovindu-se de ferestrele mari, care dădeau în curtea şcolii, unde erau un stâlp cu un steag şi o seră. Un discurs scurt, după care exersaseră pe un manechin de cauciuc întins pe linoleum, o femeie cu picioare ciudate. Îi dăduseră şi un nume, dar nu mai ştia care. Cincisprezece băieţi trecuseră la rând să exerseze; fuseseră şi câteva glume cu aluzii sexuale, pe care însă încruntările domnului Kocher le reduseseră imediat la tăcere. Toţi erau ruşinaţi, se temeau să nu greşească şi încercau pe cât posibil să n-o arate. Buzele manechinului avuseseră gust de cauciuc şi de alcool. Îngenuncheat lângă capul de plastic, Jeff îşi imaginase cum avea să salveze pe cineva în viitor. Şi-o imaginase pe bunica lui, prăbuşită pe podeaua bucătăriei, cu toţi membrii familiei - sora, părinţii, verişorii, unchii şi mătuşile - înţepeniţi de groază, neputincioşi, privind-o cum moare. Apoi el, calm, îi dădea la o parte, făcându-şi loc printre ei, îngenunchea lângă bătrână şi-i sufla viaţă în corp, un gest cât se poate de simplu care ar fi făcut din el un zeu. Un moment de graţie - aşa îşi imaginase -, plin de seninătate şi de stăpânire de sine.

Expiră, umplând plămânii lui Amy cu aer.

Mathias întinse mâna şi-i atinse umărul.

— Nu e…

„Du-te la ea“, îşi aminti; cuvintele îi răsunară din nou în minte. Îşi aminti cum stătuse în noroi, lângă paravanul lui Pablo, cum o privise împleticindu-se, căzând în genunchi cu mâinile la gură. „Du-te acum!“ De ce nu se dusese?

Văzu mişcare dinspre cort. Stacy se apropia împleticindu-se.

— Iar a intrat în el, spuse ea. Eu…

Se opri şi rămase uitându-se la ei prin întuneric.

— Ce s-a întâmplat?

Jeff se întoarse iar la pieptul lui Amy şi-i căută sternul.

— A…?

„E vina mea.“ Nu începea nicio îndoială şi totuşi ştia că nu-şi putea permite să gândească aşa acum, că trebuia să reziste, să nu cedeze. Mai târziu, avea să fie nevoit să înfrunte aceste cuvinte, să le suporte greutatea. Mai târziu,

nu mai avea scăpare. Dar nu în acel moment.

Începu să apese: „Unu… doi… trei… patru… cinci“.

Pe de altă parte, poate că nu avea să fie niciun „mai târziu“. Fiindcă exista şi posibilitatea asta, nu? Niciun mai târziu, nimic în afară de acest loc; Amy ar fi putut fi pur şi simplu prima, urmând ca el şi ceilalţi să moară cât de curând. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, ce mai conta? Ce mai conta dacă se întâmpla atunci sau peste alte câteva zile ori săptămâni? La urma urmei, n-ar fi fost oare chiar o binecuvântare, o scurtare a suferinţei?

— Jeff… zise Mathias.

Nu ştiuse. Nu o putuse vedea. Amy nu fusese decât la câţiva metri distanţă de el, şi totuşi, pierdută în întuneric. Cum ar fi putut şti?

Eric urla din cort, strigând după Stacy, după cuţit, după ajutor.

„Nu acum, îşi zise Jeff, depunând toate eforturile să se controleze. Mai târziu.“

— Mathias? zise Stacy cu voce speriată. E…?

— Da.

Bebeluşi aruncaţi în ghene, bătrâne găsite fără suflare în cămăşile de noapte, alpinişti scoşi de sub zăpadă - principalul era să nu renunţi, să nu faci presupuneri, să acţionezi fără ezitare şi să te rogi să se-ntâmple o minune, acel miracol, acea tresărire, acea gură de aer.

Stacy făcu un singur pas în faţă.

— Vrei să spui…

— Moartă.

Jeff nu-i lua în seamă. Se apropiase de gura ei: buzele reci, gustul de vomă, arsura sevei când îi forţă aerul în plămâni. Eric striga mai departe din cort. Stacy şi Mathias tăceau, nu se mişcau, îl priveau agitându-se peste trupul ei - plămânii, inima aşteptând acel moment de graţie care rezista, i se împotrivea, nu voia să vină. Renunţă cu mult înainte să se oprească, mai continuă câteva minute din inerţie, îngrozit de ce însemna să-şi desprindă buzele de pe gura ei, mâinile de pe pieptul ei, fără intenţia de a reveni. Epuizarea fu cea care-l forţă în cele din urmă să se oprească, o crampă în coapsa dreaptă, o senzaţie tot mai puternică de ameţeală; se lăsă în jos, aşteptă să-şi recapete suflul.

Nimeni nu vorbea.

„M-a strigat pe nume“, se gândi Jeff. Se şterse la gură; îşi simţea buzele parcă sfredelite, din cauza sevei. „Am auzit-o strigând.” Ridică mâna lui Amy şi o strânse într-a lui, încercând să o încălzească.

— Stacy! strigă Eric.

Jeff ridică ochii şi privi spre cort.

— El ce are? întrebă.

Calmul vocii lui îl uimi şi pe el. Se aşteptase la ceva hârâit, la un urlet de disperare. Aştepta lacrimile - le simţea, erau aproape -, dar nu apăreau.

Nu voiau să apară.

„Mai târziu", se gândi.

— Iar a intrat în el, zise Stacy.

Şi ea vorbea încet, abia dacă o auzea. Era prezenţa morţii, Jeff ştia. Îi făcea pe toţi să şoptească.

Lăsă mâna lui Amy, i-o aşeză grijuliu pe piept, gândindu-se din nou la manechinul de cauciuc, cu braţele lui inerte. Primise un certificat pentru absolvirea testului; maică-sa îl înrămase şi îl atârnase în camera lui. Nu trebuia decât să închidă ochii şi putea să vadă toate diplomele, panglicile şi certificatele atârnate pe perete, rafturile pline de trofee.

— Ar trebui să se ducă cineva să-l ajute, zise.

Mathias se ridică fără niciun cuvânt şi o luă înspre cort. Jeff şi Stacy îl urmăriră plecând, o umbră mişcându-se prin luminiş.

„Ca o fantomă", se gândi Jeff, apoi veniră şi lacrimile; nu le mai putu reţine. Fără suspine, fără exagerări - nu se lamentă, nu gemu, nu căzu în genunchi -, doar câţiva stropi de apă sărată care i se rostogoliră pe obraji, usturându-l în locurile unde seva îi arsese pielea.

*

* *

Stacy nu-i putu vedea lacrimile. De fapt, nu prea putea vedea mare lucru. Era într-o stare foarte proastă: obosită, beată, chinuită de dureri - în muşchi, în oase - şi îngrozită până în adâncul sufletului. Era întuneric, prea întuneric. Simţea că o dor ochii; făcea eforturi să zărească în lucrurile din jur o formă cât de cât apropiată de ce ştia că trebuia să fie. Amy era întinsă pe spate şi Jeff era în genunchi, lângă ea - asta era tot ce putea vedea. Dar *ştia,* chiar şi aşa, ştiuse de îndată ce ieşise din cort - nu cum, ci doar atât: „E moartă".

Se lăsă pe vine. Era la doar un metru de ei; ar fi putut-o atinge pe Amy, dacă ar fi întins mâna. Şi ştia că ar fi trebuit să facă asta, că aşa ar fi fost frumos, că asta şi-ar fi dorit Amy. Dar nu se mişcă. Era prea speriată: să o atingă însemna ca totul să devină realitate.

— Eşti sigur? îl întrebă pe Jeff.

— Sigur?

— Că e…

Stacy nu fu în stare s-o spună.

Dar Jeff înţelese. Îl simţi dând din cap în întuneric.

— Cum? şopti ea.

— Cum ce?

— Cum a…?

— I-a crescut peste gură. A înecat-o.

Stacy trase aer în piept, din reflex. „Nu se poate aşa ceva, îşi zise. Cum e posibil?" Mirosul de foc de tabără se simţea din nou în aer şi îşi aminti că erau oameni la baza dealului.

— Trebuie să le spunem.

— Cui?

— Mayaşilor.

Jeff o fixă cu privirea, dar nu zise nimic. Stacy ar fi vrut să-i poată desluşi expresia, fiindcă şi el era o parte din acest scenariu ireal, inert - calmul lui, vocea înceată, faţa ascunsă. Amy era moartă, iar ei stăteau pur şi simplu lângă ea, fără să facă nimic.

— Trebuie să le spunem ce s-a întâmplat!

Vocea lui Stacy se ridica pe măsură ce vorbea. O simţea mai mult decât o auzea; inima îi bătea tot mai tare, risipea beţia, somnul, chiar şi groaza.

— Trebuie să-i convingem să ne ajute.

— Nu o să…

— Trebuie!

— Stacy…

— Trebuie!

— *Stacy!*

Se opri, clipind nedumerită spre el. Nu mai putea să stea ghemuită, muşchii coapselor îi zvâcneau. Ar fi vrut să se ridice, să o ia la goană peste deal, să sfârşească toată povestea. Părea atât de simplu.

— Taci! spuse Jeff pe un ton foarte calm. Ai înţeles?

Nu-i răspunse; era prea speriată. O clipă, simţi impulsul să ţipe, să se repeadă la el, să-l lovească, însă furia îi trecu. Totul păru să se prăbuşească în ea. Oboseala îi reveni dintr-odată, teama la fel. Se întinse şi luă mâna lui Amy. Era rece şi uşor umedă. Dacă ar fi strâns-o la rândul ei, Stacy ar fi leşinat de frică. Şi lucrul ăsta, mai mult decât orice altceva, o făcu să conştientizeze în sfârşit, pe deplin, adevărul.

„Moartă, îşi zise Stacy. E moartă."

— Nu mai vorbi, spuse Jeff. Poţi să faci asta? Stai doar lângă mine - lângă ea -, fără să spui niciun cuvânt.

Îi strângea în continuare mâna lui Amy. Nu ştia de ce, dar i se părea mai uşor aşa. Dădu din cap.

Rămaseră acolo împreună, de-o parte şi de alta a trupului lui Amy, aşteptând, fără să vorbească, în timp ce pământul începea, încet, să se rotească spre dimineaţă.

*

* *

Eric îl implora pe Mathias să-l taie, dar neamţul refuza - nu pe întuneric!

— Trebuie s-o scoatem, insistă Eric. Se răspândeşte peste tot.

— Nu ştim asta.

— Nu o simţi?

— Simt o umflătură.

— Nu-i o umflătură. E planta. E…

Mathias îl bătu pe braţ.

— Şşşt! zise el. Pe lumină.

Era cald şi umed în cort, iar mâna lui Mathias era alunecoasă, acoperită de transpiraţie. Lui Eric nu-i plăcea senzaţia pe care i-o dădea. Se trase într-o parte.

— Nu pot să aştept atât!

— E aproape dimineaţă.

— Faci asta fiindcă ţi-am zis „nazist”?

Mathias nu răspunse.

— Era doar o glumă. Vorbeam despre filmul pe care o să-l facă după povestea noastră, când o să ne întoarcem. Pe tine o să te transforme în personajul negativ. Fiindcă eşti neamţ, nu? O să creeze un personaj nazist.

Nu gândea limpede, ştia, şi vorbea prea repede. Era speriat şi nu era exclus să abereze, dar o pornise pe drumul ăsta şi acum părea să nu mai fie în stare să se oprească.

— Nu că ai fi nazist. Dar aşa o să te facă ei în film. Fiindcă o să aibă nevoie de un personaj negativ. Deşi, la urma urmei, poate şi planta să joace rolul ăsta, nu? Aşa că, nu trebuie să fii nazist. Poţi să fii erou, ca Jeff. Amândoi o să fiţi eroi. În Germania există cercetaşi?

Îl auzi pe Mathias oftând.

— Eric…

— Dă-mi odată cuţitul ăla! O fac singur.

— Nu am cuţitul la mine.
— Du-te şi adu-l!
— Când începe să se lumineze…
— Cheamă-l pe Jeff. Jeff o s-o facă.
— Nu-l putem chema pe Jeff.
— Pentru că…?
Urmă o pauză şi Eric simţi că Mathias ezită.
— S-a întâmplat ceva rău, zise el.
Eric se gândi la paravan, la mirosul de urină, de rahat şi de putrefacţie. Dădu din cap.
— Ştiu.
— Nu cred că ştii.
— E vorba de Pablo, nu? A murit.
— Nu. Nu-i vorba de Pablo.
— Atunci?
— Amy.
— *Amy?*
Eric nu se aşteptase la asta.
— Ce a păţit Amy?
Din nou aceeaşi pauză în care Mathias îşi căuta cuvintele.
— S-a dus.
— A *plecat?*
Mathias dădu din cap în întuneric.
— E moartă, Eric. A omorât-o.
— Ce tot…
— A sufocat-o. În somn.
Eric nu spuse nimic; era prea şocat ca să mai vorbească. „Moartă."
— Eşti sigur? întrebă el, dându-şi seama chiar în timp de vorbea că era o întrebare stupidă.
— Da.
Simţi că i se învârteşte capul, că pierde contactul cu realitatea. „Moartă." Voia să se ridice şi să se ducă să vadă cu ochii lui, dar nu era sigur că avea puterea s-o facă. Cineva trebuia mai întâi să-i taie planta din picior, să i-o tragă afară din piept. „Moartă." Ştia că era adevărat, dar nu putea să accepte ideea. „Moartă." Era o prostie, dar filmul despre care glumiseră pusese stăpânire pe imaginaţia lui: Amy era fata cuminte, mironosiţa. Ea trebuia să supravieţuiască, să plece împreună cu Jeff în balonul cu aer cald.

„Moartă, moartă, moartă."

— Isuse! spuse el.

— Știu.

— Adică…

Din nou aceeaşi bătaie pe braţ, aceeaşi atingere umedă şi lipicioasă.

— Şşşt! Nu spune nimic. Nu-i nimic de spus.

Eric îşi lăsă capul să cadă pe pământ. Închise ochii o vreme, apoi îi deschise, aşteptând ca primele dâre de lumină să pătrundă prin tenda de nailon. Dar nu era decât întuneric - peste tot în jur, doar întuneric.

Închise din nou ochii şi rămase întins acolo, aşteptând zorii, un singur cuvânt răsunându-i cu ecou în minte.

„Moartă, moartă, moartă, moartă, moartă…"

*

* *

Începu să strige din nou, de îndată ce apărură primele raze de soare. Voia cuţitul. Mathias ieşi din cort şi rămase în picioare în luminiş, uitându-se la Jeff şi la Stacy. Încă mai stăteau lângă trupul lui Amy, de o parte şi de alta. Stacy strângea mâna lui Amy.

— Ce e? întrebă Jeff.

Mathias ridică din umeri şi clătină din cap. Soarele nu era încă prea puternic - abia dacă prinsese o nuanţă rozalie. În depărtare, în junglă, Jeff auzea strigăte de păsări, ascuţite sau mai groase. Nu putea descifra expresia lui Mathias: era îngrijorat, poate. Sau poate doar nesigur.

— Cred c-ar trebui să vii să vezi.

Jeff se ridică, simţindu-şi picioarele amorţite şi grele, începeau să-l lase puterile. Intră în cort în urma lui Mathias, lăsând-o pe Stacy lângă trupul lui Amy.

Înăuntru, lumina era încă prea difuză pentru a putea vedea ceva. Eric era întins pe spate. Piciorul stâng şi cea mai mare parte a abdomenului îi erau ascunse sub ceva şi lui Jeff îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că erau lujeri.

Se ghemui lângă el.

— De ce nu i-ai tras afară? îl întrebă.

— Îi e frică să nu-i rupă, zise Mathias.

Eric dădu din cap.

— Dacă se rup, pot să se ducă oriunde. Ca nişte viermi.

Jeff pipăi masa de frunze, aplecându-se ca să vadă mai bine. Lujerii

pătrunseseră în rănile de pe piciorul şi pieptul lui Eric, dar era greu de spus cât de adânc se infiltraseră. Jeff avea nevoie de mai multă lumină.

— Poţi să mergi? îl întrebă pe Eric.

Acesta scutură din cap.

— S-ar strivi. Şi m-ar arde.

Jeff se gândi la acest aspect. Probabil era adevărat.

— Atunci, o să te car eu.

Eric păru speriat de idee. Încercă să se ridice în şezut, dar se opri şi se sprijini în cot.

— Unde?

— Afară. E prea întuneric aici.

Erau cinci lujeri în total, încolăciţi în jurul lui Eric. Trei îi atacaseră piciorul, intrând fiecare în câte-o altă rană. Ceilalţi doi pătrunseseră în tăietura de la piept. Îşi dădu seama că trebuia să taie toţi lujerii, să-i smulgă din rădăcină ca să-l poată scoate pe Eric de-acolo. Se mişcă repede, fără să spună nimic, temându-se că Eric ar putea protesta. Apoi îi făcu semn lui Mathias să-l ajute. Mathias îl apucă pe Eric de umeri, el - de picioare, şi îl ridicară împreună în aer. Cei cinci lujeri îi ieşeau din corp, atârnau în aer, învârtindu-se ca nişte şerpi în timp ce bărbaţii îl scoteau pe Eric în luminiş.

Îl aşezară jos, pe pământ, la jumătatea distanţei dintre Pablo şi Amy. Apoi Jeff traversă luminişul şi luă cuţitul. Îi prindea bine să aibă o preocupare de genul ăsta. Simţea că începe să se simtă mai bine. Simplul fapt că ţinea cuţitul în mână părea să-l ajute să gândească limpede, să-i ascută percepţiile. Ezită o secundă, privind de jur împrejurul micuţei lor tabere. Arătau jalnic: erau murdari, hainele atârnau rupte pe ei. Mathias şi Eric aveau feţele acoperite de ţepi deşi de barbă. Eric era plin de sânge uscat. Lujerii păreau mai degrabă să-i fi crescut din răni, nu să fi pătruns în ele. Îl văzuse pe Eric aruncând o privire spre Amy în clipa când îl scoseseră din cort, o singură privire, după care întorsese repede capul. Nimeni nu vorbise. Toţi păreau să aştepte ca altcineva să înceapă. Aveau nevoie de un plan, de un drum pe care să-l urmeze pentru a depăşi momentul, ceva care să le ocupe gândurile. Şi îşi dădea seama că el era cel care trebuia să găsească acel drum.

Lumina era tot mai puternică, aducând cu ea şi zăpuşeala zilei. Respiraţia lui Pablo - în mod remarcabil şi total surprinzător - devenise mult mai liniştită. Pentru un moment, Jeff crezu că grecul murise. Se apropie de paravan şi se ghemui alături. Nu, era încă viu. Dar hârâitul încărcat de

flegmă dispăruse. Respiraţia lui era mai calmă. Îi atinse fruntea şi simţi căldura pe care o degaja - febra încă-i mai ardea trupul. Însă ceva se schimbase. Când îşi retrase mâna, ochii grecului se deschiseră. Pablo se uita la el cu o concentrare surprinzătoare, alert.

— Hei! zise Jeff.

Pablo îşi linse buzele şi înghiţi în sec.

— *Potato?* şopti el.

Jeff îl privi fix, încercând să înţeleagă ce spunea.

— *Potato?*

Pablo dădu din cap şi-şi linse din nou buzele.

— Vrea apă, zise Stacy din cealaltă parte a luminişului. Aşa se spune „apă“ în greacă.

Jeff se întoarse şi se uită la ea.

— De unde ştii?

— A spus şi mai devreme.

Eric stătea întins pe spate, privind cerul.

— Cuţitul, Jeff! spuse el.

— Imediat.

Mathias stătea aplecat deasupra lui Eric, cu braţele strânse la piept de parcă i-ar fi fost frig. Dar Jeff îi putea vedea transpiraţia de pe faţă - îl făcea să strălucească în lumina care prindea viaţă, îi surprinse privirea şi arătă spre bidonul cu apă. Era pe jos, lângă cort. Mathias îl luă de jos şi i-l aduse.

Jeff scoase dopul şi ridică bidonul în aer, deasupra lui Pablo, arătându-i-l.

— *Potato?* îl întrebă.

Pablo dădu din cap şi deschise gura, scoţând uşor limba în afară. Jeff observă că avea ceva pe dinţi, o pată maronie - sânge poate. Coborî bidonul, îl apropie de buzele lui Pablo, îl înclină uşor şi lăsă o cantitate mică de apă să curgă pe limba grecului. Pablo înghiţi, tuşind uşor, apoi deschise iar gura, cerând mai multă. Jeff repetă ritualul de trei ori. Era un semn bun, ştia - respiraţia lui Pablo care se mai calmase, faptul că grecul îşi recăpătase cunoştinţa, că putea reţine apa în stomac -, însă Jeff nu reuşea să accepte ce se întâmpla. În mintea lui, Pablo era deja mort. Nu credea că cineva pe lumea asta ar fi putut supravieţui tuturor încercărilor prin care trecuse grecul în ultimele treizeci şi şase de ore - în niciun caz, nu fără intervenţii medicale complicate. Coloana ruptă, picioarele amputate, pierderea de sânge, infecţia aproape sigură - câteva înghiţituri de apă nu aveau cum să vindece toate astea.

Când Pablo închise iar ochii, Jeff traversă luminişul şi se ghemui lângă Eric.

Un plan - de asta aveau nevoie.

Să cureţe cuţitul - să spele sângele de pe lamă, să facă iar un foc ca să-l sterilizeze. Poate ar fi fost bine să sterilizeze şi un ac din trusa de cusut. Apoi îl tăiau pe Eric, scoteau lujerii şi îl coseau la loc.

În scurtă vreme, cineva trebuia să coboare dealul şi să se uite după greci.

Şi trebuiau să coasă ce mai rămăsese din cortul albastru şi să facă un sac, în caz că avea să plouă iar în acea după-amiază.

Şi - ce altceva? Era un lucru pe care nu-l lua în calcul, ştia asta, ceva ce încerca să evite.

„Trupul lui Amy."

Se uită spre cadavru, apoi întoarse repede capul. „Câte un pas o dată, îşi zise. Începe cu cuţitul."

— O să dureze câteva minute până suntem gata, îi spuse lui Eric.

Eric încercă să se ridice în capul oaselor, apoi se răzgândi.

— Cum adică?

— Trebuie să sterilizez cuţitul.

— Nu contează. Nu-mi trebuie…

— Nu te tai cu un cuţit murdar.

Eric întinse mâna.

— Mă tai singur.

Jeff scutură din cap.

— Trei minute, Eric. Bine?

Eric ezită, cântărind propunerea. În cele din urmă, păru să-şi dea seama că nu avea de ales. Lăsă mâna jos.

— Te rog, grăbeşte-te! zise.

„Curăţă cuţitul."

Jeff se întoarse în cort, începu să scormonească prin rucsacurile arheologilor, căutând un săpun. Găsi o trusă de toaletă într-un buzunar lateral. Înăuntru erau o lamă, un tub mic de cremă de bărbierit, pastă şi periuţă de dinţi, un pieptăn, un deodorant solid şi - într-o cutiuţă roşie, de plastic - o bucată de săpun. Luă trusa cu el în luminiş, împreună cu un prosop micuţ pe care îl găsise de asemenea în rucsac, un ac şi o papiotă cu aţă.

Săpunul, prosopul, cuţitul, acul, aţa, bidonul cu apă - ce îi mai trebuia?

Se întoarse spre Mathias, care stătea lângă paravan.

— Poţi să faci un foc? îl întrebă.

— Cât de mare?

— Nu mare. Cât să încing cuţitul.

Mathias se ridică, începu să se mişte prin luminiş, să facă pregătirile. Lăsaseră caietele în ploaie, cu o seară în urmă. Hârtia era încă prea udă ca să poată fi aprinsă. Mathias dispăru în cort, căutând altceva ce ar fi putut fi folosit pe post de combustibil. Jeff turnă puţină apă din bidon pe prosop, apoi începu să frece săpunul cu cârpa, făcând spumă. Când ştergea sângele uscat de pe lama cuţitului, Mathias reapăru, aducând o carte cu coperţi de carton şi o pereche de chiloţi bărbăteşti. Le puse pe amândouă pe pământ, lângă Jeff, şi le stropi cu puţină tequila. Cartea era un roman de Hemingway, *Fiesta*. Jeff îl citise în liceu, aceeaşi ediţie, aceeaşi copertă. Uitându-se la carte, realiză că nu-şi mai aducea nimic aminte.

— Dă-i să bea puţin, zise Jeff, arătând spre sticla de tequila.

Mathias îi întinse sticla lui Eric, care o luă, ridicând privirea spre Jeff, neştiind ce să facă.

Jeff dădu din cap, făcându-i semn să bea.

— Pentru durere.

Eric luă o înghiţitură lungă, se opri să-şi tragă răsuflarea, apoi bău din nou.

Mathias ţinea în mână cutia de chibrituri. O deschise şi scoase un băţ.

— Spune-mi când eşti gata, zise.

Jeff turnă puţină apă pe lamă, ca s-o clătească. Când termină, luă sticla de tequila din mâna lui Eric şi o puse pe jos.

— După ce te tai şi o scot, o să te cos la loc, bine?

Eric scutură din cap, cu o expresie speriată.

— Nu vreau să mă coşi.

— Rănile n-o să se închidă singure.

— Dar o să rămână acolo.

— N-o să las nimic acolo, Eric. O să…

— N-o să poţi vedea tot. Unii cârcei o să fie prea mici. Şi dacă-i coşi în mine…

— Ascultă-mă bine!

Jeff făcea eforturi să nu ţipe. Încerca să-şi păstreze calmul.

— Dacă lăsăm rănile deschise, povestea asta o să se repete iar şi iar. Înţelegi? O să adormi şi planta o să intre iar în tine. Asta vrei?

Eric închise ochii. Faţa începu să i se schimonosească. Jeff îşi dădea seama că se străduia să nu plângă.

— Vreau să mă duc acasă, zise. Asta vreau.

Trase aer în piept - un fel de suspin pe care îl opri în ultima clipă.

— Dacă mă coşi, o să…

— Eric! zise Stacy.

Eric deschise ochii şi se întoarse să se uite la ea. Era încă lângă Amy, strângând mâna neînsufleţită.

— Lasă-l s-o facă, scumpule. Bine? Lasă-l s-o facă.

Eric se uită la ea - şi la Amy. Trase din nou adânc aer în piept şi se opri din tremurat. Închise ochii din nou, îi deschise. Dădu din cap.

Jeff se întoarse spre Mathias, care aşteptase în tot acest timp, strângând chibritul între degetul mare şi arătător.

— Dă-i drumul! zise Jeff.

Apoi îl urmăriră cu toţii pe Mathias aprinzând micul foc.

*

* *

Stacy era la doar câţiva metri distanţă; vedea totul.

Jeff se aplecă peste abdomenul lui Eric şi lărgi tăietura, trăgând cu grijă unul dintre lujeri pe măsură ce tăia. Nu trebui să taie prea mult - doar vreo doi centimetri, atât - până când planta ieşi afară. Apoi începu să taie în cealaltă direcţie, trăgând de al doilea lujer. Din nou, nu trebui să înainteze decât doi, maximum trei centimetri, până când planta alunecă uşor afară din trupul lui Eric. Cu siguranţă Eric avea dureri, dar nu scoase niciun sunet; faţa îi era încordată şi ţinea pumnii strânşi.

Jeff îi întinse cuţitul lui Mathias şi luă acul din mâna acestuia. Mathias îl încinsese în foc; băgase chiar şi aţă în el. Cei doi păreau să nu aibă nevoie de cuvinte; păreau să ştie întotdeauna ce voia celălalt, să-şi anticipeze reciproc intenţiile, fără să spună nimic. „Ca mine şi Amy“, se gândi Stacy şi aproape că izbucni în lacrimi. Trebui să închidă ochii ca să se stăpânească, să-i strângă cu putere - şi strânse totodată şi mâna lui Amy. Căldura trupului ei îi încălzise pielea. Dacă Stacy n-ar fi ştiut adevărul, ar fi crezut că Amy dormea. Dar nu, nu era aşa. O rigiditate ciudată începuse să se instaleze; Stacy simţea degetele lui Amy începând să se chircească în mâna ei.

Deschise ochii. Jeff ştergea sângele lui Eric cu prosopelul pe care-l adusese cu el. Stătea aplecat şi strângea acul în mâna dreaptă, pregătit să înceapă să-l coasă.

Eric ridică uşor mâna, speriat.

— Ce faci?

Jeff ezită; rămase câteva clipe cu acul deasupra abdomenului lui Eric.

— Ţi-am spus. Trebuie să închidem rana.
— Dar n-ai scos tot.
— Ba da! A ieşit imediat.
Eric făcu un gest cu mâna.
— Ce dracu', chiar nu vezi? îmi urcă până în piept.
Jeff examină locul pe care i-l indica Eric - pe partea stângă a cutiei toracice, apoi de-a lungul sternului.
— E doar o umflătură, Eric.
— Pe dracu'!
— Aşa reacţionează trupul la o traumă fizică.
— Taie-mă aici!
Arătă spre stern.
— N-am de gând să…
— Fă ce-ţi spun şi-o să vezi!
Jeff se uită la Mathias, apoi la Stacy, parcă sperând că vreunul din ei îi va veni în ajutor.
Stacy făcu o încercare timidă:
— Lasă-l să te coasă, dragule.
Eric o ignoră. Întinse mâna spre Mathias.
— Dă-mi mie cuţitul.
Mathias se uită la Jeff, care clătină din cap.
— Ori mă tai tu, ori îmi dai mie cuţitul şi-o fac singur.
— Eric… începu Jeff.
— La dracu', e încă în mine! O simt!
Jeff mai ezită un moment, apoi îi întinse acul lui Mathias şi luă iar cuţitul.
— Arată-mi! zise el.
Eric îşi trecu degetul pe marginea stângă a sternului.
— Aici! Unde-i umflat.
Jeff se aplecă peste el, îi apăsă lama pe piele, apoi o trase în jos, făcând o tăietură de vreo şapte centimetri. Sângele ţâşni şi se scurse pe pieptul lui Eric.
— Vezi? zise Jeff. Nu-i nimic.
Eric transpira abundent, părul i se lipise de frunte. De durere, presupuse Stacy.
— Mai adânc, zise el.
— Nici gând! spuse Jeff, clătinând din cap. Nu-i nimic acolo.
— Se ascunde. Trebuie să…

— Dacă tai mai adânc, ajung la os. Ştii cum o să te doară?

— Dar este acolo! O simt!

Jeff folosea prosopul ca să absoarbă sângele.

— E doar o umflătură, Eric.

— Poate se ascunde sub os. N-ai putea…?

— Gata, am terminat. Te cos.

Jeff îi întinse din nou cuţitul lui Mathias şi luă acul.

— O să-nceapă să mă mănânce. Ca pe Pablo!

Jeff nu-l băgă în seamă. Ştergea întruna sângele cu prosopul. Apoi se aplecă şi începu să coasă.

Eric tresări şi închise ochii.

— Doare.

Jeff stătea aplecat peste trupul lui Eric, împungând şi trăgând, împungând şi trăgând, strângând aţa, închizând rana. Foarte încet, atât de încet încât Stacy trebui să se aplece în faţă ca să-l audă, zise:

— Trebuie să te stăpâneşti.

Eric tăcu şi închise ochii. Trase aer în piept, rămase aşa câteva clipe, apoi expiră încet.

— Eu doar… nu vreau să mor aici.

— Normal. Niciunul dintre noi nu vrea asta.

— Dar este posibil, nu crezi? E posibil să murim cu toţii.

Jeff nu-i răspunse. Termină de cusut tăietura de pe sternul lui Eric, făcu nod şi se întoarse la rana de pe abdomen.

Eric deschise ochii.

— Jeff?

— Ce e?

— Crezi c-o să murim aici?

Cosea, concentrându-se la ceea ce făcea, cu ochii mijiţi.

— Cred că suntem într-o situaţie grea. Cred că trebuie să fim foarte, foarte atenţi. Şi isteţi. Şi alerţi.

— Nu-mi răspunzi.

Jeff se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Ştiu.

Părea că ar fi trebuit să mai adauge ceva, dar n-o făcu. Împunse şi trase, împunse şi trase şi, după ce termină cu abdomenul lui Eric, întinse iar mâna după cuţit şi se ocupă de rănile de la picior.

*

* *

După ce termină, Jeff îl lăsă să mai bea un pic de tequila. Nu mult, nu destul, dar măcar îl lăsă să bea. Şi îi mai dădu şi aspirină, chestie care i se păru aproape amuzantă. Eric râse când Jeff îi întinse flaconul. Dar Jeff, Vulturul Cercetaş - nici măcar nu schiţă un zâmbet.

— Ia trei, spuse. Mai bine decât nimic.

Rănile îl dureau. Îl durea tot corpul. Eric îşi simţea pielea prea strâmtă, gata să se sfâşie în orice clipă. Îi era frică să se mişte, să se ridice în picioare sau în capul oaselor, aşa că nici măcar nu încercă. Rămase întins pe spate în mijlocul luminişului, cu ochii la cer - un cer înspăimântător de albastru, fără nicio umbră de nor. „O zi perfectă pentru plajă“, se gândi, apoi încercă să-şi amintească hotelul lor din Cancún, agitaţia de acolo, imaginându-şi cum şi-ar fi petrecut ei o dimineaţă ca asta. O baie devreme în zori, poate, înainte de a servi micul dejun pe verandă. Apoi, după-amiaza, dacă nu ploua, s-ar fi dus să călărească. Stacy spusese că voia să facă asta înainte să plece. Şi Amy la fel. La acest gând, Eric se întoarse să se uite la ele. Stacy încerca să-i închidă ochii lui Amy, însă fără succes. Şi gura lui Amy rămăsese deschisă. Seva plantei îi arsese pielea feţei; arăta ca un semn din naştere. „Trebuie s-o îngropăm” se gândi Eric şi se întrebă cum vor reuşi să sape o groapă suficient de mare cât să-i încapă tot corpul.

Foamea fu cea care se făcu remarcată mai întâi, şi nu mirosul care i-o provocase. Simţi o crampă usturătoare în stomac şi gura i se umplu de salivă. Instinctiv, trase aer în piept. „Pâine”, îşi spuse.

În acelaşi moment, Stacy zise:

— Simţiţi mirosul?

— Miroase-a pâine, răspunse. Cineva face pâine.

Ceilalţi ridicară capetele şi începură să adulmece.

— Mayaşii? întrebă Stacy.

Jeff era deja în picioare, încercând să-şi dea seama de unde venea mirosul, un miros de brutărie din ce în ce mai puternic, înaintă uşor spre marginea luminişului, trăgând cu nesaţ aer în piept.

— Poate că ne-au adus pâine, zise Stacy.

Zâmbea. Ideea o făcea să chicotească, părea să creadă că aşa ceva ar fi fost posibil.

— Unul dintre noi ar trebui să coboare şi să…

— Nu sunt mayaşii.

Jeff stătea la marginea luminişului, ghemuit, cu spatele la ei.

— Dar…

Se întoarse spre Stacy şi-i făcu semn să vină şi să vadă cu ochii ei.

— E planta, spuse.

Mathias şi Stacy se ridicară şi se duseră să miroasă florile mici şi roşii ale plantei. Eric nu simţi nevoia să se deplaseze până acolo. Îşi dădea seama după expresiile lor că Jeff avea dreptate, că, fără ca vreunul dintre ei să poată spune cum, planta începuse să emane miros de pâine proaspăt scoasă din cuptor. Stacy se întoarse la trupul lipsit de viaţă al lui Amy şi se aşeză alături. Îşi puse mâna peste nas şi peste gură, ca să nu mai simtă mirosul.

— Nu pot să suport, Jeff! Crede-mă că nu pot.

— O să mâncăm ceva, zise Jeff. Împărţim portocala.

Stacy clătină din cap.

— N-o să ne-ajute.

Jeff nu-i răspunse. Dispăru în cort.

— Cum poate să *facă* asta? întrebă Stacy.

Se uită de la Eric la Mathias, apoi iar la Eric, aşteptând parcă o explicaţie din partea unuia din ei. Niciunul nu reacţionă. Stacy părea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi. Îşi prinsese nările cu degetele, le ţinea lipite, respira pe gură şi gâfâia uşor.

După o clipă, Jeff reapăru.

— Face asta intenţionat, nu-i aşa? întrebă Stacy.

Nimeni nu-i răspunse. Jeff se aşeză pe jos şi începu să cojească portocala. Eric şi Mathias îl priveau, vedeau fructul apărând treptat de sub coajă.

— De ce tocmai acum? insistă Stacy. De ce nu a…

— A vrut să aştepte să ni se facă foame, spuse Jeff. Să ne prindă cu garda jos.

Împărţi fructul, numărând feliile; erau zece.

— Dacă ar fi început mai devreme, nu ne-ar fi chinuit aşa de tare. Ne-am fi obişnuit. Dar acum…

Ridică din umeri.

— Din acelaşi motiv pentru care a aşteptat înainte să ne imite vocile. Aşteaptă să ne descopere punctul vulnerabil şi abia atunci arată ce poate.

— De ce pâine? întrebă Stacy.

— Probabil că a simţit mirosul ăsta la un moment dat. Cineva a copt pâine aici sau a încălzit-o. Fiindcă imită lucruri - lucruri pe care le-a auzit, pe care le-a mirosit. Ca un cameleon. Ca un papagal.

— Dar e o *plantă!*

Jeff se uită la ea.

— De unde ştii?

— Ce vrei să spui?

— De unde ştii că e o plantă?

— Ce altceva ar putea să fie? Are frunze şi flori şi…

— Dar se mişcă. Şi gândeşte. Aşa că poate doar arată ca o plantă.

Zâmbi ca şi când, din nou, ar fi fost încântat de multiplele talente ale lujerilor din jurul lor.

— La urma urmei, nu avem de unde să ştim.

Mirosul se schimbă, deveni mai ascuţit, mai intens. Eric tocmai căuta în minte cuvântul, când Mathias îl rosti.

— Carne.

Stacy ridică faţa spre cer şi adulmecă.

— Friptură.

Mathias clătină din cap.

— Hamburgeri.

— Cotlete de porc, îl contrazise Eric.

Jeff le făcu semn să tacă.

— Nu.

— Nu ce? întrebă Stacy.

— Nu vorbiţi despre asta. O să fie şi mai rău.

Tăcură. „Nu sunt cotlete, îşi zise Eric. Hotdog.“ Planta era încă în el, putea să jure. De data asta cusută acolo, prinsă înăuntru. Dar poate că nu conta. Putea imita sunete şi mirosuri; putea să gândească, să se mişte. Înăuntrul lui sau afară, planta avea să triumfe.

Jeff împărţi portocala în patru porţii egale, câte două feliuţe şi jumătate de fiecare.

— Ar trebui să mâncăm şi coaja, zise el, apoi o împărţi şi pe aceasta.

Îi făcu semn lui Stacy.

— Alege tu prima.

Stacy se ridică şi se apropie de grămăjoarele de mâncare. Se aplecă, măsurând fiecare porţie, cântărind-o din ochi. În cele din urmă, întinse mâna şi luă una.

— Eric? zise Jeff.

Eric întinse mâna.

— Nu-mi pasă. Oricare.

Jeff clătină din cap.

— Arată!

Eric întinse degetul spre o grămadă. Jeff o luă de jos şi i-o aduse. Două felii şi jumătate de portocală şi câteva coji. Dacă ar fi fost cinci, nu le-ar fi revenit decât câte două felii de fiecare. Faptul că absenţa lui Amy putea fi măsurată într-un mod atât de infim, jumătate de felie de portocală, i se părea lui Eric îngrozitor de trist. Băgă în gură o felie şi închise ochii. N-o mestecă, o ţinu doar pe limbă.

— Mathias? zise Jeff.

Eric îl auzi pe neamţ ridicându-se, ducându-se să-şi aleagă porţia. Urmă un moment de linişte - toţi tăcură pentru a savura cât mai mult timp acest meschin mic dejun.

Mirosul se schimbă din nou. „Plăcintă cu mere“, recunoscu aroma Eric. Nu începuse încă să mestece şi, dintr-odată, în mod inexplicabil, se surprinse chinuindu-se să-şi înfrâneze lacrimile. „De unde ştie cum miroase plăcinta cu mere?“ Îi auzi pe ceilalţi mâncând, le auzea plescăiturile umede. Îşi trase şapca pe ochi.

„Şi are şi puţină scorţişoară.”

Eric mestecă, înghiţi, apoi puse pe limbă o bucată de coajă de portocală. Nu plângea; reuşise să se abţină. Dar lacrimile erau încă acolo - le simţea.

„Ba are chiar şi frişcă.“

Mestecă încet coaja subţire de portocală, înghiţi şi luă alta. Vedea în minte crusta plăcintei - uşor arsă pe fund. Şi nu era frişcă, era îngheţată. Îngheţată de vanilie care se topea încet pe farfurie - o farfurie mică, de tablă, cu o cană de cafea neagră alături. Imaginându-şi asta, simţi din nou nevoia să plângă. Trebui să strângă cu putere din ochi, să-şi ţină respiraţia, să aştepte să-i treacă, în vreme ce repeta întruna în minte aceleaşi trei cuvinte: „De unde ştie? De unde ştie? De unde ştie?“

*

* *

— Trebuie să lămurim câteva aspecte, spuse Jeff.

Portocala fusese împărţită, apoi mâncată, cu tot cu coajă. După asta, îşi trecuseră bidonul cu apă de la unul la altul. Le spusese celorlalţi să bea pe săturate. Apa nu mai era principala lui grijă. După ploaia torenţială din ziua precedentă, era sigur că avea să plouă din nou - aproape în fiecare zi. Şi ştia că le-ar fi fost mai bine dacă ar fi putut să elimine măcar unul dintre nenumăratele motive de disconfort. Aşa că-şi mâncară sărăcăciosul mic dejun şi băură apă până-şi umplură burţile.

Mai târziu, puteau încerca să coasă un săculeţ din rămăşiţele tendei albastre de nailon. Poate că ar fi reuşit să adune suficientă apă cât să se poată spăla. Şi asta i-ar mai fi înviorat.

Nu erau sătui, desigur. Cum ar fi putut fi? O portocală împărţită în patru. Jeff încercă să se gândească la un post negru sau la o grevă a foamei. Cât timp puteau rezista? Avea în minte o imagine, o fotografie alb-negru, dintr-un ziar, cu trei tineri care priveau sfidători de pe paturile lor - slabi, vlăguiţi, dar indiscutabil vii, cu ochii arzându-le de viaţă. Făcu eforturi să-şi amintească titlul, povestea care însoţea imaginea. De ce nu reuşea? Voia un număr, voia să ştie cât timp. Săptămâni, cu siguranţă - săptămâni fără nimic altceva în afară de apă.

Cincizeci de zile?

Şaizeci?

Şaptezeci?

În cele din urmă însă, ajunseseră într-un punct în care postul se transformase în foamete şi, în mintea lui Jeff, acest lucru se lega cumva de raţia lor amărâtă de provizii, de prelungirea existenţei lor, indiferent cât de puţin ar fi consumat din ele. Se auto convinsese că, atâta vreme cât mai rămâneau măcar şi câteva firimituri pe care să le poată împărţi între ei, totul avea să fie bine - deţineau controlul. Fiindcă raţionalizau, nu flămânzeau.

Negare. Basme.

Mai erau apoi şi lucruri de care ştia că nu se putea ascunde, lucruri despre care citise de-a lungul anilor, detalii pe care le reţinuse. La un moment dat, spasmele provocate de foame aveau să dispară. Corpurile lor aveau să înceapă să devoreze ţesuturile musculare, să digere acizii graşi din ficat - maşina avea să înceapă să se autoconsume, în lipsa combustibilului. Metabolismul lor avea să se prăbuşească, pulsul să încetinească, presiunea sângelui să scadă. Avea să le fie frig chiar şi la soare, aveau să se simtă inerţi, apatici. Şi toate astea aveau să se petreacă destul de repede. În două săptămâni, cel mult trei. Apoi lucrurile aveau să se înrăutăţească rapid: aritmie, probleme cu ochii, anemie, ulcere - una după alta, una după alta, până când nu-şi mai dădeau seama ce se întâmplă. Nu conta că nu-şi mai amintea dacă fuseseră cincizeci, şaizeci sau şaptezeci de zile - tot ce conta era că la un moment dat exista un colaps. Era o linie undeva, de-a curmezişul potecii lor - un zid, o prăpastie - de care se apropiau din ce în ce mai mult cu fiecare oră care trecea.

După pâine venise carne, după carne - plăcintă cu mere, după plăcintă cu

mere - căpşuni, după căpşuni - ciocolată şi apoi se oprise.

— Ca să nu ne obişnuim cu mirosurile, le spusese Jeff. Ca să ne poată lua prin surprindere de fiecare dată.

Desigur, ar fi putut face totuşi ceva, exista o soluţie care le stătea la dispoziţie, dar Jeff se îndoia că ar fi acceptat-o ceilalţi. „Nedigerabilă", chiar acesta fu cuvântul care-i veni în minte - „Ideea o să le pară nedigerabilă" - şi, în ciuda caracterului său extremist, Jeff văzu umorul situaţiei.

Umor macabru.

„Trebuie să lămurim câteva aspecte." Aşa îşi formulase introducerea, cu aceste cuvinte atât de false, atât de înşelător de banale. Dar cum altfel ar fi putut începe?

Eric stătea încă întins pe spate, cu şapca trasă pe faţă. Nu dădea niciun semn că l-ar fi auzit.

— Eric? zise Jeff. Eşti treaz?

Eric ridică mâna, dădu la o parte şapca şi clătină din cap. Pielea îi era încreţită în jurul rănilor, strânsă de cusături, încă mustind de sânge pe alocuri. Arăta rău - crudă şi dureroasă. Mathias era la stânga lui Jeff, cu bidonul de apă în braţe. Stacy stătea lângă trupul lui Amy.

„Trupul lui Amy."

— Trebuie să-ţi protejezi picioarele de soare, Stacy, zise Jeff, arătându-le cu degetul.

Stacy se uită spre propriile picioare ca şi când nu le-ar fi văzut. Căpătaseră o culoare roz aprins şi erau uşor umflate.

— Şi ia pălăria lui Amy. Şi ochelarii ei de soare.

Stacy se uită la Amy. Avea ochelarii de soare prinşi de gulerul tricoului. Pălăria îi căzuse şi era la câţiva metri distanţă - pătată de noroi, deformată şi încă umedă de la ploaie. Stacy nu se mişcă. Rămase acolo privind, până când Jeff se ridică în picioare. Se duse şi luă de jos pălăria, apoi desprinse cu grijă ochelarii de pe tricoul lui Amy. Îi întinse ambele obiecte lui Stacy. Fata ezită, păru să refuze, apoi întinse încet mâna şi le luă.

Jeff o urmări punându-şi ochelarii şi potrivindu-şi pălăria pe cap. Era mulţumit; părea un semn bun, un prim pas. Se întoarse la locul lui şi se aşeză din nou.

— Unul dintre noi va trebui să se ducă să stea de pază în capul potecii, cât de curând. În caz că grecii…

Mathias se ridică.

— Mă duc eu.

Jeff clătină din cap şi-i făcu semn să se aşeze la loc.

— Imediat. Mai întâi trebuie să…

— N-ar fi bine să… înţelegi…

Stacy arătă spre trupul lui Amy.

„Trupul lui Amy."

Jeff se întoarse spre ea, speriat. Fără să vrea, simţi un ciudat amestec de speranţă şi de uşurare. „O s-o spună ea în locul meu."

— Ce? întrebă.

— Ştii tu…

Arătă din nou.

Jeff aşteptă. Voia s-o spună ea, nu el. De ce trebuia să fie mereu el? O privea, aşteptând ca ea să vorbească, să rostească acele cuvinte.

Dar Stacy îl dezamăgi.

— Cred că… Ştiu şi eu… N-ar trebui s-o îngropăm?

Nu! Nu asta voia să spună. Era imposibil! Era complet pe dinafară. Trebuia s-o spună el; fusese un prost imaginându-şi că ar fi putut exista altă posibilitate. Înclină capul, ca şi când ar fi dat din cap, deşi nu era deloc aşa.

— Păi, tocmai asta e, zise. Într-un fel. Despre asta trebuie să vorbim.

Ceilalţi tăceau. Realiză că nimeni n-avea să-l ajute. El fusese singurul care făcuse saltul. „Nişte laşi", îşi spuse, examinându-le chipurile. Poate că portocala fusese o idee proastă - poate că ar fi trebuit să aştepte, să le vorbească atunci când foamea era în punctul maxim, când în aer încă se mai simţea miros de pâine sau de carne.

Da, de *carne.*

— Cred că stăm bine, începu el. În ceea ce priveşte apa, vreau să spun. Cred că putem conta pe ploaie ca să supravieţuim. Poate că reuşim chiar să coasem un sac mare, din nailon.

Arătă spre marginea luminişului, spre resturile cortului albastru. Ceilalţi priviră în direcţia indicată preţ de câteva clipe, apoi din nou spre el.

„Ca nişte oi", se gândi Jeff. Aştepta cuvintele potrivite, însă acelea nu veneau.

Stacy se foi, se întinse şi-i luă din nou mâna lui Amy, o strânse într-a ei ca şi când ar fi vrut s-o asigure că era acolo.

Desigur, nu existau cuvinte potrivite.

— E vorba de aşteptare, ştiţi asta, zise Jeff. Asta facem aici. Aşteptăm să vină cineva şi să ne găsească - grecii, poate, sau poate cineva trimis de părinţii noştri.

Îi era greu să le susţină privirea şi se simţi ruşinat din cauza asta. Ar fi fost mai bine dacă ar fi reuşit să se uite în ochii unuia dintre ei, dar lucrul ăsta nu i se părea posibil. Privirea i se mută de la propriii genunchi la picioarele arse ale lui Stacy, la rănile cusute de pe piciorul lui Eric, apoi reveni de unde plecase.

— Aşteptăm. Şi supravieţuim în timp ce aşteptăm. Dacă reuşim să menţinem o rezervă de apă, asta ne-ar fi de folos, desigur. Însă se pune şi problema mâncării, nu? Fiindcă nu avem prea multă. Şi nu ştim… Adică, dacă nu vin grecii, dacă trebuie să-i aşteptăm pe părinţii noştri, s-ar putea să fie vorba despre săptămâni. Săptămâni întregi până când cineva să vină să ne scape de aici. Iar mâncarea pe care o avem, chiar dacă o raţionalizăm, tot n-o să ne ajungă mai mult de câteva zile. Dacă am putea să punem capcane, să prindem peşte, să săpăm după rădăcini sau să adunăm bobiţe…

Lăsă fraza neterminată şi ridică din umeri.

— Singurul lucru viu de pe dealul ăsta, în afară de noi, e planta şi, evident, pe-asta nu putem s-o mâncăm. Avem curelele, presupun, şi poate că am reuşi să găsim o metodă să le fierbem. Oamenii au mai făcut chestii de genul ăsta - oameni pierduţi în deşert sau naufragiaţi pe mare. Dar asta n-ar schimba prea multe, nu? Nu, dacă vorbim de săptămâni…

Riscă să arunce o privire rapidă spre feţele lor. Inexpresive, toate trei. Îşi dădea seama că-l ascultau, dar niciunul nu intuia încotro se îndrepta. Încerca să nu-i sperie, să se apropie pe furiş de ceea ce voia să spună, să-i facă oarecum să anticipeze ideea, să-i pregătească pentru ea - dar nu reuşea. Avea nevoie de ajutorul lor pentru asta şi niciunul nu părea să fie capabil să-l înţeleagă.

— Cincizeci, şaizeci, şaptezeci de zile, spuse el. Undeva pe-acolo, nu-mi mai aduc aminte - atât poate rezista un om fără mâncare. Şi înainte de asta, cu mult înainte, lucrurile încep să meargă prost, corpul începe să se deterioreze, se prăbuşeşte. Aşa că, să spunem că vorbim de treizeci de zile, da? Care înseamnă, cât? Vreo patru săptămâni? Şi dacă nu vin grecii, dacă trebuie să-i aşteptăm pe părinţii noştri, cât credeţi c-o să dureze? Realistic vorbind. Mai e o săptămână până ne aşteaptă acasă, poate încă o săptămână până să înceapă să se îngrijoreze de-a binelea, după care trebuie să sune în Cancún, la hotel, la Consulatul american - toate astea merg destul de repede. Dar apoi? Cât o să dureze până o să ajungă la autogară, până ajung la Cobá, până găsesc poteca şi satul maya, până ajung la dealul ăsta nenorocit din mijlocul junglei? Chiar credeţi că ne putem baza pe faptul că toate astea se

vor petrece în cel mult patru săptămâni?

Clătină din cap, răspunzându-şi singur la întrebare. Apoi riscă să arunce din nou o privire la chipurile celorlalţi - dar nu, nu-l înţelegeau. Îi întrista, îi deprima - asta era tot îi speria. Era chiar în faţa lor şi nu vedeau.

Sau poate că nu voiau să vadă.

Arătă spre trupul lui Amy, ţinu braţul întins în faţă, arătând fix, insistent, până când, în cele din urmă, nu mai avură de ales. Trebuiră să se uite, să privească, să-i vadă pielea care începea să se învineţească, ochii care refuzau să se închidă, carnea arsă, cu aspect crud, din jurul gurii şi al nasului.

— Asta - ce s-a întâmplat cu Amy - e groaznic. Un lucru groaznic. Nu avem cum să-l ocolim. Dar acum că s-a întâmplat, eu zic că trebuie să-l înfruntăm, trebuie să acceptăm ce ar putea însemna pentru noi. Fiindcă există o întrebare la care trebuie să răspundă fiecare dintre noi - o întrebare foarte, foarte grea. Şi trebuie să ne folosim imaginaţia pentru asta, pentru că este ceva care va începe să aibă importanţă abia după ce vor trece câteva zile, dar la care va trebui să răspundem acum, în avans.

Le cercetă din nou chipurile.

— Înţelegeţi ce încerc să spun?

Mathias tăcea, expresia îi rămăsese neschimbată. Eric închisese din nou ochii. Stacy încă mai strângea mâna lui Amy; clătină din cap.

Ştia că nu avea să meargă, dar tot simţea că trebuia să ridice problema, că era de datoria lui să facă asta. Se aruncă înainte:

— Mă refer la Amy. Cred că trebuie să găsim un mod de a o conserva.

Ceilalţi căzură pe gânduri. Mathias se foi uşor; părea crispat. „Ştie“, îşi spuse Jeff. Dar nu şi ceilalţi. Eric zăcea întins pe spate. Era posibil să fi adormit. Stacy îşi înălţă gâtul şi-i aruncă o privire întrebătoare.

— Vrei s-o îmbălsămăm?

Jeff hotărî să încerce o altă abordare.

— Dacă ai avea nevoie de un rinichi, dacă ai şti că o să mori fără el şi dacă Amy ar fi murit înainte, nu l-ai lua pe-al ei?

— Rinichiul ei? întrebă Stacy.

Jeff dădu din cap.

— Ce legătură…

Apoi, în mijlocul propoziţiei, înţelese. Jeff văzu când se întâmplă asta, surprinse momentul când pricepu. Fata îşi duse mâna la gură, ca şi cum i-ar fi venit să vomite.

— Nu, Jeff! în niciun caz.

— Ce?

— Spui să…

— Răspunde-mi la întrebare, Stacy. Dacă ai avea nevoie de un rinichi. Dacă…

— Știi bine că nu-i același lucru!

— De ce?

— Pentru că un rinichi ar presupune o operație. Ar fi…

Scutură din cap, exasperată. Vocea i se ridicase, pe măsură ce vorbea.

— Asta… asta e…

Ridică mâinile, dezgustată.

Eric deschise ochii. O privi pe Stacy cu o expresie nedumerită.

— Despre ce vorbim aici?

Stacy arătă spre Jeff.

— Vrea să… să…

Nu părea în stare s-o spună.

— Vorbim despre mâncare, Eric.

Jeff depunea mari eforturi să păstreze un ton calm, care să contrasteze cu isteria din ce în ce mai pronunțată a lui Stacy.

— Discutăm dacă o să murim sau nu de foame aici.

Eric îi analiză cuvintele, dar tot nu reuși să înțeleagă.

— Și ce legătură are asta cu rinichiul lui Amy?

— Niciuna! zise Stacy, aproape țipând. Tocmai asta este!

— L-ai lua pe al ei? întrebă Jeff arătând spre Amy. Dacă ai avea nevoie de un rinichi? Dacă ai ști că mori fără el?

— Cred că da, zise Eric ridicând din umeri. De ce nu?

— Nu vorbește despre rinichi, Eric. Vorbește despre mâncare, înțelegi? Vrea să o mâncăm!

Nu mai avea unde să se ascundă; cuvintele fuseseră rostite. Urmă o tăcere lungă, timp în care se uitară cu toții la trupul lui Amy. Stacy fu cea care vorbi în cele din urmă, întorcându-se spre Jeff.

— Chiar ai putea să faci asta?

— Au mai făcut-o și alții. Naufragiații și…

— Te întreb dacă *tu* ai putea. Dacă tu ai putea s-o mănânci pe *ea*.

Jeff se gândi o clipă.

— Nu știu.

Ăsta era adevărul: nu știa.

Stacy păru îngrozită.

— Nu ştii?

Jeff clătină din cap.

— Cum poţi să spui asta?

— Fiindcă nu ştiu cum e să fii chinuit de foame. Nu ştiu ce alegeri aş face într-o astfel de situaţie. Tot ce ştiu e că, dacă există o posibilitate, dacă e ceva ce hotărâm că putem măcar să concepem, atunci trebuie să luăm anumite măsuri, chiar acum, înainte să fie prea târziu.

— Măsuri?

Jeff dădu din cap.

— Cum ar fi?

— Trebuie să găsim un mod de a conserva carnea.

— *Carnea?*

Jeff oftă. Totul mergea aşa cum anticipase, era un dezastru.

— Ce-ai vrea să spun?

— De ce nu spui *„pe ea"?*

Jeff se simţi cuprins de furie la aceste cuvinte; aşa, dintr-odată, un sentiment de furie îndreptăţită, o senzaţie care-i plăcea. Era liniştitoare; îl făcea să se simtă că făcea ceea ce trebuie.

— Chiar crezi că tot ce-i acolo mai e ea? întrebă el. Crezi că tot ce-i acolo mai are măcar cea mai mică legătură cu Amy? Este un obiect acum, Stacy! O masă de carne. Ceva care nu se mişcă, nu mai are viaţă. Putem fie să utilizăm această resursă în mod raţional, pentru a supravieţui, fie - în mod iraţional, din sentimentalism stupid - putem hotărî să o lăsăm să putrezească, să lăsăm planta să o transforme într-o altă grămadă de oase, ca toate celelalte din jur. Asta e alegerea pe care trebuie s-o facem, în mod conştient. Trebuie să hotărâm ce se va întâmpla cu acest corp. Şi nu vă minţiţi singuri: să închideţi ochii, să hotărâţi să nu vă gândiţi la asta, şi asta e tot o alegere. Înţelegeţi, nu?

Stacy nu-i răspunse. Nu se uita la el.

— Tot ce spun e că, oricare va fi decizia noastră, trebuie să o facem cu ochii deschişi.

Jeff ştia că ar fi trebuit să renunţe, că spusese şi aşa prea multe, că întinsese prea mult coarda, dar ajunsese până aici şi nu se mai putea opri.

— În sensul pur fizic, este doar carne. Carne! Asta e acolo.

Stacy îi aruncă o privire încărcată de scârbă.

— Ce dracu' e cu tine? Eşti măcar supărat? E moartă, Jeff! Înţelegi? *Moartă!*

Făcu un efort extraordinar să se calmeze, să nu ridice vocea ca să o acopere pe a ei, şi reuşi să se stăpânească. Ar fi vrut să întindă mâna, să o atingă, dar ştia că s-ar fi ferit imediat. Ar fi vrut să se calmeze amândoi.

— Sincer, chiar crezi că lui Amy i-ar păsa? Ţie ţi-ar fi păsat dacă ai fi fost în locul ei?

Stacy scutură vehement din cap. Pălăria lui Amy, murdară de noroi, începu să alunece şi Stacy ridică mâna ca să o ţină pe loc.

— Nu-i cinstit aşa.

— De ce?

— Faci ca totul să pară un joc. Parcă ar fi o discuţie abstractă pe care o porţi cu cineva într-un bar. Doar că acum e real. Ăsta e corpul ei. Şi eu n-o să…

— Şi cum vrei să faci? întrebă Eric.

Jeff se întoarse spre el, uşurat să mai audă şi o altă voce implicându-se.

— Să fac ce?

Eric stătea în continuare întins pe spate, cu câteva firicele subţiri de sânge curgându-i din răni. Îşi apăsa întruna abdomenul, pipăia - un alt loc acum.

— Cum ai conserva… ştii tu…

„Carnea", ăsta era cuvântul - nu exista altul dar era evident că Eric nu era în stare să-l pronunţe.

Jeff ridică din umeri.

— I-aş da sare, cred. Aş usca-o.

Stacy se aplecă în faţă, cu gura deschisă, ca şi când i-ar fi venit să vomite.

— Mi se face rău.

Jeff n-o luă în seamă.

— Cred că există o metodă de a săra carnea. Folosind urină. Tai carnea în fâşii şi o înmoi în…

Stacy îşi acoperi urechile şi începu să scuture iar din cap.

— Nu, nu, nu, nu…

— Stacy…

Începu să scandeze:

— Nu te las. Nu te las. Nu te las. Nu te las. Nu te las…

Jeff tăcu. Ce putea face? Stacy repeta întruna cuvintele, scuturând din cap; pălăria îi alunecă şi căzu pe jos. Privind-o, Jeff simţi din nou acea apăsare, acea senzaţie de renunţare. „Nu contează, presupuse el. De ce n-ar fi ăsta un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a muri?" Ridică mâna şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă. Simţi miros de coajă de portocală pe degete. Îi era

atât de foame, încât simţi impulsul să le lingă, dar se stăpâni.

În cele din urmă, Stacy se opri. O vreme nimeni nu avu nimic de spus. Eric îşi pipăia pieptul. Mathias se foia şi bidonul de apă îi clipocea în braţe. Stacy încă-i mai ţinea mâna lui Amy. Jeff privi spre Pablo. Grecul avea ochii deschişi şi se uita la ei ca şi cum, în ciuda faptului că nu înţelegea ce spun, ar fi simţit că discutau despre ceva important. Uitându-se la el, la trupul lui mutilat, nemişcat, Jeff îşi dădu seama că discuţia nu se termina în mod obligatoriu aici, că, aproape sigur, moartea lui Amy nu avea să fie ultima. Îşi alungă din minte acest gând.

Evitau cu toţii să se uite unul la celălalt. Jeff ştia că nimeni altcineva nu avea să vorbească, că va trebui să fie el primul şi ştia că, indiferent ce-ar fi spus, trebuia să aibă grijă să sune ca o ofertă de pace. Îşi linse buzele; erau crăpate de căldură şi umflate.

— Atunci, cred c-ar trebui s-o îngropăm, zise.

*

* *

Nu dură mult până-şi dădură seama că îngroparea lui Amy nu era o posibilitate care putea fi luată în calcul. Numai zăpuşeala din ce în ce mai pronunţată era de-ajuns ca să-i facă să înţeleagă asta. Şi chiar şi dacă treceau peste asta, tot se punea problema lopeţii; singurele „unelte” cu care puteau săpa erau un băţ de cort şi o piatră. Aşa că Jeff scoase un sac de dormit afară din cort şi o închise pe Amy înăuntru.

Acest lucru implică un fel de luptă ciudată. Trupul lui Amy părea să se opună, să nu vrea să se lase înfăşurat în giulgiul improvizat. Membrele ei refuzau să coopereze - se tot răsuceau şi se încurcau. Jeff şi Mathias trebuiră să se lupte, la propriu, cu ea, ajungând amândoi să gâfâie şi să transpire până când reuşiră, în cele din urmă, să o îndese în sac.

Stacy nu făcu niciun gest ca să-i ajute. Îi urmărea, simţindu-se din ce în ce mai rău. Era mahmură, ameţită şi balonată şi simţea o greaţă aproape dureroasă. Iar Amy era moartă. Jeff voise să-i mănânce corpul pentru ca, astfel, ei toţi să supravieţuiască, dar ea îl oprise. Încercă să găsească o senzaţie cât de mică de plăcere în victoria ei, dar nu reuşi.

Îi văzu pe băieţi mişcându-se ciudat, ezitând înainte de a închide sacul de dormit, de parcă ar fi simţit încărcătura simbolică a acestui gest, semnificaţia lui definitivă - precum acea primă lopată de pământ pe care o arunci pe capacul sicriului. Vedea faţa lui Amy prin deschizătură. Începuse deja să se umfle şi căpătase o nuanţă verzuie. Ochii i se deschiseseră din

nou. Ştia că, în trecut, se puneau monede pe ochii morţilor. Sau li se puneau bani în gură, ca să aibă cu ce plăti luntraşul? Nu era prea sigură. Nu acordase niciodată atenţie acestui gen de detalii, deşi întotdeauna ajungea să-şi regrete indiferenţa - era mai rău să ştie puţin decât să nu ştie deloc, avea în permanenţă senzaţia că făcea lucrurile numai pe jumătate, dar niciodată nu putea spune ce anume lipsea. Să pună monede pe ochi i se părea o prostie. N-ar fi căzut oare atunci când sicriul era cărat la mormânt, zgâlţâit, înclinat, apoi coborât în groapă? Cadavrele ar fi rămas pe veci sub greutatea pământului, cu ochii deschişi, cu două monede căzute, inutil, pe scândurile de lemn ale sicriului.

Dar Amy nu avea scriu - şi nici monede. Nu avea cu ce să plătească luntraşul.

„Ar trebui să ţinem un fel de slujbă“, se gândi. Încercă să-şi imagineze ce ar fi trebuit să se întâmple, dar nu-i veni în minte decât imaginea vagă a unui bărbat în picioare, lângă un mormânt deschis, citind din Biblie. Putea vedea grămada de pământ de lângă groapă, lemnul de pin al sicriului din care răşina încă se mai scurgea, pe alocuri. Dar ei nu aveau nimic din toate astea. Nu aveau Biblie, nu aveau mormânt, nu aveau sicriu. Nu aveau decât cadavrul lui Amy şi un sac de dormit care mirosea a mucegai, aşa că nu mai spuse nimic şi îl urmări pe Jeff, care, în cele din urmă, întinse mâna şi trase încet fermoarul, închizând sacul complet.

Eric îşi trase şapca pe faţă. Mathias se aşeză şi închise ochii. Jeff dispăru în cort. Stacy se întrebă dacă se ascundea de ei, dacă voia să fie singur ca să poată să plângă, să cadă în genunchi, să se dea cu capul de pământ, dar la scurt timp tânărul reapăru cu o sticluţă de plastic în mână. Se ghemui chiar în faţa ei, speriind-o; aproape că ţipă şi nu reuşi să se stăpânească decât în ultima clipă.

— Trebuie să te dai cu asta pe picioare, zise el.

Îi întinse sticluţa. Stacy miji ochii, încercând să descifreze ce scria pe etichetă. *Cremă de soare.* Tricoul kaki al lui Jeff era pătat de transpiraţie şi la gât se formase un cerc de sare. Îi simţea mirosul greu de transpiraţie şi asta nu făcu decât să-i accentueze greaţa. Simţea bucăţelele de fruct din stomac, cojile, le simţea parcă în război cu tot corpul ei. Voia ca Jeff să se ridice şi să plece de lângă ea. Dar Jeff nu se mişcă. Rămase ghemuit acolo, privind-o cum îşi stoarce în grabă puţină cremă în palmă, apoi se apleacă şi o întinde pe piciorul drept, atentă să evite baretele subţiri, de piele, ale sandalelor.

— Haide! spuse Jeff. Fă-o cum trebuie!

— Cum trebuie? întrebă ea.

Nu înţelegea despre ce vorbeşte, întreaga ei atenţie era concentrată asupra efortului de a nu vomita. Dacă ar fi vomitat, planta şi-ar fi trimis lujerii şi i-ar fi furat bucăţelele de portocală şi cojile şi ştia că nu ar fi avut cu ce să le înlocuiască.

Jeff îl luă flaconul din mână.

— Scoate-ţi sandalele!

Şi le scoase cu mişcări neîndemânatice şi-l privi masându-i o cantitate mare de cremă în piele.

— Eşti supărat pe mine? îl întrebă.

— Supărat?

Nu se uita la ea, îi privea doar picioarele şi lucrul ăsta o sperie, o făcu să se simtă ca şi cum nu ar fi fost prezentă. Voia să se uite la ea.

— Fiindcă, ştii tu…

Arătă spre sacul de dormit.

— Fiindcă te-am oprit.

Jeff nu-i răspunse imediat. Începu să-i dea cu cremă pe al doilea picior şi o picătură de sudoare îi căzu de pe nas pe tibia ei, făcând-o să tresară. Respiraţia lui Pablo începea din nou să sune rău, revenise la acel hârâit încărcat parcă de apă. Era singurul sunet din luminiş şi trebuia să facă eforturi să nu-l audă. Îl simţi pe Jeff alegându-şi cuvintele.

— N-am vrut decât să fac ceva pentru salvarea noastră, zise el. Atâta tot. Să nu murim aici. Iar mâncarea…

Lăsă propoziţia neterminată, ridicând din umeri.

— La mâncare o să se rezume totul, în cele din urmă. Nu văd cum am putea găsi o soluţie pentru asta.

Puse dopul sticluţei, o aruncă şi-i făcu semn să-şi încalţe sandalele. Stacy îşi privi picioarele. Erau deja arse, stacojii. „O să mă usture la duş“, se gândi şi trebui să-şi înfrâneze lacrimile, atât de sigură fu, dintr-odată, că nu va mai face niciodată vreun duş, nici ea, şi nici ceilalţi, fiindcă nu era vorba numai de Amy. Niciunul nu avea să scape de acolo, niciunul nu avea să mai ajungă acasă.

— Dar tu? întrebă Jeff.

— Eu?

— Eşti supărată?

Stacy auzea un bâzâit de la foame, de la oboseală, de la frică. Nu putea spune exact de la ce anume, ştia doar că oricare dintre ele ar fi putut fi

cauza. Era mult prea epuizată pentru a putea suporta un sentiment atât de puternic precum supărarea. Era de prea multă vreme acolo, trecuse prin prea multe. Clătină din cap.

— Bun, zise Jeff.

Apoi, ca şi când ar fi anunţat un premiu pe care-l câştigase fiindcă dăduse răspunsul corect, adăugă:

— Ce-ar fi să faci tu prima rundă la baza dealului?

Stacy nu voia să facă asta. Dar, chiar în timp ce căuta un motiv ca să refuze, ştia că nu avea de ales. Amy nu mai era şi i se părea că asta ar fi trebuit să schimbe totul. Dar lumea mergea mai departe şi Jeff odată cu ea - se gândea la crema de soare şi la greci, făcea planuri, mereu planuri, fiindcă asta însemna să fii viu.

„Eu sunt vie?“ se întrebă.

Jeff ridică bidonul cu apă şi i-l întinse.

— Hidratează-te mai întâi.

Îi luă bidonul din mână, îi scoase dopul, bău. Îi făcu bine; greaţa îi mai trecu şi reuşi să se ridice în picioare.

Jeff îi întinse apărătoarea de soare.

— Trei ore, zise. Bine? Apoi vine Mathias să te schimbe.

Stacy dădu din cap apoi Jeff se întoarse, concentrându-se asupra următoarei sarcini. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să plece. Aşa că o luă din loc. Îşi simţea picioarele alunecându-i în sandale, din cauza cremei, iar bâzâitul îi răsuna în continuare în cap, când mai tare, când mai încet. „Sunt bine, îşi zise. Pot să fac asta. Sunt vie.“ Şi continuă să-şi repete aceste cuvinte, ca pe-o rugăciune, în timp ce cobora încet dealul. „Sunt vie. Sunt vie. Sunt vie…“

*

* *

Eric stătea întins pe spate, în mijlocul luminişului. Simţea soarele încingându-i trupul - faţa, braţele, picioarele -, destul de fierbinte încât să-l doară puţin. Dar îi provoca şi o anumită plăcere - plăcere nu în ciuda durerii, ci tocmai datorită acesteia, îl ardea soarele şi ce era atât de rău în asta? Era ceva normal; se putea întâmpla oricui - când stăteai la piscină, când trăgeai un pui de somn pe plajă - şi găsea o oarecare linişte în asta. Da, voia să-l ardă soarele, voia să simtă acea usturime neplăcută în speranţa că ar fi reuşit, poate, să-i estompeze celelalte senzaţii, cu mult mai nefireşti, ale trupului - senzaţia că rănile s-ar fi putut sfâşia, s-ar fi putut deschide dacă se

mişca prea brusc, bănuiala (ba nu, certitudinea) că planta încă mai era înăuntrul lui, închisă bine acolo de cusăturile lui Jeff, latentă, dar nu moartă, doar adormită, asemenea unei seminţe care aşteaptă să încolţească. Cu ochii închişi, concentrându-se asupra suprafeţei corpului, asupra pielii arse de soare, reuşise să găsească un refugiu temporar, cu atât mai ademenitor cu cât îl ştia mai fragil, mai inconsistent. Dar ştia că nu putea merge prea departe. Exista un element de echilibru în tot acest proces, un punct pe care trebuia să-l evite. Era epuizat - făcea întruna eforturi să nu cadă era convins că, dacă şi-ar fi permis să se relaxeze cât de puţin, ar fi adormit numaidecât. Dar somnul era duşmanul lui; dacă ar fi adormit, planta l-ar fi atacat.

Se chinui să deschidă ochii, se ridică într-un cot. Jeff şi Mathias îngrijeau cioturile lui Pablo. Folosiră apă din bidon ca să-i spele ţesuturile arse, apoi Jeff puse aţă într-un ac pe care îl steriliză cu un chibrit. În cioturile lui Pablo mai erau încă destul de multe vase de sânge care supurau, formând râuleţe roşii. Jeff se aplecase, pregătindu-se să i le coasă. Eric nu suportă să se uite; se întinse din nou pe spate. Dar mirosul chibritului fu prea mult pentru el, amintindu-i groaznicele evenimente din ziua precedentă - cum Jeff apăsase tigaia încinsă pe carnea grecului, cum mirosul de carne prăjită învăluise tot dealul.

Ar fi trebuit să intre în cort, ştia. Nu era bine să stea în soare. Dar, chiar în timp ce se gândea la asta, închise ochii. Îşi auzi propria voce în minte: „O să fie bine. Jeff e aici. O să se uite el la mine. O să fiu în siguranţă". Cuvintele veniră de la sine; nu-şi amintea să le fi formulat în minte. Parcă ar fi fost şoptite de altcineva.

Eric simţi cum îl ia somnul şi nu se împotrivi.

Când se trezi, observă că se făcuse deja târziu. Soarele începuse să coboare spre apus. Şi erau nori. Acopereau mai mult de jumătate de cer şi avansau spre vest. Nu erau nori obişnuiţi de după-amiază, aşa cum Eric şi ceilalţi văzuseră până atunci - anunţând ploi care începeau dintr-odată şi se sfârşeau la fel de brusc. Nu - asta părea să fie mai degrabă o furtună care se apropia cu viteză. Soarele încă mai strălucea pe cer, dar îşi dădea seama că asta nu avea să mai dureze mult. Nici măcar nu era nevoie să ridice capul: lumina în sine avea o strălucire stranie, rău prevestitoare.

Întoarse capul şi se uită prin luminiş, simţindu-se încă pe jumătate adormit. Stacy se întorsese de la baza dealului. Stătea lângă Pablo şi îl ţinea de mână. Grecul părea să-şi fi pierdut din nou cunoştinţa. Respiraţia lui devenise din ce în ce mai neregulată. Eric o ascultă - inspirările hârâite,

expirările şuierătoare, pauza aceea înspăimântătoare, mult prea lungă, dintre respiraţii. Corpul lui Amy era întins pe pământ în stânga lui, înfăşurat în sacul de dormit bleumarin. Jeff era în celălalt capăt al luminişului, aplecat peste ceva, evident foarte concentrat. Îi trebui o clipă până să-şi dea seama ce era. Jeff cususe un sac mare, ca o găleată, din fâşiile de nailon albastru, pentru a strânge ploaia care se apropia. Acum folosea nişte beţe de aluminiu ca să meşterească un fel de cadru, prinzându-le unul de celălalt, în aşa fel încât marginile sacului să nu se îndoaie atunci când se umplea.

Mathias nu se vedea pe nicăieri. Stătea de pază pe potecă, probabil.

Se ridică în şezut. Îşi simţea trupul amorţit, parcă gol pe dinăuntru, ciudat de rece. Tocmai se apleca să-şi examineze rănile, să pipăie pielea din jurul lor, să caute semne ale plantei care creştea în el - umflături, vânătăi, puncte dureroase -, când Jeff se ridică în picioare, trecu pe lângă el fără niciun cuvânt şi dispăru în cort.

„De ce mi-e atât de frig?“

Îşi dădea seama că temperatura nu scăzuse. Vedea cercurile de transpiraţie de pe tricoul lui Stacy. Ba chiar simţea şi el căldura, dar de la distanţă, ca şi când ar fi fost într-o cameră cu aer condiţionat şi s-ar fi uitat pe fereastră la un peisaj toropit de soare. Nu, nu asta era; parcă trupul lui ar fi fost camera cu aer condiţionat, parcă propria piele ar fi fost fereastra, fierbinte la exterior şi rece pe dinăuntru. Probabil că era un efect al foamei, al oboselii sau al pierderii de sânge; sau poate era chiar planta dinăuntrul lui, poate că ea îi sugea, ca un parazit, întreaga căldură din trup. Nu putea şti cu certitudine. Dar, cu siguranţă, era un semn rău. Simţi nevoia să se întindă din nou şi tocmai se pregătea să facă asta, când Jeff apăru din nou, cu două banane în mână.

Eric îl urmări luând cuţitul de pe jos, ştergându-l de cămaşă în încercarea de a-i curăţa lama, apoi aplecându-se şi tăind fiecare banană pe din două, fără să îndepărteze coaja. Le făcu semn să se apropie.

— Alegeţi! spuse el.

Stacy se aplecă, puse uşor mâna pe pieptul lui Pablo, apoi veni şi se ghemui lângă Jeff, uitându-se la mâncarea pe care acesta i-o oferea. Cojile bananelor erau aproape negre; Eric îşi dădea seama doar privindu-le cât de moi trebuiau să fi fost. Stacy ridică o bucată şi o cuibări în palmă.

— Mâncăm şi coaja? întrebă ea.

Jeff ridică din umeri.

— S-ar putea să fie greu de mestecat. Dar poţi să încerci.

Se întoarse spre Eric, care nu se mişcase.

— Alege o bucată, spuse.

— Dar Mathias? întrebă Eric.

— Mă duc să-l schimb acum. Îi duc eu porţia.

Eric avea senzaţia c-o să înceapă să tremure. Nu avea curaj să se ridice. Nu era doar din cauza rănilor, pe care le simţea atât de vulnerabile, gata în orice clipă să se redeschidă; se temea că picioarele n-o să-l mai ţină. Întinse mâna.

— Aruncă-mi o bucată.

— Care?

— Aia!

Arătă spre cea care era mai aproape de el. Jeff i-o aruncă; banana ateriză în poala lui Eric.

Mâncară în tăcere. Banana era mult prea coaptă: după gust, probabil că începuse deja să fermenteze - avea un fel de dulceaţă înţepătoare şi, cu toată foamea, Eric o înghiţi cu greu. Mâncă repede, mai întâi fructul, apoi coaja. Îi fu imposibil să mestece coaja prea mult; avea multe fibre. Mestecă şi mestecă până când începu să-l doară maxilarul, apoi se forţă să înghită cocoloşul format. Jeff terminase deja, dar Stacy îşi savura pe îndelete porţia; încă mai ciugulea bucăţica de fruct, păstrând coaja pe genunchi.

Jeff se uită în sus şi examină norii care se adunau pe cer, împresurând soarele.

— Am scos o bucată de săpun în caz că începe să plouă înainte să mă întorc eu.

Arătă spre sacul albastru. O bucată de săpun era alături, pe jos. Cutia de scule, de plastic, era şi ea acolo. Jeff îi acoperise spărtura de pe fund cu bandă adezivă.

— Spălaţi-vă, apoi intraţi în…

Se opri la mijlocul propoziţiei şi se întoarse spre cort cu o expresie speriată.

Eric şi Stacy îi urmăriră privirea. Se auzea un foşnet: sacul de dormit se mişca. Nu - *Amy* se mişca, lovea cu picioarele în sac, se zbătea, încerca să iasă. Preţ de câteva clipe, priviră nemişcaţi, nevenindu-le să creadă ce vedeau. Apoi alergară cu toţii la sac, toţi trei, chiar şi Eric, uitând de răni, de slăbiciune şi de oboseală, uitând de toate, şocat, uimit, plin de speranţă. O parte din el ştia deja ce o să găsească chiar în timp ce-i privea pe Jeff şi pe Stacy ghemuindu-se lângă sac, dar refuză să accepte ideea, aşteptă să audă sunetul fermoarului, să o vadă pe Amy ridicându-se năucită, trăgând aer în

piept, ameţită. „O greşeală, totul a fost o greşeală."

Auzea vocea lui Amy strigând dinăuntrul sacului, înfundată, cuprinsă de panică:

— Jeff… Jeff…

— Suntem aici, scumpo! strigă Stacy. Suntem aici.

Se chinuia să găsească fermoarul. Jeff îl găsi înaintea ei, îl deschise dintr-o mişcare şi o masă imensă de lujeri se revărsă dinăuntru, rostogolindu-se pe pământ. Aveau florile de culoare roz-deschis. Eric le privi deschizându-se şi închizându-se, strigând:

— *Jeff… Jeff… Jeff…*

Masa de tentacule zvâcnea spasmodic, sucindu-se şi răsucindu-se. În mijlocul lor erau oasele lui Amy, curăţate de carne. Eric îi zări craniul, pelvisul, ceva ce presupuse că trebuia să fi fost femurul - toate amestecate, grămadă. Apoi Stacy ţipă şi se dădu înapoi, clătinând din cap. Se apropie de ea şi fata-şi încleştă braţele în jurul lui, strângându-l atât de tare, încât îl făcu să-şi amintească din nou de răni şi de cât de uşor ar fi fost să sângereze din nou.

Planta încetă să mai strige numele lui Jeff. Urmară poate trei secunde de tăcere, după care începu să râdă: un chicot răguşit, batjocoritor.

Jeff rămase lângă sac, privind uluit. Stacy îşi îngropă faţa în pieptul lui Eric. Plângea.

— Şşşt! spuse Eric. Şşşt!

Îi mângâie părul, simţindu-se ciudat de distant. Se gândi la felul în care oamenii descriu uneori accidentele pe care le-au suferit, acea senzaţie de plutire deasupra întregii scene, senzaţie ce însoţea cel mai adesea un dezastru, şi trebui să facă eforturi ca să revină la realitate. Simţea părul lui Stacy unsuros la atingere; încercă să se concentreze asupra acestui amănunt, sperând că senzaţia avea să-i distragă atenţia, dar, chiar în timp ce făcea asta, privirea îi alunecă din nou la sacul de dormit, la maldărul de lujeri - încă zvârcolindu-se, încă râzând - şi la oasele prinse în mijlocul lor.

„Amy."

Stacy plângea, în hohote nestăpânite, agăţându-se de el. Unghiile ei îi intrau în spate.

— Şşşt, repeta el întruna. Şşşt!

Jeff nu se mişcase.

Eric o simţea înăuntrul pieptului - planta -, o simţea pătrunzând tot mai adânc, dar până şi această senzaţie i se părea ciudat de îndepărtată, ca şi

când nu ar fi avut legătură cu el. Îşi spusese că din cauza şocului se întâmpla aşa. Probabil că era în stare de şoc. Şi poate că ăsta era un lucru bun; poate că psihicul lui îl proteja, închizându-se atunci când îşi dădea seama că lucrurile merseseră prea departe.

— Vreau acasă, gemu Stacy. Vreau acasă!

O mângâia în continuare.

— Şşşt… Şşşt…

Planta mâncase carnea lui Amy în jumătate de zi. De ce să nu presupună că i-ar fi putut face ceva asemănător şi lui? Nu trebuia decât să ajungă până la inimă, şi apoi? I-ar fi strâns-o oare treptat, în timp ce încă mai bătea? La acest gând, Eric deveni conştient de propriul puls, de faptul - banal şi profund în acelaşi timp - că avea să se oprească într-o bună zi, fie că se întâmpla aici sau în altă parte, şi că, atunci când avea să se întâmple asta, însăşi existenţa lui avea să înceteze. Bătăile care-i răsunau surd în cap erau finite, aveau o limită, şi fiecare contractare a inimii îl aducea mai aproape de sfârşit. Se gândea, într-un mod total iraţional, că, dacă ar fi reuşit să-şi încetinească pulsul, ar fi putut să trăiască mai mult, să prelungească perioada de bătăi de inimă alocate - să adauge o zi, poate două, sau poate chiar o săptămână. Tocmai se gândea la lipsa de logică a acestei teorii, când planta amuţi. Câteva clipe, în luminiş nu se mai auzi decât hârâitul respiraţiei lui Pablo, care se oprea şi începea, se oprea şi începea. După care, mai întâi încet, apoi crescând rapid în volum, auzi sunetul cuiva care se îneca.

Era Amy, Eric ştia. Vomita.

Jeff se întoarse cu spatele la sac, la lujerii încolăciţi, la grămada de oase. Avea o expresie încordată, nemişcată. Eric îşi dădea seama că făcea mari eforturi să nu plângă. Ar fi vrut să-i spună ceva, să-i aline suferinţa, dar Jeff se mişca prea repede şi mintea lui Eric nu era suficient de agilă. Nu reuşi să găsească vorbele potrivite. Îl privi pe Jeff aplecându-se, luând bucata de banană care mai rămăsese, apoi ridicându-se şi începând să coboare dealul. Tocmai ieşea din luminiş când vocea lui Amy se auzi din nou, foarte încet, printre horcăituri:

— *Ajută-mă!*

Jeff se opri şi se întoarse spre Eric.

— *Ajută-mă, Jeff!*

Jeff scutură din cap. Dintr-odată, părea neajutorat, înspăimântător de tânăr, doar un băiat care se chinuia să nu plângă.

— Nu am ştiut, zise. Vă jur. Era prea întuneric. N-am putut s-o văd.

Nu aşteptă ca Eric să-i răspundă. Se răsuci pe călcâie şi dispăru repede.

Eric se uită după el - Stacy îl strângea în continuare în braţe, plângând, în timp ce vocea lui Amy se auzea din ce în ce mai încet, urmărindu-l pe Jeff care cobora dealul:

— *Ajută-mă, Jeff... Ajută-mă... Ajută-mă...*

*

* *

Jeff nu coborâse mai mult de o sută de metri când planta tăcu. Crezuse că asta o să-i aducă o oarecare uşurare, dar nu fu aşa. Tăcerea era mai rea, felul în care vocea se oprise atât de abrupt, sentimentul inexplicabil de singurătate care-l cuprinse. Era sunetul morţii lui Amy - asta auzea Jeff -, vocea ei întreruptă în mijlocul strigătului. Simţi lacrimile şi ştiu că erau prea puternice de această dată, că nu avea de ales, că trebuia să cedeze. Se ghemui în mijlocul potecii, îşi cuprinse genunchii cu braţele şi-şi îngropă faţa între ele.

Era absurd, dar nu voia ca planta să-şi dea seama că plângea. Simţea dorinţa de a se ascunde, ca şi când s-ar fi temut că planta s-ar fi putut bucura de suferinţa lui. Plânse, dar nu în hohote, înăbuşindu-şi suspinele. Îşi ţinu tot timpul capul între genunchi. Când reuşi să se calmeze, se ridică în picioare şi se şterse cu mâneca de la cămaşă. Picioarele îi tremurau, simţea o senzaţie de gol în piept, dar îşi dădea seama că se simţea mai puternic după ce plânsese, şi mai calm. Era încă sfâşiat de durere - cum ar fi putut să nu fie? -, chinuit de sentimente de vină, totuşi, mai stăpân pe sine.

Începu iar să coboare dealul.

Deasupra lui, spre vest, norii continuau să se adune, negri, rău prevestitori. Se apropia o furtună - una puternică, se părea. Jeff presupuse că mai aveau o oră, poate două, până ajungea la ei. „Trebuie să intrăm cu toţii în cort“, îşi spuse, şi gândul ăsta - gândul că vor sta toţi patru înghesuiţi într-un spaţiu închis, aşteptând să treacă timpul - îi provocă o stare de neliniște. Şi se mai punea şi problema lui Pablo. Doar nu-l puteau lăsa în ploaie! Căuta în zadar o rezolvare la această problemă. Îşi imagină targa târâtă înăuntru, lângă ei, cu vântul biciuind pereţii de nailon, cu apa picurând de deasupra, totul învăluit în acea duhoare oribilă pe care o emana trupul grecului, şi îşi dădu numaidecât seama că aşa ceva nu era posibil. Dar nu avea altă soluţie. „Poate că n-o să plouă“, îşi spuse, ştiind chiar în timp ce gândea aceste cuvinte că se purta ca un copil, la fel ca toţi ceilalţi, sperând în mod pasiv că

problema care i se părea prea oribilă pentru a se putea gândi la ea o să treacă de la sine, dacă aştepta suficient de mult timp.

Mathias stătea cu picioarele încrucişate la baza dealului, cu faţa spre copacii de la marginea junglei. Nu-l auzi apropiindu-se sau, chiar dacă-l auzise, nu se obosi să se întoarcă. Se aşeză lângă el şi-i întinse jumătatea de banană.

— Prânzul, zise.

Mathias luă fructul fără niciun cuvânt. Jeff îl urmări cum începe să mănânce. Era vineri; Mathias şi Henrich ar fi trebuit să se întoarcă în Germania. Jeff şi ceilalţi le-ar fi dat adresele lor de e-mail, numerele de telefon; şi-ar fi promis vag, dar sincer, să se viziteze. S-ar fi îmbrăţişat în holul hotelului; Amy le-ar fi făcut o poză. Apoi ar fi rămas toţi patru la fereastra cea mare, făcând cu mâna în timp ce microbuzul se îndepărta, ducându-i pe cei doi fraţi la aeroport.

Jeff îşi şterse din nou faţa cu mâneca, temându-se să nu fi rămas vreo urmă de lacrimi, dâre imprimate în mizeria de pe obraji. Părea evident că Mathias nu auzise planta şi Jeff fu surprins de uşurarea pe care o găsi în acest amănunt. Nu voia ca neamţul să ştie, îşi dădu seama, îi era teamă să nu-l judece.

„M-a strigat. M-a strigat pe nume."

Mayaşii întindeau o prelată de plastic chiar pe lângă copaci - ca să se adăpostească de furtuna care venea. Patru oameni se ocupau de treaba asta - trei bărbaţi şi o femeie. Ceilalţi stăteau lângă focul de tabără, care încă mai ardea mocnit, cu faţa spre Jeff şi spre Mathias, cu arcurile pe genunchi. Unul dintre ei îşi tot sufla nasul într-un batic murdar, după care îl ridica în faţa ochilor şi îl examina cu atenţie. Jeff se aplecă în faţă şi privi la dreapta şi la stânga coridorului de pământ curăţat, dar nu-l putu vedea nicăieri pe şeful lor, pe bărbatul chel cu pistolul la brâu. „Probabil că sunt organizaţi în ture", presupuse Jeff - unii păzeau dealul, în vreme ce alţii rămâneau în sat şi se ocupau de câmp.

— Ai zice că ar fi fost o idee bună dacă ne-ar fi omorât pe loc, spuse Jeff.

Mathias se opri din mâncat şi se întoarse spre el.

— Paza cere mult efort. De ce nu ne-au omorât de la bun început, ca să termine mai repede?

— Poate consideră că e un păcat, zise Mathias.

— Dar tot ne omoară ţinându-ne aici, nu? Şi, dacă am încerca să plecăm, ne-ar împuşca fără nicio ezitare.

— Da, dar ar fi autoapărare, nu crezi? Din punctul lor de vedere. Nu crimă.

„Crimă“, îşi spuse Jeff. Asta se întâmpla aici? Amy fusese ucisă? Şi dacă da, de cine? De mayaşi? De plantă? De el?

— De cât timp crezi că durează? întrebă el.

— Ce anume?

Jeff arătă înjur, spre deal, spre pământul curăţat.

— Planta. De unde crezi că a venit?

Mathias începu să mestece coaja de banană, încruntându-se uşor, gândindu-se. Jeff aşteptă. Trei păsări mari şi negre zburau de colo, colo deasupra prelatei mayaşilor. „Ciori“, ghici Jeff. Păsări care se hrăneau cu hoituri, atrase de mirosul lui Pablo sau al lui Amy, dar care ştiau că nu era o idee bună să se aventureze mai departe. Mathias înghiţi şi se şterse la gură.

— Din mină, probabil, spuse el. Nu crezi? Probabil că cineva a scos-o de sub pământ.

— Dar cum au izolat-o? Când au avut timp să încercuiască dealul? Au tăiat copacii, au arat pământul, au presărat sare. Gândeşte-te cât trebuie să fi durat toate astea.

Clătină din cap: nu părea posibil.

— Poate că te înşeli în privinţa lor, spuse Mathias. Poate că nu au pus planta în carantină. Poate că ştiu cum s-o omoare, dar aleg să n-o facă.

— De ce?

— Poate că s-ar întoarce din nou. Şi, în felul ăsta, o ţin la distanţă. Un fel de armistiţiu pe care-l aplică reciproc.

— Dar, dacă nu-i vorba despre carantină, de ce nu ne lasă să plecăm?

— Poate că e un fel de tabu al lor, transmis din generaţie în generaţie, un fel de a se asigura că planta nu-şi depăşeşte niciodată limitele. Apoi, când vin alţii, din afară, aplică pur şi simplu regula asta.

Jeff căzu pe gânduri, uitându-se la mayaşi.

— Sau ar putea fi o chestie religioasă, nu? Consideră dealul un loc sacru. Odată ce-ai păşit pe el, nu poţi să mai pleci. Poate că e un fel de sacrificiu.

— Dar dacă…

— Astea-s doar presupuneri, Jeff, spuse Mathias.

Părea obosit şi puţin nerăbdător.

— Doar vorbe. Nu are rost să ne pierdem vremea cu ele.

Rămaseră alături o vreme, privind ciorile sărind din cracă-n cracă. Vântul se înteţise, furtuna părea gata să se dezlănţuie. Mayaşii îşi mutau lucrurile lângă copaci, la adăpostul prelatei. Mathias avea dreptate, desigur. N-avea

niciun rost să se piardă în teorii. Planta era acolo, iar ei de asemenea, în vreme ce mayaşii erau de partea cealaltă. Şi dincolo de mayaşi, departe, foarte departe, se întindea restul lumii. Asta era tot ce conta.

— Dar arheologii? întrebă Jeff.

— Ce-i cu ei?

— Toţi oamenii ăştia! De ce n-a venit nimeni să-i caute?

— Poate că-i încă prea devreme. Nu ştim de câtă vreme lipsesc. Dacă trebuiau să rămână aici toată vara, să zicem, crezi că ar fi început cineva să-şi facă griji de pe acum?

— Dar crezi că o să vină cineva? În cele din urmă, dacă putem să supravieţuim destul timp?

Mathias ridică din umeri.

— Câte movile crezi că sunt? Treizeci? Patruzeci? Prea mulţi oameni au murit aici pentru ca să putem dispărea cu toţii, aşa, pur şi simplu. Mai devreme sau mai târziu cineva o să găsească locul ăsta. Nu ştiu când. Dar mai devreme sau mai târziu.

— Şi crezi că putem rezista atâta timp?

Mathias îşi şterse mâinile de blugi, apoi şi le privi. Palmele îi erau stacojii, arse de seva plantei; vârfurile degetelor îi erau crăpate şi sângerau. Clătină din cap.

— Nu fără mâncare.

Din reflex, Jeff începu să inventarieze proviziile pe care le mai aveau. Covrigeii, alunele. Cele două batoane de proteine, stafidele, pumnul de sărăţele. O cutie de cola, două sticle de ice tea. Toate astea împărţite la patru persoane - la cinci, dacă Pablo îşi revenea într-atât cât să poată mânca. Şi trebuia să le ajungă… cât timp? Şase săptămâni?

Una dintre ciori ateriză în luminiş şi începu să se apropie cu băgare de seamă de cei doi bărbaţi care stăteau în jurul focului. Bărbatul cu baticul flutură bucata de pânză spre pasăre, iar cioara zbură înapoi în copaci, croncănind. Jeff se uită după ea.

— Am putea vâna una dintre păsările astea, zise. Luăm un băţ de cort, prindem cuţitul de el, cu bandă adezivă, apoi folosim funia de la puţ şi o legăm de capătul băţului, ca pe un harpon. În felul ăsta, putem s-o aruncăm în copaci, apoi s-o tragem înapoi. N-ar trebui decât să găsim un mod de a face un cârlig din cuţit, ca să…

— Nu ne-ar lăsa să ne apropiem suficient de mult.

Era adevărat. Jeff îşi dădu seama imediat; simţi totuşi un fulger scurt de

furie, ca şi când lui Mathias i-ar fi plăcut să-l contrazică.

— Dar dacă am încerca să curăţăm dealul? Să începem să tăiem planta. Să o smulgem din rădăcini. Dacă am munci toţi…

— E peste tot, Jeff. Şi creşte atât de repede! Cum am putea să…

— Încerc doar să găsesc o soluţie, zise Jeff.

Îşi dădea seama cât de iritată îi era vocea şi era supărat pe sine însuşi pentru asta.

Mathias nu păru să observe.

— Poate că nu există nicio soluţie, spuse el. Poate că tot ce putem face este să sperăm şi să rezistăm cât mai mult posibil. Mâncarea o să se termine. Corpurile noastre o să cedeze. Iar planta o să facă ce ştie ea să facă.

Jeff examină chipul lui Mathias. La fel ca şi ceilalţi, arăta şocant de epuizat. Pielea de pe nas şi de pe frunte începuse să i se cojească; un fel de pastă cu aspect gumos i se formase în colţurile gurii. Avea cearcăne. Dar, dincolo de această degradare, părea să fi rămas un fel de rezervor de forţă pe care nimeni altcineva, nici măcar Jeff, nu părea să-l posede. Părea mai calm decât ei, surprinzător de liniştit, şi Jeff realiză dintr-o dată cât de puţine ştia despre neamţ. Crescuse în München. Îşi făcuse tatuajul în timpul unui scurt stagiu militar. Mergea la facultate ca să devină inginer. Şi asta era tot. Mathias era de fel foarte tăcut, foarte retras. Lui Jeff îi era uşor să se convingă singur că ştia la ce se gândeşte. Dar acum, când avea pentru prima dată o discuţie atât de lungă cu el, simţea că neamţul se schimbă de la o clipă la alta, chiar sub ochii lui - se dezvăluia -, şi se dovedea a fi cu mult mai puternic decât şi-ar fi imaginat: mai stăpân pe sine, mai matur. Jeff se simţea mic pe lângă el, ca un copil.

— Aveţi expresia asta în engleză, nu? O găină fără cap?

Mathias folosi două degete ca să mimeze pe cineva alergând în cerc.

Jeff dădu din cap.

— Toţi suntem din ce în ce mai slabi şi situaţia o să se înrăutăţească. Aşa că nu-ţi irosi energia pe ceva ce nu este absolut necesar. Nu merge când poţi sta jos. Şi nu sta jos când poţi să te întinzi. Înţelegi?

Băiatul mayaş apăruse din nou în timp ce vorbeau - cel micuţ. Stătea lângă focul de tabără şi-şi exersa jongleriile. Mayaşii râdeau de el, oferindu-i, după cum se părea, sfaturi şi comentarii.

Mathias arătă cu capul spre ei.

— În ghidul tău scria ceva despre ăştia?

Jeff îşi imagină paginile lucioase. Aproape că le simţea şi mirosul, senzaţia

rece, suprafaţa netedă. Citise multe în ghid despre trecutul mayaşilor - despre piramidele, drumurile şi calendarele lor astrologice -, dar nu-şi amintea să fi găsit şi ceva scris despre prezent.

— Nu prea multe, zise. Era ceva despre un mit de-al lor, un mit al creaţiei. Asta-i tot ce-mi amintesc.

— Crearea lumii?

Jeff clătină din cap.

— Crearea omului.

— Povesteşte-mi.

Jeff stătu pe gânduri câteva secunde ca să-şi amintească, să ordoneze detaliile.

— Au fost câteva începuturi greşite. Zeii au încercat mai întâi să folosească lut; oamenii pe care i-au făcut vorbeau, însă fără noimă - nu-şi puteau întoarce capul şi se topeau în ploaie. Aşa că zeii au încercat să folosească lemn. Dar oamenii din lemn nu erau buni - aveau capetele seci, nu ascultau de zei. Aşa că lumea înconjurătoare i-a atacat. Pietrele din vetre le-au sărit în faţă, vasele în care găteau i-au bătut, iar cuţitele i-au înjunghiat. Câţiva dintre oamenii de lemn au fugit în pădure şi au devenit maimuţe, iar ceilalţi au fost ucişi.

— Apoi?

— Zeii au folosit porumb - porumb alb şi porumb galben. Şi apă. Şi din asta au făcut patru oameni, care erau perfecţi. Prea perfecţi, de fapt, şi zeii au început să se teamă. Se temeau că aceste creaturi ştiau prea multe, că nu vor mai avea nevoie de zei, aşa că au suflat peste ei şi le-au întunecat minţile. Porumbul şi apa s-au amestecat şi aşa au apărut primii oameni.

Se auziră nişte tunete, surprinzător de aproape. Jeff şi Mathias priviră amândoi cerul. Norii erau pe punctul de a acoperi soarele, avea să se întâmple foarte curând.

— N-am văzut nicio maimuţă, spuse Mathias. Când am venit aici, prin junglă.

Lucrul ăsta părea să-l întristeze.

— Mi-ar fi plăcut asta, ţie nu? Să vedem nişte maimuţe?

Vocea lui avea un ton atât de resemnat, ca şi cum ar fi privit în urmă spre ceva ce devenise între timp imposibil de atins, încât Jeff se enervă. Vorbi fără să gândească, speriindu-se chiar şi pe sine.

— Eu nu vreau să mor aici.

Mathias schiţă un zâmbet vag.

— Eu nu vreau să mor niciunde.

Unul dintre mayaşii de lângă foc începu să aplaude. Băiatul jongla, pietrele se arcuiau fluid deasupra capului lui; avea o expresie uimită, ca şi cum nici el n-ar fi ştiut prea sigur cum reuşea să facă ce făcea. Când scăpă în cele din urmă o piatră, bărbaţii aclamară, bătându-l pe spate. Băiatul rânji, arătându-şi dinţii.

— Dar cred că tot o să mor până la urmă, indiferent ce vreau, nu? zise Mathias.

Era o întrebare în capul lui Jeff, un singur cuvânt - „Aici?“ dar nu-l rosti. Se temea de ce i-ar fi putut răspunde Mathias, se temea, ştia, de potenţiala indiferenţă a neamţului în legătură cu această posibilitate, se temea să-l vadă ridicând nepăsător din umeri. „Pablo o să moară primul”, presupuse Jeff. Apoi Eric. Stacy avea probabil să-i urmeze, deşi nu era neapărat aşa. Lucrurile astea erau greu de ghicit. În cele din urmă însă, dacă Mathias avea dreptate, toţi aveau să se transforme în nişte movile acoperite de lujeri. Încercă să-şi imagineze ce avea să rămână din el - fermoarul şi ţintele de la blugi, tălpile de cauciuc ale tenişilor, ceasul. Şi cămaşa asta pe care o scosese dintr-un rucsac, acest material kaki, sintetic, despre care presupunea că trebuia să fi fost un fel de poliester - avea să rămână atârnat peste cutia lui toracică goală. Din cine ştie ce motiv, această ultimă imagine fu cea care-l tulbură cel mai mult, ideea de a muri în hainele unui străin, gândul că, atunci când cineva avea să-l descopere - şi Mathias spusese că asta avea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu ar fi presupus că fusese cămaşa lui.

— Eşti creştin? îl întrebă.

Mathias păru amuzat de această întrebare. Schiţă din nou zâmbetul lui reţinut.

— Am fost botezat creştin.

— Dar eşti credincios?

Neamţul scutură din cap, fără ezitare.

— Atunci, ce înseamnă moartea pentru tine?

— Nimic. Sfârşitul.

Mathias îşi înălţă capul şi se uită la Jeff.

— Tu eşti credincios?

— Nu ştiu, zise Jeff. Pare stupid, însă nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta. Nu în profunzime.

Era adevărat. Jeff fusese crescut în religia protestantă, însă fără prea multă tevatură. Fusese doar o îndatorire în plus a copilăriei lui, asemenea celei de

a tunde iarba de pe peluză sau de a merge la lecţiile de pian. După ce plecase la facultate, nu se mai dusese la biserică. Era tânăr, sănătos, avea toată viaţa înainte; nu avusese niciun motiv să se gândească la moarte.

Mathias râse uşor şi clătină din cap.

— Bietul Jeff.

— Poftim?

— Întotdeauna îţi doreşti cu atâta disperare să fii pregătit.

Întinse mâna şi-l bătu pe genunchi.

— O să fie ce-o să fie, nu? Nimic, ceva… în cele din urmă n-o să mai conteze ce credem noi.

Cu aceste cuvinte Mathias se ridică în picioare şi întinse mâinile deasupra capului. Se pregătea să plece, şi Jeff simţi o oarecare panică în faţa acestei perspective. Nu ar fi putut să spună cu exactitate de ce, dar se temea să rămână singur în acel loc. Era o premoniţie, deşi nu crezuse niciodată în aşa ceva. Din cine ştie ce motiv, îi reînvie în minte momentul în care trăgea lujerii din gura lui Amy, umezeala lor, mirosul de fiere şi de tequila, felul în care lujerii i se agăţaseră de faţă, cum se împotriviseră, învârtindu-se şi răsucindu-se în timp ce-i rupea. Tresări.

— Unde locuieşti? îl întrebă pe Mathias.

Neamţul îl privi fără să înţeleagă.

— În Germania, zise Jeff. Ai o casă?

Mathias clătină din cap.

— Un apartament.

— Şi cum e?

— Nu-i nimic special. E mic. Un dormitor, o cameră de zi, o bucătărie, la etajul unu, la stradă. E o brutărie la parter. Vara e mult prea cald din cauza cuptoarelor.

— Şi simţi miros de pâine?

— Da. În fiecare dimineaţă când mă trezesc. Părea că asta era tot ce avea de gând să spună, însă continuă: Am un motan. Îl cheamă Katschen; înseamnă pisoi. Fata brutarului are grijă de el cât sunt plecat. Îi dă de mâncare, îi curăţă cutiuţa. Şi îmi udă plantele. Am o fereastră mare la dormitor - cum spuneţi voi? Un bovindou?

Jeff dădu din cap.

— E plin de plante. Chestie care acum mi se pare chiar amuzantă. În fiecare noapte, dorm într-o cameră plină de plante. Mă relaxează.

Râse. La fel şi Jeff. Apoi norii acoperiră cerul. Brusc, lumina se schimbă,

deveni întunecată, ca de toamnă. Se porni o rafală de vânt şi amândoi duseră mâinile la cap, să-şi ţină pălăriile. Când se potoli, Mathias spuse:

— Eu cred că plec acum.

Jeff dădu din cap şi asta fu tot; nu mai era nimic de spus. Îl urmări pe Mathias urcând poteca.

Se simţea miros de mâncare în aer. La început, Jeff crezu că era din nou planta, care-i pregătea cine ştie ce nouă tortură. Dar când se întoarse spre luminiş văzu că femeia pusese ceaunul mare pe trepiedul de pe foc şi amesteca în el. „Capră", ghici Jeff, adulmecând aerul. Mâncau mai devreme decât în zilele trecute, poate în speranţa de a termina masa înainte să vină furtuna.

Dincolo de aroma mâncării şi a focului de tabără, îşi simţea propriul miros. Miros de transpiraţie, cu un iz scârbos - duhoarea lui Pablo care părea să se fi lipit de el, mirosul de urină şi de rahat, de carne putrezită. Se gândi la bucata de săpun din luminiş, de lângă cort, pregătită pentru sosirea ploii. Încercă să-şi imagineze cum ar fi fost să se săpunească, să se cureţe, să se clătească, dar nu reuşi să creadă că toate astea ar fi putut avea vreun efect, nu-şi putea imagina că va scăpa vreodată de această murdărie. Fiindcă nu era doar o senzaţie fizică. Nu. Părea să fie ceva mult mai adânc, mai profund, de parcă ar fi duhnit nu doar a transpiraţie, a urină şi a rahat, dar şi a eşec. Chiar crezuse că îi putea ţine în viaţă aici. Se crezuse mai deştept şi mai disciplinat decât ceilalţi şi-şi imaginase că aceste calităţi erau suficiente pentru a-i salva. Dar fusese un prost, acum îşi dădea seama. Fusese un prost când îi tăiase picioarele lui Pablo. Nu reuşise decât să-i prelungească suferinţa. Şi fusese un prost - mai mult decât un prost, un imbecil de-a dreptul - când stătuse bosumflat, făcând pe supăratul, în vreme ce, la doar câţiva metri de el, Amy se sufocase şi murise. Chiar dacă, prin cine ştie ce minune, ar fi reuşit să mai scape cu viaţă din locul ăsta, nu vedea cum ar fi putut supravieţui acestei amintiri.

Timpul trecea. Mayaşii îşi terminară masa; femeia folosi câteva frunze ca să cureţe vasele. Bărbaţii stăteau cu arcurile pe genunchi, uitându-se la el. Băiatul se plictisise să mai jongleze. Se retrăsese lângă copaci, se întinsese sub prelată. Ciorile continuau să zboare fără astâmpăr de pe o cracă pe alta, croncănind neîncetat. Cerul era tot mai întunecat; copacii începură să se legene în bătaia vântului. La fiecare rafală, prelata scotea un sunet puternic, ca şi când cineva ar fi tras cu puşca.

Apoi, în sfârşit, tocmai când ziua aluneca în amurg, începu ploaia.

*

* *

Stacy era în cort, împreună cu Eric.

Îşi pierduse cumpătul o vreme, acolo, în luminiş, lângă sacul de dormit, când planta i se încolăcise printre picioare, râzând, începuse să plângă, se agăţase de Eric şi nu fusese în stare să-şi mai oprească lacrimile. Mult timp după ce Jeff coborâse la baza dealului, după ce planta tăcuse, chiar şi după ce Mathias se întorsese, continuase să plângă. Dar Eric o strângea mereu în braţe, o mângâia, îi spunea: „Şşşt… Şşşt…“ şi, în cele din urmă, din oboseală, dacă nu din alt motiv, simţise că începe să se mai liniştească.

— Trebuie să mă întind, şoptise.

Şi aşa ajunseseră din nou în cort. Eric îi deschisese fermoarul tendei şi intrase după ea. Când se băgase în singurul sac de dormit care mai rămăsese, Eric făcuse la fel, strecurându-se în spatele ei. După lacrimi urmă un sentiment de apăsare, de greutate, senzaţia că nu mai era în stare să continue. „O să treacă şi asta“, îşi spuse şi încercă să creadă că aşa va fi. Îşi aminti cum stătuse la baza dealului în acea dimineaţă, singură, cât de lungi i se păruseră acele trei ore care parcă nu se mai sfârşeau, cât de imposibil părea să le supravieţuiască. Şi totuşi o făcuse. Stătuse acolo, în soare, încercând din răsputeri să nu se gândească la Amy - încercând, fără să reuşească -, şi aşa trecuse timpul, până când, dintr-odată, se întorsese şi-l găsise pe Mathias în spatele ei, spunându-i că i se terminase tura, că se putea duce înapoi pe deal.

O durea gâtul de la plâns; îşi simţea ochii umflaţi. Era atât de obosită, atât de disperată, încât ideea de a dormi o umplea de groază. Îi simţea respiraţia lui Eric în spate, pe gât. O ţinea în braţe şi, la început, fusese o senzaţie plăcută - calmantă, liniştitoare -, dar acum, dintr-odată, începuse să se schimbe, i se părea că o strânge prea tare, o făcea să-şi simtă inima care bătea mult prea repede.

Încercă să se mişte, dar Eric o strânse şi mai tare.

— Mi-e foarte frig, zise el. Ţie ţi-e frig?

Stacy clătină din cap. Nu-i simţea trupul rece; ba era chiar fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Începuse să transpire în îmbrăţişarea lui.

— Şi mi-e somn, adăugă el. Mi-e al dracului de somn.

Când se întorsese de la baza dealului, îl găsise întins pe spate în luminiş, cu gura deschisă: dormea. Jeff îi cususe sacul. O strigase când o văzuse apărând pe potecă, îi spusese să bea nişte apă. Nici măcar atunci Eric nu se mişcase.

Probabil că dormise vreo două ore, poate chiar trei, dar tot se mai simţea obosit. Îi simţea oboseala în voce, simţea că mai are puţin şi adoarme, iar ăsta era încă un motiv care-o făcea să dorească să plece de lângă el. Se foi din nou, mai mult timp de data asta, şi el îi dădu drumul, lăsându-şi braţele să cadă moi. Se ridică în capul oaselor, se întoarse şi îl privi.

— Te uiţi tu la mine? o întrebă.

— Să mă uit la tine?

— Cât dorm, zise. Măcar puţin.

Stacy dădu din cap. Îi vedea rănile de pe picior, marginile urâte făcute de cusăturile lui Jeff, lucind de Neosporin. Avea pielea mânjită de sânge. Îi era frig şi era obosit, deşi în principiu nu avea niciun motiv să se simtă aşa. Stacy alese în mod conştient să nu gândească mai departe, să nu caute concluzia, închise ochii, spunându-şi: „O să treacă şi asta".

Atingerea lui o sperie, făcând-o să sară ca arsă. Se întinsese şi o luase de mână; stătea întins lângă ea, zâmbindu-i somnoros. Stacy nu-şi trase mâna, dar făcu un efort pentru asta. Simţea impulsul de a fugi de lângă el, de căldura pe care o emana trupul lui, de umezeala cleioasă a mâinii lui. „E în el", asta îşi spunea în minte. Încercă să zâmbească şi chiar reuşi, chiar dacă doar vag. Nu conta, fiindcă ochii lui Eric începuseră deja să se închidă.

Aşteptă până când fu sigură că adormise, apoi îşi trase mâna din a lui. Se retrase, lăsându-i mâna întinsă pe podeaua cortului, cu palma în sus, uşor deschisă, ca un cerşetor. Îşi imagină că aruncă un ban în ea, târziu, într-o noapte, pe o străduţă întunecată; se văzu apoi îndepărtându-se în grabă, fără să privească înapoi.

„O să treacă şi asta."

Mathias era în luminiş, stătea lângă Pablo. Stacy auzea respiraţia grecului, chiar şi pe vântul care se pornise, care bătea din ce în ce mai tare, umflând pereţii de nailon ai cortului. Lumina din cort scăzuse, era aproape întuneric. Eric sforăia. Stacy avea obiceiul să imite sforăitul pentru Amy, pufnind şi hârâind, amuzându-se amândouă pe seama lui, noaptea târziu, în camera lor de la cămin, când îşi împărtăşeau secretele. Durerea acestei amintiri fu înspăimântător de fizică: o durere ca un fel de junghi, în capul pieptului. Atinse locul şi îl masă, forţându-se să nu plângă.

„Şi asta."

Fără să ştie cum, simţi apropierea ploii. „Acum începe", îşi spuse, şi avu dreptate: o clipă mai târziu, furtuna se porni. Apa cădea parcă în cascadă, împinsă de vânt, ca şi când o mână uriaşă şi udă ar fi lovit ritmic cortul.

Se aplecă şi-l scutură pe Eric.

— Eric! spuse.

Tânărul deschise ochii, se uită la ea, dar Stacy avea senzaţia că nu se trezise încă.

— Plouă, zise ea.

— Plouă?

Îl văzu atingându-şi rănile cu mâinile, una după alta, de parcă ar fi verificat dacă mai sunt acolo. Dădu din cap.

— Trebuie să-l ajut pe Mathias. Bine?

Eric o privi năuc. Avea faţa trasă, înspăimântător de palidă. Stacy se gândi la sângele pe care-l pierduse în ultimele patruzeci şi opt de ore, îşi aminti cum Jeff îi trăsese tendoanele plantei din corp. Tresări, nu se putu abţine.

— O să fii bine? îl întrebă.

Eric dădu din cap şi întinse mâna ca să-şi tragă sacul de dormit peste trup. Fu destul pentru Stacy. Se ridică şi ieşi din cort, în ploaie.

În doar câteva clipe, era udă până la piele. Mathias stătea în mijlocul luminişului, lăsând discul frisbee să se umple, turnând conţinutul în bidonul de plastic. Hainele îi atârnau pe el, pălăria îi stătea pleoştită, fără nicio formă. Îi întinse frisbee-ul şi bidonul de plastic, făcându-i semn să le ia. După ce Stacy le luă, Mathias se duse repede la Pablo, care stătea nemişcat, întins pe targă, cu ochii închişi, în ploaie. Stacy aşteptă să se umple frisbee-ul, apoi turnă apa în bidon, repetând procedura iar şi iar, în vreme ce Mathias se lupta cu paravanul, încercând să-l potrivească în aşa fel încât să-l ferească pe Pablo de ploaie. Părea însă un efort inutil. Vântul bătea cu putere şi ploaia cădea aproape orizontal. Dacă nu-l aduceau pe Pablo în cort, nu aveau cum să-l protejeze de furtună.

Stacy puse capacul bidonului. Sacul de nailon se umplea; ideea părea bună. Ploaia cădea, cădea şi cădea, transformând luminişul în noroi. Era din ce în ce mai adânc, simţea cum i se afundă sandalele. Observă bucata de săpun, pe jumătate ascunsă de sac; o ridică şi începu să se frece cu ea pe mâini şi pe faţă. Apoi îşi dădu capul pe spate şi lăsă ploaia să îndepărteze săpunul. Dar nu era suficient. Voia mai mult şi, fără să se gândească prea bine, îşi scoase tricoul, pantalonii, chiar şi chiloţii. Stătea în mijlocul luminişului, goală, săpunindu-şi sânii, abdomenul, coapsele, părul, spălând mizeria - transpiraţia, grăsimea, duhoarea - de pe trup.

Mathias era deasupra paravanului, lipind cu bandă adezivă fâşiile de nailon mai strâns pe beţe, dar rafalele de vânt îl încurcau. Se întoarse, ca şi

când ar fi vrut să-i ceară ajutorul lui Stacy, apoi se holbă la ea privindu-i corpul gol, urcând încet spre faţă. Nu o privi în ochi; clipi şi se întoarse la paravan fără niciun cuvânt.

Lumina, şi aşa destul de slabă, se stingea rapid. Stacy pierduse de mult noţiunea timpului, aşa că nu putea spune dacă asta se întâmpla din cauza furtunii, care se înteţea şi mai mult deasupra lor, sau dacă, în spatele stratului gros de nori, soarele începuse deja să apună, punând brusc capăt zilei. Se auzeau tunete - gemete joase şi guturale -, iar ploaia cădea atât de tare, încât îi provoca dureri când îi atingea pielea. Şi era din ce în ce mai rece. Trebui să strângă din dinţi ca să nu-i clănţăne; tremura, iar frigul îi pătrundea în oase.

„Oase."

Se întoarse spre sacul de dormit, spre nodul de lujeri care ieşeau pe gura acestuia - zări petele albe strălucind în lumina palidă. Avea strania senzaţie că cineva o urmăreşte şi se simţi dintr-odată expusă, conştientă de goliciunea ei. Îşi strânse braţele la piept, ascunzându-şi sânii. Aruncă o privire spre Mathias - care era însă cu spatele la ea, absorbit de lupta cu paravanul -, apoi spre potecă, gândindu-se că poate Jeff se întorsese de la baza dealului. Dar nu era nimeni acolo şi nici Eric nu o privea dinăuntrul cortului. Şi totuşi, senzaţia persista, din ce în ce mai puternică, deranjantă. Abia când se întoarse să privească spre deal, la ploaia care cădea ritmic peste masa de frunze verzi, făcându-le să se aplece, de parcă ar fi dat din cap, abia atunci îşi dădu seama de ce se simţea urmărită. Era planta: o simţea cum o priveşte.

Alergă spre cort, lăsându-şi hainele în urmă, abandonate într-o grămadă udă.

Înăuntru era chiar mai întuneric decât afară. Abia dacă-l zărea pe Eric, trebui să facă eforturi ca să-l vadă întins pe jos, cu sacul de dormit strâns în jurul corpului. Crezu că are ochii deschişi, crezu că-l vede privind spre ea când intră, dar nu era sigură.

— M-am spălat, zise. Ar trebui să faci şi tu la fel.

Eric nu-i răspunse, nu vorbi, nu se mişcă.

Se duse lângă el şi se aplecă.

— Eric?

Tânărul mârâi şi se foi uşor.

— Eşti bine? întrebă ea.

Din nou, acelaşi mârâit.

Stacy ezită, privindu-l la lumina slabă. Vântul flutura tenda cortului. Din nailonul de deasupra apa curgea printr-o grămadă de locuri, picura cu un zgomot ritmic pe jos, formând băltoace. Nu se putea opri din tremurat.

— Trebuie să mă îmbrac, spuse.

Eric rămase întins.

Stacy se duse în fundul cortului, se aplecă peste rucsacuri şi scotoci prin ele până când găsi o fustă şi o bluză galbenă. Se şterse repede cu un tricou, apoi îşi trase pe ea fusta şi bluza, rămânând goală pe dedesubt - nu suporta gândul de a purta chiloţii unei străine. Fusta era scurtă, strânsă pe coapse, bluza - mulată. Femeia căreia îi aparţinuseră cândva aceste lucruri fusese mai slabă decât ea.

Se simţea oarecum mai bine - nu chiar bine, dar măcar nu atât de mizerabil ca mai devreme. Bâzâitul din cap aproape că dispăruse. Şi foamea părea să se mai fi potolit. Se simţea goală pe dinăuntru, de parcă n-ar fi fost decât o coajă, dar asta o liniştea, încă mai tremura şi se gândi o clipă să intre în sacul de dormit, lângă Eric, să se cuibărească lângă el, în căldura pe care o emana trupul lui. Apoi îşi aminti de Mathias, rămas afară, în luminiş, muncind să facă un adăpost pentru Pablo, şi se întoarse spre intrare. Privi afară; era din ce în ce mai întuneric. Lumina aproape că dispăruse de tot. Mathias, la doar trei metri distanţă de ea, era doar o umbră. Stătea lângă Pablo, în noroi, ghemuit sub umbrela improvizată pe care i-o făcuseră ei. Reuşise să aplece paravanul, dar era greu de spus dacă în felul ăsta îl proteja pe grec.

— Mathias? strigă Stacy.

Bărbatul se uită la ea, prin ploaie.

— Unde e Jeff? îl întrebă.

Mathias privi peste umăr, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Jeff pe undeva prin luminiş. Apoi se uită înapoi la ea şi clătină din cap. Spuse ceva, dar nu-l putu înţelege din cauza ploii. Făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— N-ar fi trebuit să se întoarcă?

Mathias se ridică în picioare şi se apropie de ea. Umbrela de soare era mai degrabă simbolică decât practică: nu oprea câtuşi de puţin ploaia.

— Poftim? zise el.

— Jeff n-ar fi trebuit să se întoarcă?

Mathias îşi mută greutatea de pe-un picior pe altul, gândindu-se, în vreme ce vârfurile tenişilor îi dispăreau în pământul înmuiat, reapăreau, apoi dispăreau iar.

— Cred c-ar trebui să cobor să văd.

— Să vezi?

— De ce nu mai apare.

Bâzâitul din capul lui Stacy începu iar. Nu voia să rămână singură cu Eric şi cu Pablo. Încercă să spună ceva, să găsească un argument ca să-l ţină pe Mathias lângă cort, dar nu reuşi.

— Te uiţi tu la Pablo? o întrebă el.

Stacy ezită. Era curată şi uscată şi ideea de a renunţa la acest confort după care tânjise atât de mult o îngrozea.

— Poate că dacă mai aşteptăm o să…

— Se întunecă repede. N-o să mai pot vedea nimic dacă mai aştept.

Îi întinse umbrela şi Stacy o luă, scoţând mâna în ploaie, simţind cum pielea i se face ca de găină. Mathias îşi dădu jos pălăria de pe cap, o scutură, apoi o puse la loc.

— Încerc să mă întorc repede, zise. Bine?

Stacy dădu din cap. Îşi făcu curaj şi ieşi, aplecându-se, pe uşa cortului. Parcă ar fi păşit într-o cascadă. Se apropie de paravanul lui Pablo, se ghemui lângă el, încercând să nu se uite la grec - la faţa lui trasă, murdară de noroi, la părul lui ud -, prea speriată ca să poată face faţă suferinţei lui, mizeriei lui, ştiind că nu avea cum să-l aline. Îşi ridică umbrela deasupra capului, inutil - nu era decât un obiect în plus pe care să-l smulgă vântul. Mathias mai rămase o clipă acolo, în ploaie, privind-o. Apoi se întoarse şi traversă luminişul, dispărând în întuneric.

*

* *

Eric se ghemuise în sacul de dormit ca într-o vizuină, încercând să se încălzească. Ploua torenţial, iar Stacy şi Mathias erau afară, în plină furtună. Rafalele puternice de vânt zgâlţâiau cortul. Se simţea epuizat, dar nu-şi permitea să adoarmă, nu atâta vreme cât ştia că nimeni nu are grijă de el. Voia doar să închidă puţin ochii, doar o clipă, doar câteva secunde, să închidă ochii şi să respire; să se odihnească, nu să doarmă. Apoi Stacy se întoarse, destul de brusc, se aplecă peste el, îl întrebă dacă era bine. Era udă şi goală şi simţea cum apa picură pe el. Şi din acoperiş cădeau picături. Se gândi: „Am adormit, visez“. Dar era încă treaz. Îşi dădea seama că Stacy era acolo, în cort, lângă el, o auzi cotrobăind prin rucsacuri, ştergându-se, îmbrăcându-se cu alte haine. Întinse mâna, pipăindu-şi rănile, temându-se că poate planta îl atacase în timp ce moţăia, dar nu găsi nimic în neregulă, îl durea - simţea în tot trupul o durere care parcă pulsa. Simţea că-l dor până

şi vârfurile degetelor, tălpile, genunchii - totul.

Auzi voci şi deschise ochii. Stacy stătea în picioare, la ieşirea din cort - îi desluşea silueta - şi vorbea cu Mathias. Închise ochii la loc, doar o clipă, i se păru, şi totuşi, când îi deschise, era singur. Îşi verifică din nou rănile, se gândi să se ridice în şezut, dar nu găsi forţa să o facă. Ploua atât de tare, încât îi era greu să gândească; parcă ar fi fost un ropot de aplauze.

Simţi cum se cufundă din nou în somn în ciuda eforturilor pe care le făcea ca să rămână treaz, să iasă la suprafaţă. Preda, prima dimineaţă la noua lui slujbă, dar, de fiecare dată când încerca să vorbească, băieţii începeau să aplaude, acoperindu-i vocea. Era un joc - înţelegea asta -, dar nu era prea sigur care sunt regulile; ştia doar că pierdea, şi, dacă avea să continue tot aşa, ar fi fost dat afară înainte de sfârşitul zilei. În mod ciudat, găsea un fel de linişte în această perspectivă. O parte din el rămăsese trează - ştia că visează. Şi, din acest unghi lucid al conştiinţei lui, reuşi chiar să analizeze visul. Nu voia să fie profesor - asta-i spunea, că nu-şi dorise niciodată să fie profesor şi că nu putea recunoaşte asta decât acum, prins aici, într-un loc de unde nu avea să se mai întoarcă niciodată. „Atunci, ce?“ se gândi şi răspunsul sosi într-un mod care-l făcu să înţeleagă că şi asta era tot o parte din vis - această autoevaluare fiindcă îşi dădu seama că voise întotdeauna să fie barman într-o cârciumă, de modă veche, şi încă nu orice fel de cârciumă ci una dintr-un film western, în alb-negru, cu o masă de poker într-un colţ, ocupată de nişte beţivi, cu pistolari care se duelau în mijlocul străzii. Umplea halbe de bere şi le trimitea alunecând pe tejghea. Avea accent irlandez şi era cel mai bun prieten al lui John Wayne sau al lui Gary Cooper.

— Inventează. Da? Eric? Ştii asta, nu?

Era întuneric în cort. Stacy era iar aplecată peste el - udă, cu apa picurând de pe haine -, scuturându-l. Părea speriată, chiar foarte speriată. Privea mereu peste umăr, spre trapa de la intrarea cortului.

— Nu-i adevărat, spuse. Nu s-a întâmplat.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, era încă pe jumătate cufundat în visul lui, băieţii aplaudau, uşile cârciumii se trânteau de perete.

— Ce nu s-a întâmplat? întrebă el.

Apoi auzi, încet, dincolo de ropotul ploii, cuvintele:

— *Sărută-mă, Mathias. Vrei să mă săruţi?*

Era o voce de femeie, se auzea din luminiş.

— *E-n regulă, vreau să mă săruţi.*

Parcă ar fi fost Stacy, dar vocea era destul de neclară; era şi nu era ea în

acelaşi timp.

Stacy păru să intuiască la ce se gândea.

— Încearcă să mă imite. Vrea să crezi că am spus asta. Dar n-am spus.

— *Ţine-mă în braţe. Ia-mă în braţe, atât.*

Apoi, o voce care părea să fie a lui Mathias:

— *N-ar trebui să facem asta. Dacă…*

— *Şşşt! N-o să ne-audă nimeni.*

— Nu sunt eu, zise Stacy. Îţi jur. Nu s-a întâmplat nimic.

Eric se ridică în capul oaselor, se aşeză picior peste picior, cu sacul de dormit pe umeri. De afară, din întuneric, prin ploaie, începură să se audă gâfâituri, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare.

Se auzi din nou vocea lui Mathias, aproape suspinând:

— *Doamne, ce bine e!*

Gâfâiturile se transformară în gemete.

— *Atât de bine.*

— *Mai tare,* şopti vocea lui Stacy.

Gemetele se înteţiră, apropiindu-se de momentul culminant, terminându-se cu ceva ce părea să fie un strigăt al lui Stacy. Apoi tăcere, doar ploaia care izbea pământul şi respiraţia lui Pablo. Eric o privi pe Stacy prin întuneric. Era îmbrăcată cu hainele altcuiva. Erau prea mici şi musteau de apă.

N-ar fi trebuit să conteze, desigur. Poate că se întâmplase, poate că nu - oricum ar fi fost, n-ar fi trebuit să-şi piardă vremea cu asta în acel moment. Era conştient de logica acestui raţionament şi, câteva clipe, încercă să găsească un mod de a se distanţa de întreaga poveste. Se gândi chiar să râdă. Era oare o strategie bună? Să clatine din cap, să chicotească? Sau să o ia în braţe? Dar era udă şi îmbrăcată în hainele alea ciudate - arăta ca o târfă. Gândul veni de la sine. Eric încercă să şi-l stăpânească, dar nu-i dădea pace, nu când îi vedea sfârcurile întărite sub bluză, fusta ridicându-se pe coapse şi…

— Ştii că nu-i adevărat, zise ea. Nu-i aşa?

„Haide, mai bine râzi, îşi spuse Eric. Ar fi aşa uşor.“ Apoi, fără să vrea, începu să vorbească, cuvintele ieşind parcă de la sine, ducându-l pe o cu totul altă cale.

— Nu inventează.

Stacy nu spuse nimic. Se uita la el. Îşi încrucişă mâinile la piept.

— Eric…

— Doar imită. Repetă ce a auzit. Nu creează, din proprie inițiativă.

— Atunci, a auzit pe cineva făcând sex la un moment dat și a amestecat vocile noastre.

— Deci, aia-i vocea ta? Tu ai spus asta?

— Bineînțeles că nu.

— Dar ai spus că a amestecat vocile voastre.

— Vreau să spun că a luat vocile noastre, lucruri pe care le-am spus, și a amestecat cuvintele pentru a inventa povestea, înțelegi? A luat un cuvânt dintr-o conversație, alt cuvânt din…

— Când ai spus „Mai tare”? Sau „Sărută-mă“?

— Nu știu. Poate că…

— Haide, Stacy! Spune-mi adevărul!

— E o prostie, Eric!

Își dădea seama că era frustrată, vedea că încearcă din răsputeri să se controleze.

— Nu vreau decât adevărul, zise.

— Ți-am spus adevărul. Nu e real. E…

— Îți promit că nu mă enervez.

Dar era deja nervos; până și el auzea asta în vocea lui. Nu era prima dată când îi cerea lui Stacy să recunoască o infidelitate și simțea acum greutatea acelor conversații apăsându-l, împingându-l înainte. Exista un tipar pe care îl urmau, în mod inevitabil, aceste conversații, un scenariu pe care îl respectau cu fidelitate: el insista, argumenta, elimina metodic toate ocolișurile și pretextele, o încolțea încetișor până când singura soluție care-i mai rămânea era să spună adevărul. Stacy începea să plângă; îl implora să o ierte, îi jura că n-o să-l mai înșele niciodată. Apoi, în ciuda furiei și a orgoliului rănit, el o ierta întotdeauna; și o credea. Ideea de a merge acum pe acest drum, de a trebui să treacă prin toate etapele, îl făcea să se simtă epuizat. Voia să fi ajuns deja la sfârșit. Voia s-o vadă plângând, implorându-l, făcându-i promisiuni, și îl înfuria faptul că, până și aici, până și în această situație extremă, ea îl punea să treacă prin toată povestea asta.

— Uită-te la mine! spuse Stacy. Chiar crezi că m-ar interesa să mi-o trag cu cineva, cu *oricine,* într-un moment ca ăsta? Nici măcar nu pot să…

— Dar în alt moment, ți-ai trage-o cu el?

— Eric…

— Ți-ai fi tras-o cu el în Cancún?

Stacy scoate un oftat teatral, ca și când întrebarea asta nici nu merita un

răspuns. Şi aşa şi era. Într-un fel, Eric înţelegea asta. „Gânduri calme, îşi zise el. Voce calmă." încerca din răsputeri să se liniştească, dar nu reuşi.

— Ţi-ai tras-o cu el în Cancún? o întrebă.

Înainte ca Stacy să apuce să-i răspundă, vocea ei începu din nou:

— *Ţine-mă în braţe. Ia-mă în braţe, atât.*

— *N-ar trebui să facem asta. Dacă...*

— *Şşşt. Nu ne aude nimeni.*

Apoi gâfâitul începu din nou, crescând treptat în volum. Eric şi Stacy ascultau. Ce altceva ar fi putut face?

— *Doamne, ce bine e!*

Gâfâiturile se transformară în gemete. Eric se concentra asupra vocilor, care erau în continuare neclare. Uneori i se părea că aparţineau, fără îndoială, lui Stacy şi lui Mathias. Alteori aproape că o credea, că nu era adevărat, că nu se întâmplase nimic.

— *Atât de bine,* auzi şi îşi spuse: „Nu, sigur că nu. Nu poate să fie el".

— *Mai tare,* auzi - acea şoaptă pătimaşă, flămândă - şi-şi zise: „Da, cu siguranţă ea e".

Momentul culminant sosi în sfârşit şi apoi din nou ploaia, doar ploaia, şi respiraţia lui Pablo, şi fâlfâitul tendei de câte ori vântul izbea cortul. Stacy se apropie de el. Ridică mâna şi i-o puse pe genunchi, atingându-l prin sacul de dormit.

— Încearcă să ne despartă, dragule. Vrea să ne certăm.

— Spune: „Ţine-mă în braţe. Ia-mă în braţe, atât".

Stacy îşi luă mâna de pe genunchiul lui şi-l săgetă cu privirea.

— Poftim?

— Vreau să te aud. O să-mi dau seama dacă te aud spunând-o.

— De ce să-ţi dai seama?

— Dacă e vocea ta.

— Te porţi ca un măgar, Eric!

— Spune: „N-o să ne-audă nimeni".

Stacy clătină din cap.

— Eu nu fac asta.

— Sau: „Mai tare". Spune în şoaptă: „Mai tare!"

Stacy se ridică în picioare.

— Mă duc să văd ce face Pablo.

— E bine. Nu-l auzi?

Aşa era: sunetul respiraţiei lui Pablo părea să umple cortul.

Stacy stătea cu mâinile pe şolduri. Eric nu-i vedea faţa prin întuneric, dar îşi dădea seama că se încrunta la el.

— De ce faci asta? Ha? Avem şi aşa destule probleme, iar tu te porţi ca un…

— Amy avea dreptate. Eşti o târfă.

Părea să fi lovit direct la ţintă. Parcă i-ar fi tras o palmă. Stacy nu mai spuse nimic. Apoi, foarte încet, şopti:

— La dracu', Eric! Cum poţi să spui aşa ceva?

Îi auzi tremuratul vocii şi fu cât pe-aci să se oprească. Apoi însă, vorbi din nou; nu se putu abţine:

— Când aţi făcut-o? În seara asta?

Era greu de spus, dar i se părea că plânge.

— Erai goală când ai intrat în cort, zise. Te-am văzut goală.

Stacy îşi ştergea faţa cu mâna. Ploaia se înteţi dintr-odată, se auzi mai tare. Avea senzaţia că tot cortul se va prăbuşi sub greutatea apei. Din instinct, se aplecară amândoi. Totul nu dură decât câteva clipe, veni şi trecu, apoi lumea păru, în mod straniu, să se calmeze.

— S-a mai întâmplat şi altă dată?

Stacy îşi trase nasul.

— Te rog, încetează!

Eric ezită. Fără să ştie de ce, acea tăcere, parcă prea profundă, îl neliniştea - părea ameninţătoare, rău prevestitoare. Privi în luminiş, ca şi când s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva acolo.

— Spune-mi de câte ori, Stacy!

Stacy clătină iar din cap.

— Eşti un nenorocit!

— Nu sunt furios. Ţi se pare că sunt furios?

— Te urăsc uneori. Crede-mă, te urăsc!

— Vreau doar adevărul. Vreau doar…

Stacy începu să ţipe, făcându-l să sară ca ars. Ţinea pumnii strânşi, îşi smulgea părul din cap. Striga:

— Taci! Poţi să taci? Te rog, poţi să taci dracului odată?

Făcu un pas în faţă, ca şi când ar fi vrut să-l lovească - cu mâna dreaptă ridicată deasupra capului dar se opri brusc şi se întoarse spre intrarea cortului.

Eric îi urmări privirea. Mathias stătea acolo, aplecat, cu un picior în cort şi cu celălalt încă afară. Era ud până la piele. Îi era greu să vadă mai mult prin întuneric, dar Eric simţi nedumerirea neamţului. Păru chiar pe punctul de a

se retrage înapoi în noapte, pentru a le oferi intimitate.

— Poate-mi spui tu, zise Eric. I-ai tras-o?

Mathias nu zise nimic, prea năucit de întrebare ca să poată răspunde.

— Planta a scos nişte sunete, îi explică Stacy. Ca şi când noi am fi făcut sex.

Eric stătea aplecat în faţă, încercând să vadă chipul lui Mathias, expresia feţei.

— Spune: „Doamne, ce bine e!"

Mathias rămăsese cu un picior în ploaie. Clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Sau: „N-ar trebui să facem asta. Dacă…" Poţi să spui asta?

— Încetează, Eric! zise Stacy.

Eric urlă la ea:

— Nu cu tine vorbesc! Bine? Se întoarse iar spre Mathias. Spune odată! Vreau să-ţi aud vocea.

— Unde-ţi închipui că eşti? îl întrebă Mathias.

Eric nu fu în stare să se gândească la un răspuns. „În iad", astea fură cuvintele care-i veniră în minte. „Sunt în iad." Dar nu le rosti cu glas tare.

— De ce ţi-ar mai păsa - în momentul ăsta, vreau să zic - dacă eu şi Stacy ne-am tras-o? Ce importanţă ar avea? Suntem prinşi aici. Nu avem mâncare. Henrich şi Amy au fost ucişi. Nu-l găsesc pe Jeff. Şi Pablo…

Se opri, înălţându-şi capul, ascultând. Ascultară toţi trei. „Tăcerea", se gândi Eric.

Mathias dispăru înapoi în ploaie.

— Dumnezeule, gemu Stacy, ieşind în grabă. După el. Dumnezeule, nu!

Eric se ridică; încă mai avea sacul de dormit în jurul umerilor. Se duse lângă ieşire şi privi spre paravan. Mathias era în genunchi, lângă targă; Stacy stătea în picioare, în spatele lui. Ploaia cădea peste ei.

— Îmi pare rău, spunea Stacy. Îmi pare atât de rău!

Mathias se ridică în picioare. Nu spuse nimic; nici nu era nevoie. Expresia încărcată de dezgust pe care i-o aruncă lui Eric, care era încă în cort, era mult mai grăitoare decât o mie de cuvinte.

Stacy se lăsă pe vine şi ploaia o împroşcă cu noroi. Îşi prinse picioarele cu braţele şi începu să se legene:

— Îmi pare-atât de rău… Atât de rău… Atât de rău…

Eric abia dacă-l zărea pe Pablo întins pe targă, în spatele ei. Nemişcat. Tăcut. În timp ce ei se certaseră în cort, împresuraţi de mugetul asurzitor al furtunii, planta îşi trimisese un emisar. Un cârcel subţire se încolăcise pe

faţa grecului, acoperindu-i nasul şi gura, sufocându-l, ucigându-l.

*

* *

Chiar şi după ce începuse ploaia, Jeff rămăsese în post, la baza dealului. Dacă grecii plecaseră în acea dimineaţă, era posibil ca ploaia să-i fi surprins pe drum. Se întrebă cum ar fi reacţionat Juan şi Don Quijote în faţa furtunii, dacă s-ar fi întors în Cobá sau dacă şi-ar fi băgat capul între umeri şi ar fi mers, grăbiţi, mai departe. Trebui să recunoască în sinea lui că această a doua variantă părea mai puţin probabilă. Doar dacă ar fi fost aproape, dacă părăsiseră poteca principală şi înaintau acum pe acea cărăruie ascunsă, care urca lent, numai în situaţia asta şi-i putea imagina înfruntând ploaia torenţială.

Se hotărî să-i aştepte douăzeci de minute.

Ceea ce însemna mult timp atunci când stăteai în ploaie, fără adăpost, cu cerurile părând să se rupă deasupra ta. Mayaşii se retraseseră sub copaci, şi stăteau înghesuiţi sub prelată. Unul singur mai rămăsese în luminiş, cu ochii la el. Îşi făcuse un fel de poncho dintr-o pungă mare de gunoi, în care făcuse nişte găuri ca să-şi scoată capul şi braţele. Îşi aminti că-şi confecţionase şi el cândva ceva de genul ăsta, într-o excursie la munte, când el şi colegii lui cercetaşi fuseseră surprinşi de o furtună care durase două zile. Pe drumul spre casă, fuseseră forţaţi să treacă printr-un râu. Traversaseră acelaşi râu când intraseră în pădure, cu o săptămână mai devreme, dar se umflase incredibil de mult de când îl văzuseră ultima oară. Curentul era puternic, apa îi ajungea până la piept şi era foarte, foarte rece. Se dezbrăcase până la chiloţi şi traversase râul cu o coardă aruncată peste umăr. O legase de un copac ca să poată trece şi ceilalţi, ţinându-se de ea ca să nu fie luaţi de apă. Îşi aminti cât de curajos se simţise când făcuse acest gest - ca un erou - şi se ruşină un pic, acum. Îşi dădea seama că îşi petrecuse întreaga viaţă jucându-se, pretinzând mereu că era mai mult decât o joacă. Dar nu fusese niciodată mai mult.

Ploaia cădea torenţial. Se auzeau tunete, dar nu fulgera. Se întunecase aproape de tot când se uită în sfârşit la ceas, se ridică şi se întoarse să plece.

Cărarea devenise mocirloasă şi aluneca în noroi. Urca greu. Trebuia să se oprească mereu ca să-şi recapete suflul. În timpul unei astfel de pauze - când privi înapoi, spre baza dealului, încercând să-şi dea seama cât de mult urcase -, ideea de a fugi îi încolţi din nou în minte. Se întunecase destul de mult, nu mai vedea linia copacilor. Din porţiunea de teren curăţat se ridica

un fel de ceaţă, care-l împiedica să meargă mai departe. Ploaia stinsese focurile mayaşilor. Cu excepţia cazului în care sătenii erau pregătiţi să-şi petreacă noaptea stând de pază umăr la umăr de-a lungul marginii junglei, i se părea foarte posibil să poată găsi o modalitate de a trece printre ei.

Ploaia continua cu aceeaşi intensitate, dar, momentan, nu o mai lua în seamă. Era lihnit de foame; era complet epuizat. Voia să se întoarcă la cort, voia să deschidă cutiuţa de alune şi să o împartă. Voia să bea din bidonul de apă până când începea să-l doară stomacul. Voia să închidă ochii şi să doarmă. Luptă totuşi împotriva acestor tentaţii - şi împotriva acelui sentiment de eşec care continua să-l strângă ca un cleşte, prevestindu-i o nouă dezamăgire - şi încercă să susţină o senzaţie ce semăna cu speranţa, senzaţie ce deja începuse să-i pară ciudat de nefamiliară. Se întrebă: „De ce să nu meargă?“ De ce să nu fie în stare să coboare dealul, să găsească luminişul abandonat, cu mayaşii strânşi laolaltă sub tenda de plastic, adăpostindu-se de potop? De ce să nu fie în stare să se strecoare pe lângă ei, neobservat, să dispară în jungla care i se întindea în faţă? Se putea ascunde acolo până în zori, apoi putea pleca spre Cobá odată cu răsăritul soarelui. Îi putea salva pe toţi.

Dar nu; iar începuse, nu? Iar prostii, iar imaginaţia lui! Mayaşii n-ar fi anticipat oare ceva de genul ăsta? N-ar fi fost santinele care să-l aştepte cu arcurile întinse? Apoi ar fi trebuit să se întoarcă pe deal, şi mai obosit, şi mai înfrigurat, şi mai flămând în urma efortului depus.

O ţinu tot aşa, învârtindu-se în cerc, înclinând ba într-o direcţie, ba în cealaltă, în timp ce ploaia cădea peste el şi cerul se întuneca din ce în ce mai tare. În cele din urmă - în ciuda foamei, a oboselii, a presentimentului eşecului - educaţia lui fu cea care triumfă, rădăcinile lui din New England făcându-se cu îndârjire simţite, acel reflex puritan de a alege întotdeauna calea cea mai abruptă.

Coborî din nou, încet, pe potecă, până ajunse la baza dealului.

Şi era exact aşa cum bănuise - ceaţă, ploaie, întunericul tot mai adânc -, nu vedea la mai mult de cinci metri în nicio direcţie. Dacă mayaşul cu acel poncho improvizat mai făcea de gardă în mijlocul luminişului, era acum ascuns vederii lui. Ceea ce însemna că, la rândul său, şi el era invizibil. Nu trebuia decât să meargă puţin spre stânga, vreo douăzeci de metri, cel mult treizeci. Ar fi ajuns astfel la jumătatea distanţei dintre mayaşii care se ascundeau sub prelată şi cei de la adăpostul următor. Apoi, dacă ar fi luat-o înainte, învăluit de întuneric, de ceaţă, de ploaie, ar fi avut şanse să ajungă în

junglă neobservat.

Se întoarse spre stânga şi începu să păşească, numărând în minte: „Unu… doi… trei… patru…” Ploaia îmbibase deja luminişul, transformând solul într-un noroi adânc, vâscos, care i se lipea de picioare. Se gândi la încercarea lui de a fugi, din prima noapte, când încercase să se strecoare printre lujeri, îşi aminti cum strigaseră lujerii, cum îi alertaseră pe mayaşi de apropierea lui, şi se întrebă de ce oare planta tăcea acum, de ce nu se mişca. Cu siguranţă, trebuia să fi simţit ce avea de gând. Era posibil, desigur, ca această tăcere să trădeze cât de infime erau şansele lui, era posibil ca planta să-i vadă pe mayaşii care stăteau de pază chiar şi prin întuneric, prin ceaţă, prin ploaie, şi să ştie astfel că nu avea cum să fugă - ori se întorcea, ori era ucis. Undeva în adâncul lui, înţelegea ce prevestea asta, îşi dădea seama că logic, raţional, ar fi trebuit să renunţe acum, să se întoarcă pe deal, unde era în siguranţă.

Dar merse mai departe.

Treizeci de paşi laterali, apoi se opri. Rămase acolo, privind spre junglă. Nu auzea decât ploaia clipocind în noroi. Vântul deplasa ceaţa, creând mişcări înşelătoare. Descifra forme în întuneric, mai întâi la stânga, apoi la dreapta lui. Fiecare celulă din corp părea să-l avertizeze că trebuia să se întoarcă, acum cât încă mai putea, şi se trezi dintr-odată întrebându-se de ce ar fi făcut asta? La urma urmei, ăsta era momentul pe care-l aştepta de atâta timp, nu? Şansa de a scăpa, de a se salva. Cum ar fi putut să renunţe? Încercă să-şi facă curaj, se imagină întins în cort, peste cinci zile, pradă foametei în adevăratul sens al cuvântului, cu trupul slăbit din cauza ei; îşi imagină cum avea să privească în urmă, spre acest moment, amintindu-şi cum ezitase - simţi furia, dezgustul care l-ar fi cuprins în faţa acestei dovezi de laşitate.

Făcu un singur pas în luminiș, apoi înţepeni, în vreme ce o nouă formă se materializă din ceaţă, dispărând numaidecât. Aşa trebuia să facă, era sigur - cu mare atenţie, un singur pas -, dar ştia şi că nu era în stare să procedeze astfel, că, pentru a reuşi, trebuia s-o ia la fugă. Era mult prea epuizat pentru a încerca alte metode. Nervii lui nu erau în stare să facă faţă unei abordări mai precaute, mai înţelepte. Riscul era să ajungă drept în braţele mayaşilor. Dar poate că nu conta. Poate că, dacă se mişca suficient de repede, ar fi avut timp să treacă de santinelă şi să dispară în întuneric, înainte ca omul să apuce să ridice arma. Nu trebuia decât să ajungă în junglă, şi-apoi nu l-ar mai fi găsit; nu pe o astfel de vreme, era sigur.

Îşi dădu seama că, dacă se mai gândea, dacă mai analiza mult, avea să

renunţe. Ori făcea saltul acum, ori se întorcea. Poate că acest gând ar fi trebuit să-l oprească, dar nu-l ascultă. Să se întoarcă ar fi însemnat să accepte încă un eşec, iar el nu mai putea suporta asta. Îşi aminti cum traversase râul atunci, demult, cu funia aruncată pe umăr, vigoarea cu care făcuse faţă curentului - acea neclintită încredere în sine -, şi încercă să reînvie acel sentiment sau măcar o umbră a lui.

Apoi trase aer în piept.

Şi începu să alerge.

Nu înaintase nici cinci paşi când simţi o mişcare la stânga. Unul dintre mayaşi se ridicase în picioare, cu arcul în faţa lui. Chiar şi atunci, mai avea o şansă. S-ar fi oprit, s-ar fi întors, zâmbindu-i amar bărbatului, cu mâinile ridicate deasupra capului. Arcul trebuia ridicat, îşi aminti - trebuia întins, trebuia să ţintească -, aşa că ar fi avut destul timp ca să-i demonstreze cât era de inofensiv, de supus. Dar era prea mult pentru el. Alerga şi nu avea de gând să se oprească.

Îl auzi pe bărbat strigând.

„O să rateze, îşi spuse Jeff. O să…“

Săgeata îl lovi chiar sub bărbie, străpungându-i gâtul, intrând prin stânga şi ieşind prin dreapta. Căzu în genunchi, dar se ridică numaidecât în picioare, spunându-şi: „Sunt bine. Nu sunt rănit“, în vreme ce gura i se umplea rapid de sânge. Reuşi să mai facă trei paşi înainte să-l lovească a doua săgeată. Îi intră în piept, la câţiva centimetri sub braţ, îngropându-se aproape cu totul în el. Se simţi ca şi cum ar fi fost lovit de un ciocan. Respiraţia îi încetă şi simţi că n-o să mai înceapă. Căzu din nou, lovindu-se mai tare de data asta. Deschise gura şi simţi sângele curgându-i din ea, un şuvoi revărsându-se în noroiul de alături. Încercă să se ridice, dar nu mai avu putere. Picioarele refuzau să i se mişte; le simţea reci şi îndepărtate, rămase undeva în urma lui, în întuneric. Totul era din ce în ce mai înceţoşat - nu doar imaginile, dar şi gândurile. Îi trebui o clipă să-şi dea seama cine-l înşfăca. Crezuse că era unul dintre mayaşi.

Dar, desigur, nu era deloc aşa.

Lujerii înaintaseră în luminiş şi i se înfăşurau în jurul picioarelor, trăgându-l înapoi prin noroi. Încercă din nou să se ridice, reuşi să facă un fel de flotare ciudată, apoi un lujer îi trase braţul stâng. Căzu peste săgeata care încă-i mai ieşea din piept, înfigând-o şi mai adânc cu propria greutate. Tentaculele îl trăgeau spre deal. Noroiul de sub el era straniu de cald. De la sânge, ştia asta. Auzea cum planta sorbea lichidul roşu cu zgomot, prin

frunze. Întrezări câteva siluete - neclare, înceţoşate -, câţiva mayaşi privindu-l de sus, cu arcurile încă întinse.

— Ajutaţi-mă! îi imploră el.

În locul vocii auzi un fel de gâlgâit, de la sângele care continua să-i umple gura. Nu-i puteau auzi cuvintele, ştia, şi totuşi încerca din răsputeri să vorbească.

— Vă… rog… ajutor…

Fu tot ce putu să spună. Apoi un tentacul îi acoperi buzele. Un altul îi trecu umed peste ochi, peste urechi, şi lumea păru să se retragă un pas - mayaşii care-l priveau de sus, ploaia, căldura propriului sânge un pas, apoi altul, totul retrăgându-se, totul mai puţin agonia rănilor, până când, în sfârşit, în acel lung moment dinaintea morţii, nu mai rămase decât întunericul: întuneric, tăcere şi durere.

*

* *

Ploaia continua să biciuiască noaptea, nestingherită. Pereţii cortului se îmbibară complet; picături cădeau prin tot mai multe locuri. O băltoacă se formă curând pe jos, adâncă de aproape doi centimetri. Stăteau toţi trei în mijlocul ei, pe întuneric. Era imposibil să doarmă, desigur, aşa că Stacy şi Eric îşi omorau timpul vorbind.

Eric o imploră să-l ierte şi Stacy îl iertă. Stăteau rezemaţi unul de celălalt, îmbrăţişaţi. Stacy îşi strecură mâna în chiloţii lui, dar Eric nu era în stare să intre în erecţie şi, după o vreme, fata renunţă. Oricum, ceea ce-şi dorea ea era căldură - şi la propriu, şi la figurat -, nu sex. Pielea lui era totuşi mai rece decât a ei, cu mult mai rece, şi, cu cât îl ţinea mai mult în braţe, cu atât începea să simtă că-i sugea căldura din propriul corp, făcând-o să tremure. Când Eric tuşi, aplecându-se în faţă, Stacy se folosi de pretext ca să se desprindă de el.

Încerca să nu se gândească la Pablo, dar nu se putea abţine. Era ciudat să stea acolo, ştiind că planta îi sfâşia carnea de pe oase, că, până dimineaţa, n-avea să mai rămână din el decât un schelet. Iar şi iar, pe măsură ce noaptea înainta, Stacy plânse gândindu-se la Pablo, plânse mai ales gândindu-se la vina ei, la faptul că nu reuşise să-l protejeze. Eric o alină cât îi stătu în puteri, spunându-i că nu fusese vina ei, că soarta grecului fusese pecetluită din clipa în care căzuse în puţ, că era mai bine pentru el că suferinţa i se curmase în sfârşit.

Vorbiră şi despre Jeff, desigur, întrebându-se pe unde o fi fost, analizând

diversele posibilităţi pe care le implica absenţa lui, revenind, în mod obsesiv, la speranţa că găsise o cale să fugă. Şi, cu cât discutau mai mult, cu atât această variantă devenea mai evidentă pentru Stacy. Unde altundeva ar fi putut fi? Era pe drumul înapoi spre Cobá. A doua zi, înainte de lăsarea serii, aveau să fie salvaţi. Da! Până la urmă, nu aveau să moară acolo.

Mathias tăcu tot acest timp. Stacy îl simţea prin întuneric, la un metru distanţă de ei. Îşi dădea seama că era treaz. Ar fi vrut să-l audă şi pe el spunând ceva, să li se alăture, să construiască împreună fantezia. Tăcerea lui părea să implice îndoială, o îndoială de care Stacy se simţea ameninţată, de parcă scepticismul lui ar fi avut într-un fel puterea de a schimba evenimentele. Avea nevoie să creadă şi el în reuşita lui Jeff, avea nevoie de ajutorul lui pentru ca fantezia să se transforme în realitate. Era absurd, ştia, copilăros şi superstiţios, dar nu se putea stăpâni, simţea că o cuprinde panica în faţa atitudinii lui.

— Mathias? şopti ea. Dormi?

— Nu, răspunse neamţul.

— Tu ce crezi? E posibil să fi scăpat?

Ploaia cădea pe cort, lovind ritmic tenda de nailon de deasupra lor. Eric se tot foia, creând vălurele în băltoacă. Stacy îşi dorea să înceteze. Secundele treceau, una după alta, şi Mathias nu răspundea.

— Mathias?

— Tot ce ştiu eu este că nu-i aici, zise el.

— Deci, e posibil să fi fugit, nu? Se poate să…

— Nu face asta, Stacy.

Vorbele lui o luară prin surprindere. Se uită la el.

— Ce să fac?

— Dacă îţi faci speranţe şi se dovedeşte mai târziu că te-ai înşelat, gândeşte-te cum o să te simţi atunci. Nu ne permitem asta.

— Dar dacă…

— Vedem mâine-dimineaţă.

— Ce să vedem?

— Orice e de văzut.

— Adică, tu crezi că ar fi putut fi…

— Şşşt. Aşteaptă. Se luminează peste câteva ore.

La scurt timp după asta, auziră respiraţia lui Pablo. Hârâită, şuierată şi cu pauze. Deşi ştia foarte bine ce era, Stacy nu se putu abţine şi sări în picioare. Mathias se ridicase şi el; se ciocniră în timp ce se îndreptau amândoi spre

ieşire. Mathias o prinse, o apucă de încheietură, o opri.

— E planta, şopti el.

— Ştiu, zise ea. Dar vreau să fiu sigură.

— Mă duc eu. Tu rămâi aici.

— De ce?

— Vrea să vedem ceva, nu crezi? Ce i-a făcut. Încearcă să ne întristeze.

Afară se auzi o altă respiraţie hârâită. Exact cum făcea Pablo; chiar şi după tot ce văzuse, fetei îi venea greu să creadă că nu era el. Dar ştia că Mathias avea dreptate şi mai ştia că nu voia să vadă ce le pregătise planta acolo, lângă paravan.

— Eşti sigur? îl întrebă ea.

Îl simţi dând din cap. Îi dădu drumul şi se îndreptă spre ieşire, se aplecă şi deschise fermoarul.

Aproape instantaneu, de îndată ce păşi afară, în ploaie, respiraţia se opri. Apoi o voce de bărbat începu să strige. Vorbea într-o limbă străină; Stacy presupuse că în germană.

— *Wo ist dein Bruder? Wo ist dein Bruder?*

Stacy se aşeză la loc. Se întinse după mâna lui Eric, o găsi prin întuneric şi o strânse cu putere.

— Vorbeşte despre fratele lui, zise ea.

— De unde-ţi dai seama? întrebă Eric.

— Ascultă!

— *Dein Bruder ist da. Dein Bruder ist da.*

Mathias reapăru, ud leoarcă, apa picurând cu zgomot în băltoaca din cort.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stacy.

Nu-i răspunse.

— Spune-mi! insistă ea.

— Îl mănâncă. Faţa lui… nu mai are pic de carne.

Stacy simţi că neamţul ezită. „Mai e ceva“, îşi spuse, şi aşteptă.

Apoi, foarte încet, Mathias spuse:

— Am găsit asta pe capul lui. Pe craniu.

Îi întinse ceva prin întuneric. Stacy întinse mâna, ezitând parcă să ia obiectul. Îl pipăi, încercând să-i ghicească forma.

— O pălărie? întrebă.

— E a lui Jeff. Cred.

Stacy ştiu că aşa era - numaidecât -, dar nu vru să-l creadă. Căută altă posibilitate, dar nu găsi niciuna. Pălăria era udă leoarcă; era grea de la apă.

Trebui să reziste tentaţiei de a o arunca. Se aplecă în faţă şi i-o întinse lui Mathias.

— Cum a ajuns aici? îl întrebă.

— Probabil că planta a… înţelegi.

— Ce?

— Probabil că a luat-o şi a urcat-o pe deal, din lujer în lujer, apoi a aşezat-o pe capul lui Pablo şi ne-a strigat ca s-o găsim.

— Dar cum i-a luat-o? Cum de a ajuns la ea? Adică…

Se opri, găsind răspunsul chiar în timp ce punea întrebarea - atât de evident, la urma urmei. Totuşi, nu voia să-l audă pe Mathias rostind cuvintele, aşa că se îndreptă într-o altă direcţie, încercând din răsputeri să găsească altă posibilitate.

— Poate că a scăpat-o. Poate că, în timp ce fugea spre copaci, a…

Vocea din luminiş o întrerupse, strigând din nou:

— *Dein Bruder ist gestorben. Dein Bruder ist gestorben.*

— Ce spune? întrebă Eric.

— Mai întâi m-a întrebat unde e Henrich, răspunse Mathias. Apoi, a spus că-i aici. Acum îmi spune că e mort.

— *Wo ist Jeff? Wo ist Jeff?*

— Şi acum?

Mathias nu răspunse.

— *Jeff ist da. Jeff ist da.*

Stacy ştia ce spune - era destul de uşor să ghicească -, dar Eric nu făcuse legătura.

— Ceva în legătură cu Jeff? întrebă el.

— *Jeff ist gestorben. Jeff ist gestorben.*

Eric îi strânse mâna, scuturând-o.

— De ce nu-mi spune?

— Acelaşi lucru, Eric! şopti Stacy.

— Acelaşi lucru?

— Întreabă unde e Jeff. Apoi spune că-i aici. Spune că e mort.

Afară, vocea se multiplică, împresurându-i, răspândindu-se pe tot dealul. Deveni un cor care creştea treptat în volum, scandând:

— *Jeff ist gestorben… Jeff ist gestorben… Jeff ist gestorben…*

*

* *

Ploaia se opri chiar când se crăpa de ziuă. Când soarele începu să urce pe

cer, stratul de nori deja se subţiase. Eric, Stacy şi Mathias ieşiră din cort la prima rază de lumină - ezitând, amorţiţi privind în jur să vadă ce daune adusese noaptea.

Planta se întinsese peste targă, acoperind-o, îngropând rămăşiţele lui Pablo. Şase tentacule intraseră în sacul albastru, sorbind toată apa care se strânsese acolo în timpul furtunii. Iar oasele lui Amy fuseseră scoase din sacul de dormit, aruncate la întâmplare prin luminiş.

Eric o privi pe Stacy mişcându-se ameţită, aplecându-se să le adune. Le strânse într-o grămăjoară, lângă cort.

Eric începuse să tuşească în timpul nopţii, o tuse adâncă, din piept, hârâită. Îl durea capul; avea hainele ude şi pielea încreţită de la statul în băltoacă. Era flămând, epuizat, îi era frig şi-i era foarte greu să mai creadă că toate astea se vor schimba vreodată.

Mathias se ghemui lângă targă şi începu să tragă lujerii de pe cadavrul lui Pablo. Eric era atât de obosit, încât nu se putea dezmetici. Începuse din nou să înregistreze lumea din jur ca şi cum ar fi privit-o de la distanţă - o senzaţie reconfortantă şi înspăimântătoare în acelaşi timp. Aşa că, atunci când se scărpină leneş pe piept şi simţi o umflătură, reacţionă cu un calm surprinzător.

— Unde-i cuţitul? întrebă.

Mathias se întoarse şi se uită la el.

— De ce?

Eric îşi ridică tricoul. Arăta mult mai rău decât o simţise la pipăit, ca şi când o meduză uriaşă şi-ar fi făcut loc între cutia lui toracică şi piele. Şi se mişca, deplasându-se încet, dar vizibil, în jos, spre stomac.

— Dumnezeule! strigă Stacy.

Întoarse capul, acoperindu-şi gura cu mâna.

Mathias se ridică în picioare şi se apropie de el.

— Te doare?

Eric clătină din cap.

— Am amorţit. Nu simt.

Îi arătă, împungând umflătura cu degetul.

Mathias privi în jur, căutând cuţitul. Îl găsi pe jos, lângă cort, pe jumătate îngropat în noroi. Îl ridică, încercă să cureţe mizeria de pe lamă, frecând-o de blugi. Erau încă uzi şi cuţitul lăsă o dâră maronie pe material.

— E şi acolo, zise Stacy.

Arăta spre piciorul lui, oripilată, încercând să nu privească locul.

Eric se aplecă să se uite. Şi era adevărat: o umflătură ca un şarpe înainta din capătul tăieturii în sus pe coapsă. O atinse ezitând; piciorul era amorţit. Umflătura i se răsucea aproape complet în jurul piciorului, începând din faţă cotind-o după genunchi şi urcând printre picioare, până aproape de organele genitale. „Ar trebui să ţip“, se gândi Eric, dar, fără să-şi dea seama de ce, senzaţia de distanţare persista. Stacy părea cea mai afectată; nu părea să fie în stare să-l privească în ochi.

Eric întinse mâna după cuţit.

— Dă-mi-l!

Mathias nu se mişcă.

— Trebuie să-l sterilizăm, zise el.

Eric clătină din cap.

— Nici gând. Nu aştept până când…

— E murdar, Eric!

— Nu-mi pasă.

— Nu te poţi tăia cu ceva de genul ăsta…

— Pentru Dumnezeu, Mathias! Uită-te dracului la mine! Crezi că de infecţie mi-e mie frică acum? Sau de vreo cangrenă? Ori vine cineva să ne salveze în următoarele două zile, ori porcăria asta o să mă omoare. Nu-ţi dai seama?

Mathias nu spuse nimic.

Eric întinse iar mâna.

— Dă-mi dracului cuţitul ăla!

Jeff n-ar fi făcut aşa, Eric ştia. Jeff ar fi acţionat ca la carte, ar fi adus săpun şi apă, ar fi făcut un foc, ar fi încins lama. Dar Jeff nu mai era aici şi acum era decizia lui Mathias. Neamţul ezită, uitându-se la meduza de pe pieptul lui, la şarpele care i se încolăcea în jurul piciorului. Eric îl văzu hotărându-se, şi ştiu ce decizie luase.

— Bine, spuse Mathias. Dar lasă-mă pe mine.

Eric îşi scoase tricoul.

Mathias privi în jur la luminişul acoperit de noroi.

— Vrei să te întinzi?

Eric clătină din cap.

— Rămân în picioare.

— O să te doară. Ţi-ar fi mai uşor dacă…

— Lasă asta. Dă-i drumul odată!

Mathias începu cu pieptul. Făcu cinci incizii rapide, ca un asterisc, chiar deasupra umflăturii, apoi băgă mâna înăuntru şi trase încet lujerul din

trupul lui Eric. Era uluitor de mare. Mathias puse cuţitul în buzunarul din spate, apoi îşi folosi ambele mâini ca să poată scoate planta lipicioasă. Când ieşi, era acoperită de sânge pe jumătate închegat. Durerea era intensă - nu tăietura, îl durea doar atunci când Mathias trăgea planta - şi avea senzaţia că îi desprinde o parte din corp, un organ vital. Eric se gândi la imaginile din ghidul lui Jeff, la aztecii cu cuţitele lor lungi, smulgând inimile încă bătând din trupurile prizonierilor, şi simţi cum i se înmoaie picioarele. Trebui să se prindă de umărul lui Mathias ca să nu cadă.

Mathias aruncă într-o parte lujerul care se zvârcolea; acesta ateriză cu un pleoscăit în noroi, răsucindu-se.

— Te simţi bine? îl întrebă el.

Eric dădu din cap şi-şi luă mâna de pe umărul lui Mathias. Sângele îi curgea şuvoi pe piept, scurgându-se în centura pantalonilor. Îşi făcu ghem tricoul şi-l apăsă pe rană.

— Continuă, spuse el.

Mathias se ghemui şi, dintr-o singură mişcare, răsuci cuţitul în jurul piciorului lui Eric. Din nou, nu incizia îi provocă dureri; simţi durerea abia când Mathias băgă mâna şi scoase lujerul din carne. Ţipă: un geamăt, un urlet. Avea senzaţia că este jupuit. Se prăbuşi la pământ, aterizând în fund. Sângele îi curgea abundent din picior.

Mathias ridică lujerul, arătându-i-l. Era mult mai lung decât primul, avea franzele şi florile mult mai dezvoltate, ajunsese aproape la maturitate. Se răsuci în aer, păru să se ridice spre Eric, să se întindă după el. Mathias îl aruncă în noroi, călcă pe el, îl strivi - şi pe primul la fel.

— Aduc acul şi aţa, zise el şi se îndreptă spre cort.

— Stai! strigă Eric. Mai este.

Vocea-i răsună subţire şi tremurată; se sperie de cât era de slabă.

— Mi-a împânzit tot corpul. E şi în umăr, şi în spate. O simt cum se mişcă.

Era adevărat: o simţea peste tot, ascunsă chiar sub piele, ca un muşchi.

Mathias se întoarse şi se uită la el; mai avea un pas până la cort.

— Nu, Eric! zise el. Nu începe.

Vocea-i era obosită; şi arăta obosit - tras la faţă, cu ochii înfundaţi în orbite.

— Trebuie să te coasem.

Eric tăcu - dintr-odată, era ameţit. Ştia că nu avea forţă să se certe.

— Pierzi prea mult sânge, zise Mathias.

Preţ de-o clipă, Eric avu senzaţia că o să leşine. Se întinse încetişor pe spate. Durerea era la fel de intensă. Închise ochii şi întunericul care-l aştepta

acolo era plin de culori: o pâlpâire portocalie strălucitoare; roşie pe margini. Simţea găurile pe care lujerii i le lăsaseră în piept şi în picior - păreau să fie centrul durerii, ca şi cum trupul lui resimţea înlăturarea lor ca pe un furt, ca şi cum i-ar fi cerut înapoi.

Îl auzi pe Mathias intrând în cort, apoi întorcându-se, dar nu deschise ochii. Privi culorile pulsând în întuneric, văzu cum devin brusc mai strălucitoare când neamţul se aplecă peste el şi începu să-i coasă rana de pe picior. Nici nu mai discutară despre sterilizarea acului; Mathias se puse pur şi simplu pe treabă. Era o incizie lungă; îi luă ceva timp să termine. Apoi îi dădu uşor mâinile la o parte, înlătură tricoul îmbibat de sânge şi se concentră asupra pieptului.

Începu să se calmeze. Durerea nu scăzu, dar acea senzaţie de distanţare, de-acum familiară, reveni şi simţi că mai degrabă era martor la ceea ce i se întâmpla şi nu că trăia totul pe propria piele. Soarele urcase destul de mult pe cer - se făcea cald şi lucrul ăsta, la rândul lui, îl făcea să se simtă mai bine. Încetă în sfârşit să mai tremure.

Stacy era de cealaltă parte a luminişului; o auzea mişcându-se. Avea senzaţia că îl evita, că îi era frică să se apropie de el. Îşi înălţă capul ca să vadă ce făcea şi o zări aplecată peste rucsacul lui Pablo. Scoase din el singura sticlă de tequila care mai rămăsese.

— Vrea cineva? strigă ea, ridicând sticla.

Eric clătină din cap, apoi o urmări aplecându-se şi scormonind iar prin rucsac. Se pare că exista un buzunar interior. O auzi trăgând fermoarul. Stacy scotoci înăuntru şi scoase ceva.

— Îl chema Demetris, spuse ea.

— Pe cine? întrebă Mathias - el nu ridicase privirea de la rana lui Eric.

Stacy se întoarse spre ei cu un paşaport în mână.

— Pe Pablo. Numele lui adevărat era Demetris Lambrakis.

Se ridică şi veni lângă ei, cu paşaportul. Mathias lăsă acul deoparte, îşi şterse mâinile pe blugi, apoi luă carneţelul. Îl privi câteva clipe, fără să vorbească, apoi i-l întinse lui Eric.

Fotografia din paşaport înfăţişa un Pablo ceva mai tânăr - şi ceva mai grăsuţ cu părul mult mai scurt şi, în mod absurd, cu mustaţă. Era îmbrăcat în sacou şi avea cravată; părea că face eforturi să nu zâmbească. Eric observă - din nou, ca de la o mare distanţă - că-i tremurau mâinile. Îi dădu paşaportul lui Stacy, apoi lăsă capul jos. „Demetris Lambrakis.“ Repeta întruna numele în minte, încercând parcă să-l memoreze. „Demetris

Lambrakis… Demetris Lambrakis… Demetris Lambrakis…“

Mathias termină de cusut. Eric îl auzi îndreptându-se din nou spre cort. Când se întoarse, avea la el cutia de alune. O deschise şi împărţi conţinutul în trei grămezi egale, numărând fiecare alună, folosind frisbee-ul pe post de farfurie. Mathias era acum şeful, realiză Eric. Toţi trei păreau să fi căzut de acord asupra acestui amănunt, fără să mai fie nevoie să discute.

Eric trebui să se ridice în capul oaselor ca să mănânce şi simţi nişte dureri groaznice când se mişcă. Îşi examină trupul preţ de câteva clipe. Parcă ar fi fost o păpuşă de cârpă, transmisă din generaţie în generaţie unor copii neglijenţi, cusută şi recusută, cu aţele atârnând. Nu-şi imagina cum ar mai fi putut ajunge vreodată acasă, cum ar mai fi putut scăpa din locul ăsta, iar acest gând se aşeză, liniştit, înăuntrul lui. Simţi cum îl apasă tot mai tare, simţi cum cedează, cum se resemnează. Dar trupului său nu părea să-i pese: continua să-şi strige nevoile. Simpla vedere a alunelor îi provocă o foame feroce; le mâncă repede, aruncându-le în gură, mestecând, înghiţind. Când termină, îşi linse degetele de sare. Mathias îi întinse bidonul de plastic şi Eric bău, simţind din nou planta mişcându-se înăuntrul lui.

Soarele urca din ce în ce mai sus, devenea tot mai puternic. Noroiul din luminiş începuse să se usuce, urmele lăsate de ei se solidificau treptat în gropi umbrite. Îşi terminaseră porţiile şi tăceau, uitându-se unul la altul.

— Cred c-ar trebui să mă duc să mă uit după Jeff, zise Mathias. Până nu se face prea cald.

Simpla idee părea să-l obosească peste măsură.

Stacy încă mai avea sticla de tequila; o ţinea în poală. Îi tot deschidea şi închidea capacul.

— Crezi că e mort, nu? întrebă ea.

Mathias se întoarse şi se uită la ea, mijind uşor ochii.

— Vreau la fel de mult ca şi tine să nu fie aşa. Dar să vrei şi să crezi… Ridică din umeri. Nu-i chiar acelaşi lucru, nu?

Stacy nu-i răspunse. Duse sticla la gură, dădu capul pe spate, înghiţi. Eric simţi impulsul lui Mathias de a-i lua sticla, îl simţi gata să facă asta, apoi răzgândindu-se. El nu era ca Jeff. Era prea rezervat ca să fie lider, prea apatic. Dacă Stacy voia să bea şi să se expună nu ştiu cărui pericol, era alegerea ei. Nu mai avea cine s-o oprească.

Mathias se ridică în picioare.

— Nu cred că o să stau mult, zise el.

Numaidecât, Stacy lăsă sticla din mână şi sări în picioare, lângă el.

— Vin şi eu!

Din nou, Eric avu senzaţia că se temea de el, că era îngrozită de ceea ce se întâmpla în corpul lui. Îşi dădea seama că nu voia să rămână singură cu el.

Mathias se uită la Eric, la pieptul lui dezgolit, mânjit de sânge şi de noroi.

— O să fii bine? îl întrebă.

„Nu, zise Eric în sinea sa. Sigur că nu." Dar n-o spuse cu glas tare. Se gândea la cuţit, la ce-ar fi însemnat să rămână singur în luminiş, liber să facă tot ceea ce voia. Dădu din cap. Apoi se întinse din nou la soare, simţindu-se straniu de împăcat; îi urmări pe cei doi plecând împreună, dispărând în josul potecii.

*

* *

Stacy şi Mathias rămaseră o vreme la baza dealului, privind dincolo de fâşia de pământ curăţat, la zidul de copaci de la marginea junglei. Soarele formase deja o crustă subţire pe deasupra pământului, însă sub aceasta noroiul rămăsese încă adânc până la glezne. Mayaşii mişunau prin el, cu cocoloaşe mari prinse de picioare. Stacy urmări două femei întinzând lucruri la uscat. Aveau o grămadă mare: pături, haine.

Trei mayaşi stăteau lângă focul de tabără. Unul dintre ei era bărbatul chel din prima zi, cu pistolul la şold. Ceilalţi doi erau mult mai tineri, abia ieşiţi din adolescenţă. Amândoi aveau arcuri. Pantalonii albi ai bărbatului chel erau răsuciţi până la genunchi în încercarea, presupuse Stacy, de a nu-i murdări. Avea oasele ciudat de subţiri, cu încheieturi fragile.

Mathias păşi în luminiş şi tenişii îi dispărură în noroi. Privi spre stânga şi rămase aşa. Niciun muşchi nu i se clinti pe faţă, dar Stacy ştiu la ce se uita, deşi n-ar fi putut spune de unde ştie. Tequila din stomac îi dădea acum un gust amar, o ameţea; îşi simţea spatele acoperit de transpiraţie. Nu mai putea face decât un singur lucru - nu avea de ales -, dar ezită câteva clipe, nevrând încă să i se alăture lui Mathias, sperând să prindă, poate, mai mult curaj. Îşi scoase cu grijă sandalele, una după alta, şi le aşeză frumos în mijlocul potecii. Apoi păşi în noroi. Era mai rece decât şi-ar fi imaginat - îi aminti de zăpadă - şi se concentră asupra acestui gând („Albă ca pantalonii chelului, albă ca oasele") în timp ce privi spre grămăjoara care se înălţa la douăzeci şi cinci de metri de ei - o mică peninsulă de verde întinzându-se pe pământul curăţat, asemenea unui deget. Strălucea în soarele din ce în ce mai fierbinte; Stacy s-ar fi putut minţi cu uşurinţă că nu era decât un miraj. Dar ştia că nu astfel stăteau lucrurile, ştia că era Jeff, ştia că îi abandonase, la fel

ca Amy şi ca Pablo, că acum nu mai rămăseseră decât ei trei. Se întinse după mâna lui Mathias, temându-se o clipă că o s-o respingă, dar îi strânse palma şi rămaseră aşa, în tăcere, privind.

Înaintară pe lângă baza dealului, rămânând aproape de plantă, mişcându-se greu prin noroi. Nu vorbeau. Mayaşul cel chel veni după ei, însoţit de cei doi tineri cu arcurile. Nu era departe; ajunseră destul de repede acolo.

Mathias se ghemui lângă movilă şi începu să smulgă lujerii, scoţând treptat la iveală trupul lui Jeff. Încă-l puteau recunoaşte, nu era mâncat decât pe jumătate, ca şi când planta s-ar fi abţinut, vrând să-i informeze, dincolo de orice îndoială, că Jeff era mort. Stătea pe burtă, cu mâinile întinse deasupra capului. Părea să fi fost târât de picioare până acolo. Mathias îl rostogoli cu faţa în sus. Avea răni în gât, câte una pe fiecare parte, şi cămaşa-i era îmbibată de sânge. Carnea îi fusese mâncată de pe partea de jos a feţei, lăsând să se vadă dinţii şi maxilarul, dar ochii rămăseseră neatinşi. Erau deschişi, privindu-i parcă prin ceaţă. Stacy întoarse capul.

Era speriată de calmul de care dădea dovadă; o neliniştea. „Cine sunt? se întrebă. Oare mai sunt eu?“

Mathias desfăcu ceasul lui Jeff de la mână. Apoi îi scoase portofelul din buzunar. Pe mâna dreaptă, Jeff avea un inel de argint, iar Mathias îl luă şi pe acesta. Trebui să depună un efort destul de mare - să tragă cu putere - înainte ca bijuteria să alunece de pe deget.

Stacy îşi aminti când mersese cu Amy să cumpere inelul. Îl găsiseră la o casă de amanet din Boston. Amy i-l dăduse lui Jeff la aniversarea primei lor întâlniri. În anii care urmaseră, Stacy şi Amy petrecuseră multe ore imaginându-şi cum trebuia să fi arătat fostul proprietar al inelului - cine era, cum ajunsese să amaneteze un obiect atât de frumos. Creaseră un personaj din această fantezie - un muzician ajuns în mizerie, un dependent de droguri, un dealer a cărui carieră atinsese apogeul atunci când îi vânduse heroină lui Miles Davis. Îi dăduseră un nume, Thaddeus Fremont, şi ori de câte ori vedeau un bărbat mai în vârstă cu un aer răvăşit, îşi dădeau coate şi-şi şopteau: „Hei, uite-l pe Thaddeus. Îşi caută inelul“.

Mathias îi întinse lucrurile lui Jeff şi ea le luă.

— Ar fi trebuit să le iau şi pe ale lui Henrich, zise el. Purta un pandantiv, o amuletă care să-i poarte noroc.

Îşi atinse pieptul, arătându-i locul în care atârnase bijuteria. Apoi privi prin luminiş, ca şi când s-ar fi gândit să se ducă chiar atunci după ea. Dar când se

ridică, se întoarse din nou spre cărare.

Plecară împreună, mergând unul lângă altul - din nou, în tăcere. Picioarele lui Stacy erau pline de noroi; avea senzaţia că poartă o pereche de bocanci grei.

— Nu că ar fi avut vreun efect, zise Mathias.

Stacy se întoarse şi se uită la el.

— Ce să aibă?

— Amuleta lui.

Stacy nu ştiu cum să reacţioneze. Ştia că era o glumă, sau cel puţin o încercare de a glumi, dar ideea de a râde, de a zâmbi măcar drept răspuns i se părea de neconceput. Bâzâitul din cap revenise; simţea, dintr-odată, că nu mai poate ţine ochii deschişi. Simţea că o dor atunci când vorbeşte. Merse mai departe, cu braţele strânse la piept ca într-o îmbrăţişare, strângând într-o mână ceasul lui Jeff, iar portofelul şi inelul lui în cealaltă. Aşteptă să treacă suficient timp de la remarca lui Mathias - până când aproape ajunseseră la potecă - şi spuse:

— Ce facem acum?

— Ne întoarcem la cort, presupun. Încercăm să ne odihnim.

— N-ar trebui să rămână unul din noi să se uite după greci?

Mathias clătină din cap.

— Nu acum. Peste vreo oră.

Mintea lui Stacy zbură la cort, la luminişul din jur. Se gândi la Pablo, întins pe targa lui, la chinurile pe care le îndurase acolo. Se gândi şi la ea, cum se aplecase şi adunase oasele lui Amy în acea dimineaţă, cu atâta nonşalanţă de parcă ar fi făcut curat după o petrecere.

Aceleaşi cuvinte îi reveniră în minte: „Oare mai sunt eu?“

Fără niciun avertisment, începu să plângă. Parcă ar fi fost o criză de tuse - suspinele îi zgâlţâiau tot trupul; nu dură mai mult de un minut. Mathias aşteptă lângă ea până îşi reveni. Apoi îi puse o mână pe umăr.

— Vrei să stai jos o clipă? o întrebă.

Stacy ridică ochii şi privi în jur. Aveau picioarele înfundate în zece centimetri de noroi. La dreapta ei, poteca urca abrupt dealul, printre lujerii deşi. La stânga, pe la jumătatea luminişului, erau trei mayaşi care nu-i scăpau din ochi. Clătină din cap şi-şi şterse faţa.

— Eric moare, nu-i aşa? Planta a intrat în el şi o să moară.

Îşi deschisese palmele când plânsese şi scăpase ceasul, portofelul şi inelul lui Jeff. Mathias se aplecă să le ia de jos. Erau pline de noroi şi încercă să le

şteargă de pantaloni.

— Nu cred că pot să suport asta, Mathias. Nu pot să mă uit la el cum moare.

Mathias strecură inelul lui Jeff în portofel. Stacy observă că mâinile îi sângerau, că avea pielea crăpată şi arsă de seva plantei. Hainele atârnau zdrenţuite pe el. Barba îi era destul de deasă şi-l făcea să pară mai în vârstă. Dădu din cap.

— Nu, zise el. Sigur că nu.

Stacy se răsuci pe călcâie şi se întoarse spre cei trei mayaşi. Aveau un fel de a se uita la ea fără să o privească în ochi. Presupuse că era o tactică pe care o învăţaseră, un fel de truc pentru a putea suporta mai uşor ceea ce făceau acolo. I se părea că era mult mai greu să ucizi pe cineva dacă-l priveai în ochi.

— Ce crezi că ar face dacă ne-am duce spre ei acum? întrebă ea. Dacă ne-am îndrepta aşa, dintr-odată, direct spre ei?

Mathias ridică din umeri. Răspunsul era evident.

— Ne-ar omorî.

— Poate că asta ar trebui să facem. Poate-ar fi mai bine să terminăm odată toată povestea.

Mathias se uită la ea; părea să analizeze destul de serios problema. Apoi însă clătină din cap.

— Cineva tot o să vină, Stacy. Până la urmă. Cum putem fi siguri că n-o să se întâmple chiar azi?

— Dar s-ar putea şi să nu vină azi. Nu? Să vină abia peste câteva săptămâni. Sau luni. Sau să nu vină deloc.

Mathias nu-i răspunse; o privea în tăcere. Din prima zi de când se cunoscuseră, privirea lui - atât de sumbră, atât de fixă - i se păruse lui Stacy uşor neliniştitoare. După câteva clipe, nu mai putu îndura şi întoarse capul. Mathias întinse braţul, o luă de mână şi, fără să spună nimic nici acum, o conduse înapoi prin luminiş, până la potecă.

*

* *

Eric simţea planta mişcându-i-se în corp. Era în mijlocul spatelui, în subţioara stângă, în umărul drept. Cuţitul era la trei metri de el - murdar de noroi, încă umed de sângele lui. Îşi imaginase că o să înceapă să se taie imediat, de îndată ce Stacy şi Mathias dispăreau din luminiş, dar, când sosi momentul, îşi dădu seama că era prea speriat ca s-o facă. Pierduse deja îngrijorător de mult sânge - era suficient să se uite la propriul trup ca să-şi

dea seama de asta - şi nu ştia cât îşi mai putea permite să piardă.

Se ridică în şezut, trase adânc aer în piept, apoi se aplecă pe genunchi, tuşind sec. Nu avea flegmă - doar senzaţia că în pieptul lui era ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo, ceva pe care corpul lui încerca, fără succes, să-l dea afară. Se luptase toată noaptea cu această tuse. I se părea ciudat că nu-şi dăduse seama mai devreme care era cauza. Era planta, bineînţeles - era sigur acum. Da, un lujer începuse să-i crească în plămâni.

„Ar trebui să intru în cort, îşi zise. Ar trebui să mă întind. Nu contează că e ud.“ Dar nu se mişcă.

Şi tuşi din nou.

I-ar fi fost mai uşor, credea, dacă Stacy ar fi rămas cu el. Ar fi putut să-i vorbească, să încerce să-l oprească. Şi poate că ar fi ascultat-o - cine ştie? Şi dacă nu, putea să-i înşface braţul şi să-l ţină pe loc. Dar Stacy nu era acolo - îl abandonase aşa că nu avea cine să-l oprească în momentul în care se ridică şi se întinse după cuţit.

Se aşeză la loc, cu lama în poală.

Încercă din nou jocurile de cuvinte, testele imaginare de vocabular, dar nu-şi putu aminti la ce literă ajunsese. Mişcările din trupul lui nu-l lăsau să se concentreze. I se părea important să păstreze ordinea. „Sus, pe laba stângă a piciorului… la baza gâtului…”

Se aplecă, îşi scărpină laba stângă, simţi o umflătură. O privi, o urmări cum se netezeşte, apoi cum se adună din nou în partea de jos a piciorului. Era aproape de mărimea unei mingi de golf. Când pipăi, simţi din nou amorţeala.

Incizia n-avea să-l doară, ştia; abia când ar fi tras lujerul ar fi simţit durerea. Chiar în timp ce se gândea la asta, observă altă umflătură. Era pe antebraţul stâng, mult mai mică decât celelalte, lungă cam de şapte centimetri şi subţire ca o râmă. O atinse şi dispăru, îngropându-i-se în carne.

Era prea mult pentru el: nu putea să stea calm, privind cum chestiile astea îi apăreau şi-i dispăreau în diverse locuri pe trup. Trebuia să facă ceva şi, la urma urmei, nu exista decât o singură soluţie, nu?

Luă cuţitul din poală, se aplecă în faţă şi începu să taie.

*

* *

Cumva, panta spre vârful dealului părea să fi devenit mult mai abruptă decât ultima oară când o urcase Stacy. Pe măsură ce înaintau, respira din ce în ce mai greu; hainele i se lipeau de transpiraţia de pe corp. Simţea o crampă într-o parte. Mathias păru să observe că nu se simţea bine şi, deşi

erau aproape în vârf, se opri ca să o lase să se odihnească. Stătea lângă ea, privind în jur în vreme ce Stacy încerca să-şi recapete suflul.

Bătăile inimii tocmai începuseră să se domolească, când se făcură auzite vocile.

— *Wo ist Eric? Wo ist Eric?*

Se întoarseră şi se uitară unul la celălalt.

— *Eric ist da. Eric ist da.*

— Oh, Doamne! zise Stacy. Nu!

— *Eric ist gestorben. Eric ist gestorben.*

O luară amândoi la fugă, dar Mathias era mai iute. Când Stacy ajunse în luminiş, el era deja acolo. Îl găsi gesticulând, repetând iar şi iar acelaşi cuvânt, cu multă asprime. Din cauza oboselii, a groazei, revenise la limba lui natală.

— *Genug,* spunea întruna. *Genug*[4].

Lui Stacy îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că i se adresa lui Eric. Era un strigoi în luminiş - asta crezu prima dată altă progenitură oribilă a puţului de mină: mânjită de sânge, goală, cu ochii sălbatici, cu un cuţit în mână. Dar nu. Era Eric. Părea să-şi fi jupuit o bună parte din pielea de pe corp. Atârna în fâşii. Îi vedea muşchii de la picioare, de pe abdomen, zărea chiar o frântură de os lângă cotul stâng. Părul îi era năclăit de sânge în partea dreaptă a capului şi îşi dădu seama că-şi tăiase o ureche.

Vocea lui Mathias se transformă în urlet:

— *Genug,* Eric! *Genug!*

Îi făcea semne lui Eric să lase jos cuţitul, dar lui Stacy i se părea evident că Eric n-o să facă asta. Părea înnebunit de groază, ca şi când ar fi fost atacat de un străin.

— Eric! strigă Stacy. Te rog. Hai…

Apoi Mathias făcu un salt, întinzându-se să smulgă cuţitul din mâna lui Eric.

Stacy ştiu ce avea să urmeze.

— Nu! strigă ea.

Dar era deja prea târziu.

*

* *

Odată ce începu, lui Eric îi fu imposibil să se mai oprească.

Mai întâi se ocupă de umflătura din laba piciorului. Rezolvă repede

[4] Destul (în limba germană în original)

problema. Făcu o singură tăietură cu cuţitul şi îl văzu, chiar sub piele: un ghemotoc de lujer, încolăcit, nu mai mare decât o alună. Îl scoase din corp şi-l aruncă. Apoi se uită la antebraţ. Aici lucrurile deveniră mai complicate. Făcu o mică incizie în locul în care văzuse umflătura asemănătoare cu o râmă şi găsi… nimic. Căută cu vârful cuţitului, apoi lărgi tăietura însângerată, trăgând o linie dreaptă de la încheietură până la cot. Durerea era intensă - îi venea greu să mai ţină cuţitul în mână dar frica era şi mai rea. Ştia că lujerul e acolo şi trebuia să-l găsească. Tăia mereu, săpa tot mai adânc, apoi se mişca în lateral, împingând cuţitul pe sub piele, de-o parte şi de alta a inciziei, ridicând pielea, trăgând-o, jupuind-o, până când reuşi să-şi despice tot antebraţul. Era din ce în ce mai mult sânge - mult prea mult nu mai putea vedea ce face. Încercă să se şteargă cu mâna, dar curgea în şuvoaie. Pielea îi atârna de pe os ca o mânecă sfâşiată. Simţi ceva strângându-i fesa dreaptă, ca şi când l-ar fi ciupit cineva, şi sări în picioare, îşi dădu rapid jos pantalonii şi chiloţii, răsucindu-se ca să se uite. Nu putea vedea însă nimic şi tocmai se pregătea să înceapă să caute cu cuţitul, când simţi o mişcare în abdomen, chiar deasupra buricului; ceva înainta încet în sus. Îşi îndreptă atenţia asupra acelui punct, străpungându-l cu cuţitul. Lujerul era chiar la suprafaţă; un lujer lung căzu din tăietură, având aproape jumătate de metru, atârnând din rană, întorcându-se şi răsucindu-se în aer; sângele curgea şiroaie, împroşcând pământul. Lujerul era încă agăţat de el; avea probabil rădăcina undeva mai sus, în corp. Trebui să taie cu cuţitul până aproape de sfârcul drept pentru ca dihania să cadă în sfârşit afară din el.

Urmă coapsa stângă.

Cotul drept.

Ceafa.

Era sânge peste tot. Îi simţea mirosul - un miros metalic, ca de cupru - şi ştia că era din ce în ce mai slăbit, pe măsură ce pierdea tot mai mult sânge. O parte din el înţelegea că asta era un dezastru, că trebuia să se oprească, că nici n-ar fi trebuit să înceapă. O altă parte însă nu ştia decât că planta era în corpul lui şi că trebuia să o scoată cu orice preţ. Puteau să-l coasă după ce se întorceau. Puteau să-l înfăşoare în bandaje, să-i lege garouri pe toate membrele. Important era să nu se oprească până nu termina, altfel toată durerea ar fi fost în zadar. Trebuia să taie, să înfigă, să jupoaie, până când era sigur că nu mai rămânea niciun lujer.

Simţea ceva în urechea dreaptă. Părea imposibil, dar când ridică mâna şi

atinse umflătura cartilaginoasă, îl simţi acolo, chiar sub piele. Nu mai gândea; acţiona doar din instinct. Începu să-şi reteze urechea, tăind-o cu mişcări de fierăstrău, ţinând cuţitul lipit de cap. Începuse să geamă, să plângă. Nu din cauza durerii - deşi era aproape insuportabilă ci din cauza sunetului pe care îl auzea atunci când lama îi reteza cartilagiul.

Urmă gamba stângă.

Genunchiul drept.

Tocmai îşi jupuia pielea de pe partea de jos a cutiei toracice, când Mathias reapăru în luminiş. Timpul începu să se mişte într-un ritm ciudat, prea încet şi prea repede în acelaşi timp. Mathias urla, dar el nu înţelegea ce spune. Ar fi vrut să-i explice neamţului ce făcea, să-i explice logica acţiunilor lui, dar ştia că aşa ceva era imposibil, că ar fi durat prea mult, că Mathias n-ar fi putut niciodată să înţeleagă. Trebuia să se grăbească - asta era cheia trebuia să scoată totul din el înainte să-şi piardă cunoştinţa, şi simţea că momentul ăsta se apropie.

Apoi Stacy veni şi ea în luminiş. Zise ceva, îl strigă pe nume, dar abia dac-o auzi. Trebuia să taie mai departe - asta era tot ce conta -, şi când se aplecă să facă asta, Mathias se repezi la el, cu mâna întinsă spre cuţit.

Eric o auzi pe Stacy strigând:

— Nu!

Tremura - nu se simţea stăpân pe trupul lui reacţiona din reflex. Nu intenţionase decât să-l îndepărteze pe Mathias, să-l împingă la o parte ca să aibă timp să termine ce începuse. Dar când întinse mâinile ca să facă asta, într-una din ele încă mai ţinea cuţitul. Fu şocat să vadă cu câtă uşurinţă lama străpunse pieptul neamţului, strecurându-se printre două coaste, chiar în dreapta sternului, pătrunzând adânc.

Picioarele lui Mathias cedară. Căzu pe spate, departe de el, iar cuţitul îl urmă.

Stacy începu să ţipe.

— *Warum?*[5] zise Mathias privindu-l pe Eric. *Warum?* Eric auzea sângele în vocea lui Mathias, îl vedea împânzindu-i cămaşa. Mânerul cuţitului se mişca în sus şi-n jos, ca un metronom. Erau mişcările inimii lui Mathias. Îi înfipsese cuţitul direct în inimă.

— *Warum?* întrebă din nou.

Apoi lujerii se puseră iar în mişcare, ţâşnind ca nişte şerpi în luminiş, înhăţându-l pe neamţ, răsucindu-i-se în jurul trupului. Stacy sări lângă el.

---

[5] De ce? (în limba germană în original)

Încercă să-l elibereze - făcu tot ce putu -, dar tentaculele erau prea multe.

Eric simţea că-l lasă puterile. Trebuia să se aşeze şi făcu asta într-un mod foarte stângaci, mai mult prăbuşindu-se, căzând într-o baltă mare de sânge - sângele lui şi-al lui Mathias. Era absurd, dar încă mai voia cuţitul; dacă ar fi avut putere, s-ar fi târât şi l-ar fi smuls din pieptul neamţului. Îl privea mişcându-se în sus şi-n jos, în sus şi-n jos, în sus şi-n jos.

Veneau tot mai multe tentacule. Stacy le smulgea din ce în ce mai repede, plângând cu sughiţuri.

Curând, aveau să se repeadă şi asupra lui, Eric ştia.

Închise ochii. Numai o clipă, dar fu destul. Când îi deschise din nou, cuţitul nu se mai mişca.

*

* *

Stacy stătea cu Eric, ţinându-i capul la ea în poală. Planta îşi revendicase cadavrul lui Mathias, târându-l după ea. Încă-i mai vedea adidasul drept ieşindu-i din masa de frunze verzi, dar, în afară de asta, era complet acoperit. Tendoanele vegetale erau tăcute, nemişcate, scoţând doar un fel de freamăt încet, în timp ce devorau cadavrul.

Stacy nu înţelegea de ce planta nu se repezea să înhaţe şi trupul lui Eric. Ea n-ar fi fost în stare să-l apere - la fel cum nu fusese în stare să-l apere nici pe Mathias - şi era sigură că planta ştia şi asta. Dar nu trimise spre ei decât un singur tendon lung, care începu să soarbă cu zgomot din imensa baltă de sânge care-i înconjura, secând-o treptat.

Îl lăsă în pace pe Eric.

Nu că ar fi existat vreo îndoială cum avea să se termine totul: Stacy vedea că prietenul ei e pe moarte. La început, crezu că totul o să se termine în câteva minute. Sângele şiroia, picura şi curgea din trupul lui, umplând găurile din jurul claviculelor, ţâşnind din rănile mai adânci ca dintr-o fântână arteziană. Trupul lui emana un miros puternic, uşor metalic, care, fără să-şi poată da seama de ce, îi aminti de monedele pe care le colecţiona în copilărie, lustruind fiecare bănuţ, aranjându-le în funcţie de dată.

Îl mângâie pe cap şi Eric gemu.

— Sunt aici, zise ea. Sunt aici.

O sperie deschizând ochii: se uită la ea, cu o expresie speriată. Când încercă să vorbească nu reuşi să scoată decât o şoaptă, foarte răguşită, mult prea încet pentru ca Stacy să-l poată înţelege.

Se aplecă spre el.

— Ce?

Din nou, acea şoaptă sfârşită. Parcă ar fi spus numele cuiva.

— Billy? îl întrebă ea.

Eric închise ochii, apoi îi deschise din nou.

— Cine e Billy, Eric?

Îl văzu înghiţind şi gestul păru să-i provoace durere. Părea că-l doare şi atunci când respiră. Totul îl durea.

— Nu cunosc niciun Billy.

Eric clătină uşor din cap. Stacy îşi dădea seama că se concentra, că încerca să articuleze cuvintele.

— Omoară-mă![6] zise el.

Stacy îl privi înmărmurită. „Nu, îşi spuse. Nu, nu, nu." Ar fi vrut ca Eric să închidă iar ochii, îşi dorea să leşine din nou.

— Mă… doare…

Stacy dădu din cap.

— Ştiu. Dar…

— Te rog…

— Eric!

— Te rog…

Stacy începu să plângă. „De-asta l-a lăsat planta în pace", realiză. Ca ea să se chinuiască privindu-l cum moare.

— O să te faci bine. Îţi promit. Trebuie doar să te odihneşti, în mod surprinzător, Eric reuşi să schiţeze un zâmbet. Se întinse, îi luă mâna şi i-o strânse.

— Ai… mi… lă…

Era prea mult pentru ea. Nu mai putu spune nimic.

— Cuţitul…

Stacy scutură din cap.

— Nu, dragule. Şşşt…

— Mi… lă… zise el. Mi… lă…

Îşi dădea seama că n-o să înceteze. Avea să rămână întins acolo, cu capul în poala ei, sângerând, suferind, implorând-o să-l ajute, în timp ce soarele continua să urce încet deasupra lor. Dacă voia ca toate astea să se sfârşească - sângerarea, suferinţa, rugăminţile -, ea trebuia să fie cea care să le pună capăt.

— Mi… lă…

---

[6] *Kill me,* („Omoară-mă", în lb. Engleză), seamănă ca pronunţie cu numele Billy.

Stacy îi dădu cu grijă capul la o parte şi se ridică. „O să i-l aduc, se gândea. Îl las pe el s-o facă.“ Se apropie de marginea luminişului, călcă între lujeri; se aplecă peste trupul lui Mathias, îndepărtă lujerii. Planta îi devorase deja carnea de pe braţul drept, în întregime, până la umăr. Chipul însă-i era neatins, ochii-i rămăseseră deschişi; se uita fix la ea. Trebui să reziste impulsului de a încerca să-i închidă. Cuţitul era înfipt încă în pieptul lui. Apucă mânerul şi îl trase afară. I-l duse lui Eric.

— Poftim, zise ea.

I-l puse în mână şi-i strânse degetele în jurul lui.

Eric îi zâmbi din nou, acelaşi zâmbet vag, şi clătină încet din cap.

— N-am… putere… şopti el.

— De ce nu te odihneşti atunci? închide ochii şi…

— Tu…

Îi întindea înapoi cuţitul.

— Tu…

— Nu pot, Eric.

— Te rog…

Eric îi lipi cuţitul de mână.

— Rog…

Se sfârşise, Stacy ştia - viaţa lui Eric se sfârşise. Nu-i mai rămăseseră decât chinurile. Voia ajutorul ei, i-l cerea cu disperare. Iar a ignora rugăminţile, a-l lăsa să sufere, să moară încet, în chinuri, doar fiindcă ea era prea laşă, prea îngrozită să facă ceea ce, în mod evident, trebuia făcut, nu era şi asta tot un fel de păcat? Ar fi putut să-i curme suferinţa, dar alegea să n-o facă. Atunci, într-un fel, nu era oare ea de vină pentru agonia lui?

„Cine sunt? se întrebă din nou. Oare mai sunt eu?“

— Unde? întrebă ea.

Eric îi luă mâna, cea în care ţinea cuţitul, şi i-o puse pe pieptul lui.

— Aici…

Aşeză lama în aşa fel încât vârful să se sprijine de stern.

— Doar… apasă…

Ar fi fost atât de uşor să tragă cuţitul, să-l arunce, şi asta îi spunea Stacy trupului ei să facă, astea erau mişcările pe care i le comanda. Dar corpul n-o asculta. Nu se mişca.

— Te rog… şopti Eric.

Stacy închise ochii. „Oare mai sunt eu?“

— Te rog…

Apoi o făcu: se aplecă, lăsându-se cu toată greutatea pe cuţit.

*

* *

Durere.

Preţ de-o clipă, fu singurul lucru de care Eric mai era conştient. Parcă i-ar fi explodat ceva în piept. O vedea pe Stacy deasupra lui; părea îngrozită, părea că plânge. Încercă să vorbească, încercă să spună „Mulţumesc" şi „Îmi pare rău" şi „Te iubesc", dar cuvintele nu se auzeau.

Merseseră într-o după-amiază la o grădină zoologică din Cancún. Nu avea mai mult de douăsprezece animale, dintre care unul era prezentat drept zebră, deşi era în mod evident măgar, cu nişte dungi negre pictate pe spate. Se vedeau până şi urmele pe unde se scursese vopseaua. În timp ce îl priveau, animalul se proţăpise pe picioare şi făcuse pipi, un adevărat râu de urină. Amy şi Stacy izbucniseră în râs. Fără să-şi poată da seama de ce, asta fu imaginea care veni acum în mintea lui Eric - măgarul care se uşura, fetele îmbrăţişate, râzând zgomotos.

„Mulţumesc, se mai chinuia încă să spună. Îmi pare rău. Te iubesc."

Şi durerea începu încet să dispară… la fel ca totul din jur… îndepărtându-se mai mult… mai mult… mai mult…

*

* *

Planta îi luă trupul. Stacy nici măcar nu încercă să se mai împotrivească; ştia că nu ar fi avut niciun rost.

Soarele era chiar deasupra ei; estimă că mai erau aproximativ şase ore până începea să apună. Îşi aminti vorbele lui Mathias - „Cum putem şti cu certitudine că n-o să vină chiar azi?" - şi încercă să găsească o oarecare speranţă în ele. Cât timp era lumină, era în siguranţă. Întunericul era cel care-o speria, ideea de a sta singură în cort, mult prea îngrozită ca să poată dormi.

Nu ea ar fi trebuit să fie cea care supravieţuise, ştia; Jeff ar fi trebuit să rămână. El nu s-ar fi temut să privească soarele începându-şi lunga călătorie spre apus. Mâncare, şi apă, şi adăpost - el ar fi avut un plan pentru toate astea, altul decât al ei, care, la urma urmei, nici măcar nu era un plan.

Se aşeză lângă cort şi mâncă proviziile care mai rămăseseră - covrigeii, cele două batoane de proteine, stafidele, punguţele de sărăţele -, făcându-le să alunece pe gât cu cola şi cu ice tea.

Totul - termină totul.

Privi prin luminiş şi se gândi la ceilalţi - atât de mulţi - care muriseră în acest loc, străinii ale căror mormane de oase împânzeau dealul. Fiecare dintre ei îndurase propriul calvar. Atâta durere, atâta disperare, atâta moarte.

Să fugi cu capul înainte printr-o clădire cuprinsă de flăcări - ăsta putea fi numit plan?

Îşi aminti cum discutaseră despre sinucidere târziu într-o noapte, toţi patru, mai mult beţi, alegându-şi fiecare metodele pe care le-ar fi folosit. Stătea întinsă pe pat, sprijinită de Eric. Amy şi Jeff stăteau pe podea şi jucau table. Jeff, practic ca-ntotdeauna, le propusese pastile sau o pungă de plastic - susţinea că erau metode nedureroase şi eficiente. Eric sugerase o puşcă, cu ţeava în gură, cu un deget pe trăgaci. Amy fusese atrasă de ideea de a cădea de la înălţime, dar nu voia să sară, ci mai degrabă ar fi vrut s-o împingă cineva. Dezbătuseră dacă asta ar mai fi putut fi considerată sinucidere. În cele din urmă, Amy cedase, alegând în schimb monoxidul de carbon, o maşină pornită într-un garaj gol. Fantezia ei fusese mai elaborată: o barcă cu vâsle în largul mării, greutăţi care s-o tragă la fund. Ideea de a dispărea i se părea cea mai atractivă, misterul pe care l-ar fi lăsat în urmă.

Glumiseră, desigur. Fusese o joacă.

Simţea cafeina din cola şi din ice tea. Începea să devină agitată. Ridică mâinile şi văzu că-i tremurau.

Nu era nicio barcă aici, desigur, nicio maşină cu gaze de eşapament, nicio puşcă şi niciun flacon de pastile. Avea puţul în care se putea arunca. Avea funia care atârna de scripete. Îi avea pe mayaşi aşteptând-o la baza dealului, cu arcurile, săgeţile şi gloanţele lor.

Şi mai avea şi cuţitul.

„Cum putem şti cu certitudine că nu vor veni chiar azi?“

Îşi găsi apărătoarea de soare, folosi banda adezivă ca să repare ce stricase furtuna cu o noapte în urmă. Luă sticla de tequila din mijlocul luminişului. Apoi începu să coboare poteca.

Avea cuţitul la ea.

Mayaşii se întoarseră să o privească în clipa când se apropie: hainele-i erau pătate de sânge, mâinile-i tremurau. Se aşeză la marginea luminişului, cu cuţitul în braţe, cu apărătoarea de soare proptită pe umeri. Scoase dopul sticlei de tequila şi luă o înghiţitură bună.

Ar fi fost plăcut dacă ar fi reuşit să se gândească la un fel de semnal de avertizare pentru cei care aveau să ajungă aici în urma ei. I-ar fi plăcut asta:

ca isteţimea şi prevederea ei să salveze viaţa unui străin. Dar văzuse tigaia cu acel singur cuvânt zgâriat pe fund; ştia că încercaseră şi alţii, fără să reuşească, şi nu vedea de ce ar fi fost altfel în cazul ei. Nu putea spera decât că prezenţa ei mută, movila de oase aşezată chiar în capul cărării ar fi transmis un mesaj suficient de grăitor.

Bău. Aşteptă. Deasupra ei, soarele începuse să alunece spre apus.

Nu, nu se putea numi sub nicio formă un plan.

Vărsă puţină tequila pe cuţit şi curăţă lama cu tricoul. Era o prostie, ştia - nu avea niciun rost, nicio noimă -, dar voia să fie curat.

Se linişti, pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit. Mâinile nu-i mai tremurau. Se temea de multe lucruri - de ceea ce avea să vină după, mai ales -, dar nu de durere. Durerea nu o speria.

Când soarele atinse în sfârşit orizontul la apus, cerul se schimbă brusc, căpătând o nuanţă roşiatică; ştiu că aşteptase suficient. Grecii nu veneau, nu în acea zi. Se gândi la apropierea întunericului, se imagină din nou singură în cort, ascultând zgomotele nopţii, şi ştiu că nu avea de ales.

Se gândi preţ de-o clipă să se roage - „Pentru ce? Pentru iertare?" -, doar ca să-şi dea seama că nu avea cui să se roage. Nu credea în Dumnezeu. Afirmase asta toată viaţa, instinctiv, fără să se gândească, dar acum, pentru prima dată - gata să facă ceea ce era pe cale să facă - putea privi înăuntrul ei şi putea afirma acest lucru cu totală convingere. Nu credea.

Începu cu braţul stâng.

Prima tăietură fu de încercare, de explorare. Chiar şi acum, la capăt de drum, continua să fie ea însăşi - nu sărea când o putea lua pe ocolite. O duru mai mult decât crezuse. Era-n regulă totuşi, nu era nimic, ştia că putea suporta. Şi durerea făcu totul să pară real, mai mult decât până atunci, dădu greutatea, solemnitatea necesară momentului. Tăie mai adânc a doua oară, începând de la baza încheieturii şi trăgând lama cu fermitate spre cot.

Sângele ţâşni.

Trecu cuţitul în mâna stângă. Nu putea să-l ţină bine - degetele păreau să refuze să se strângă şi deja alunecau, din cauza sângelui dar reuşi în cele din urmă; îşi apăsă lama pe încheietura dreaptă şi tăie.

Poate că era din cauza luminii mai palide, dar sângele i se păru mai închis la culoare decât s-ar fi aşteptat - nici pe departe atât de aprins ca al lui Eric sau al lui Mathias -, vâscos, aproape negru. Îşi lăsă mâinile în poală şi sângele i se scurse pe picioare, fierbinte la început, apoi din ce în ce mai rece pe măsură ce se strângea într-o baltă în jurul ei. Era ciudat să se gândească

la lichidul ăsta ca făcând parte din ea, ca la ceva care, prin scurgerea lui constantă, îi seca, treptat, viaţa din trup.

„Cine sunt eu?“ se gândi.

Mayaşii o priveau. Probabil că-şi dăduseră seama că era ultima, fiindcă femeile începuseră să strângă tabăra, să adune lucrurile, să le bage în saci.

Îşi imaginase că inima o să-i bată nebuneşte, din ce în ce mai tare, dar se dovedi a fi exact invers. Totul - înăuntru şi afară - păru să încetinească treptat. Era uimită cât de liniştită se simţea.

„Oare mai sunt eu?“

Lujerii veniră spre ea ca nişte şerpi. Îi auzi sorbind balta de sânge.

„Ar fi trebuit să tai funia de pe scripete“, realiză. De ce nu se gândise la asta? Încercă să-şi spună că nu conta, că trupul ei mort avea să rămână acolo ca o santinelă, alungând potenţialii vizitatori, dar ştia că nu era adevărat, simţi asta chiar înainte ca tendoanele să înceapă să o înhaţe, să o tragă din cărare. Se zbătu cât putu de tare, până în ultima clipă, încercând să se ridice, dar era prea târziu. Ajunsese prea departe, nu mai avea putere. Lujerii o ţinură la pământ - o acoperiră, o îngropară. Muri cu senzaţia că se îneacă, amintindu-şi de barca în largul mării, simţind greutăţile care o trăgeau în adânc, văzând frunzele verzi deasupra capului.

*

* *

Grecii sosiră trei zile mai târziu.

Luaseră autobuzul până la Cobá, apoi închiriaseră camioneta galbenă ca să-i ducă la cărare. Îşi făcuseră trei prieteni noi în Cancún - brazilieni -, pe care îi luaseră cu ei în această aventură. Brazilienii se numeau Antonio, Ricardo şi Sofia. Juan şi Don Quijote se amorezaseră amândoi de Sofia, deşi părea că aceasta era logodită cu Ricardo. Era greu de spus, de vreme ce grecii nu vorbeau portugheza, iar brazilienii, desigur, nu ştiau greacă.

Chiar şi aşa, se simţeau bine împreună. Vorbeau tare şi râdeau pe măsură ce înaintau prin junglă. Ricardo ducea o ladă frigorifică plină cu bere şi cu sandviciuri. Antonio luase cu el un CD-player portabil şi punea iar şi iar acelaşi CD - încerca să-i înveţe pe greci să danseze salsa. Juan şi Don Quijote intrau în joc de dragul Sofiei, bucurându-se să o audă râzând de neîndemânarea lor.

Era imposibil să nu descopere poteca secundară, spre ruine. Prea mulţi se perindaseră pe acolo în ultima vreme ca să mai poată fi ascunsă. Pământul era bătătorit, tufişurile erau rupte.

Tocmai când se pregăteau s-o apuce pe cărarea îngustă, Ricardo observă o fetiţă uitându-se la ei de pe cealaltă parte a câmpului. Era micuţă, nu părea să aibă mai mult de zece ani; purta o rochie murdară şi ţinea o capră prinsă de o funie. Părea supărată. Sărea, făcându-le cu mâna. Se opriră să o privească. Îi făcură semn să se apropie - Ricardo îi întinse chiar şi un sandvici, ca să o ademenească. Dar fetiţa nu voia să se apropie şi în cele din urmă renunţară. Era cald la soare. Ştiau că erau aproape de destinaţie şi se grăbeau să ajungă acolo.

O luară pe cărare.

În urma lor, Juan şi Antonio văzură fata aruncând sfoara de care era legată capra şi luând-o la fugă prin junglă. Ridicară din umeri şi-şi zâmbiră: „Cine ştie?“

Printre copaci, peste pârâu şi se treziră iar în plin soare.

Un luminiş.

Şi în spatele luminişului… un deal acoperit de flori.

Rămaseră acolo, uimiţi de frumuseţea locului. Ricardo luă o sticlă de bere din lada frigorifică şi băură cu toţii din ea. Arătară spre flori, vorbind despre ele, fiecare pe limba lui, comentând cât erau de frumoase, de fascinante. Sofia făcu o fotografie.

Apoi, unul după altul, o porniră cu toţii înainte.

Nu auziră când veni primul călăreţ. Erau sus pe deal; îl strigau pe Pablo.